

זה השער לה' צדיקים יבואו בו
ספר

אוצרות חיים

אשר חבר מורנו ורבינו הרב הגדול מוה"ר צ'לה"ה אשר קבל מפי רבו
בוצינא קדישא עיר וקדיש מן שמיא אור בהיר נהירו דאורייתא מלין לצד
עילאה ימלל דברים העומדים ברומו ש"ע הוא גלא עמיקתא ומסתרתא
אמרותיו אמרות מהורות נועם שיח שפתי קודש הוא האור המופלא רבינו
הקדוש האר"י דבי עילאי זצוק"ל בהיר הוא בשחקים הכא תרגימו נהוריתא
וישת לו הדרים מהגי מילי מעלייתא וחלק אותו לשערים ופתח לנו שערי
אורה למאן דעאל ונפיק בד"ק רבינו האר"י זצוק"ל דבר דבור על אפניו
שפתיו ברור מכלו אמירא נעימתא :

נרפס

פרה תונם יע"א

שנת כאיל תער"ג

בדפוס המשובח של צ'ון וואן יצ"ו

מדפים ומוכר ספרים

הספר היקר הזה נדפס על הוצאות הגביר המפואר רודף צדקה וחסד סי'

כלפלה הי"ו בן המנוח ה"ר **שמעון נחום** נ"ע

ותנצב"ה לפבור אמו העדינה הגברת סניורה **רייזינה** אשת

המנוח הנז', לזכות את הרבים לחלקו ביעקב ולהפיצו בישראל חנם אין כסף.

וכמובן מאליו כי אין רשות לשום אדם להסתחר בו או למכרו בין בכסף בין

בשוה כסף, ומי שעובר על דברינו אלה אין רוח חכמים גוחה הימנו.

ובכן, נברך ולנו נאה לברך אשת חיל מב"ת להגברת הנ"ל, ולבניה הנעימים

אנא ה' ברכם חזקם אמצם לעבודתך וליראתך בעושר וכבוד בני חיי

ומזוני, וזכות מוריננו ועמרת ראשינו רועה ישראל ה"ר החי זלה"ה ותלמידו

מוהרר"ו זלה"ה יגן עליהם בכל מדי דמיטב לעבודתו וליראתו.

אוצרות חיים

שער העיגולים דרוש א"ק

ג"כ כמותו ונמצא שיש ה"פ וא"מ וכולם בחי' עיגולים וסבחינה הב' היא כי הנה באמצע כל האצילות הזה העגול מתפשט דרך קו הישר בחי' אור דוגמת העיגול ממש רק שהגוף ביושר ויש בו בחי' אריך ואו"א וזו"ן וכולם ביושר ולבחי' זאת הב' קראה התורה את האדם ללם להם. כי הוא קו ישר מתפשט דרך קוים וכמעט שכל ס' הוזהר והת' אינו מדבר לא בזה היושר וכמ"ס לקמן ודע כי בזה האצילות יש מיני עולמות לאין קץ ואין אנו עתה בביאורם אבל נתחיל לבאר עתה פרטי אחד אשר הוא כולל כל מציאות החלל הזה וממנו מתפשטים כל העולמות כולם כמו שנבאר בע"ה, והוא בחי' מציאות אדם קדמון לכל הקדומים הנו' בזה ובחי' ואחריו נמשך קדר כל המדרגות כולם, דע כי בזה החלל נמצא (ס"א נאלל). זה האדם הנק' קדמון לכל הקדומים כנו' ויש בו מציאות עשר ספירות והם ממלאים את כל החלל הזה, ואמנם תחילה ילאו עשר ספירותיו בדרך עיגולים הלו בתוך אלו ואח"כ בתוך העיגולים נמשך דרך קו הישר ליוזר אדם אחד בעשר ספירות באורך כל העיגולים הנו' ואין אנו עוסקים כלל בעיגולים רק בבחי' הישר בלבד, ולהלן נבאר מציאות העיגולים והיושר מה ענינם והנה על ידי למדום הזה הנו' כאשר נעשה האדם הנו' היה בו בחי' עולמות וכלים כי למדום האור גרם עשיית והויית הכלים כמו שנבאר לקמן בעזרת האל ואין לנו רשות לדבר יותר במקום גבוה הזה והמשכיל יבין ראשית דבר מאחריהו כאשר נבאר בע"ה בדרושים אחרים הבאים לפנינו האמנם אינו כלי ממש אלא שבערך האור שכתובו נק' כלי אמנם הוא זך ובהיר בתכלית הבהירות והדקות והזיכך. והנה האדם קדמון הזה הוא מברית מן הקלה העליון עד קלה התחתון, (פי' ולא עד בכלל) בכל חלל האצילות הנו', ובה האדם נכללן כל העולמות' כמו שנבאר לקמן בע"ה והנה בבחי' פנימיותו ועולמותו של האדם הזה נתבאר' ונבאר כמה שנאלל ממנו, והוא כי הנה להיות אור הא"ס גדול מאד לכן לא היו יכולים לקבלו אלא באמצעות זה האדם קדמון ואפי' מזה האדם קדמון עצמו אין מציאות לקבלו אלא אחר יציאת אורו חולה לו דרך הנקבים והחלונות שבו שהם האזנים והעיניים החוטם והפה וכמו שנבאר למטה בעזרת האל:

הקדמה אחת כוללת מן הא"ס עד ז"א: דע כי תחילה הכל היה כל המציאות אור פשוט ונק' אי"ן סו"ף ולא היה שם שום חלל ושום אור פנוי, אלא הכל היה אור הא"ס וכשעלה ברכונו הפשוט להאציל הנאצלים לסיבה נודעת והיה להקרה רחוק וחזון וכיוצא כי אם אין בעולם מי שיקבל רחמים ממנו איך יקרה רחום וכן עד"ז בכל הכנויים, ואז למדום עצמו באמצע האור שלו בנקודת המרכז אמצעית שבו ושם למדום עצמו אל המדרין והסביבות ונשאר חלל בנתיים וזה היה למדום הראשון של המאציל העליון וזה מקום החלל הוא עגול בהשוואה א' מכל דרדיו עד שנמצא עולם האצילות וכל העולמות נתינים תוך החלל הזה, ואור הא"ס מקיפו בשום מכל דרדיו, והנה כאשר למדום עצמו אז דרך לך אחד מן החלל העגול הזה המשיך אור דרך קו אחד ישר דק כעין לבור אחד אור הנמשך מהא"ס אל תוך החלל הזה וממלא אותו, אבל גשאר מקום פנוי בין האור שבתוך חלל זה ובין אור הא"ס המקיף את זה החלל כנו' שנתמלם אל דרדיו וסיוס הקו הזה למטה אינו נוגע ג"כ באור הא"ס עצמו שאם לא כן יחזור הדבר לבמות שהיה ויחזור ויחסר האור הזה שבתוך החלל עם אור הא"ס יחד כבראשונה, ועל כן לא נתפשט ונמשך האור הזה ברוחב אל תוך החלל רק דרך קו אחד דק לבד כנו' ודרך הקו הזה נמשך ויורד אור הא"ס המאציל אל תוך החלל העגול הזה שהוא הנאלל וע"י כן מתדבקים המאציל כנאלל יחד ולא עור, ואעפ"י שכל האצילות הוא עגול והא"ס מקיפו בשום מכל דרדיו עכ"ז אותו המקום שנשאר רבוק בו ונמשך ממנו ראש הקו הזה שם נק' ראש האצילות ועליונו וכל מה שנתפשט ונמשך למטה בקרא תחתונות האצילות ועי"כ נמצא שיש בחי' מעלה ומטה באצילות שאם לא כן לא היה בחי' מעלה ומטה וראש ורגלים באצילות, והנה האור הזה המתפשט בתוך החלל הזה נחלק לב' בחי' האחת היא כי הנה כל האורות שבתוך זה החלל הוא מוכרח שהיה בבחי' עיגולים לו בתוך לו, והמשל בזה אור ספירת הכתר הוא עיגול אחד וכתובו עיגול אחד והוא ספירת החכמ' וכן עד"ז עד תשלום י' עיגולי' שהם י"ס דאריך, ואח"כ כתובם י' עיגולים אחרים והם י' ספירות דאבא לו בתוך לו עיגול בתוך עיגול' עד סיוס כל פרטי האצילות ולכל עיגול משו יש א"מ אליו עגול

שער שנת"א

פ"א ונבאר עתה עניינם. דע כי אין מציאות זיור קומת אדם בעולם שלא יהיה בו כללות ד' בחינות לו אשר כוללים כל האצילות וכל העולמות ואלו הם שם ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י ושם ס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י ושם מ"ה כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י ושם כ"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. והנה לו ארבע הוי"ת הנחלקות בארבע מילויים האלו הם בחינת טעמים שם ע"ב בחינת נקודות שם ס"ג בחינת תנין שם מ"ה בחינת אצויות שם כ"ן וכל אחד מאלו הארבע הוי"ת כלול מכולם ויש בכל הוי"ה מהם בחינת טעמים נקודות תנין אצויות. והנה הקדקפתא של זה האדם קדמון שהוא ראשו עד מקום בחינת האזנים שלו הוא נקרא בחינת שם ע"ב והוא בחינת סוד הטעמים שבו כנו' עם היות שגם בחינה זו לבדה כלולה מטעמים נקודות תנין אצויות לא שאין לנו רשות לדבר בזה. והנה אף על פי שאנו קוראים ומכנים כנויים לו כגון אדם ראש אזנים עינים וכיוצא משאר הכנויים הנה אינו רק לשכך את האזן לשיוכנו הדברים ולכן אנו מכנים כנויים לו במקום גבוה בזה. אמנם עיקר מקום כנויים לו הם מעולם האצילות ולמטה שהוא מן אריך האצילות ולמטה כי משם ואילך יש בחינת פרטוף. אבל ממנו ולמעלה אין בחינת פרטוף כלל רק לשכך את האזן אנו מכנים אליו כנויים לו. והנה מבחינת האזנים ולמטה נתחיל לבאר בקיזור נמרץ:

דע כי מן האזנים ולמטה מתחיל שם ס"ג שבו וכבר נתבאר כי גם הוא כלול מטעמים נקודות תנין אצויות. ודע כי לעולם הטעמים והנקודות נחלקים לשלשה חלוקות כי יש בחינת טעמים ונקודות למעלה על גבי האות וכן יש למטה מן האות וכן באמצע האות. והנה אור הפנימי שבתוך זה האדם קדמון ילא לחוץ דרך כל הנקבים הנו' למעלה. והנה ההבל היוצא מן הראש דרך נקבי השערה שלו כבר אמרנו לעיל שאין אנו רשאים כלל להתעסק בו ולכן נתחיל לדבר מההבל היוצא מבחינת האזנים שהוא בחינת שם ס"ג. ונאמר כי הנה דרך נקבי האזנים שבו יוצא אור מפנימיות האדם קדמון הזה ופשוט הוא כי בלאתו לחוץ הוא מתעבה קצת. ונמצא כי אור שנשאר בפנימיות אדם קדמון הוא יותר גדול מזה האור היוצא ממנו לחוץ אבל ודאי הוא שזה האור היוצא הוא יותר גדול מבחינת הכלים והגוף של אדם קדמון הזה וזה פשוט. והנה כאשר ילא האור דרך נקבי האזנים ימנית ושמאלית נתפשטו האורות האלו מבחוץ ממקום האזנים עד מקום שכולת הזקן ונמשכו בהתפשטות מכנגד התפשטות דרך שער הזקן הזומח בלחיים בלדרי הפנים וכנגדו נמשך התפשטות האור הזה עד שמגיע למטה בשכולת הזקן ושם נתחברו יחד האורות היוצאים מן שני נקבי האזנים אמנם לא נתחברו חיבור גמור אבל נשאר ביניהם חלל מועט.

ודע כי האור הזה איננו רבוק ונוגע בפנים עלמון. אבל חוסף וסוכך עליהם ולא נתפשט האור הזה לא לאחורי הפנים ולא בכל הפנים רק בלדרי הפנים בלבד כנו'. וזוה תבין הקדמה א' והוא כי בכחי' הראש אין אנו מזכירים לעולם בחי' פנים ואחור לפי שבמקום שאין שם נקבים וחלונות אז יוצא האור כולו שזה מכל הלדרי' ומאיר בשוה. אמנם כשמתחיל בחי' הנקבים כגון מן האזנים ולמטה אז יש שם בחי' פנים ואחור כי המלח נק' פנים והעורף נק' אחור לפי שכל הנקבים נמשכים האורות לחוץ דרך הפנים ומה שאין בו נקבים נק' בחי' אחור אבל עכ"ז מן הארת האור הזה מתפשט ומאיר כל סביבות האדם הזה אבל עיקר האור הזה איננו רק מה שכנגד האזן כנגד דרך הפנים עד שכולת הזקן. והנה בזה האור יש בחי' י"ס שלימות באופן זה כי מלאוץ ימין נמשכות י"ס מבחי' א"מ ומלאוץ שמאל נמשכות י"ס מבחי' א"פ וב' בחי' אלו הם י"ס שלימות. והנה און כגו' כ"ח סוד שם ס"ג חסר ה' אחרונה (שמ"ן) עיון בדרוש אה"ק ב' ג' וד' ותבין מה נעשית ה' אחרונה ודו"ק) כי משם מתחיל שם ס"ג כנו' וענין זה יתבאר בע"ה. והנה אלו האורות הם בחי' טעמים של שם ס"ג העליונים אותם שהם למעלה על האצויות כנ"ל. והנה עדיין באלו האורות לא נתגלה בהם בחי' כלי כלל. גם דע כי י"ס אלו ילאו מקושרות בתכלית ההתקשרות ולא ניכר בהם רק שכולם הם בחי' אות ה' כי אות ה' זו כשתתחבר עם און הוא כמנין ס"ג ומציאות ה' זו היא בחי' י"ס אלו שכללים בה' ושורשם הם ה' פרטופים א"ל אור"א וזו"ן ועדין לא ניכר בהם בחי' י"ס רק היותם ה' פרטופים האלו לבד ואפילו אלו הם' לא היו ניכרות ונפרדות זו מזו אלא כולם קשורות באות אחת שהיא ה' כי זיור ה' הוא צורת ד"ו ומספרם עשר להורות על היותם עשרה נכללים בה' כנו"ל ועדין כולם נק' אות ה' לבד ואלו הי"ס באו א"פ מרוחק מהמקיף שלו הרחק גדול והטעם הוא לפי שאם היו יותר קרובים לא היו יכולים לקבלו כלל ולהיות כי באו א"פ וא"מ מרוחקים זה מזה הרחק גדול כי אלו ילאו מאון שמאלית ואלו מאון ימנית והסיבה היא כי אם היו מקורבים יותר לא היו יכולים התחמקים לקבל האורות האלו כלל ומזה נמשך ענין אחר והוא כי ענין היות הכלים הוא ע"י הכאת ובטישת ב' אורות אלו מקיף ופנימי יחד זה בזה ומבין ב' כולד היות הכלים ולפי שכלן באו מרוחקים כנו' ולא עוד אלא שפילו כסיוס התפשטותם בשיכולת הזקן לא נתחברו יחד לגמרי כנ"ל לכן נשארו אורות בלתי כלים כלל וכש"ל: פרק ב' ואח"כ באו הטעמים האמצעיים והם בחי' אור היוצא מהחוטם של א"ק וחוטם הוא כמנין ס"ג וגם מבאן נמשך ויאל האור דרך ב' נקבי החוטם ימין ושמאל ימין מקיף ושמאל פנימי ע"ד הנו' באון ונמשכו ביושר עד הקוה של זה הא"ק וזהו עיקר האור אמנם מהארתו ג"כ הוא מתפשט ל' א' האחור ומסבך

יחידיו כפ"ע אבל כהשר נמשך מנכול החוטם ולמטה עד שכולת הזקן אז מתלבש אור האזן עם אור החוטם בתוכו ונעשה אליו בחי' נשמה פנימית אליו וכן אור החוטם כשנמשך מנכול הפה ולמטה מתלבש הוא באור הפה ונעשה בחי' נשמה פנימית אל אור הפה. גם דע כי אז האור היוצא מתוך א"ק הזה הנה כולו אור א' רק כי ע"י התרחקותו ורדתו למטה הוא מתעבה עיבוי אחר עיבוי כיצד האור היוצא מן האזן הוא זך מאוד ובאשר נמשך האור הזה בפנימיות הא"ק עד הגיעו אל החוטם ויולד קלתו דרך שם הנה העפ"י שהוא אור א' שזה עם כ"ו מחמת הריחוק שנתרחק וכמשך יותר למטה נתעבה יותר בלאתו משם וכן עד"ו בהקפצותו יותר למטה עד הפה ויולד קלתו דרך שם מתעבה יותר מחמת התרחקו ממקום העליון אבל לא לסיבת בחי' האור בעצמו כי כולו שזה כנו' אך המשכיל יבין כי אור של מוחין נקרא ע"כ ואור הזה נק' ס"ג ודי בזה :

שער העקורים

פ"א ואח"כ באו הטעמים התחתונים שמתחת האותיות והם בחי' האורות היוצאים דרך הפה של א"ק משם ולחן. והנה כאן נתחברו אורות היוצאים חיבור גמור כי הרי הם יולאים דרך זכור א' בלבד והטעם כי כל מה שהאורות מתרחקים ומתפשטים למטה כך יש יכולת להשיגם ולקבלם ולכן אין חשש אם נתחברו אורות המקיפים עם הפנימים והנה כיון שכבר נתחברו האורות המקיפים והפנימים יחד לבן התחיל כאן להתהוות בחי' כלים אלא שהם זכים בתכלית הזיכוכ כמ"ס. ולפיכך עדיין לא נתגלה כאן רק בחי' כלי א' בלבד אבל האורות היו נחלקים לעשרה ואלו האורות נק' עקורים:

פי' הענין הוא כי הנה כתיב ואשא עיני וארא בחלום והנה העקורים העולים על האזן עקורים נקורים וברורים וגם כתיב כי ראיתי את כל אשר לבן עושה לך וכפ' זה רמז כל בחי' האלו שאנו מדברים כאן כי לבן הוא סוד הלבון העליון אשר הוא קודם כל האני הזה והוא היה עושה כל אלו הבחי' שהם עקורים נקורים וברורים לזרך האני' שיאללו אחריהם אשר הוא נק' בשם יעקב והתחיל בעקורים כי הם האורות היוצאות מן הפה של א"ק אשר בהם התחיל גילוי הוית הכלים להיות עשרה אורות אלו פנימים ומקיפים מחוברים ומקושרים יחד בתוך כלי א' אשר לסיבה זו נק' עקורים מלשון ויעקור את יצחק כמו ר"ל ויקשור וכמ"ס בע"ה. (שמ"ן פי' כי הכלים הם בחי' האותיות וכיון שבאורות און חוטם לא נתגלה בחי' כלי לכן לא נרמזה בחי' ע"י אותיות התורה כמו שנרמזו בחי' עכ"כ ודר"ק). אבל האורות היותר עליונים של סגונים והחוטם לא נתבארו בפ' הזה כיון שעדיין לא נתגלה בהם בחינת הוית הכלי ואחר כך למטה בעזרת האל נבאר בחי' הנקורים והברורים :

והנה

ומסבב כל סביבות הא"ק. והנה כאן נתקרכו אורות הפנימים במקיפים שלהם יותר מאורות האזנים כי נקבי החוטם סמוכים הם אבל עכ"ז נחלקים לב' ואינם מתחברים יחד ולכן גם באורות לו לא היה להם בחי' כלים ומה שניתוסף באלו יותר מבאורות האזנים הוא כי אות ו' שבתוך הה' אשר באזן היתה כלולה עמה נתגלית עתה ומה שהיה אז בחי' ה' נעשה עתה ב' אותיות ד"ו להורות יציאת אות ו' לחן וגילוייה וה"ס ז"א שנתגלה בכאן ואמנם לא נעשית ו' לבדה אמנם ה' נחלקת ג"כ לו' חלקים והם ו' שפי"ן וטעם הדבר הוא כי ה' פרופים הנכללים באות הה' הלא הם ה"ה ואו"א וזו"ן כנו"ל והם בחי' נר"ן ח"י ונמלא כי ז"א הוא בחי' רוח כנודע :

והנה הכחוב אומר כל אשר נשמת רוח חיים באפיו להורות כי בחי' הרוח מתגלה באפיים שהוא החוטם ולכן בזה החוטם נתגלה בחי' ז"א ונחלק לו"ק שבו אבל אות הד' נשארת אות א' מחוברת אבל אות ו' נחלקת לו' שפי"ן וכמו שנתלקת אות ו' שבנקב החוטם הימני כך מתחלקת אות ו' שבנקב שמאלי וסך כולם הם י"ב שפי"ן ועם החוטם עצמה הרי י"ג כמנין וא"ו וכן ב' הווי"ן אלו עם החוטם עצמה שזורתה א' כנודע כי ב' נקבי החוטם הם ב' יודי"ן והכותל המפסיק ביניהם הוא זורתו ו' הרי זורת א' ועם הב' ווי"ן הרי וא"ו והוא להורות כי למעלה בבחי' הראש ששם מקום המוחין הוא שם ע"כ דהוי"ה דיודי"ן וכאן הוא שם ס"ג כי אין הפרש בין הווי"ה דע"כ להווי"ה דס"ג רק במלוי אות הוא"ו כנודע ואלו הב' ווי"ן הם בחי' הטעמים האמצעיים שבאמצע התיבה והם פס"ק ומק"ף כנודע כי הוראת הפסק היא הוראת הוא"ו של הה' שנפסקה ונעשית לו' אלפי"ן כנו' וקשר תחבר זה הפסק עם המקף הם זורת ד' א' והיא הוראת אות הד' של אות הה'. והנה הד' הזאת כבר ביארנו לעיל שאינה נפסקת. אמנם יש הוראה אחרת אליה והוא כי כאשר תקח הה' שבאזן ימין שמספרה י"ס כנ"ל והרי היא בחי' י' אחת ותלפנה ותחברנה עם הה' שבנקב ימני של החוטם שזורתה ד"ו כנ"ל הרי הכל היא זורת יו"ד והוא זיור אלף אחת כזה א שזורתה יו"ד. גם אם תקח יו"ד שבנקב און שמאל ותחברנה עם ו"ד שבנקב חוטם שמאל הרי א' ב' והרי יש ב' מיני אלפי"ן שזיורן יו"ד, ואם תזייר בזיור אחר והוא שתקח י' של און שמאל וו' של נקב חוטם שמאל וו' של און ימין הרי א שזורתה יו"י גם אם תקח ו' של און ימין וו' של נקב חוטם ימין וו' של און שמאל הרי א' ב' בזיור יו"י והרי ב' אלפי"ן בזיור יו"ד וב' אלפי"ן בזיור יו"י הרי ד' אלפי"ן והם מורות על קצת גילוי הד' של ה' שבחוטם שנגלית מעט אבל לאינגלית לגמרי כמו הו' של הה' שבחוטם :

ואמנם עיקר גמר גלויים הוא למטה באורות הפה כמש"ל בע"ה. ודע כי י"ס אלו של אורות האזנים כל זמן שהם נמשכים עד גבול החוטם אז הוא

והנה בהתחבר אורות הפנימיים עם אורות המקיפים תוך הפה לכן בלאתם יחד מחוץ לפה קשורים יחד הם מכים ומכבשים זה בזה ומבין הבאות שלהם מתוליד הויית בחי' כלי ולכן נק' מקום הזה פה כי פה כגו' ס"ג וכ"ב אותיות והנה בחי' האותיות הם הכלים כנודע ולכן נרמז בפה שם ס"ג ועוד כ"ב אותיות לרמזו על מה שנתחדש במקום הזה ענין הויית הכלים שנתגל' בכאן ע"י כ"ב אותיות והנה מן הפה הזה ילאו עשרה אורות פנימיים וי' מקיפים ונמשכים מבגדר פנים עד הטבור של זה האדם וזהו עיקר האור הכל ג"כ הוא מאיר דרך הנדדים וכל סביבות האדם ע"ד הנ"ל באורות און וחוטם :

והנה באון וחוטם לא היו רק ב' בחי' של אור והם הפנימיים והמקיפים אבל כאן בפה נכפלו הבחי' והיו שתיים שהם ארבע כי הנה הם בחי' אורות וכלים והאורות נכפלו כסוד פנימי ומקיף והכלים כסוד פנימי וחיון ואלה הארבע בחינות הם בחינת גילוי אותם הד' אפי' הנ"ל שהיו בחוטם כי האור עבר ונמשך דרך פנימיות האדם הזה וילא דרך הפה של האדם :

והנה הב' אפי' שזיון יו"י הם פנימי ומקיף וב' אפי' שזיון יו"י הם ב' בחי' הכלים פנימי וחיון ולא הד' בחי' הם עלמם בחי' ב' האזנים וב' נקבי החוטם שנתגלו כאן בפה כי מן האון ימין נמשך האור וילא דרך הפה ח"מ ומחוטם ימין נמשך האור וילא דרך הפה ח"פ ומן און שמל נמשך ונעשה בחי' חיוניות הכלי בחוץ לפה ומחוטם שמל נמשך ונעשה פנימיות הכלי ולא הד' בחי' נכנסו בפה כי הנה בפה יש בחינת הכל דבחינת דיבור והנה ההכל הוא בחינת האור והדיבור הוא בחי' הכלי והנה יש בפה הכל ודיבור עליונים כלחי העליון והכל דיבור תחתונים כלחי התחתון ונמצא כי ההכל העליון הוא ח"מ והתחתון הוא ח"פ. ודיבור העליון כלי חיון והתחתון הוא כלי פנימי והאורות שהם ההכלים הם בימין הפה והדיבורים שהם הכלים הם בשמאל הפה :

פ"ב והנה אותם הד' אפי' שזיון לעיל בחוטם הם הנכנסים בפה והם הנעשים שם ד' הכלים והנה ד"פ הכל הוא כגו' קמ"ח כי ע"י השינויים שבחוק הפה נטחנים אותם הד' הכלים ונעשים קמ"ח ונבמרת פעולתן. ואל יקשה בעיניך מש"ל כי מן אור און שמאל הנכנס בפה נעשה ממנו חיוניות הכלי. ומן נקב חוטם שמאל נעשו פנימיות הכלי כי אעפ"י שאור המקיף גדול מאור פנימי עכ"ז פנימיות הכלי הוא גדול מחיוניותו כנראה בחוש האות משא"כ בבחי' האורות כי האור הגדול שלא יוכל הכלי להגבילו ולקבלו בתוכו ישאר בחוץ כסוד ח"מ והאור המועט ישאר בפנים משא"כ בכלים ור"כ איך מבחינת האון העליונה יהיה חיוניות הכלי ומן החוטם שהוא יותר תחתון יהיה פנימיות הכלי והתשובה בזה היא כי האור כולו הוא שוה בהשואה ח' וכאשר רואה ליכנס ולהיות

נגבל חוץ הכלי אז האור שאינו יכול ליכנס תוך הכלי נשאר בחוץ בבחי' מקיף ואור הפנימי הוא מאיר מבפנים הכלי ועובר האור עד חלי עובי דופן הכלי מר פנימיות הדופן והח"מ הוא מאיר מבחוץ הכלי ועובר עד חלי דופן הכלי מר חיוניותו וע"י ב' האורות אלו מאיר הכלי ומזדכך, והנה אלו לריכוס שחלי כלי יאיר מחמת ח"מ והנה אור המקיף גדול מאד ולא היה עובר הארתו ונבלע ומאיר כדופן הכלי כי יש רחוק והפרש והכלל גדול ביניהם ועל כן הולך שפנימיות הכלי הנדוע ושתיה עם אור פנימי הנדוע ומאירים זה בזה וכן חיוניות הכלי המעולה יאיר בו אור המקיף המעולה שאל"כ היה נשאר חיוניות הכלי כלי שום הארה, גם יש סיבה אחרת והיא קרובה אל הנ"ל והוא כי הנה אור המקיף חשקו וחספו להדבק עם האור הפנימי ולכן חס חלי הדופן של הכלי מר החיון לא היה זך יותר לא היה עובר בו אור המקיף והיה אור הפנימי חסר מלקבל אור המקיף אמנם בהיות חלי החיון של הדופן זך אז יש יכולת באור המקיף לעבור בו עד חלי הפנימי של הדופן ולא מאיר זה בזה ואעפ"י שחלי הפנימי של הדופן לא יהיה זך חוץ בזה חשש כי האור הפנימי עובר ומאיר בו עד חלי העובי הפנימי אעפ"י שאינו זך, ואם תקשה ותאמר כי עדיון יש להקשות ולומר שהרי בחוש הראות אנו רואים שפנימיות הכלי זך יותר מחיוניותו, התשובה כי ביאור הענין הוא כי אעפ"י שאור הפנימי קטן מאד המקיף עכ"ז להיותו מוגבל תוך הכלי לכן הכלי מקבל הארה שלימה ממנו אבל אור המקיף אעפ"י שהוא חזר גדול עכ"ז כיון שאינו דבק ומזומל עם הכלי אינו מאיר כ"כ הארה בחיוניות הכלי כמו שמאיר האור הפנימי בפנימיות הכלי ובוה הכל על כוון :

(בע"ח שבדפוס מכאן הוא מתחיל פ"ג)

והנה כבר ביארנו שלשה בחי' הטעמים ואמנם גם בחי' נט"ח כלולים בהם אלא שאינם מתגלים כאן עד למטה באורות העינים כמו שנבאר במקומו בעזרת האל ברוך הוא :

ונבאר יליאת אורות אלו הנק' עקודים דע כי בעת שילאו לא ילאו שלמים כמ"ס בע"ה וטעם הדבר הוא כי כונת המאיל היה לעשות עתה התחלת הויית הכלים להלביש האור לצורך המקבלי' שיוכלו לקבלו ולכן בהיות שילאו כלחי שלמים ונבמרים חזרו לעלות אל שורשם להתקן ולהשתלם וע"י כן נעשה הכלי וכמ"ס והענין כי בודאי הוא שבחי' הכלי היה ככת אפי' כי לא היה בפועל בתוך האור כי היה בבחי' האור היותר גס ועב רק שהיה מחובר בו בעלם היטב ולכן לא נגלה בחינתו כי כאשר ילא האור דרך הפה ולחון ילא הכל מעורב ביחד וכאשר חזר האור לעלות למקורו להשתלם כנ"ל אז ודאי שע"י יליאת האור מחוץ לפה נגלה אותה בחי' הכלי שהוא האור היותר עב קנה. עתה עביות יותר וע"י כן אינו יכול לחזור גם הוא למקורו כבארשונה

כבראשונה וכפשוט האור הזך ממנו ועלם אל מקורו כנו' ואז ניתוסף באור העב כנו' עיבוי יותר על עיבוי ואז נגמר ונשאר בחי' כלל, וא"ת א"כ כאשר יחזור האור הזך לירד ולהתפשט בכלי כבראשונה יחזור ויזדקך הכלי כבראשונה ויחבטל מלהיותו בחי' כלל, התשובה בזה היא במה שהודעתך במקום אחר כי לא חזרו כל י"ס שנתעלו במקורם לחזור ולירד כולם, אמנם הט' לבדם ירדו והעליונה שהיא הכתר נשארה תמיד שם עם המאזיל וכזה נמצא כי אור החכמה הוא שחזר להתלבש בכלי הכתר וכן שאר הקפי' ויכולים הכלים לקבל האור ההוא המועט ממנה עתה ממה שהיה להם קודם:

והנה כולם ילאו בבחי' נפש בלבד וז"ס פסוק נשבע ה' בנפשו כי האלי' שהוא נק' גקודים כמ"ס בע"ה והוא הנק' שם הוי"ה הוא הנשבע במי שגדול ממנו והוא עולם העקודים הנו' אשר כולם ילאו בחי' נפש בלבד ומהו תעמיק ותראה כמה עמקו מחשבותיו ית' כי אפי' עולם העליון של העקודים אינו רק בחי' נפש לבד והנה כל הו"ס ילאו אבל לא ילאו יחד כולם רק בתחלה ילאו המלכות הפך מעולם הנקודים כמ"ס במקומו בע"ה ומלכות זו היא ילאת בבחי' נפש לבד כי אין ספירה שאין בה חמשה בחינות שהם, א' נפש, ב' רוח, ג' נשמה, ד' חיה, ה' יחידה כנודע, אמנם עתה לא ילאת רק בבחינת נפש בלבד:

(ונלע"ד לקשר דרוש זה עם הדרוש שנכתוב בע"ה כי בחי' און היא נשמה, וחוטם הוא רוח והפה נפש וכמ"ס למטה בדרוש זה עלמו ע"ס והנה אני חושב בודאי ששמעתי ממורי זלה"ה כי ודאי כאשר ילאו כל הו"ס האלו באו כל הבחי' של נר"ן ח"י כלולים בהם אלא שבתחלה לא נתגלה בהם אלא בחי' נפש לבד וכמ"ס בדרוש נשמת אדם התחתון שבתחלה באים כולם ביחד ואח"כ מתגלה כל אחד וא' בפ"ע נפש ואח"כ רוח וכו'). והנה כאשר ילא אח"כ בחי' היסוד לא נתגלה ביוסוד רק בחי' נפש לבד לעלמו אבל נתוסף הארה במ' שנתגלה בה בחי' רוח, וטעם הדבר הוא לפי שהרוח בא מהו"ק כנודע ולכן בבא היסוד מתחיל להתגלות במ' בחי' רוח ואינו נשלם לגמרי עד שילאו כל הו"ק שהם מיוסוד עד חסד ואז נגמר בחי' הרוח כולו של המ' ובבוא כל א' מהם היה מתגלה במ' קלה א' של הרוח וכבר נודע כי היסוד אינו מכלל הקלוות כי אינו רק חמשה חסדים מחסד ועד אהרן היסוד אינו לוקח חסד א' פירטי לעלמו רק שנכללים כל ה' קלוות בו ונמצא כי בחי' כללות ו"ק של הרוח זהו מה שנתגלה במ' כאשר בא היסוד אבל בלאת ההוד או הנלח וכיוצא בשאר ה' אלו היו מתגלים בחי' הקלוות ממש של הרוח במלכות, והנה כל זה הוא מה שנוגע אל בחי' המ' אמנם מה שנוגע אל הו"ק הוא באופן אחר כי בלאת היסוד אז נגלה בו בחי' כללות ה' קלוות של ז"א בבחי' נפש לבד וכשכא ההוד אז נגלה קלה א' של נפש דו"א

וכן עד שנשלמו כל הו"ק. עוד יש הפרש אחר בין היסוד לה"ק אחרים והוא כאשר בא ההוד נתן כח כללות א' מה"ק ביוסוד מחדש מבחי' נפש לבד וכן כולם עד שיאל' החסד וגם הוא בלאתו נתן כח כללותו ביוסוד מחדש משא"כ בה"ק כי בבא הא' לא היה מוסיף בחבירו שום תוספת כלל ועיקר כי כולם שוים רק שכאשר נשלמו כל הו" אז נמצא נגמר כל הו"א בבחי' נפש ואח"כ ילאת הבינה בבחי' נפש לבד לעלמה ובחי' רוח לו"א ובחי' נשמה למ' ואח"כ ילאת החכמה בחי' נפש לעלמה ובחי' רוח לבינה ובחי' נשמה לו"א ובחי' חיה למ' אח"כ ילא הכתר בחי' נפש לעלמו ורוח לאבא ונשמה לבינה וחיה לזעיר ויחידה למ', הרי כי בבא הכתר שהוא אחרון מכולם לא ילא כי אם בבחי' נפש לבד וזהו פי' ב' בפירוק נשבע ה' בנפשו כנו' ע"ד הנו"ל ואפי' בחי' זו של נפש הכתר לא נשארה בעולם העקודים כנ"ל כי חזרה להתעלות ונשארה דבוקה במאזיל:

פ"ג ואמנם בבוא הכתר נמצאת המ' שלימה בכל ה' אורותיה הפנימיים שהם נר"ן ח"י והנה עתה היו חסדים עדיין כל הספי' כנ"ל שיאלו חסדים כלי תשלום והיה זה בכונה גמורה ממש כנו' ולכך הוזכרו לחזור להתעלות אל המאזיל לקבל ממנו תשלומיהן ואמנם עתה בחזרה היה הכתר חוזר בתחלת כולם ונמצא ילא אחרון וכנס ראשון והמ' היתה להפך כי ילאת ראשונה וכנסה אחרונה וז"ס הפסוק אני ראשון ואני אחרון וביאור פ' זה יצדק בין בספי' הכתר בין בספי' המ' אלא שזה הפך זה והוא כמ"ס כי אני הוא כיניו אל המ' ובהפכו אי"ן הוא כיניו אל הכתר והנה בהתעלם הכתר במקורו עלתה החכמה במקום הכתר והבינה במקום החכמה וכן עד"ו כולם עד שנמצאת המ' במקום יסוד ואז ע"י עליית המ' במקום היסוד נתוסף בה אור והיה לה בחי' מקיף א' אשר כנגד בחי' חיה הפנימית וגם ז"א עלה מדרגה א' ואז נתוסף בו בחי' יחידה מן האורות הפנימיים ועתה נשלמו לו ה' אורות הפנימיים, והנה נתוסף בבינה בחי' חיה הפנימית וחכמה נתוסף בה בחי' נשמה הפנימית, ואח"כ עלתה החכמה במאזיל ועלתה הבינה במקום הכתר ונתוסף בה יחידה הפנימית ונשלמה בכל ה' אורותיה הפנימיים, וז"א נתוסף בו מקיף א' אשר כנגד חיה הפנימית, ומ' נתוסף בה מקיף יותר עליון אשר כנגד יחידה הפנימית, ואח"כ עלה החסד שבו"א במקום הכתר כי הבינה עלתה למאזיל ואז נתוסף בו גם בחי' מקיף הב' העליון שכנגד יחידה הפנימית ומשם ואילך לא הרוות ז"א ולא נתוסף בו עוד תוספת אחר וכן המ' לא נתוסף בה שום דבר עוד:

והענין הוא בהקדמה א' שצריך שתדע והוא כי הרי כתבאר לעיל כי בכל בחי' ובחי' וכל עולם ועולם ובכל פרטיו ופרטיו יש בו י"ס לא פחות ולא יותר והם אורות פנימיים עשרה ואורות מקיפים עשרה

הכתר אך כל זמן שלא סיים הכתר לעלות אז היה הכתר מפסיק בין המאזל וכינה והכתר עצמו ג"כ לא היה מאיר בה וכן עד"ז גם הז"ח בכחי' החיה שהיה מקבל מן הכתר וכן עד"ז החו"כ וכיוצא בהם וכן כשעלתה החכמה למעלה במאזל נסתלק מן המ' החלק אשר היה מגיע אליה ממנה ולא נשאר בה רק הרשימו עד שהשלימה החכמה לעלות אל המאזל ואז חזר האור כבתחלה וכן עד"ז חקיש אל השאר כי הם חלוקות רבות כי כשהתחילה החכמה לעלות בכתר נסתלקה הארתה מכל אשר למטה ממנה וכשנגמרה לעלות בכתר אז חזר האור כבתחלה וכשחזרה פעם ב' לעלות במאזל נסתלק האור פעם ב' וכשנגמרה לעלות חזר האור לאיתנו, והמשכיל יבין מעצמו שאר החלוקות וכן עד"ז בענין המקיפים שלוקחים זר"ן :

פ"ה ונבאר עתה ענין חזרתם והסתלקותם למעלה איך על ידי כך נעשה מלאכת הכלים . והענין הוא כי כאשר נתעלו האורות למעלה נשאר למטה האור העב והגס שהוא בחי' הכלים כנו' והנה יש בטבע האורות להשאיר הרושם שלהם למטה במקום שהיו שם בראשונה ולכן כל האורות האלו בעת עלותם היו מניחים רשימו למטה כינר הנה הכתר הניח רשימו כדי להאיר לחכמה וכן החכמה לבינה והבינה לז"ח והז"ח לנזק' כי לעולם טבע העליון להאיר בתחתון ויש לו חשק להאיר לו כחשק האב אל הבן ולכן מניח ומשאיר בו רשימו . וכפי זה נמצא שכולם מניחים רשימו חוץ מן המ' כי אין ספירה אחרת תחתיה להאיר בה ולכן אין המ' משארת רשימו למטה (מ"כ אבל ביסוד כשהיא עולה שם משארת רשימו וזאת היא בחי' העטרה שנשארת שם תמיד ביסוד) ונתחיל לבאר מן היסוד שהוא האחרון מן המניחים רשימו ונאמר כי הנה בעת עלייתו של היסוד אל מקום ההוד עד למעלה מניח רשימו במקומו שביסוד לצורך המ' ואחר הרושם אינו מסתלק משם לעולם אפי' כאשר המ' חוזרת ועולה אל המאזל וכן ג"כ עושים שאר כל הספי' חוץ מן המ' כנ"ל והנה זה הרשימו הוא מן האור הראשון שהיה יורד דרך ישר . וכבר ידעת כי אור הבא ביושר הוא רחמים והאור הבא דרך חזרה למעלה הוא נקרא אור חוזר והוא דין . והנה זה הרשימו הוא דרך ישר והוא רחמים . והנה נודע כי כשבאו הספי' של ערורים היו פניהם למטה כי כוונת ביאתם הוא להאיר למטה ולכן פניהם דרך המקבלים אבל בחזרתם לעלות אז הופכים פניהם למעלה כנגד המאזל ואחריהם למטה :

והנה בעלות הכתר אל המאזל אין ספק כי לעולם אין אור המאזל נפסק אפי' רגע א' מן המקבליו והנאזלים רק ההפך הוא כי בעת ההיא אשר הכתר היה עולה למעלה אז האור היוורד בו מן המאזל יורד ממנו לספי' (גי' שה"ק די"ג ע"ג אז האור היוורד מן המאזל אל הספירות שלמטה מן הכתר נמשך ועובר) לדרך אחוריו שהיה הוא הפך פניו למעל' ואחוריו לנאזלי' וא"כ

האמנם הי' הפנימיים ככללים כה' לבד שהם כנגד הה' שיש להם בחי' פרטופים כנו' במ"א והם א"א ואו"א וזר"ן והם עצמן נק' בחי' ח"י נר"ן של כללות כל עולם ועולם לבדו וכן עד"ז במקיפים כי הם י' ונכללים בה' כנו' . אמנם דע כי בכל האורות והעולמות והפרטופים שיש מן החוטם שא"א"ק ולמעלה בכל פרטוף ופרטוף מהם יש תמיד כל הבחי' האלו שלמות שהם ה' אורות פנימיים הכוללים י"ס פרטיות כנו' וה' א"מ הכוללים י"ס פרטיות כנו' אך מן הפה של א"ק ולמטה עד סוף העולמות לא יש רק ה' אורות פנימיים וב' מקיפים העליונים שהם כנגד יחידה וחיה לכל פרטוף ופרטוף מהם ולא עוד כי האור נתמעט משם ולמטה ולכן בעולם זה של העקורים שהם האורות היוצאות מן הפה ולחץ של א"ק לא היה בו רק ה' אורות פנימיים וב' מקיפים ולא עוד וזכור הקדמה זו : והנה כאן בעולם העקורים היו זר"ן גדולים על א"א . כי זר"ן היו פכ"פ ואו"א אב"א והענין הוא כי זר"ן השלימו כל טרנס הריך להם שהוא ה' א"פ וב' מקיפים קודם שיחזרו להתעלות במאזל מש"כ באו"א כי עדיין לא היו שלמים שהיו לאבא לא היו רק ג' פנימיים לבד ובלי שום מקיף . ואפי' קודם שתחזור שום ספי' להתעלות במאזל כבר היה אל זר"ן מה שריך להם לצורך הזווג . והענין הוא כי כבר ידעת כי הזווג נמשך מן המוחין שהם מחכמה ולמטה וכבר היה לז"ח בחי' חכמה שהיא חיה הפנימית קודם שעלה הכתר במאזל שהוא הא' שחזר קודם כולם ואעפ"י שהמ' היתה גדולה ממנו שהיה לה יחידה הפנימית אין בזה חשש משא"כ באבא שמעולם לא היתה לו בחי' חיה שהיא חכמה אפי' אחר שעלה הכתר אל המאזל . וא"ת א"כ למה עלו זר"ן במאזל מאחר שכבר היו שלמים במה שהיה צורך להם . התשובה לזה היא כי כל חיותם הוא מאו"א וכיון שנסתלקו או"א למעלה אין זר"ן בניהם רוזים להפריד מהם וחושקים להתדבק ולהתקשר בהם ועולים אחריהם לקבל מהם . וגם סיבה אחרת במש"ל כי עיקר החזרה היה לעשות בחי' כלים (ולכן היתה כוונתו להוציאם חסרים מתחלה כדי שיהיה להם חשק לעלות ולקבל ואז יעשו הכלים . ע"ח בת"י) ולכן עלו גם הם לסבה זאת :

פ"ד ודע כי כאשר עלה הכתר אל המאזל אז באותו שיעור והמשך הזמן שהיה עולה אז המ' נסתלק ממנה בחי' יחידה שהוא האור שהיה נמשך לה מן הכתר . לפי שכיון שהכתר היה עולה ומסתלק לא היתה כוונתו להאיר בה . ואמנם נשאר בה רשימו בלבד וכאשר סיים ה' להתעלות וסיימה המל' להעלות עד היסוד אז חזר הכתר להאיר במ' בעצם כמו בתחלה בחי' יחידה שבה כי אחר שעלה הכתר במאזל גם היא עלתה ביסוד והיתה מדרגה א' קרובה יותר אל המאזל והיתה מקבלת ממנו מה שהיתה מקבלת בתחלה מן

וה"כ אותו האור הבא אל הספי' הוא דרך אחורי הכתר והוא דין כנו' ועד"ז הוא בשאר הספי' בעת שהיו חוזרי' ועולים. אמנם יש הפרש א' והוא כי החכמה אינה מקבלת רק מן האחוריים של הכתר לכד והכינה מקבלת מב' אחוריים דכתר ודחכמה והוא יותר דין וכן עד"ז עד המ' שנמלאת שמקבלת מן ט' אחוריים (מ"כ שז"ס תרגום ט"פ שם ע"כ דריבוע כנודע בש' הליקוטים דף כ' סע"כ ע"כ). ועוד יש הפרש א' כי מלבד חילוק תוספת ריבוי או מיעוט בחי' אחוריים יש ג"כ שינוי אחר והוא כי הנה הת"ת מקבלו מאחוריים של גבורה שהם אחוריים קשים מאד אמנם הספירה שלמעלה ממנו אינו באופן זה וכפי הבחי' כן יהיה שינוי באותו אור הנמשך להם או יהיה דין גמור או ממוצע או חלש ואין כח בקולמוס להרחיב בפרטי חלוקות אלו שהם רבים והמשכיל יבין. ונמלא שיש כאן ג' מיני אור הא' הוא הראשון שבכולם הנק' עקודים כנ"ל. והב' הוא הרשימו שנשאר מזה האור שבא דרך יושר והוא רחמים. הג' הוא אור הבא דרך עליית הספי' שאז הוא אור דרך אחוריים שהוא דין. והנה בבוא האור הג' הזה שהוא דין פוגע באור הרשימו הנשאר שהוא רחמים ואז מכים ומבטלים זה בזה שהם שני הפכים זה אור ישר ורחמים וזה אור חוזר ודין וזה חפץ לעלות למקורו והוא אור הרשימו שאעפ"י שאינו עולה ממש עכ"ז חפץ וחשקו הוא להדבק ולקבל ממנו. והאור הג' חפץ לירד ונמלא שאינם שוים בטבעם ולכן מכים זה בזה כנודע כי כל הכחות ובטויות האורות זה בזה הוא כאשר אינם שווים ואז נופלים ניזולות מהאור היורד שהוא דין והוא גרוע מאור הרשימו והרי זה אור אחר ד' והנה הס' ד' מיני אור והם סוד ד' בחי' טנת"א הנ"ל שהיו כולם כלולים באלו העקודים וזה פירטן. אור הראשון טעמים ואור האחוריים הוא נקודות כי הנקודים הם בחינת דין לעולם ואור הרשימו הוא חנין ואור הניזולות הנופלות ע"י הכחת של הנקודות והחנין זה בזה כנו' הוא אותיות אשר מהם נעשו בחי' הכלים והרי נת' בחי' הכלים איך נעשו שהוא מן ההכחה והבטויסה הנז' ולע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה כי כבר היו בחי' כלים בעולם העקודים רק שאלו הניזולות הנז' נתערבו עמהם והוא כדוגמה הרפ"ח ניזולות שנשארו בכלים של הנקודות כמש"ל בע"ה (מ"כ אעפ"י שלעיל ביארנו שאין בעול' העקודי' רק בחי' כלי א' ומכאן נראה היות לכל אור כלי א' עיין בדרוש מטי ולא מטי דף י' ע"א וב' ודי"א ישוב הענין). וראייה לזה כי הרי נכתב למעלה כי כשהיה האור חוזר ועולה היה נשאר הכלי מבחינת האור העב והגס שבו. ונתחיל לפרש הענין ונאמר כי הנה אור המ' לא השאירה רשימו וכל בחי' נסתלקה ועלתה וזהו הטעם שנק' המ' אספקלריא דלית לה מגרמה כלום כי לא השאיר בה שום רשע אך מרשימו שנשאר ביסוד לבד מאיר ג"כ אליה. ועוד יש טעם אחר אל הנז' והוא מש"ל כי כאשר חזרו האורות לרדת נשארה כתר

דבוקה במאילל ולא ירדה כלל: ונמצא כי החכמה חזרה במקום הכתר וכו' והמלכות במקום היסוד ונשאר הכלי של המ' בלחי אור כלל ולכן נק' הכלי ההוא של המ' אספקלריא דלא נהרא. וכבר נת' זה במ"א באורך (בדרוש שה"ק ד"כ ע"כ). והנה כשעלתה המ' אל היסוד היה היסוד מאיר בה דרך אחר כנ"ל ואז אותו האור היסוד הניח רשימו במקומו העולה ונפל מן האור היורד דרך אחוריים בחי' ניזולות לכלי של המ' וכשעלה היסוד הניח רשימו במקומו וכשבא לו האור דרך אחוריים הנה בזה הרשימו ונפל ממנו ניזולות ומהם נעשה בחי' הכלי של היסוד ואז אותו הרשימו היה מחיה את הכלי ההוא מרחוק ולא נכנס בתוכו והם סוד החנין כש"ל בדרוש הנקודים ע"ש. וכן עשו כל הספי' חוץ מן הכתר כי הניח רשימו לזורך החכמה אבל לא עשה בחי' כלי לפי שכלמא שאר הספי' בעלייהם למעלה ע"י הכחת הרשימו כמה שלמעלה מהם היה נעשה הכלי אך הכתר אין מי שיכה בעלייתו ולכן לא נגמר עדיון הכלי שלו והרי כתר הניח רשימו ולא כלי ושאר ח' ספי' הניחו רשימו וכלי והמלכות הניחה כלי ולא רשימו:

ואמנם אחר קבלת אלו הספי' מן המאילל חזרו למקומם חוץ מן הכתר כנ"ל ואז כלי של הכתר לא נעשה רק בחזרת החכמה כי כשחזרה החכמה ונכנסה בו אז הנה אור החכמה ברשימו שהניח הכתר במקומו והיו הכחות כפולות לפי שהרשימו של הכתר להיותו בחינה עליונה מן החכמה לכן הוא מכה בחכמה ומוליא ניזול' וגם החכמה להיותו בא עתה מלמעלה ונמלא עומד על הרשימו והוא גבוה ממנו מכה בו ברשימו ויוולאים ניזולות אחרות ולכן עושים עתה כ' כלים אחד לרשימו של הכתר וא' לחכמה שבאה עתה וכבר הארכנו בזה במ"א איך יש בכתר דכו"ן והם אלו הב' שביארנו פה שהם הרשימו והחכמה וע"ש היטב. והנה מכאן תוכל להבין איך יש ג"כ בעולם העקודים מליאות ביטול המלכים בלד מה כדמיון אותם המלכים שמלכו בארץ אדום שמתו ונתבטלו כמש"ל בדרוש עולם הנקודים כי הנה ענין התעלמות האורות של העקודים ועלייתם במאילל הוא ג"כ ביטול המלכים בכאן וכפי מה שנבאר בסוד הנקודים ענין הטנת"א איך מורים על מיתת המלכים משם תבין גם כן מליאותם כאן בעולם העקודי' דוק ותשכח. אמנם הפרש כיניהם הוא כי כאן בעקודים היה מקלקל ע"מ לתקן וסותר ע"מ לבנות כמ"ש כי זו היתה עיקר הכוונה להעלותם כדי לעשות בחי' כלים. אבל בנקודים היה ביטול ומיתת גמורה ממש. אמנם לפי שמן העקודי' התחילו הכלים להתגלו קצת לכן גם בהם היה קצת ביטול והמשכיל יבין כי גם בא"ק הנז' כל אותם המלגמגמים שביארנו למעלה בו וגם אותם שנבאר לקמן בע"ה בענין לאת הנקודים ממנו ואיך למלא עצמו ופירס חר פרסא בטיבורא דליה כל זה הוא קרוב אל ביטול המלכים ודברים אלו אסור להרחיב

יהיה אות יו"ד באזן ואות ה' א' בחוטם ואות ו' בפה
 וה' אחרונה בעינים הרי כי העין יש לו בחי' ה' א' וה'
 אחרונה וו"ס מ"ש בתיקונים אני ישנה אני שניה אני
 שניה כנגד ה' ראשונה ואני ישנה כנגד ה' אחרונה כי
 החכמה היא אחרונה והיא שניה כי נודע שהטעמים הם
 כתר והנקודות חכמה והתנין בינה והאותיות ז"ת .
 וכמלא כי העין היא בחי' החכמה שהם הנקודות והו'
 הטעם שחבמי ישראל נק' עיני העדה כמו שאמר
 הכתוב והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה .
 ובאלו הנקודות הם בחי' המלכים של ארץ אדום שמתו
 כמ"ש בע"ה , וו"ס פ' והארץ היתה תוהו ובוהו כי
 הארץ היא ה' אחרונה שהיא בחי' העין כנו' והיא
 אשר היתה תוהו ובוהו שהוא ענין מיתת ז"מ עד
 שבא התקון שלהם ואז נאמר יהי אור ויהי אור וו"ס פ'
 פקח עיניך וראה שוממותינו ולהבין פ' זה נבאר
 מליאות הענין ונאמר כי הנה הנקודים הם ט' שהם
 קמ"ץ פת"ח לור"י סג"ל שב"א חול"ם חירי"ק שור"ק
 קבו"ץ . ואמנם יש בהם ג"כ בחי' עליונים שהוא ניקוד
 החול"ם ואמצע כגון השור"ק וכל השאר הם תחתונים
 שמקומם תחת האותיות ואח"כ נבאר כל זה בע"ה .
 והנה כל הו' אחרונות הם לור"י יודי"ן חוץ מב' נקודות
 ראשונות קמ"ץ פת"ח שהם ב' ווי"ן ויו"ד א' והענין
 כי כאשר נמנה כל היודי"ן שבז' נקודות אלו הם יו"ג
 יודי"ן והם בגי' ק"ל כמנין עי"ן להורות כי מן העין
 ילאו הנקודות ונשחרו קמ"ץ ופת"ח שהם יו"ד וב' ווי"ן
 שהם בגי' כ"ב והם סוד כ"ב אותיות שמהם נעשו
 הכלים של הנקודות, וא"ת למה נרשמו ונרמזו הכלים
 בב' הנקודות הא' והמעולות שכולם, אמנם הענין הוא
 כי מלאו הב' נקודות א' שהם כתר וחכמה של הנקודות
 כנודע מהם ילאו כלים אל כל השאר והם אשר הולידו
 והמליאו כלים לספי' אשר תחתיהם, עוד טעם אחר
 כי הנה נודע הו' נקודות התחתונות הם הו"מ דמיתו
 אבל הא' לא מתו ונודע כי בחי' המיתה היא שבירת
 הכלים ולכן הו' נקודות אחרונות נשארו בלא כלים רק
 אור לבד שהוא בחי' הנקודות אבל הא' שלא מתו
 ונשארו עם הכלים שלהם הנה האורות ההם נעלמים
 ומתלבשים תוך הכלים ונק' בשם הכלים שהם הכ"ב
 אותיות הרמוזות בקמ"ץ ופת"ח כנו' והנה קמ"ץ מורה
 על כתר כנודע והכתר הוא טעמים ופת"ח מורה
 על החכמה והם הנקודות . ולכן נק' ב' נקודות לו
 קמ"ץ ופת"ח כי הם מורים על ענין הנו' . והוא שכל
 זמן שעדין לא ילאו רק הטעמים של ס"ג שהם בחי'
 אורות האח"פ עדין היו האורות קמוצים וסתומים
 וכשבאו בחי' הנקודות שהם החכמה שהיא פת"ח והיא
 בחי' העין כנו' אז הם בפתחו דעייניו כנו' בחי' והו'
 ענין נקודת הפת"ח אבל כתלה בבחי' הטעמים שהם
 כתר הוא קמ"ץ כי האורות הם קמוצים וסתומים וכחזור
 לבאר פ' פקח עיניך וגו' כי כאשר בא בחי' עין שהם
 הנקודות נאמר אז פקח עיניך בפתחו דעייניו, והנה
 כבר

להרחיב בהם הדיבור ולהוסיף בפה והמשכיל יבין, ודע
 כי במלכות של עולם העקודים נשארו בה עשרה שרשים
 של עשרה הנקודים שנבחרם בע"ה ועד"ז הוא בכל
 האזילות כי מ' של השרשים אשר בפה של א"ק היא
 כלולה מו' והם עשרה שרשים א' עשר הנקודים וכן
 במלכות של העקודים יש עשרה שרשים א' עשר ספירות
 דנקודי' וכן במלכות דנקודי' יש ו"ס והם שרשים א' ו"ס
 דברורים וכן עד"ז כשאר העולמות :

שער הנקודים

פ"א ונבאר ענין עולם הנקודים והם בחי' האורות
 היוצאים דרך נקבי העינים דא"ק, והנה
 כבר ביארנו לעיל כי יש ד' בחי' והם ד' הויות ע"כ
 ס"ג מ"ה כ"ן וככל בחי' מהם יש טעם א' והנה המוחין
 של א"ק זה הוא הויה דע"כ, ומן בחי' האזנים ולמטה
 עד תשלוס סיוס א"ק הזה הוא בחי' ס"ג עד סיוס
 הרגלים שלו אמנם ענין הבחי' הזה היה בתחילה קודם
 מיתת המלכים בעולם הנקודים אבל אח"כ היו בחי'
 מ"ה וב"ן ממקום הטבור שלו עד למטה בסיוס
 הרגלים כמ"ש בע"ה, והנה כבר ביאר' כי בשם ס"ג יש
 טעם א' והטעמים נחלקים לג' חלוקות שהם אח"פ,
 ואמנם הנקודות הם בחי' האורות הנמשכים מן העינים
 שלו, והענין הוא כי הנה ההכל היוצא מנקבי האזנים
 הוא הכל מועט כי אם האדם יניח אלצבו על נקב
 האזן ויסתום אותו בחוץ ירגיש קול הכרה בתוכה והו'
 מחמת תנועת ההכל שבתוכה שרולה ללאת לחוץ ורינו
 יכול, אמנם בהסיר האלצב אינו נרגש והנה מן ההכל
 הזה ילאו הי"ס מבחי' האזן ככ"ל :

ואח"כ יש בחוטם הכל יותר מורגש וממנו ילאו ו"ס
 החוטם ככ"ל, ואח"כ בפה יש הכל יותר מורגש
 מכולם לפי שכל מה שהאור יורד למטה הוא ניכר ונרגש
 יותר ומתגלה שם ומשם ילאו עשרה דנקודים ואלו הן
 מקומות הם בחינת הטעמים של ס"ג, ואח"כ מן העין
 ילאו הנקודות של ס"ג ולכן אין כ"כ הכל ניכר בעין
 כמו בג' המקומות הנ"ל כי אין דומה אור הנקודות
 הקטן כמו הטעמים אבל עכ"ז מלינו קלת כח הסתכלות
 בעין כנראה מחוש הטבע בענין ביאת היענה שגולד
 ממנה האפרוח ע"י הסתכלות זמן מה בלתי שחשב על
 הביאה לחממה כשאר העופות וזה יורה היות כח
 ממשוי בהסתכלות העינים, והנה מבחי' הסתכלות הזה
 של העינים ילאו הנקודים, ובוה תבין מה שנמלא בס'
 הקי' תי' ע' דקכ"ו שמלייר לור"י הויה של שם בן ד'
 אותיות בלוי עייניו וניקודים בסוד וגבותם מלאות
 עינים, והענין כי כל בחי' העין הם נקודים כנו' והנה
 כשנמנה מן הי"ס כ' יהיו כל בחי' ע"כ יו"ד מן הויה
 וס"ג אות ה' א' מן ההויה ומ"ה אות ו' וב"ן אות ה'
 אחרונה וכשנמנה השם בבחי' ס"ג לבדו יהיו הטעמים
 של ס"ג אות יו"ד והנקודות אות ה' א', והתנין אות ו'
 והאותיות אות ה' אחרונה, וכאשר נחלק גם הטעמים

לא"א ונה"י דא"ק לעתיק ולכל האלי' כמ"ש :
גם תבין כי בכל בחי' הול'ה אורות חדשים היה קודם
להם ענין המלכות כי כן מצינו בא"א שזמלם נה"י
שלו כדי לאפקא לזו"ן כנו' במקומו וכן היה בזה הא"ק
ואין להאריך בענין זה , והנה אחר שזמלם עלמו כנו'
שם הניח חד פרסא באמלע גופו במקום טבורו מבפנים
כדי שיפסקו בנתים וה"ס יהי רקיע בתוך המים ויהי
מבדיל בין מים למים כנו' כס"ה פ' בראשית דל"ב אית
קיומא באמלעות מעויו דכ"ד דאיהו פסיק מתתא לעילא
ושאיב מעילא ויהיב לתתא ואז נשאר כל האור לעילא
ונהי פרסא והיה שם דחוק ומחודק ואז בקע ההוא
פרסא וירד והאיר שאר הגוף מן הטבור ולמטה וזו היא
בחי' הפרסא הנו' בריש אדרא דבא בדרוש ושא המלכים
דק' קכ"ח וזהו מ"ש בזה"ר דאית חד פרסא בין המאלי
לכתר והכן זה היטב :

אמנם אמת הוא דכמה גולגלתין אית דלית להו סושבכא
כנו' בריש האדרא והכתר של ז"א יהיה הפרסא
של אימא מפסיק ליו וכן כיוצא בזה הבל הכתר של כל
האלי' הוא נפסק ע"י הד פרסא של זה הא"ק ואמנם
ודאי שע"י הסתלקות האור לעילא מהטבור היה מספיק
לשיהיה יכולת בעולם האלי' לקבל האור שלהם אבל
אינו מספיק לתת כח ל עולם הכריאה ג"כ ולכן הוסיף
בחי' אחרת להניח שם אותו המסך והפרסא הנו' , כמלא
שהם ב' דברים זמלם האור למעלה כדי שיוכל האלי'
לקבל אור שלו וענין הפרסא היה לשיוכל הכריאה
לקבל אורו . ותבין ותשכיל בזה איך יש פרסא בין האלי'
לכריאה . והנה ע"י עליית האור הזה שבאצו החסדון
למעלה מהטבור כנו' אז נתרבה אור גדול ורב בבחי'
העליון של הגוף ואז נעשה זה האור בכחית מ"ן אל
הטעמים של ס"ג שהם אח"פ כנו' ל ר"ל ל השרשים
הפנימיים שלהם שהם בתוך הגוף ולא ל האורות היוצאים
לחוץ דרך הנקבים ואז ע"י מ"ן לה העולים נודונו שם
ע"כ שבגולגלתא של זה הא"ק עם בחי' הס"ג שבו שהם
השרשים של אח"פ שהם טעמים ואז נמשך אור חדש
מלמעלה מן הזווג הזה ובקע וירד דרך הפרסא מן
הטבור ולמטה :

אמנם האיר הראשון שהיה בתחלה למטה ועלה למעלה
שוב לא ירד ונשאר תמיד שם מן הטבור ולמעלה
ושם הניח שורשו תמיד ומשם נתפשט ויאל דרך העינים
ונמשך ונתפשט בחוץ עד סיום רגלי א"ק כנו' , והנה
כל האור הנמשך עד הטבור אפי' שהיה בבחי' עין הכל
הוא נבלע ונכלל בעקורים ולכן איננו נו' אבל האור
הנמשך מתחת הטבור עד הרגלים זה לבדו הוא הנק'
בשם נקודים לפי שהוא עומד עתה לבדו וכן אותו
האור שירד דרך הפרסא מחדש ע"י הזווג כנו' , גם הוא
בוקע הגוף והכלי של הא"ק ויוצא לחוץ ומאיר בלו
הנקודים הרי ב' מיני אורות לצורך אלו הנקודים , ועוד
יש אור ג' והוא כי כאשר יורד ומתפשט אור העין
להסתכל למטה דרך העקורים הנה הוא מסתכל באורות
ההם

כבר נתבאר כי כל בחי' האו הם בשם ס"ג והשם הזה
רומז לבינה שהיא גבורה עילאה רבה תליון הדינין לכן
זו הכחי' של ס"ג היה ענין ביטוי המלכים וגם בפרטות
הס"ג יש בו בחי' הטעמים שגם הם נק' ע"כ עם
היותם בשם ס"ג אמנם הנקודות של ס"ג הם עיקריות
ס"ג עלמו שהם ס"ג שבס"ג ושם היה הביטול והמיתה
וז"ס הכל ס"ג יחדיו נשאו כי בשם ס"ג היה כל הביטול
וס"ג עלמו מורה על זה שהוא מלשון נסוגו אחור
שהוא ביטול , והנה העי"ן ג"כ נק' על שם ס"ג כמו
אח"פ כנ"ל והוא בענין זה כי הלא כאשר היו ג' בחי'
הנו' אח"פ שהם הטעמים היה שם ס"ג שלהם בחי'
הו"ה של ס"ג שהיא יו"ד ה"י וא"ר ה"י , ואמנם בעין
שהוא בחי' נקודות הוא ס"ג של ג"פ אהי"ה שהם בגי'
ס"ג ג"כ וזו היא בחי' ס"ג אשר בעין , והנה כל שם
אהי"ה מלו הנו' לוקח כל בחי' הכ"כ אותיות הנרמזים
בקמ"ץ ופת"ח כנו' ל כדי לעשות מהם כלים על ידי
הסתכלות העין בהם וה"כ כל אהי"ה מהם הוא כולל
כ"כ אותיות ונמלאו ג' שמות אהי"ה עם ג"פ כ"כ
אותיות גי' ק"ל כמנין עי"ן הרי איך שם ס"ג רמזו
ג"כ בעי"ן וז"ס פקח עיניך וראה כי באח"פ יש ג"פ
ס"ג הם בגי' פק"ח עם הכולל , ואחריהם בא בחי'
העינים וזהו עיניך כי ג' אהי"ה לו אשר בעינים כולם
הם בחי' אהי"ה דמילוי יודין שהם בגי' קס"ה כמנין
עיניך עם הכולל וזהו פקח עיניך וראה שוממתינו כי
כאן היה שממנו וביטול המלכים :

פ"ב ונחזור לבאר תחילה איך יאלו לו הנקודות ואח"כ
נדבר בפרטות עלמן , כבר אמרנו כי
הכל יאל מן הא"ק הנו' ל ואמרנו כי העקורים הגיעו
עד הטבור של א"ק עלמו אעפ"י שאמרנו שהאורות
יוצאים דרך נקבי הפה והחוטם וזהו עיקר האורות אבל
ודאי גם דרך כותלי ודופני הגוף של זה א"ק בוקע
ויוצא אור ומאיר תמיד בהם וכבר נתבאר כי כאשר
ראה המאלי להאלי' בחי' הנקודות כוונתו היחה
לעשות להם בחי' כלים שיוכלו העולמות החתונות
לקבל האור שלו שמאיר בהם :

והנה ראה המאלי כי עדין לא היה כח במקבלים
לקבל האורות של העינים האלו אשר מקום
התפשטותם הוא ממקום הטבור עד סיום הרגלים של
הא"ק כנו' ולכן מה עשה טרם שהאלי' ושהואיל אלו
האורות דרך העינים זמלם עלמו זמלם אחר והוא
שהאור שהיה מתפשט בתוכו של האדם הזה מטבורו עד
סיום רגליו העלהו בבחי' גוף העליון מן הטבור ולמעלה
ונשאר המקום שמן הטבור ולמטה דיקס בלתי אור
והמשכיל יבין וירמה מילתא למילתא איך בכל האלי'
בכחית חלי ת"ת ונה"י הם תמיד המאירים בעולם
שלמטה ממנו כי נה"י דו"א מאירים ל נוקביה ונה"י
דא"א לז"א (שמ"ן כלע"ד שהכונה היא על נה"י דעתיק
שבחנ"ת דא"א המאירים לא"א ועיין בע"ח ש' א"א
פרק ז' ורוק) ונה"י דא"א מאירים לא"א ונה"י דעתיק

בזה ולא נשבר אפי' האחרונים של כלו של משא"כ או"א שאינם לוקחים רק הארה בעלמא וגם שהוא כריחוק מקום, והרי נת' ג' בחי' והם כי הכתר נתקיים כלו' וחז"ל נשברו ונפלו האחרונים שלהם. וזו"ל נפלו ונשברו הפנים והאחרונים שלהם:

והנה זהו הטעם שנרמז בפ' והארץ היתה תוהו ובוהו אשר הוא מדבר בענין מיתת המלכו' של הנקודו' כנ"ל, ונרמז בו כ"פ מלת תוהו ה' מפורש בפסוק והכ' בר"ת למפרע 'והארץ' היתה 'תוהו והוא כנגד ג' הבחי' הנז' כי תוהו הישר המפורש בכתוב הוא בחינת הז"מ שמתו ונתבטלו אפילו הפנים שלהם ותוהו שבר"ת למפרע הוא בחי' ביטול האחרונים של או"א כי כל בחי' למפרע היא בחי' האחרונים, והנה בודאי הוא כי גם בנקודות יש בחי' ח"מ וא"פ, ועניינם הוא כי הנה נת' כי מנ' אורות האח"פ שואב מהם הסתכלות העין ללורך הנקודים והוא בחי' האור הנז' כנ"ל שביארנו שהוא ללורך כלים אל הנקודים, ולריך שתדע כי אור זה נחלק לב' ומה שלוקח מלך ימין הם אורות ממנו ומה שלוקח מלך שמאל הם כלים וכבר נת' ל' כי באור יש בחי' פנימי ומקיף וככלי יש בחי' פנימי וחיצוני ונמצא כי כל אור ד' בחי' לוקח הסתכלות העין מנ' אורות האח"פ והוא סדרן כי הנה מה שנסתכל העין באורות האזן ביושר כנגד הסתכלות העין עצמו שהוא בשכולת הזקן עצמו מלך ימין הוא בחי' ח"מ ומה שהוא ג"כ בלד ימין לא שהוא רחוק והוא מן הדרין הוא א"פ שהוא מועט וכן עד"ז בלד שמאל מה שהוא כנגד הסתכלות העין ממנו הוא חיצוניות הכלי ומה שהוא ללד ימין הוא פנימיות הכלי:

אבל מה שלוקח מאורות החוטם הוא באופן אחר כי מה שהוא לוקח מאור החוטם קודם שיגיע אל הפה והוא מלך ימין הוא א"מ ומן הפה ולמטה הוא א"פ וכן עד"ז בלד שמאל הם כלים בחי' פנימיות וחיצוניות, וכן מה שלוקח מן הפה נחלק לב' כי מה שלוקח מן הפה עד שמגיע אל שכולת הזקן מלך ימין הוא ח"מ ומן השכולת הדקנא ולמטה הוא א"פ וכן עד"ז בלד שמאל לעשות כלים בפנימיות וחיצוניות:

פ"ג והנה כאשר נתפשטו לו הנקודים מבחוץ מכנגד הטבור של א"ק עד סיום רגליו כנ"ל היה בוקע אותו האור שבה מחדש בפנימיותו דרך הפרסא כנ"ל ומאיר לחוץ אל הנקודים, ונמצא כי אור החדש הזה הוא עובר תחלה ויורד דרך הפרסא למטה בחצי התחתון מן הטבור ולמטה ואח"כ חוזר ובוקע ברפנות הגוף ויוצא לחוץ ומאיר בנקודים וזמ"ש בחי' דשא חד פרסא בין כתר לעילת העינות כי כל בחי' מאציל לזולתו נק' עילת העינות והכתר הזה הוא כתר של הנקודים כנ"ל, והנה אלו הי' נקודים נתפשטו מטבור א"ק עד סיום רגליו בסדר ז"א המלכים לא"א אלא שש מלכים הז"א את אריך מכל לדריו וסביבותיו אבל כאן עיקר הארתם אינה רק דרך הפנים של הא"ק אלא שמתפשטת

קללת

הם והוא שואב ולוקח מהם אור ללורך עשיית הכלים אל הנקודים ולוקח מנ' בחי' שהם אורות האח"פ, והענין הוא באופן זה כי הנה נתבאר לעיל כי אורות האזן נתפשטו עד שכולת הזקן ואורות הא"פ עוברים ג"כ דרך שם וא"כ מוכרח הוא שכאשר אור העינים נמשך דרך שלהם יתערב עמהם ויקח אור שלהם, והנה ז' נקודות הם והג' נקודות הא' שבהם הם לוקחים אור ממנו שנמשך מהסתכלות העין באח"פ ממקומם עד מקום התחברותם בשכולת הזקן ואינם מקבלים אותם רק בשכולת הזקן כי משם מתחילים הם ולא ממנו שבשכולת הזקן ולמעלה, אבל הי' נקודות אחרונות אינם לוקחות רק ממנו שנמשך מהסתכלות באורות ח"פ משכולת הזקן ולמטה כנודע כי החוטם מגיע עד החזה והפה עד הטבור, ונמצא בפי זה כי ג' נקודות הא' לוקחות הארה ללורך הכלים שלהם מן הנ' אורות שהם אח"פ בשכולת הזקן דווקא אבל הז"ת אינם לוקחות רק מן הנ' אורות לבד שהם ח"פ משכולת הזקן ולמטה כי אור האזן העליונה כבר נגמרה ונסתיימה בשכולת הזקן ולכן גדולה היא הארת ג' נקודות העליונות מן הז"ת ולסיבה זאת ג' מלכים הא' לא מתו לפי שיש להם הארה גדולה והכלי מעולה מאד לפי שנעשה מבחי' האזן העליונה ומבחי' ח"פ כי מהסתכלות העין באורות האזן נעשו הכלים שלהם כנז' כי לקחו עליהם ממקום שעריון אורות האזן שהם בחי' נשמה נמשכה שם שהוא עד שכולת הזקן:

אמנם הז"מ תחילין מתו לפי שכליהם נעשו מהסתכלות העין בח"פ לבד והיה חסר אור מהם האזן העליונה הטעם שכבר נשלם אור האזן שהוא בשכולת הזקן והם לקחו למטה ולכן נשברו, והנה גם בג' א' בעצמם יש בהם חילוק בין זו לזו והוא כי מהכתר לא ירד ממנו אפילו האחרונים אלא האחרונים של כה"י בלבד אבל באו"א של הנקודות ירדו האחרונים שלהם בלבד ונשארו הפנים במקומם וטעם הדבר הוא כי לו האורות שנמשכים עד שכולת הזקן נחלקים לג' כי הכתר לוקח מבחי' האזן עצמה ממנו שראייה שואבת מהסתכלות באור האזן הנה ממנו נעשה כליל הכתר הנקודים ומכ"ש ששכללים בו ב' האורות האחרים ואבא לוקח מאור החוטם ואימא מאור הפה:

והנה הכתר שלוקח מן האזן הארה גדולה מאד לא נשבר הכלי שלו אבל או"א שאינם לוקחים רק מהח"פ נשברו האחרונים של הכלים שלהם והנה אם היו או"א מקבלים האור הזה של ח"פ בהיותו למעלה קרוב אל מקום נקבי האזן אעפ"י שלא היו מקבלים מאורות האזן עצמן רק קלת הארה היו מתקיימים האחרוני' של כליהם אבל כיון שאינם מקבלים רק מסיום האזן שהוא במקום שכולת הזקן לכן אעפ"י שלוקחים קלת הארה אינו מועיל להם ולכן נשברו האחרונים של כליהם, אבל הכתר כיון שלוקח אור האזן ממנו אעפ"י שלוקחו כסיומו כיון שהוא לוקח עצמותו די

השור"ק היא ו' ויו"ד באמצע והיו"ד של השור"ק היא
לאבא הנק' י' ראשונה של השם והו' שבשור"ק היא
לאימא להו"א ולהוליד הו"ק של ז"א וזו היא בחי' ו'
זו שלוקחת אימא (וגם ט"א כי הנקודות שהוא בעין
יו"ד שבשורק היא יותר עליונה וממנה יונק אבא
דנקודים והו"א של השור"ק שהוא אותיות ממנו יונקת
אימא דנקודים כנודע כי נקודות חכמה ואתון בינה ע"ח)
וה' נקודות התחתונות עם ג' בחי' א' של נה"י דכתר
וב' אחוריים דאור"א הרי הם עשרה נקודות אלו ילאו
מדרך פירני הרגלים ואין כוונתינו לומר שאלו הם
הנקודות עצמן רק שמכל ההכלים האלו יולא אור אל
עשרה הנקודים שיאזו דרך העין כנ"ל וזכור זה, והנה
יש בזה מקום שלה והיא כי הנה לעולם היסוד הוא בחי'
הדעת כי הרי מצינו יסוד של אימא הוא דעת דו"א
וכן היסוד של זה הא"ק הוא דעת של הנקודים וא"כ
איך יונקים אור"א מהכל היו"א מיוסוד א"ק כנו'.
והתשובה היא כי לעולם בחינת היסוד הוא גבוה למעלה
מב' פ"ע דכ"ה כנראה בחוש הראות ומבשרי אחזה
אלוה וא"כ מוכרח הוא שיהיה הדעת גבוה למעלה
מחור"ב וכן היה הענין כאן, אבל שם בו"א אינו כן לפי
שכשהבינה נכנסת בו לתת לו מוחין משפלת היא את
עצמה ואתרכינת בסוד והאם רובלת על האפרוחים ואז
מוכרח הוא שנגבהים ראשי פרקין עלאין דכ"ה שלה
ובחי' היסוד שלה נשפל למטה מהם ואז נמצא שהדעת
הוא למטה מחור"ב והכן זה, וכבר ידעת כי ניקוד שור"ק
הוא ביסוד כנו' בחי' תי' ע' ולכן אמרנו כי ניקוד
שור"ק שהוא באמצע האותיות הוא בחי' היסוד שהוא
באמצע נו"ה וההכל היו"א ממנו נק' שור"ק הרי ביארנו
הוויית הנקודות:

פ"ד ונבאר עתה מציאות יציאתם לחוץ הנה כאשר
יאלו לו העשרה נקודות שהם מן כתר עד
מ' היתה יציאתם הפך יציאת העקודים כי שם ביציאת
העקודים יוצאת המ' תחלה והכתר באחרונה, וכאן
בנקודים היה בהפך כי הכתר שלהם יולא א' ובו היו
כלולים כל הע' אחרונות, ואח"כ יוצאת החכמה ובה
כלולים כל הח' וכן עד ז' יוצאת אימא וכלולים בה כל
ז' האחרונות ואז היתה היא נק' אס הבנים, ואחר כך
הולאה היא את הו' כולם כלולים בחד ואח"כ נתגלית
הגבורה וכן עד הקוף עד שנמצאת שיצאת המ' אחרונה
מכולם. עוד יש הפרש ב' כי שם בעקודים תחלה יאלו
האורות ואח"כ נעשו הכלים כנ"ל אבל בנקודים יאלו
תחלה העשר' כלים זה למטה מזה ונעשו ע"י הסתכלות
העין בג' אורות הא"פ כנו"ל ואחר שיאלו עשרה כלים
והונחו במקומם זה תחת זה כל אחד לבדו אז יאלו
האורות אח"כ עד ז' שיאל הכתר ובו כלולים כל הע'
אורות וכן בחכמה יאלו אח"כ הח' וכן עד שיצאת המ'
לבדה באחרונה ונמצא שיאל הכתר תחלה ונכנס בכלי
שלו והיו כלולות בו כל הע' אורות, ואח"כ נשאר אור
הכתר בכלי שלו ויאל אור החכמה עם הח' אחרונות
כלולי'

קלת הארה מאלו הנקודים בין מבחי' אורותיהם בין
מבחי' הכלים שלהם ומלבישים זה הא"ק מכל זרדיו
כמש"ל באח"פ' אבל עיקר הארתם היא דרך הפנים.
והנה הכתר מקומו הוא מן הטבור עד סיום הגוף
ואח"כ הם בג' פרקין ראשונים דנה"י דא"ק ואח"כ בג'
אמצעיים ונה"י בג' בתראין עד הנו' בו"א המלביש את
א"א כמ"ס:

והנה ב' מיני אורות יולאים מתוך הגוף של א"ק
והם הא' מן הטבור והב' מפי היסוד ויולאים דרך
שם ב' הכלים וכפי הראוי היה שיהיו ג' הכלים כנגד הנ'
עליונות שקבלו מאורות אח"פ מלמעלה כנ"ל אבל לפי
שחרר אור האזן מאור"א כנ"ל לכן נחסר ג"כ מבחי' ההכל
מה שהוא כנגד האזן ולא יאלו רק ב' הכלים שהם כנגד
הח"פ לבד אשר מהם קבלו אור"א למעלה וגם כאן
למטה מקבלים מהם אבל אור הו"ת שלא לקחו רק מן
הגוף ולמטה שהוא מקוים שכולת הזקן ולמטה כנ"ל
לכן גם כאן אין להם הכלים להאיר להם אבל נרמזו
בסוד משה"כ ויפוזו זרועי ידיו מירי וגו' שהוא סוד ו'
טיפין דאזדריקו מן יוסף מן הפפרנים כנו' בחי' תי' ס"ט
דק"ת כנודע כי הם עצמם בחי' כיעול המלכים כי הנה
ביטול המלכים היה לפי שלא נתקן עדין כחדא דכו"ן
זה עצמו סוד טיפי הזרע של יוסף שיאלו בלתי ניק' לא
מדכורא לחוד והם הם עשרה הרוני מלוכה והכן מלת
מלוכה כי הם הם ממש היו"ד מלכים דמיתו ונשכרו
כליהם וגופם והסיבה היתה ג"כ מפני שהיו בלתי
תיקון דכו"ן עד שבא מלך הדר הח' ואז נתקנו וזהו
ג"כ סוד מ"ש במס' שבויעז שאמרה לו אשתו בשעת
השמים נטמאתי יגעון פורני רגליו בקרקע והזרע יולא
דרך הפפרנים, והנה ההכלים הראויים לאלו הו"מ לא
יאלו רק דרך הפפרנים של הרגלים ואעפ"י שהפפרנים
הם עשרה והנקודות והמלכים שנשכרו אינם רק ז'
תחתונ' לבד כנו' הענין הוא כי גם יש ב' אחוריים של
אור"א שנשכרו הרי הם ט' בחי' והיו"ד הוא כי גם מן
הכתר היה קל"פ פגם כמש"ל בע"ה, והוא בחינת הנה"י
שלו שנכנסו והיו בסוד מוחין לאור"א וגם הם נשכרו הרי
הם עשרה בחינות כנגד עשרה הכלים שיאלו מפפרני
הרגלים וכל בחינת יוצאת אלו העשרה הכלים דרך
הפפרנים היה לסיבת חסרון קבלתם מאור האזן העליונה
כנזכר למעלה וסיבה זאת גרמה לכל זה ולביטול
המלכים גם כן:

ונחזור למעלה כי הנה ביארנו שהנקודים נחלקו לג'
חלקים עליונים מן האותיות כמו החול"ם
ובאמצע כמו השור"ק ובתחתונים כמו שאר הנקודות.
והנה נקודת החול"ם הוא ההכל היו"א מן הטבור אשר
שם עומד הבתר בגו' לפי שהכתר איהו חול"ם על הת"ת
בנודע (כי עיקר חול"ם בת"ת דא"ק אמנם נעשה כתר
לנקודים וז"ש בתיקונים תיקון ה' כי חול"ם כתר באתון
כנודע ע"ח). ונקוד השור"ק שהוא האמצעי הוא ההכל
היו"א מן היסוד אל אור"א ונחלק לב' כי הנה נקודת

אוצרות שער הנקודים פרק ד' ה' ו' חיים

כלול' בו נכנס בכלי החכמ' וכן כיוצא בזה עד שסיימו כולם להכנס בתוך הכלים שלהם :

אבל דע כי כאשר אור הכתר נכנס תחלה בכלי היו שאר האורות בטלים בו ר"ל בערכו שהוא גדול מכולם יחד ולכן היה יכולת בכלי שלו לסבול אותו ולסבול ע' האורות האחרים ולא נשבר , וכן בלאת אור החכמה נכנס בכלי שלו והיו ח' האורות כלולים בו , וכן בלאת אור הבינה כלול מו' אחרונות ונכנס בכלי שלה הכלים שלהם היו יכולים לסבול ולא נשברו כי כולם הם בטלים בערך אור' כדמיון הבנים שבתחלה עומדים כלולים במוח אביהם בסוד טיפת מוח וכן בהיות הבנים בסוד עיבור במעי אמותם יכולים להיות שם והיא יכולה לסובלם ולכן היה בחי' תיקון בנ' א' ולא נשברו כלל , וכאשר היו הז' כלולות במעי אמת היו שם בבחי' מ"ן מעוררים זוג העליון של אור' . אמנם בלאת ממש הז' שהם הז' דרך אדום שמתו ויצו להכנס בכלים שלהם לא יכלו הכלים לסבולם ומתו ונשברו כמ"ס , ולכן אבאר בתחלה סדר ז"מ האלו כי הנה הם מן הדעת ולמטה , והם דעת א' חסד ב' גבורה ג' ת' ד' נ"ה הם ב' פלגי דגופא והם ה' ויסוד ו' מ' ז' , כי הנו"ה נחשבים כל אחד חצי גוף וכן ב' הם א' כלב , דע כי שם הם ענין המלכים הנו"ה בפרשת וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וזה הוא פירוש :

בלע בן בעור הם סוד הדעת וכבר הודעתך כי בלעם הוא בלע כמחול' והוא בסוד הדעת אשר ע"כ היה שקול באור' כמשה בישראל לפי שמרע"ה הוא בחי' דעת העליון דאבא שבז"ל וזהו ענין וידע דעת עליון הנאמר בבלעם וכן מ"ס חז"ל ע"פ ולא קם נביא עוד וכו' בישראל לא קם אבל באור' קם כמבואר אצלנו במקום אחר :

ויובב הוא החסד והוא בן זרח כי הוא בחי' החסד הנק' אור כנודע , וחושם הוא הגבורה כי ה"ס ה' גבורות ואותיות חש"ם הם חמ"ש וס"ה חש"ם מארץ' התמנ' הוא מין' ור"ת חמ"ה והס"פ כי מין חלב יוציא חמאה כי מנינו כתוב חסד א' חמ"ה (א"מ בן) הוא באיוב ברחוק הליכי בחימה) והם בחי' ה' גבורות שהם דם ונהפכים בכטן המלאה לחלב ומאותו המין נעשה החמאה להאכיל את התינוק , (ושמלה ממשרקה הוא נו"ה ב' פלגי גופא ע"ת) ושאלו מרחובות הנהר הוא יסוד בסוד מה שהודעתך כי היא העטרה של יסוד הבינה המתרחבת ונק' רחובות הנהר ור"ת שאלו מרחובות הנהר הוא משה כי הוא סוד היסוד של אבא כנודע ושאלו המלך היה מבחי' זו וז"ש בשאלו והנה הוא נחבא אל הכלים פי' כי כאשר נשברו הכלים של ואלת המלכים כמ"ס בע"ה כל האורות נסתלקו מהם ונשארו מאנין תבירין ולא נשאר בהם רק בחי' הרפ"ח נלווים כמ"ס (ובעל חנן בן עכבור הוא מלכות , מכו"ס ש"ב ח"ב פ"ח) , ואמנם בכלי של היסוד נשאר אור אחד זולת

בחי' הרפ"ח נלווין כדי להחיות את כלי המ' משום דלית לה מגרמה כלום כנו' וזה האור הנשאר שם הוא בחי' שאלו הנחמה שם בכלי היסוד מה שלא נשאר בן בכלי אחר ולפי שהיה בעת השבירה והמיתה נק' לשון מתחבא כי מן הראוי היה שיתלק נח הוא ונשאר שם בהחבא והיתה הסיבה לצורך המ' כנו' ולכן זכה שאלו למלוכה כי כוונתו היתה להאיר אל המ' כנו' והכן זה היטב :

פ"ה ונחזור עתה לבאר סדר יציאת ז"מ האלו מתוך הכי' כנ"ל ואיך נשברו , הנה תחלה יצאו כולם מתוך הכי' והיו כלולים באור הדעת ונכנסו עמו בכלי שלו והנה נודע כי ז"מ אלו הם בחי' ו"ק דז"א וכל א' אינו גדול מחבירו כי כל א' הוא קטן א' גדול מחבירו ולכן לא היה כח בשום כלי מאלו הז' כלים תחתונים לסבול בתוכם יותר מחלק האור הנוגע לחלקו בלבד וכאשר יצאו כולם בדעת לא היה יכול הכלי שלו לסבול אותם ונשבר וירד למטה כמ"ס בע"ה , אח"כ יצאו הו' אורות אחרים בכלי החסד וגם הוא לא יכול לסבולם ונשבר וירד וכבר נת' כי ז' אורות הם אלא שנו"ה נחשבים לא' כי ב' פלגי גופא הוו , אח"כ ירדו הו' אורות בכלי דגבורה וירד ג"כ עמהם הרשימו דחסד פי' כי נודע שכל הו"ס מחסד ועד הוד כל א' מהם נוהג דרשימו דיליה בנסוד כי לסיבה זו נק' היסוד כנ"ל דכליל כולו ה' ספי' וע"כ כל א' מוריד דרשימו אל היסוד ולא יכול לסבול ונשבר ואח"כ ירדו הו' אורות וכו' רשימין דחסד וגבו' בכלי הת' ונשבר גם הוא וירד וכן עד' עד' עד שירדו ב' אורות וה' רשימין בכלי היסוד ואינו יכול לסבולם ונשבר וירד וכשבה אור המ' לא בא אלא הוא לבדו ועכ"ז לא יכול הכלי לסבולו ונשבר גם הוא וירד וטעם הדבר הוא מ"ס לעיל בעקודים כאשר חזרו האורו' שנית ליכנס בכלי שלהם לא נכנסו ממש בכליהם רק בכתר נכנס אור החכמה וכו' ובכלי היסוד נכנס אור המ' ונשאר כלי המ' ריקן אשר לסיבה זו נק' המ' אספקלריא דלא נהרא וכו' ונק' עניה ודלק דלית לה מגרמה כלום כי האור שנכנס אח"כ בכלי של המ' אינו שלה רק אור חדש מזוג אור' כמבואר אצלנו והוא ענין מ"ס אספקלריא דלא נהרא דלית לה מגרמה רק האור שלא הוא ממקום אחר וזכור ענין זה , והנה כיון שכל אלו הכלים של הנקודים נעשו בהסתכלות העין בעקודים כנ"ל ולכן כיון ששם היה חסד אור המ' מן הכלי שלה גם זה הכלי של המ' דנקודים היה חסד ולא יכלה לקבל האור שלה ונשבר :

פ"ו ונבאר עתה ענין ב' אחרונים של אור' שגם הם נפלו ונשברו כנ"ל ותחלה נריך שנבאר הקדמת ענין פכ"פ ואכ"א והענין הוא כמה שנתבאר לקמן כי מקום הקלי' והחיותים הם אחורי נוק' דז"א ושם הם נדבקים ואמנם גם באחורי הדבורא ז"א יש קצת אחוזה והנה טרם ברוא אלקים אדם על הארץ היה כח בחיותים לינק שפע מהקדושה בסוד ואדם אין לעבוד את האדמה וא' מעבודת האדמה הוא ביסות וקיצוץ .

וקילוצן הקולים מן הכרס אשר לזה צריך מלוות מעשיות. אבל כאשר נאלצו ז"ל אשר עדין לא היה נברא בעולם אדה"ר התחתון לכן יצאו ז"ל אב"א מפני פחד החילוניהם שלא ינקו שאם היו עומדים פב"פ היה לקלי' מקום להתאחז במקום אחיותם שהם האחוריים ולינק משם כי מן הפנים אינם יכולים לינק ולכן הוצרכו להיות מתדבקים אב"א כדי שלא יוכלו החילוניהם ליכנס שם ולינק. וכאשר נברא אדה"ר ועשה מלוות מעשיות החזירם פב"פ ואז לא היה פחד מהקלי' כי כבר חפר ועזק וסקל וכתת הקולים מן הכרס, והנה בהיותם אב"א אין לז"ל רק אחור ח' בלבד לשניהם וכותל ח' לבד מפסיק בין שניהם ושניהם משתמשין בכותל ח' חזיו לז"א וחזיו לז"א. וכאשר האדם החזירם פב"פ ע"י מלוות ומעש"ט אז נגמר ונשלם אחור ח' שלם לזה ואחור ח' שלם לזה ויכולים לחזור פב"פ. וטעם הדבר כי האדם התחתון ע"י מעשיו גורם זיווג עליון ויורדים עיפין עליון למטה שהם בחי' מוחין דז"א והם בחי' חו"ג אשר הם עיקר הטיפה כנודע כי אין יולא מן היסוד דבינה רק חו"ג כי מן חו"ג דז"א אין יולא רק הארה בעלמא שמכוס החסדים המגולים בהם ומוציאין הארתם לחוץ:

והנה בבוא חו"ג אלו ברישא דז"א כדן איהו נקוט החסדים ואשתלים אחור ידיה ואיהו נקטא גבוראן ואשתלים אחור ידיה וכדן אתהדרו אנפין באנפון כמ"ס כביאור ברכת אבות והיו ביארנו איך החו"ג הם הגורמים הגדלת אחוריהם וע"י כך יכולים הם לחזור פב"פ. נמצא כי ודאי הוא שבערך בחי' ח' יותר גדולה זו הארה של ה"א הבאים להם מחדש מן הארה שהיתה להם בראשונה לפי שהארה הראשונה הניחה אותם אב"א והארה זאת החדשה החזירה אותם פב"פ ונמצא כי זאת הארה המחודשת תקרה פב"פ, אבל בערך בחי' אחרת לא תקרא אלא בחי' אב"א לפי שלא הגדילה רק בחי' האחוריים כנו' וממילה הוא שהחזירו פב"פ מאלוהם ובבחי' זו תהיה הארה וזה פחותה וגרועה מן ה"א כי ה"א תקנה ועשהה כל פרטופס כולם שלומים וזאת לא עשתה רק הגדלת חזיו בחי' האחוריים כנו'. והנה מה שממרנו שנפלו האחוריים של חו"א הוא על בחי' חו"ג אלו המגדילים האחוריים ומחזירתם פב"פ. ולכן אל תחמה אם אנו מכנים וקוראים לבחי' זו פעם פנים ופעם אחור והוא על בחי' חו"ג אלו עם הבחי' שהגדילו האחוריים כל זה נפל למטה והוא בחי' חו"ג שלוקחים חו"א מן הכתר שהוא ח"א כדי להחזירם פב"פ כי גם בחו"א היה בהם בחי' אב"א כמ"ס בע"ה. וכבר ידעת כי הטפה שמליית ח' הולד ומגדלת אותו הוא בחי' חו"ג כנ"ל. והנה אלו הם סוד האותיות שמהם נולד הולד ועוד כי האותיות תמיד לעולם הם בחי' הכלים כנודע ואלו נעשים כלים לאו"א בסוד האחוריים כנ"ל ואלו הם שירדו למטה עם הארת החסדים והגבורות היורדים לזיר את הכלים של הולד שהם הז"מ דבחי' ז"ל:

והנה כל לו הם בחי' כ"כ אותיות התורה וז' אותיות מהם הם ז' כלים לז"ל שהם ז"מ והט"ו אותיות הם כלים לאו"א כנ"ל כי יותר גדולים הם חו"א מכל ז"ל וסי' אותיות חו"א הם י"ה כי חו"א ג"כ הם סוד י"ה שבשכ כנודע. ואותיות ז"א הם ז' והם שעטנ"ז ג"ל והט"ו הנשארים הם של חו"א והו' מהם הם האחוריים דחו"א וסי' בד"ק חו"א כנו' כזוהר כ"י. ושאר האותיות שהם אוב"ל מספר"ת הם פנים לאו"א. והו' הטעם שאו האותיות של שעטנ"ז ג"ל צריכים זיונים ותנין ג' תנין על כל אחד מהם, ואמנם באותיות בד"ק חו"א צריכים הג' על כל ח' מהם וטעם לזה, וגם למא נשתנו לו האותיות משאר האותיות שאין בהם שום תג אבל הענין הוא כי ז' אותיות של שעטנ"ז ג"ל הם ז"מ דמיתו ולפי שמהם נהוו וילאו הקלי' כנודע לכן האותיות האלו הם צירוף שט"ז ע"ז ג"ל פי' שהם חוזק ותגבורת הדונים העזים אשר מהם נעשה השט"ז שהם הקלי' וכבר נודע מ"ס באדרה האינו דרפ"ט ובספרא דלביעיותא כי אלו הז"מ הם נולדו דאדוריקו כה"י אומנא דבטע בפדולא ואפיק זיקין לכל סטריין וכו' וזה ג"ל כמ"ס גן היו"א מתחת הפטיש וכו' וכבר נת"ל כי הז"מ לקחו האור שלהם מן הגוף של ח' מתחת שכולת הזקן ולא מלמעלה (שמ"ן ר"ל למעלה בשכולת הזקן כי לקחו אורות ח"פ למטה ועי' בע"ח דף ל"ג ע"ב ולעיל פ"ב) ונמצא שהם חסרים בחי' ג' אורות העליונים שהם אח"פ כי לכן נשברו הפנים והאחוריים שלהם. ואלו הם בחי' ג' חנין שיש ע"כ ארת וארת מאלו הז' כי אלו הם מורים על הסתלקות האור והעדרו מן הכלים שהם האיתוה ונשאר האור למעלה מהם ולא בתוכם כדרך ארת התנין שעל האותיות אבל אותיות בד"ק חו"א הם אחוריים של חו"א שירדו וכבר נת"ל כי חו"א לקחו ב' אורות של ח"פ ולא חסר מהם רק אור האזן אשר ע"כ לא ירדו מהם הפנים רק האחוריים וכנגד אותו האור שחסר מהם לכן אנו מתינים תג אחד על כל אות מהם כנגד אותו אור הפרטי שחסר מהם. וכבר ביארנו כי מה שירד מן חו"א הוא נקרה אחור וגם נקרה פנים כי להיותו חסר מהם אור האזן העליונה מן השני אורות האחרים לכן החסרון הנמשך מזירו הוא גדול כי הוא הבחינה העושה אותם פנים בפנים:

והנה המוחין אלו שהם החו"ג הנז' הם נמשכים אל חו"א עם הכלים של נה"י דח"א דוגמת מוחין דז"א שבאים עם נה"י דחו"א. וגם נה"י האלו ירדו למטה ובערך שבאו מן ח"א נמצא שזה יקרה חסרון דח"א עלמנו וכבר ביארנו הטעם כי מה שגרם לו ענין זה הוא סיבת לקיחתו אור האזן כסופו ולא בראשו המנס בערך שכבר לקחו חו"א לא יקרה חסרון הזם דח"א לא חסרון דחו"א עלמנו. והנה בעולם העקודים כבר ביארנו ענין בחי' הטנת"א אשר בהם ונבא"ר פה בבחי' הנקוקי' ונאמר כי הנה הנקודות הם האורות הראשונים שילאו בתחלה והאותיות הם הכלים ואח"כ כשנשברו הכלים

מן התחתונים ואמנם קודם בריאת האדם בעת האלי
היה בהכרח שאותה הפעם הא' יהיה הזיווג מאליו שלא
על ידינו כי עדין אדם אין עד אחר הזיווג ההוא . וגם
כן בהכרח הוא שהקדים זיווג תחלה קודם בריאת האדם
אמנם לא היה הזיווג הלא בבחי' אב"א וכאשר נולד אדם
על ידי זווג זה החזירם פנים בפנים על ידי מלותיו
ומעשיו הטובים אמנם מאז והלאה אנו לריכים לעשות
כל הבחי' הפי' בחי' זווג דאב"א על ידינו כמו שנתבאר
אלינו בכוננת ברכת חבות . והנה כל זה אינו לא בזו"ן
אבל באו"א לא הורכבו מעשה אדם כי על ידי עצמם
מאליהם שלא על ידי אדם הראשון קודם פנים בפנים
והנה זה הזווג הראשון קודם שנברא אדם הראשון נזכר
בס' הזוהר פעמים רבות וז"ל כד סליק ברעוה למברי
עלמא פירוש כי אז לא היה עדין התעוררות התחתונים
אלא מאליו סליק הכי ברעוה וזה היה להכרח כי
אדם אין ולכן היו האורות התחתונים עולים למעלה
בסוד מיין נוקבין תמורת מה שעושים נשמות הנדיקים
עכשיו שהם העולים בסוד מיין נוקבין כנודע . וזהו
שאמר כד סליק שהוא העלאת מיין נוקבין כי אז היו
עולים שלא על ידי מעשה התחתונים :

בע"ח הוא שער השבירה פ"א

פ"ז ונחזור אל הכוונה ונאמר כי הלא אר"ה היו מתחלה פכ"פ לפי שנמשכו להם מוחין מן הכתר כנ"ל ואמנם מ"ן שלהם הגורם להם העמדה וקיום של זאת הבחינה דפכ"פ הגהה היא מזיאות ז"מ האלה אשר היו במצי הבונה ואלו היו מ"ן דאימא כי בן הוא תמיד שהבנים הם מ"ן דאימא ובעוד שאלו הז"מ היו בתוך הבינה היו מעלים מ"ן וגורמין זיווג אר"ה ונמשכו המוחין לאר"ה וחזרו אז פכ"פ כנ"ל ונזדווגו יחד להוילא ז"מ לו ובעת זאת המלכים האלו הם לא היו נשכרים אלא שהיו קיימים היו מעמידים לאר"ה פכ"פ אפילו שיצאו למטה והיו מעלים מ"ן שלהם אמנם יען שנשכרו ומתו לכן גם אר"ה האסוריים שלהם המעמדת אותם פכ"פ יורו למטה ואז חזרו הם אב"ה כי כבר אין מי שיעלה מ"ן ומקיים חזרתם פכ"פ והנה פשוט הוא שלא נגמרו אחרי אר"ה לירד עד כלות שבירה הז"מ כולם אלא שכל בחי' שבירת מלך א' היה גורם ירידת קלת מהאסוריים דאר"ה וזה ביאור הענין :

הנה כאשר נעריך מציאות ז"מ האלה כד' פירופים של
 חו"כ וישקו"ת כנו' כמלא כי עד שלש ספי' הת"ת
 שהם המלך הד' אז נבמרו אחורי חו"ה עילאין לירד
 וכאשר נזכרו כל הז"מ אז ירדו גם אחורי ישקו"ת והנה
 הדעת הוא המלך ה' שיא' ובו היו כלולים כל הז' כנ"ל
 והנה כבר ידעת כי עיקר העלאת מ"ן הם הכנים אשר
 יא'ו ונולדו כבר בעולם ולכן עיקר העלאת מ"ן עתה
 הוא ע"י הדעת אשר יא' לעולם בראשונה כי כבר
 ביארנו של האורכו מ"ן לאו"ה רק סליק ברעותא לבד
 ומ"ש שאלו הז"מ היו מ"ן אין הכוונה לומר שהם המשיכו
 האור"ה

כתפידו חוש מעל פני מתו והאורות נשחרו כבחי' תנין
 על האותיות שהם הכלים והטעמים הוא שם מ"ה
 דאלפי"ן החדש שילא אח"כ מן חור המלח של ה"ק לתקן
 המלכים במ"ש בע"ה. וזהו ה"ט' אשר הס"ת יש בו בחי'
 אותיות ותנין וחסר ממנו טעמים ונקודות והוא כי
 כבר ידעת כי ס"ת הוא בחי' יסוד ראבה ובכר נודע
 מ"ש בזהר בהרבה מקומות דבמחשבה איתכריר כולא
 ולכן הס"ת מורה על ענין זה הנו' וע"י מה שהש"ץ
 קורא הפרשה בס"ת בטעמים ובנקודות הוא נתקן מה
 שחסר ממנו ולכן תמצא כי הטעמים יש בהם הוראה
 בהולאת הכל הפה כי יש ניגון פרטי לכל טעם וטעם
 בפ"ע בהולאתו מן הפה ולחוז. וכן הנקודות יש להם
 הולאת הכרת א א א א א א א א א א א א א א א א
 חין. להם שום תנועה ושום הכרה בעת קריאת האותיות
 והטעם הוא לפי שבחי' הטעמים והנקודות הוא בזמן
 שהאורות בתוך הכלים ולכן הם גרגשים ומתנענעים
 בעת קריאתם יען כי ע"י הניגון והקריאה הם מאירים
 בתוך הכלים שלהם שהם האותיות אבל התנין הם מורים
 על זמן היות האורות על גבי האותיות מחוץ להם שאז
 חין לאותיות שום לדגור ותנועה כי דוחניותם נסתלק
 מתוכם אמנם עומדים עליהם מרחוק להאיר להם
 הארה מועטת כדמיון התנין העומדים זקופים על
 האותיות ולא בתוכם. עור יש שינוי אחר כי הטעמים
 והנקודות יש מהם הרבה שעומדים חוץ האותיות כגון
 הדג"ש והרפ"ה והפס"ק והמק"ף בטעמים והשור"ק
 בנקודות ויש מהם אשר עומדים תחת האותיות אבל
 התנין כל בחינתם אינם לא ע"ג האותיות אמר מחוץ
 להם אמנם עכ"ז עומדים אללם להאיר להם אעפ"י
 שאינם בתוכם :

ואמנם למטה בע"ה נכאר קדר אור"א ומציאותם ושם
נאמר כי אבא כולל י"ס ואימא כלולה מ"ס
והנה כמו שז"ל הנק' ישראל הוא כולל י"ס ונחלק לשנים
כנגד לאה ורחל ונמצא שרגלי לאה עד שלש ת"ת של
ז"א שהוא בחוה שלו ומשם ולמטה מתחיל ראש של רחל
כן הענין באור"א כי כל אחד מהם נחלק לשני חלקין
ושני חלקין העליונים של אור"א הם נק' אור"א עילאין
וב' חלקין התחתונים הם נק' ישקו"ת ובאשר נעריך כל
זה בבחי' א' נמצא כי ראש ישקו"ת הם כחיה בשליש
ת"ת דאור"א עילאין ועיין שם בתשלוש הדרוש . ונחזור
לענין ונאמר ענין ירידת שבעה כלום של המלכים איך
נשברו וירדו הנה נת"ל כי תחלה ילאו כל הכלים
ואח"כ ילאו כל האורות כלולים בכתר ואח"כ כולם
בחכמה ואחר כך כולם בכינה ואז היו הו' מלכים במעי
הכינה כדמיון העובר שעומד בבטן המלאה :

ונבאר ענין יולדתם משם הנא כח"ל כי אהר"ר ע"י מעביו גרס חזרת וז"ל פכ"פ כי קודם שנברא אהר"ר היו וז"ל אב"א. ודע כי אי אפשר לעולם לחדש שום זיווג עליון אפי' אב"א אלא ע"י מאות מעשיות

החור"ג כי כבר נמשכו בתחלה וראיה לזה שהרי הוחזרו
 חור"א פכ"פ (ואח"כ נתן החכמה בכינה ז"מ לו כמ"ש
 ח"כ ח"א לומר שהיו מ"ן אל הכינה . ע"ת) . אמנם
 הכוונה היא שהם היו מעמיצין אותה הבחי' של פכ"פ
 לחור"א ע"י העלאת מ"ן שלהם אחרי שהיו כבר בכינה
 ואז היו ממשיכים עוד חסדים וגבורות לחור"א כמו
 בתחלה :

ונחזור אל הענין כי הנה אחרי שיצא אור הדעת וכנס
 בכלי שלו העלה מ"ן והמשיך חור"ג בחור"א כי
 הלא הדעת הוא כללות חור"ג, ועוד כי כל חור"מ אז
 היו כלולים בו ולכן היה בו כח להוריד חור"ג כנו'
 ואמנם לפי שאין שאר המלכים מעלים מ"ן לפי שעדיין
 היוצאה לא היתה להם חלל אל הדעת ואי אפשר להוריד
 מוחין שלמים רק ע"י ז"ן ביחד לכן מה שהוריד הדעת
 היה בחי' חור"ג כראשם של חור"א עילאין במקום הדעת
 שלהם הדומה אליו כמוהו וכאשר נשבר כלי המלך הזה
 הנק' דעת אז גם הדעת דאור"א עילאין ירד למטה
 במקום הנק' דאור"א אבל כלי המלך הזה הנקרא דעת
 אחר שנשבר ירד לעולם הבריאה כמ"ש, שאר חור"א אורות
 שהיו עמו נכנסו בכלי המלך הכ' הנקרא חסד ואז עדיין
 חור"א עילאין היו פכ"פ כי אינם חוזרים חור"א עד
 שיגמר הכל לירד כי הם רבוקים פכ"פ וצריך שיגמור
 להסיר התדבקות הזה לגמרי ואח"כ יחזרו חור"א אבל
 כל זמן שעדיין נשאר קצת דבקות בהם אין חוזרים
 חור"א ולהלכה נבאר בע"ה ענין התדבקות הנמור של
 חור"א בהיותם פכ"פ מה ענינו :

והנה בשירדו החור"ג מרישא דאור"א עילאין עד למטה
 בגופם בין ב' כתפין בהכרח הוא שגורס חסרון
 אור חפ"י שלא חזרו מבחי' פכ"פ. והנה ענין חסרון
 הזה הוא בחינת חסרון הסתכלות עיני חור"א זה בזה,
 וכאשר מלך המלך הכ' שהוא החסד המשיך הה"ח
 שיתפשטו בגופא דאבא כנודע וכשמת הוא ירד בכריאה
 והא' אורות ירדו במלך הג' שהוא הגבורה ואז נפלו
 האחוריים דאבא הנעשים ע"י התפשטות הה' חסדים
 כנ"ל והחסדים ירדו ביסוד דאבא ואז החזיר אבא
 אחוריו אל פני הכינה אשר בחי' זו נק' חסב"פ כי פני
 הכינה נוכח אחורי החכמה הם עומדים, וא"ת הרי
 פרטוף אבא לא נגמר עד שליש הת"ת כנ"ל, וי"ל כי
 אותו שליש של הת"ת הוא אל אבא עילאה בערך יסוד
 והוא דוגמת ז"א עם המוחין שלו דמלך הכינה וכל
 דרוש זה צריך שתבינהו ע"ד הדרוש ההוא והכל כצורך
 ח' ואז תבינהו :

והנה היסוד בולו הוא בחי' פנים ואין לו אחוריים שירדו
 ממנו לפי שכל היסוד של הזכר נכנס תוך יסוד
 של הנקבה וכולו הוא בחי' פנים משא"כ בשאר הנק' שיש
 בו בחי' אחוריים החוזרים נגד פני הנקבה אבל
 האחוריים אינם רבוקים עמה ולכן סיוס האחוריים של
 אבא הם נגמרים לירד טרם היות פגם וברעון ביסוד' של
 אבא. ואח"כ מלך המלך הג' והוא הגבורה והמשיך

התפשטות הה"ג באימא עילאה בגופה וכשמת הוא ירד
 אל הבריאה והר' אורות ירדו בכלי הר' שהוא הת"ת ואז
 נפל התפשטות הגבורות ביסוד דאימא ונפלו גם
 האחוריים שלה למטה ואז ג"כ אי' החזירה אחוריה והיו
 חור"א :

ואח"כ מלך המלך הה' והוא הת"ת וכשהגיע האור
 עד שליש העליון שלו שהוא עד הסוה אז
 המשיך בחי' כללות הה"ח ביסוד דאבא וה"ג ביסוד
 דאימא כנודע כי לכן נק' היסוד כ"ל שכל הה"ח והה"ג
 נכללים בו. וכבר ביארנו זה הצורך כי הדעת כולל רישא
 דאור"א והחסד הוא גופא דאבא והגבורה הוא גופא
 דאימא ושלש ת"ת העליון הוא יסוד דאור"א, והנה
 כאשר האור הגיע לב' שלשים התחתונים דת"ת אז
 המשיך חור"ג כרישיהו דר"ס ותבונה כי שם הוא מקום
 ראשם ביחד וכשמת ירדו ג' אורות בכלי המלך הה'
 שהוא הנלח ואז ירדו כלל' הה' חסדים ויסוד אבא עלאה
 וכללות ה' גבורות דאימא עלאה ואז נגמר לירדכל בחי'
 אחורי חור"א עילאין לגמרי וגם ירדו חסדים מרישא דר"ס
 וגבורה מרישא דתבונה עד למטה בגופה בין הכ'
 כתפין וגם יסוד' נגרע מהם הבחי' של הסתכלות
 עיניהם זה בזה ע"ד הנ"ל בחור"א עילאין :

ואח"כ מלך הנלח והוא המשיך הה"ח בגופא דר"ס
 וכשמת ירדו שאר האורות כהו"ד וירדו האחורי'
 דר"ס והחזיר יס"ס אחוריו נגד פני התבונה כנו' בחור"א
 עילאין. ואח"כ מלך ההו"ד והמשיך התפש' הה"ג
 בגופא דתבונה וכשמת ירדו הכ' אורות ביסוד ואז
 הכלים של נו"ה ירדו אל הבריאה וב' יקראו מלך ח'
 כנ"ל דתרויהו אינם רק ב' פלגי דגופא ואעפ"י שמלכו
 זה אחר זה עכ"ז ב' נקרא מלך ח' בלבד ואז ירדו גם
 אחורי התבונה וחזרו יסוד' ח' ח' ח' בחור"א עילאין
 אח"כ מלך מלך ח' והוא יסוד והמשיך כללות הה"ח
 ביסוד דר"ס וכללות הה"ג ביסוד דתבונה וכשמת ירדו
 גם בחי' אלו. אח"כ מלך מלך ח' שהוא המ' בכלי
 שלה היא לברה ואז המשיכה כללות הה"ח במ' דר"ס
 וכללות הה"ג במ' דתבונה כי גם במ' יש ג"כ כללות
 ע"ד חנו' ביסוד כי לכן גם היא נק' כל"ה כמו שהיסוד
 נק' כ"ל, וכשמתה היא אז ירדו כללות החור"ג ממלכות
 דר"ס וממלכות דתבונה והכלי של המ' ירד לבריאה
 גם עתה נגמרו כל האחורים של כל הד' פרטופים דאור"א
 ויסוד' ליפול לגמרי וא"ת למה בחור"א עילאין לא נכנסו
 בחשבון בחי' כללות החור"ג שהם במלכות דאבא ואימא
 עילאין ע"ד שנכנסו בחשבון המלכות דר"ס וי"ל
 כי נודע כי בשליש העליון של הת"ת שם הוא
 בחי' העטרה שהיא המ' והרי היא נכללת ביסוד אבא
 כאן היא נגלית המ' דתבונה יותר ממלכות הכינה כי
 מ' התבונה היא מ' ממנו בערך כללות בינה ותבונה
 יחד בפרטוף ח' אבל המ' של אימא עילאה היא בחי'
 גופא של כללות והוא מקום הסוה של הת"ת של כללות
 פרטוף ח' של בינה ותבוא יחד כנודע ואיננה מ' ממנו
 מע"ח

(מע"ח מ"ק כאן כתבתי שאחור כל הארבעה נפלו ובמ"א כתבתי שאחוריים של יסו"ת לכד נפלו ואפשר שכל זה נקרא בסוד יסו"ת :)

בע"ח הוא פ"ב מש' השבירה

פ"ח והנה נת' מה שגפ' מאו"א וגם בחי' היותם נחלקים ל' פרטופים כנ"ל וגם נת' קד' ויציאת ז"מ, ונמלא שירדו ז"מ שהם ז' ונעוד הד' אחוריו' של או"א עילאין ושל יסו"ת סך כולם הם י"א בחי' שירדו ומהם נכתברו ומן הסינים שלהם נעשו הקלי' וז"ס י"א סמני הקטורת שהם י"א אורות שנשארו משו' הו"ה בחי' שירדו כנ"ל ולא יכלו אלו האורות להתברר ונשארו נחויים תוך הקלי' במכואר אלליו בסוד פיעוס הקטורת והנה לא ירדו אחורי אב"א עד שמת המלך ה' שהוא החסד ולא ירדו אחורי אימא עד שמת המלך ה' שהוא הנבירה באופן כי כמות הנבירה אז נשלמו אחורי או"א לירד, והענין הוא כי העפ"י שבמיתת החסד ירדו אחורי אב"א עכ"ז אין אלו נק' אחוריים גמורים לפי שעדין היתה הכינה בבחי' פנים עמו והיתה מאירה באחוריו ונמלא כי עדין לא ירדו בעצם כל בחי' אחורי אב"א רק כשירדו גם אחורי אימא אז ירדו כ' לגמרי והיו אב"א כמ"ש בדרוש פרטופי יעקב ולאח מהיכן יצאו עי"ש :

ונמצא כי אין ירדת אחורי או"א נק' ירדה לגמרי עד מיתת הנבירה שהוא המלך ה' אב"א מיתת הז"מ היא מיתת גמורה תכף מן העת ה' כי הרי כמות החסד נשברו כל בחינותיו לגמרי ונאמר בו מיתה ממש נמלא כי מיתה המלכים מתחלת להקרא מיתה מן העת שמת המלך ה' אב"א כיטול אחורי או"א אינו כיטול עד מיתת המלך ה' וכזה הבין סוד שם מ"ב שהוא שם אב"ג ית"ץ וכו' כי כבר ידעת כי שם זה של מ"ב הוא ביטור והיטור הוא בחי' ז"א כנודע שהוא סוד הז"מ הנז', נמלא כי שם מ"ב הזה הוא מדבר בסוד המלכים. ואם תסתכל תראה איך שם ע"ב הוא כמוחין והוא נק' טעמים והוא כנגד האלי', אח"כ הטעמים של ס"ג הוא כבדיה והנקודות שלו הוא ביטור והם סוד המלכים שמתו כי הנקודות הם בחי' ז' שהם יצירה, ואמנם כוננת שם מ"ב הזה הוא להעלות כל הברורין אשר נשארו מזו"ן ביטור ועשיה כי כל שם מ"ב הוא להעלות כנודע וא"כ ודאי הוא כי בשם זה נרמזה מיתת המלכים ועל קד' מיתתן הוא העלאתם ע"י הבורר ככח שם זה ולכן מיתת הז"מ נרמז בשם ה' וביטול אחורי או"א נרמז בשם ה', והענין הוא כי מן האד"ר יצוטה נראה שלא מיתו רק ז"מ בלבד וממדרשים אחרים כס"ה נראה כי גם באו"א יש ביטול ופגם כמעט אפילו בכתר, ואמנם הענין הא' בי ודאי הוא שמכל ה' נקודות נפלו מהם בחי' וכולם היה בטול רק שזו"ן שנפלו כולם בין בבחי' היותם אב"א בין בכחינת היותם פכ"פ הנה זו תקרה מיתה כי הכל ירד לגמרי

אבל או"א שלא ירד מהם רק האחוריים יקרא כיטול ולא מיתה והבאר שלא נפל ממנו רק בחי' האחוריים של נה"י שלו שנכנסו בסוד מוחין דאו"א כנו' אשר אין בחי' זו נכנסת אפילו בערך אחוריים לכן לא יקרא כיטול בכתר רק פגם בעלמא, עוד יש טעם אחר והוא כי הנה איננו נק' מיתה רק מי שהולך מעולם לעולם ונבדל מעולמו ולכן הז"מ שהיו באלי' וירדו בכריאה יקרא מיתה כמ"ש באד"ר דקל"ב ע"כ לא תימא דמיתו אלא כל מהן דנחית מדרגא קדמא דהוה ביה קרי ביה מיתה במד"א וימת מלך מזרים וגו' אמנם אחורי או"א שנפלו לא ירדו בכריאה אלא נשארו למעלה בעולם האלי' עצמם ולכן להיותם שלא במקומם יקרא כיטול אבל לא יקרא מיתה וכבאר עתה שם מ"ב הכ"ל כי הנה שם אב"ג ית"ץ הוא כנגד החסד כנודע ולפי שממנו מתחיל מיתת המלכים כנו' לכן בזה השם נרמז מיתה הז"מ וזהו פי' אב"ג ית"ץ כמו אב"ג ית"ץ כי אב"ג הוא כנו' י"ו והם סוד הז"מ כי היו"ד היא המ' שהיא נקודה אחת בלבד והיא י' של אב"ג ויאותיות אב"ג הם בגי' ו' והם ו"ק דז"א והרי הם ז"מ, וז"ס שאמרו דז"ל כי רה"ר רחבו י"ו אמה וכמ"ש בע"ה כי לו הז"מ הם נק' רה"ר בהיותם קודם הדיקון ואמנם אחר הדיקון הם נקראים רה"י :

והנה אלו הז"מ הנק' אב"ג הלא הם נחלו ונשברו ומיתו וז"ס ת"ץ של אבגית"ץ. ויען שמן החסד הזה התחיל מיתת המלכים הנז' לכן נרמז מיתה כולם בשם הזה הראשון, (במב"ש ש"ב ח"ב פ"ז דף ט' ע"ג לא כתוב וי"מ), ויש מפרשים אבגית"ץ מלשון תלמוד ההוא אבגא דבי רב פי' השטן שהיה נמלא בבית המדרש ההוא ונמלא כי אבגית"ץ הוא ממש ע"ד מש"ל באותיות שעטנ"ז ג"ץ שזירופם שט"ז ע"ז ג"ץ והנה השם ה' של קר"ע שט"ן הוא כנבירה שהוא המלך ה' אשר במיתתו נפלו אחורי אימא ג"כ ולכן נרמז כיטול אחורי או"א בשם הזה וזה ביאורו קר"ע ד"ל כי כאן לא היתה מיתה ושבירה ממש כמו בז"מ רק קריעה ושבירה בעלמא ונשארו במקומם אבל הנחלה היא הפלת אבן ממקומה בכח למקום אחר כנ"ל וע"י הקריעה הזאת יצאו הקלי' הנק' בשם שט"ן וזהו השם קר"ע ש"ץ. והנה או"א בחי' פכ"פ הוא הו"ה דיורין באבא ואהי"ה דמילוי יורין באימא וב' כנימ"ס כמנין זכור כי הזכירה באה מזר הפנים, ובבחי' אב"א הם אחוריים של ב' השמות הנז' שהם אחורי הו"ה דיורין כריכוע כזה, וי"ד, וי"ד ה"ו, וי"ד ה"ו וי"ו, וי"ד ה"ו וי"ו ה"י באבא ואחורי אהי"ה כזה, אל"ף, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י וי"ד, אל"ף ה"י וי"ד ה"י באימא אשר ב' כני' תשכ"ח כי השבחה באה מזר האחוריים, ואמנם קר"ע שט"ן הוא כנו' תשכ"ח כמנין האחוריים הנז' לרמזו על נפילת אחורי אב"א, ונחזור לענין ה' כי הנה עוד אשר לא מת שלישי, הנה ת עדין לא נגמר ירדת ונפילת אחורי או"א לגמרי וכאשר היו המלכי' האו' נכנסים בכלים שלהם היו מגולג' באור

נזכרו ככולם שמות אבותיהם רק בד' שנים בלבד והם בלע כן בעור, ויוכב כן זרח, והדד כן כדר, ובעל חנן כן עכור, גם תמצא שינוי אחר כי אפי' באלו הד' לא נזכרו שמות אבותיהם רק בעת המלוכה לא בעת המיתה כמ"ז וימלוך באדום בלע כן בעור ובמיתה כתיב וימת בלע ולא כתיב כן בעור וכן בשאר השלשה מלכים:

והענין הוא להורות כי ד' בחי' אחרונים ירדו מן האבות ולא יותר וירדו עם כניהם כנ"ל אמנם כיון שלא מתו בחי' האבות רק ביטול בעלמא' לכן לא הוזכרו האבות בעת המיתה רק הבנים לבדם אבל כדי להורות שגם בהם היה בחי' ביטול לכן הוזכרו עם הבנים בעת המלוכה, וא"ת והרי בחושם שהוא המלך הג' היה ראוי להזכיר בו שם אביו ולכתוב וימלוך חושם בן פ' שהרי כתבאר לעיל שהוא המעורר הגבורות דאימא' והוא המבטל אחרונים שלה בעת מיתתו, וי"ל כי אין הכן נק' על שם אמו רק על שם אביו וכיון שהוא לא ביטל לא אחרי דאימא' אין להזכירו בשם פכ"פ אביו ולכן לא הוזכר שם אביו כי לא ביטל אחרי אביו רק אחרי האם שהנה חושם רומז ל הנוק' שהם ה"ג הנוק' לכן לא נאמר בן פ', וענין הדד בן כדר שהוא המלך הד' והוא בחי' הת"ת הנק' כך לפי שהוא למעלה בבחי' שלוש העליון מקום החזה מקום הב' דין וזהו הדד דד א', וכן כדר דד ב' וכן אותיות כדר פי' ב' דד ר"ל דד הב' והענין כי כאשר נעריך שאלה וי"ס נכללים בפירוץ א' וב' ותבונה נכללים בפירוץ ב' כמ"ש בע"ה במקומו כי יש זמנים שמתחברים ע"ד הנו', כמלא כי מקום שלוש העליון של הת"ת דז"ה הנק' הדד בן כדר שם הם מקום הדין של בינה ולכך נק' שמו הדד בן כדר כי בעת מיתת זה המלך למקו דדי הב' להניק כדרך האשה שדריה לומקים במיתת הולד:

(בע"ה זה הוא פ"ג של שער השבירה)

פ"ט ונבאר עתה איך בעת מיתת הז"מ ירדו הכלים שלהם אל עולם הבריאה כנ"ל מה שאין כן בד' אחרונים של א"ה וישקו"ת, הנה נת' החילוק שהיה בין א"ה ל הז"מ שהם יו"ן ואמרנו שהז"מ שהם יו"ן מתו ממש וירדו ל הבריאה הכלים שלהם ואחרונים של א"ה נתבטלו ולא מתו אלא נשארו בעולם האזי' עצמו ושם ביארנו טעם לזה ואמרנו שהיה לקיבה שהז"מ לא קבלו אורות האח"פ דא"ק למעלה רק מנופא' דיליה ואילך, והנה לטעם הזה עצמו היה ג"כ שינוי אחר בין ג"ר שהם כתר ואו"ה ל הז"מ תחתונים כי הג"ר יא"ו בקצת תיקון בראשונה והוא כי כאשר יא"ו בראשון נתפשו

באור גדול הכל אחר שמת שלוש העליון של הת"ת אשר אז נפלו שם האחרונים של א"ה הנה כאשר יא"ו שאר האורות הנשארים כדי ליכנס בכלים שלהם היו מלוכשים בלא האחו' שנפלו ונשארו באזי' כנ"ל והיו יוא"ו המלכ' האחרונים מלוכשים באחורי א"ה וזה נשאר להם תמיד עד שיכלו כל הברורין לזאת עד לעתיד לבא כב"ה והיו סוד העלאת מ"ן שמעלין זו"ן אל א"ה והוא מסוד אלו האחרונים של א"ה שירדו שם למטה באזי' עצמו כנו' אשר לקחום הם, והנה נמצא שאלו האורות שמן החזה ולמטה באים מכוסים וכבר ידעת כי התעלמות האור ובסוויו הוא מליאות תיקונו כי על ידי כך יש בח כליו לסבול האור להיותו ב"ה מלוכש וא"כ לא היו שוין שכירת הכלים שמן החזה ולמטה שהם ב' שלשים תתאין דת"ת ונהי"ם לשכירת כלים של הדעת והחסד והגבורה ושלש העליון של ת"ת כי ודאי יותר גדולה היתה שכירת העליונות משכירת התחתונות ולכן כבא התיקון של זעיר אנפין בעת תיקון פרטופו באו להיפך כי מב' שלשי הת"ת ולמטה היו אורותיו והחסדים שבהם מגולות כנ"ל וזה לפי שיש בהם יכולת לקבלם שלא ע"י מסך הבינה לפי שלא היתה שכירתם גדולה אבל העליונות שהם מרישא דז"ה ועד החזה באו סקומים ומלוכשים הוך מסך הבינה שהוא היסוד שלה כנודע וזהו לפי שבתחלה היו מגולות והיתה שכירתם גדולה, ואעפ"י שהנלח וההור הם מכוסים וסתומים עכ"ז הרי נת' במקומו כי החסדים מכוס בהם ואורם יוא"ו לחן, והנה במיתת ז"ה עד שלוש עליון הת"ת שלו כבר ירדו אחרי א"ה אבל אחרי וישקו"ת לא נגמרו עד מיתת נוק' דז"ה ולכן האחרונים דא"ה לוקחם ז"ה והאחרונים דישקו"ת לוקחם הם' ומתלבשים אורות שלה בהם דוגמת המוחין דז"ה, וכוה תבין מה שאמרנו כי כאשר זו"ן הם שוים בקומתם יחד פכ"פ אז הנה"י דא"ה הם מוחין לז"ה והנה"י דישקו"ת הם מוחין לנוק' ואז הם שוים בקומתם יחד והבן זה מאד כי בחינת האחרונים העליונים אשר נפלו מאו"ה וישקו"ת הם הנעשים בחי' מוחין ונכנסים כרישא דזו"ן, גם תבין מה שאמרנו שיש ב' בחי' יעקב א' בנ"ה ואחד בנוקביה כי ה"ה הוא מאבא' והב' מיש"ס ואמנם האחרונים של אבא' הם מלד ימין בחסד דז"ה ואחרונים של אימא' הם כלד שמאל בגבורה דז"ה, וזה הדרוש יאמר לך למקומו ושם ית' לך בע"ה והנה כאן במקום הזה הוא מקום נפילת וירידת אחרי א"ה שנו"ל שנפלו באזי' עצמו כי אף על פי שהכלים של ז"ה נשארו עכ"ז האורות של ז"ה נשארו מלוכשים בלא האחרונים של א"ה עילאין קו החסד דז"ה באחרי אבא' וקו הגבורה באחרונים דאימא' והבן הקדמה זו מאד:

ונחזור לעיל לפרש הפסוקים של פ' וישלח בענין ושא המלכים כי הנה נת' איך ירדו ד' אחרונים מן קו"כ וישקו"ת והנה לכך תמצא כי באלו המלכים לא

נתפשטו בקדר קוים ג' משא"כ בו' תחתונות שיצאו זה למטה מזה כזה וכבר ביארנו כי ענין תיקון הא"י הוא בהיותו עשוי בבחי' ג' קוים קשורים זה בזה בסוד הנ' המכריע ביניהם ואז נק' רה"י, אבל בהיותם זעג"ז הם נפירו' אחת מחברתה ואז נק' ר"ה ולכן הנ"ר נתבטלו אחוריהם ולא מתו אבל הו"מ מתו פנים ואחור והטעם מפני שיצאו בלתי תיקון כלל:

ונבאר קדר וליחת הו"מ ונתחיל מן הא' שהוא הדעת אשר זה יצא ח' וכאשר לא היה יכול הכלי שלו לסבול כנו' נשבר הכלי וירד למטה בכריחה ר"ל במקום שעתיד להיות נקרא הח' כך עולם הכריחה כי הרי עדין לא נברא עולם הכריחה ונפל הכלי הזה במקום הדעת של הכריחה להיותו מתייחס אליו כמוהו ואמנם האור של הדעת ירד גם הוא אלל שגשג בעולם הא"י עצמו בכלי המ' דא"י. ואמנם לא ירד שם לסיבת פגם אשר בו כי הרי נת' לעיל כי השב' היתה בכלים ולא באורות ואלי יורדתו שם היה משום פגם היה ראוי שתייחס ביטול אל האורות ע"ד שיחסנו ביטול אל האחרונים דא"ה שנפלו דוגמתם בא"י עצמו, ואמנם יורדתו היתה כדי להאיר בכלי שלו העומד מרחוק בכריחה כדי שלא ימות לגמרי וישאר בלתי תקין ולכן מאיר בו מרחוק בהיותו עומד הוא בא"י והוא בבחי' תגון על האותיות כנ"ל, (עיון מ"ש באש"ל פ"ו אות ח') ואח"כ יצא הסדר ונשבר והכלי שלו ירד בכונה דבריהם והאור ירד בכלי היסוד דא"י כי כבר אור הדעת הקדים לקחת מקום המלכות דא"ליות:

ואח"כ יצאת הגבו' ונשברה וירד הכלי בחכמה דבריהם והאור ירד בכלי דנ"ה דא"י שהם ב' פלגי דנופח כנ"ל, ואח"כ יצא הת"ת נשבר והכלי ירד בכתר דבריהם והאור נשאר במקומו שהוא בת"ת דא"י, והנה עתה אין הרחק בין שום אור מן האורות הנו' ל הכלים שלהם יותר מנ' מדרגות כי יותר מנ' הוא הרחק גמור ואינו יכול להאיר בו, ואמנם שאר האורות ירדו גם הם ממקומם חוץ מאור הת"ת שנשאר במקומו כנו' ולא ירד ונמצא כי כלי ספק שהאורות האחרים שירדו ממקומם אעפ"י שאמרנו שהיתה יורדתם לצורך הכלים להאיר להם עכ"ז בהיותם למטה ממקומם נחלש כחם מעט ולכן אין להם כח לעלות למעלה אבל אור הת"ת שעמד במקומו לא נשתנה טעמו וכוחו כי חזק ובראיתו את עצמו בלתי כלי אפשר שיעלה אל המקום אשר יצא משם כי לא יחסר להשאר ערום מגולה כלי לבוש ויחזור אל הבינה אל המקום אשר עמד שם בראשית ואם ככה יהיה נמצא שהיה מרחק מאד מן הכלי שלו וימות לגמרי ויתבטל לגמרי ולכן רצה המאזל העליון והמשקיף והגדול את כלי הכתר אשר לא נשבר כנודע ונמשך דרך קו האמצעי כמו שביארנו כי הג"ר כבר היו מתחלה

כתר
חכמה בינה
חסד
גבור
ת"ת
נצח
הוד
יסוד
מל'

כלור ג' קוים ונמשך דרך קו האמצעי עד מקום הת"ת עד למעיותו לכד שהוא עד הטבור לכד ואז עלה אור הת"ת ונעלם תוך הכלי הנזכר של הכתר שנתפשט עד מקומו:

ונמצא כי לא נתעלה רק חצי אור הת"ת התחתון כי חצי העליון עמד במקומו כי כבר נתפשט בו כלי הכתר, ואז אור הדעת שירד למטה במ' דא"ליות בראותו כי כבר היה כלי חדש במקומו כי הנה גם מקומו הוא בקו האמצעי בין הכתר לת"ת. ואז גם הוא נתעלה ועלה במקומו ואז הכלי שלו כיון שנתרחק אורו ממנו ירד למטה עד מ' דבריהם, אמנם הכלי של הת"ת נשאר במקומו שהוא בכתר דבריהם, לפי שלא נתעלה כל אורו רק חצי לכד וחציו העליון נשאר במקומו כנו' ולכן גם הכלי נשאר במקומו, וא"ת והרי אמרנו למעלה שהוא מוכרח שלא יהיה הפרש בין הכלי ובין האור שלו רק ג' ספירות ואם כן איך ירד כלי של הדעת עד מ' דבריהם:

והתשובה כי ודאי הוא דהיכא דאפשר אפשר והנה תחלה היה זה נהנ' וזה אינו חסר כי בתחל' היה הכלי נהנה להיות הדעת למטה והאור אינו חסר כי גם אם יעלה במקומו בדעת דא"י אין לו כלי שם ולכן היה חסך להאיר בכלי שלו ובין שירד לא עלה, אמנם כאשר יראה שיש בחי' כלי במקומו קרוב הוא אל הנחת עצמו ותועלתו יותר מלהועיל אל הכלי שלו כי עתה בעלותו למעלה במקומו יש לו כלי ושם יוכל לקבל האור לעצמו מן המאזל ומן הכתר בקירוב גדול ולכן עלה למעלה, והנה טעם זה יספיק לבחי' תועלת האור בעצמו, ואמנם גם לבחינת חסרון הכלי שלו בירדתו למטה במ' דבריהם כנו' אינו הפסד גדול כי מה שאנחנו אומרים שצריך שלא יהיה מרחק בין האור ובין הכלי רק ג' ס' בלבד הוא כשיעור ג' ס' דא"ליות אשר שיעורם גדול אבל בכריחה כל הו"ס דבריהם אין שיעורם אפי' כשיעור ספי' אחת דא"י וא"כ הרי הוא כאילו עומד בראש הכריחה כי כל הו"ס דבריהם כשיעור ספי' אחת דא"י נחשבים וא"ת והרי יש מרחק בין הכלי של הדעת אל האור שלו שבעה ספירות דא"ליות כי הרי הוא עומד למעלה בדעת דא"י, וי"ל כי אפי' ספי' הא"י עצמן אין כ"כ הפסד וולתי בהיות הרחק בין האור והכלי שיעור ג' ס' רקניות כלי אור כלל לא הוא ולא זולתו אבל כאן אעפ"י שהאור שלו עצמו עלה למעלה הנה יש אורות אחרים עומדים בסוף הא"י קרובים אל הכריחה ויכול לקבל מהם הארה וגם תוכל לקבל הארה מן האור שלה עצמה ע"י האור' ההם הקרובים אליה וזכור כלל זה בכל שאר הספי' כי לעולם אין בין האור והכלי יותר מג' ס' דא"י רקניות ולא אצטרך לחזור ולומר הענין בכל בחי' ובחי':

והנה בעלות אור הדעת במקומו למעלה אז הוגדל כלי של הכתר ונמשך עד כנגד מקום סיום כלי הה"ה ואז חצי התחתון של אור הת"ת שעלה למעלה כנו' ועתה לרדת במקומו האמתי ככתח' וסבת הגדלת כלי כנו'

הכתר כנו' היה לסיבת אור הדעת שנתלבש בו והגדילו, גם כי הנה הדעת הוא כללות כל ה"ק והוא נשמה להם כנודע ולכן כיון שעלה נתן כח בכלי והגדילו כדי להטיב אל אור הת"ת שירד ויהיה במקומו הראוי לו, אח"כ מלכו נו"ה והיו לריכוז לבוא למלך במקומם בכלי הראוי להם והנה לא מלאו המקום פנוי כי שם ירד אור הגבורה כנ"ל:

ולכן הולכיה הכינה להתפשט דרך הקו שלה שהוא מצד שמאל עד מקום הראוי להיות אח"כ מקום הגבורה האמיתי אחר התיקון כי עתה היו זה ע"ג זה ואז בראות אור הגבורה כי כבר היה בחי' כלי במקומה עלתה לה למקומה והכלי שלה בהתרחק האור שלה ממנה נתרחק גם הוא וירד עד היסוד דבריהם ואז ירדו נו"ה במקומם האמיתי ומלכו שם בכלי שלהם ונשכרו ואז האור שלהם עלה עד הגבורה כי עלה שם ההוד להיותו גם הוא קו השמאלי ואז גם הנלח עלה עמו שם כי נו"ה ב' פלגיו הופא חינוך כנ"ל והכלי שלהם ירד בנו"ה דבריהם:

ואח"כ יוא' אור היסוד והנה היה במקומו אור החסד כנ"ל ואז הולכיה כלי החכמה להתפשט דרך קו הימני עד מקום הראוי להיות חסד האמיתי אחר התיקון ואז עלה שם אור החסד ונכלל בכלי החכמה והכלי של החסד ירד עד ת"ת דבריהם ואז יוא' היסוד ונכנס בכלי שלו ומלך במקומו ונשכר ועלה האור דרך קו האמצעי ועלה עד מקום דעת העליון והכלי ירד בגבורה דבריהם, ואח"כ נבאר למה עלה אור היסוד למעלה מן הת"ת עד הדעת, ואח"כ יוא' אור המ' למלך בכלי שלה ומלכה שם ונשברה ואז האור שלה עלה ג"כ בדעת דרך קו האמצעי והכלי שלה ירד בחסד דבריהם, והרי נמצא עתה כי כלי הת"ת עומד בבקר דבריהם והכלי של המ' ירד בחסד דבריהם ונמצא כי אין מקום פנוי בין כלי לכלי בדבריהם עצמה יותר משלש מדרגות שהם חכ"ד ובאלי' אין מקום פנוי רק ב' מדרגות לבד שהם מקום יסוד ומקום מלכות: ועתה לריך לתת טעם למה אור היסוד ואור המ' ב' עלו עד הדעת למעלה מן הת"ת, ואמנם הטעם הוא לפי כי הנה היסוד נק' משכיל לאיתן האזרחי כמ"ס כוזהר בסבא דמשפטים שהמר שזה המשכיל שהוא היסוד איהו לעילא ואיהו לתתא, וג"כ רמזו כוזהר בפ' פקודי בהיכלות כי יוסף איהו לעילא ואיהו לתתא והענין הוא כמה שנת' אללונג בענין המנחה כי אז ו"א מזדווג עם לאה ואז רגלי לאה מסתוימים במקום החזה דזעיר אצטפין ואם כן איך מזדווג זעיר אצטפין עם לאה מן החזה ולמעלה עם לאה שאינה מנגעת רגליה אלא כנגד החזה שלו, אבל הענין בקיזור הוא כי שליש הא' של יסוד תחתון של ו"א עולה בשליש העליון של ת"ת ושם מזדווג עם לאה כי זו היא המעלה שיש אל היסוד יותר משאר הספי' שהוא יכול לעלות עד הדעת בכל זמן שהוא רוצה לעלות וז"ס תפלת יואר בשחרית דשכת

דתקינו ביה ו"פ תיבת הכל וטעם היות לו יתרון זה הוא כי אם לו היה בו כח הזה שיוכל לעלות עד הדעת שהוא נשמה הו"ק ושם הוא מקום ה' חסדים כנודע שהם בחי' הטיפה זרעית לא היה לו יכולת להוריד טיפת הזרע כנוק' בעת הזווג ולהמשיכה משם ממנו מן הדעת ודע כי אין ענין זה נאמר אלא בפנימיות היסוד וכמ"ס במ"ה כי משליש העליון של היסוד נעשה ממנו בחי' ת"ת דז"א בעת הגדלת ז"א ושם היא אותה בחי' היסוד אשר נעשה ממנו הת"ת ובכחי' זו הוא מזדווג עם לאה, ונחזור לעניינו כי להיות שהיסוד דרכו לעלות שם אל הדעת לכך עלה עתה אור היסוד אל הדעת למעלה מת"ה, ועוד כדי לקשר כל הו"ק יחד ולהביא להם הארה משם, ועתה נבאר טעם אל המלכות למה היא ג"כ עלתה עד הדעת למעלה מן הת"ת והענין כי המ' נק' עטרת בעלה ועולה למעלה מן הת"ת ובפרט עתה אשר היה לה הרשימו של הדעת כי כאשר ירד אור הדעת עד מקום המ' ראוי' בעת שנשכר הכלי שלו כנ"ל היות שם רשימו דלילה וכאשר מלכה המלכות במקומה לקחה את הרשימו הזה ועלתה עד מקום הדעת עצמו, וגם סיבה אחרת כי ע"י עליוותה שם היא מקשרת מלמטה למעלה כל הו"ק ואז ע"י זה הקשר מתקן יותר לפי שהנו"ה היו שניהם בקו שמאל במקום הגבורה ועתה נפרד הנלח מן ההוד והלך לו עם החסד בקו הימני שהוא שלו, ונבאר ענין זה יותר מפורש והוא כי הנה הרשימו הזה שהניח הדעת במקום של המ' וראוי שהוא המלכות שבדעת מצד הגבו' והכן זה היטב מאד וכאשר עלתה המ' עד הדעת ועלה עמה גם הרשימו הנז' שהוא בחי' הגבו' ושם נתחבר זה הרשימו שהיא מ' דגבורות שבדעת עיטורא דנוקבא עם החסדים שבדעת עיטורא דדבורא כנודע וע"י חיבור זה האור הדעת ב"ק דז"א והרשימו האור בקו שמאל והשאיר שם את ההוד והדעת עיטורא דדבורא שהם החסדים האור בקו ימין ג"כ והמשיכו את הנלח שהיה עם ההוד כנ"ל והמשיכו בקו ימין והרי נתקנו כל הו"ק כל אחד במקומו וכל זה גרם עליוות המ' עד הדעת, אמר חיים ז"ע מה רשימו הניחו שאר המלכים:

(בע"ה הוא פ"ד משער השבירה)

פ"י ועתה לריך שנבאר מה ענין ההתפשטות הכל' שנתפשטו החו"כ דרך ב' הקוים ימין ושמאל עד מקום חסד וגבורה כנ"ל, והענין הוא כי היה בכח אותם האחרוני' של א"א שנפלו עד מקום החסד והגבו' כנ"ל ואלו הם הבחי' שנתפשטו דרך הקוים והלכישו את החסד ואת הגבורה ונו"ה האמנם הטעם למה נתפשטו עד חו"ג ולמה לא נתפשטו יותר למטה עד מקום נו"ה, הענין הוא כי הנה קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי היו החו"כ מאירים זכ"ז שלא ע"י הפסק כלל עם היות שהיו בבחי' אב"א אבל אחר שנתפשט כלי הכתר עד הת"ת

הינזקה. ואח"כ בזמן המוחזין נשלמו כל העשרה כולם
עוד היה שינוי אחר כי בחתלה קודם שהיה שום עיבור
אפילו הראשון של זו"ן לא היה רק אור וכלי מזומאם
ואחר כך נבדל הכלי ונחרחב בסוד פרטוף גמור ברי
להמעיט האור כי זה עיקר כוונת התיקון כמ"ש
לקמן בע"ה ית' :

שער הברודים

(בע"ח הוא פ"א משי' התיקון

פ"א והנה כאשר עלה בראונו של המאזלי העליון
להחיות מתים ולתקן המלכי' השא הנשכרין
והנפולים בעולם הכריזה גור והעלה מ"ן מתתא לעילא
ועי"כ היה זיווג עליון דח"ב דח"ק הפנימיים והוליא
מ"ה החדש ונתקנו המלכים וכבר נת"ל כי דצ' אורות
של הז' נתעלו ונכללו ונתלבשו בג' קווי כח"ב שנפשטו
ער סוף המקום הנ"ל שהם חג"ת. והנה עתה חזר
ההפשטות הנז' להאסף למעלה וחזר להיות כבראשונ'
שלא היו רק ג"ר למעלה במקומם והעלו עמהם למעל'
במקומן את הז' אורות התחתונים ונמצאו עתה כל
הז' אורות התחתונים למעלה במקום הבינה כי היא
אם הבנים ושם הוא מליאות מקום ההריון והעיבור.
ובאשר עלו הז' אורות למעלה עלו גם הכלים שירדו
בכריזה למעלה באצ"י אך לא נחשברו יחד וכמו שהז'
אורות היו בבחי' עיבור וג' כלילין בג' ונקודות המ'
היתה ז' שיהם בסוד פסיעה לבר כמש"ל בע"ה גם
הכלים היו באופן ג' כלילין בג' והמ' עמהם. והיה
באופן זה כי הכלים של ח"ן עלו דרך קו ימין באצ"י וכ'
עמדו וישבו במקום ספי' תלת דאצ"י והכלים של הוד
וגבורה עלו באצ"י דרך קו שמאל ועמדו בספי' ההוד
דאצ"י והכלים של הדעת והת"ת עלו מבריזה ש' האצ"י
דרך קו האמצעי ועמדו במקום היסוד דאצ"י והכלים של
יסוד ומ' עלו מבריזה אל האצ"י ועמדו במקום המ'
דאצ"י. ונמצא דגם הכלים היו תלת כלילין בג' והמ'
עמהם ולא היה מרחק בין האורות לכלים יותר מג"ס
רקניות שהם חג"ת. כי הרי האורות כולם בבינה הם
עומדים ככ"ל ואמנם הכלים הז' האלו לא עלו יחד כולם
בפעם אח' רק כשיעור מ' יום של זמירת הולד באופן זה
כי בכל עשרה ימים היו עולים שני ספירות כי בעשרה
ימים הראשונים עלו ח"ן ובעשרה הב' עלו דעת והת"ת
ובעשרה הג' עלו הגבורה והוד ובעשרה הד' עלו יסוד

ואמנם בחי' המ"ן שאמרנו לעיל שעלו לצורך הוי"ו
העליון הוא עצמו עליית הו' אורות בבינה
וזכור הקדמה זו מהו ענין העלאת מ"ן. והנה בזווג הזה
צריך שיתוקנו כל הי"ס מן הכתר ועד המ' כי אפי' הכ"ר
אינם מתוקנות ולכן בחי' העלאת מ"ן אלו היה עדי
למעלה בע"כ וס"ג דא"ק במ"ש בע"ה. וע"י הזווג הזה
דע"כ וס"ג כנז' נתיקן כל האצו' כולו מן עתיק עד המ' ו'
ותחלף

הת"ת כנ"ל הפסיק ביניהם ואז פשט הוא שכל קלת
הפסד ל' או"א שהיו בתחלה מאירים זכ"ו משא"כ עתה,
ולכן לא היה בהם כח להתפשט בכל אורך הקוים עד
נר"ה אבל עכ"ז היו מקבלים קלת אור מן הכתר
שנתפשט ביניהם באופן שבכחי' אחת נמשך להם תועלת
בהתפשטות הכתר ובכחי' אחרת נמשך להם הפסד ולכך
היה להם כח להתפשט אך לא בשלימות. והטעם למה
נתפשט הכתר עד הטבור ולא יותר הנה זה לריך ביאור
רחב. אמנם הענין בקיזור הוא כי הנה מקום כל
ההתפשטות הלא הוא כנגד רגלי א"ק הנו' מן הטבור
ועד רגליו והנה כאשר יבא אח"כ התיקון האמיתי של
האזני' הנה הכל הוא עומד במקום הזה כנודע ושם הוא
מקום האזני' בלבד ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה.
והנה כאשר נעריך כל אלו העשרה בפרטות אחד כי
אעפ"י שביארנו שהם ו"פ והם פרטות העתיק ופרטות
א"א ופרטותי או"א ופרטותי זו"ן עכ"ז הכל הוא פרטות
אחד לבד כנודע כי כל אלו הפרטות הם מתלבשים
זכ"ו עד שנמצא הכל פרטות אחד בלבד ופרטות א' דא"א
שהוא הכתר הוא הכולל כל האזני' מלמטה למעל' ונמצא
כי הכתר כולל כל המקום הזה ונעשה פרטות א' :

והנה באשר הוא עתה מתפשט עד הת"ת הוא עלמנו
מה שיהיה אח"כ בעת התי' מקום הת"ת שלו ממשי
והנה אר"א יהיו מלבישים ב' זרועותיו ימין ושמאל עד
מקום הטבור שלו ולכן איך יתפשט עתה הכתר יותר
מן המקום אשר חי אפשר לאר"א להתפשט אפי' אחר
התי' ואיך יהיה הכתר קטון ושפל למטה מהם כי הלא
מקום התפשטות האמיתי של אר"א אפי' אחר התי' אינו
רק עד הטבור דת"ת דא"א ואיך עתה יתפשט הכתר
יותר למטה מהם ולכן זאת היתה הסיבה שלא נתפשט
הכתר עתה רק עד הטבור דת"ת בלבד ועתה ראה
והבן איך האל"ל לא נתקן בפעם אחת רק לאט לאט
באז תיקונים זה"ז ובכל פעם היה נוסף בו קצת תיקון
כי הרי בתחלה לא נעשה בחי' כלי בשום אופן, והנה
נודע כי כל התיקון אינו אלא היות האור מלוכב בכלי
כדי שיוכלו התחתונים לקבל אור העליון והנה לא התחיל
בחי' הויית כלי רק בעולם העקודים אמנם לא נקראה
רק כלי אחד לכל הי"ס שלו. ואח"כ בעולם הנקודים
קודם שנשכרו ניתוסף בהם קצת תיקון והוא כי נהוו
כלים לי"ס שבו וגם תיקון ב' כי הג' עליונות ילאו
ונתקנו בדרך ג' קוים משא"כ בז"ת שילאו זה ע"ג זה
ולא נתקשרו ככל :

ואחר שנשכרו הנקודים ניתוסף בהם תיקון אחר והוא כי גם השבעה תחתונות האורות שלהם נתלבשו דרך קווי הכח"ב כנו"ל. ואח"כ כאשר ראה המאגיל לתקנם העלה גם את הכלים באצילות בקדר קוים כמ"ש בע"ה. ואחר שנעשו בכחי' קוים בא העיבור הראשון של זו"ן ונוסף תיקון שני שנכנסו האורות תוך הכלים. אמנם עדיין לא היו רק ג' קוים בלבד אשר זה נקרא אצולנו תלת כלילן בתלת. ואחר כך נתפשטו כסוד ו"ק בזמן

ונמלא כי פי' רעותא הוא סוד מלא הרזון הנז' כי תרגום רזון רעוא, והנה לפי שבחי' הע"כ הוא בראש א"ק שהם בחי' המוחין ומקומם הוא מבטנים כנגד מקום המלא ושם נזדווגו המוחין שהם בחי' הע"כ עם בחי' שם ס"ג שהם אח"פ הטעמים של ס"ג שהם למטה מן המוחין בסוף הראש ולכן מ"כ האור שיש שם בזה המלא ע"י הזווג כנז' ילא זה האור החדש שממנו ולמטה שהוא שם מ"ה החדש, והנה כאשר ילא זה האור החדש שם מ"ה דלפיו' בירר מן הנקודות של ס"ג אשר בהם היתה השבירה מה שיוכל לבירר מהם ושפזו וסברו עמו ואז נעשה המ"ה בחי' הדוכרא והס"ג נעשה בחי' נוק' אליו ולהיות שהס"ג נעשה נוק' אל המ"ה לכן קנה עתה שם אחר והוא שם ב"ן שהוא הוי"ה דההי"ן ואינו נק' עתה בשם ס"ג רק בשם ב"ן: והענין הוא כי שם ס"ג הוא כללות טנת"א אמנם אלו שהם נקודות של ס"ג בלבד אינם נק' ס"ג כמו הכלל כי אינם אלא פרט אחד שבשם ס"ג ולכן כאשר זה הפרט שהם הנקודות נתחבר א שם מ"ה ונעשה אלו בחי' נוק' לכן נק' עתה בשם ב"ן כנז', ואמנם אעפ"י כן בהכרח הוא שיש בהם בחי' המתחברת עם טעמים של מ"ה, ובחי' המתחברת עם נקודות של מ"ה וכן בשאר החלוקות עם היות כולם יחד בחינת נקודות לבד של ס"ג וע"י חיבור שם מ"ה עמו נתקנו עתה אלו הנקודות ונעשו נוקבין איהם ולכן נק' בשם מלכים מלשון מלכות להורות כי נעשו בחי' נוקבים א שם מ"ה דלפיו'!

ונמצא כי כאשר עלו אורות של הנקודות דס"ג למעלה העלו מ"ן ואז ילא אור מ"ה החדש ונתחבר עם הז' אורות האלו ובירר מהן מה שיכול לבירר ובה נעשה התי' של כל האזי' ולכך לעשות תיקון זה הולך עיבור כנ"ל וכבר נת"ל כי מן הטעמים של מ"ה נעשה עתיק יומין בחי' הדוכרא, ואמנם מבחי' הטעמים של שם ב"ן הזה אשר אמרנו שאעפ"י שבכללם הם נקודות דס"ג עכ"ז נחלקים הם בעצמן לד' בחי' טנת"א של שם ב"ן הזה ומהטעמים האלו שיש בשם ב"ן נעשה הנוק' לעתיק וכן מן הנקודות של מ"ה נעשה דר הדוכרא דאריך ומהנקודות של ב"ן נעשה נוק' דאריך וכן בדרך זה בשאר חלקי האזי' כמ"ש בע"ה כל פרט ופרט במקומו:

(בע"ה הוא פ"ג משער התיקון)

פ"ג והנה מליחות התפשטות כל אלו הפרטופין הדכורין והנוק' הנעשים מהתחברות שם מ"ה וב"ן כנז' היה מקומם במקום שהיו שם תחלה הנקודות שילאו דרך קבוי העינים והוא מן הטבור דא"ק עד סוף רגליו, ואור המלא הנק' מ"ה אעפ"י שיולא מלמעלה מן המלא הנז' הוא מתפשט משם ולמטה ומתחיל מליחותו מן הטבור עד סיום הרגלים כנז' אבל מה שנשתנה עתה מבראשונה בעת וליחת הנקודות מן

ותחלה נתקן עתיק ואח"כ היה זווג בעתיק לתי' א"א ואח"כ היה זווג כה"א לתי' אור"א, ואח"כ היה זווג באור"א לתי' זו"ן, ואח"כ היה זווג כזו"ן דאזילות לתי' כל העולמות האחרים דבי"ע ולכן הולך בחי' עיבור זה להשתנות ולהתאחר י"ב חדש כנז' בתי' כתיבת יד במאמר הנק' קו המידה בפרשת ואתחנן בזוהר חדש והטעם הוא כדי לתקן כל האזי' שהם י"ב בחי' שהם עתיק ונוק' א"א ונוק' אור"א עילאין ישו"ת זו"ן יעקב ולאה ואלו הם י"ב פרטו' שלימים ולכן הולך עיבור הזה להשתנות י"ב דש, ושכחתי מה ששמעתי ממורי ז"ל אם הי"ב חדש של העיבור הזה היה בזווג ראשון העליון שהיה ללורך תי' עתיק לבדו כנז' הו' אם נאמר שעתיק נגמר בחדש הא' ונוק' בחדש הב' והאריך בחדש הג' וכו' אמנם פי' הא' נראה עיקר שהי"ב חדש הם ללורך עתיק בלבד כי הרי נת' אללינו כי בזווג אור"א ללורך תי' דזו"ן היו ג' עיבורים דו"ב חדש ודט' ודז' חדשים:

(בע"ה הוא פ"ב של ש' המיקון).

פ"ב, והנה ע"י עליית מ"ן הנז' שהם האורות הנז' נזדווגו בחי' הוי"ה דע"כ דיודי' אשר כוללת בחי' המוחין של א"ק עם בחי' הטעמים של ס"ג שהם אח"פ הנז' כי אלו הטעמים של ס"ג לא היה בהם שום שבירה ולכן הם נזדווגו יחד בבחי' הע"כ של א"ק ואין הכוונה על האורות היוצאים מהכל האח"פ רק על בחי' עצמם ופנימיותם ממש, וכאשר נזדווגו יחד נולד מהם אור חדש ע"י הזווג הזה וזה האור החדש הוא בחי' שם מ"ה דלפיו' וגם הוא נחלק לארבעה בחי' טנת"א הכוללים כל עולם האזי' שכבר ידעת שהאזי' נחלק לכמה חלקים והם עתיק ואריך ואור"א וזו"ן, והנה הטעמים דמ"ה הם בחי' עתיק והנקודות דמ"ה הם אריך והתנין דמ"ה סוד אור"א והאותיות דמ"ה הם זו"ן וכמש"ל:

והנה מליחות שם מ"ה דלפיו' ילא מן המלא דא"ק וכבר נת"ל כי הדברים הולכים במדרגה כי האזן ממועט הכולל היולא ממנו יותר מהיולא מהחוטם והכל החוטם ממועט מן הכל הפה, אמנם בזה נשתנו שששתם מעלים הכל אבל העין אין בו הכל לא הסתכלות בלבד וטעם השינוי הזה הוא לפי שהשלשה הם בחי' טעמים אך העין הוא בחי' נקודות דס"ג שהוא למטה ממדרגת הטעמים, והנה אור שם מ"ה החדש הזה היולא מן המלא הוא אחרון מכולם ולכן אין בו לא בחי' הכל כמו הנז' ולא בחי' הסתכלות כמו נקודת העינים ואין בו רק בחי' הארה וזהו שנו' תמיד בס"ה בחד"ר וזוטא כד מלאח אתגלייא וכו' כי אין בה רק גילוי הארה בלבד, גם זהו שאמרו בזוהר בכ"מ כד סליק ברעות' למברי עלמא דאזי' פי' כי מלא הרזון העליון של א"ק סליק ברעותא למברי עולם האזי' ע"י אור מ"ה החדש היולא ממנו אשר ע"י נתקן כל עולם האזי' כמ"ש בע"ה

וכאלו נותנה לה משלו דמיא ולכן הוא לברו נק' אדם
דכליל תריווייהו והרי עתה כי יש שני בחי' לנזק' א'
בהיותה כלולה עמו בתחלה והב' כשנפרדה ממנו והוא
נותן לה עיטורא דגבורה וז"ל ושם אשתו מהיטבאל
בת מטירד כי הנה בשם הזה יש בו כללות מ"ה וי"ט
שהם מילוי הד' איתיות הוי"ה שבו כי המ"ה הוא מ"ה
דאלפי"ן כנ"ל והי"ט הוא בחי' הנוק' בהיותה כלולה
עמו כי אז הנוקבא נקראת מילוי שם מ"ה שהוא כנז'
י"ט במבואר אללנו בענין אדם וחיה כי אדם הוא שם
מ"ה ובאשר היתה הנוק' עמו היתה נק' חיה שהוא כנז'
י"ט שהוא בחי' מילוי שם מ"ה כי כל בחי' מילוי הוא כנז'
למים שהוא בחי' הנוקבא שהיא דמים כנודע :

ובזה תבין למה הנוק' היא תמיד בחי' דנין, והוא לפי
שארשה היא בחינת המלכים שמתו כנ"ל שעל
כן נק' מלכים מל' תלכות, ואמנם כשנפרדה מעליו
ונעשית בחי' לעצמה ואז ב' בסוד בעל ואשתו דכורא
לחוריה ונוק' לחורא אז נקראים מהיטבאל כי שם זה
נחלק לשניהם מ"ה ויטבאל כי מ"ה ה' דכורא כנודע
ויטבאל הוא כנז' ב"ן שהיא הנוק' כשהיא לעצמה
הוי"ה דהוי"ן הנתבסם עמו זע"ז דכו"ן ולכן נק' בשם
טו"ב להורות ש"ל מהם הרע והוברר מהם הטוב וז"ס
ואתבסמו דא ברא וכו' :

ואמנם לדין לתת טעם אל הנ"ל כי הרי אלו הנקודות
הנ"ל הם בחי' ס"ג ואיך יהיו גרועים וטפלים
לשם מ"ה החדש ויהיה שם מ"ה זכר ונקודות ס"ג נוק'
ונודע בכ"מ כי שם ס"ג גבורה מאד משם מ"ה, והתשובה
היא כי שם מ"ה החדש הזה ילא מבחי' זווג ע"כ וס"ג
כנ"ל ולכן כיון שהוא נמשך מבח ע"כ עצמו לכן הוא
גדול מן הס"ג, ועוד טעם אחר כי בשם מ"ה לא היה
בו מיתתו ושכירה כמו שהיה בשם ס"ג, ועוד טעם ג'
והוא כי אלו בחי' נקודות של ס"ג בלבד אבל המ"ה
החדש הוא כולל טנת"א כנ"ל וכיון שיש בו בחי' טעמים
ודאי הוא שהוא מעולה על נקודות דס"ג אבל לא על
טעמים דס"ג, ועוד טעם ד' כי שם ס"ג יש בו גרעון
גדול עתה והוא כי עדיון לא הושלם להתברר כנודע
ולכן עתה שם מ"ה גדול ומעולה ממנו אבל לע"ל אשר
יתוקן כל בחי' ס"ג ויחיו הו"מ ויתבררו לגמרי בסוד
בילע המות אז יחזור שם ס"ג לקדמותו ומעלתו וישלש
ויאיר בעולם ואז יתבטל שם מ"ה אשר זהו ענין חזרת
העולם לתוהו ובוהו כנז' בדברי רז"ל ואז לא יהיו רק ב'
אורות שהם של ע"כ ושל ס"ג בלבד ודי בזה, (ונלע"ד
חיים כי ז"ס לע"ל לדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיתם
בסוד אשת חיל היא ס"ג תהיה עטרת בעלה בע"ה לע"ל
שהוא שם ס"ג בינה) :

שער עתיק

פ"א ועתה נתחיל לבאר איך נתקן כל עולם האצו'
הנעשה מב' בחי' הנו' שהם שם מ"ה
ושם

מן העינים הוא זה כי אז היתה נקודת הכתר במקומה
בלבד ואחריה נקודת החכמה לבדה בפני עצמה וכן
עד"ז כל הו"ס אבל עתה נחוסף תי' גדול והוא כי נקודת
הכתר נמשכה ונתפשטה ממקומה עד למטה קרוב לקיום
רגלי א"ק כמ"ס במקומו בע"ה וזה ההתפשטות הוא
כל שיצור הנק' בשם עולם האצו' ונקודה זו היא נוק'
דעתיק יומין וכן עד"ז עתיק יומין דכורא הנעשה
מן הטעמים של מ"ה כנז' גם הוא נתפשט השיעור
הנו' וכן עשו כל השאר לדין ונוק' ואז"ל וז"ל והלבישו
זה את זה מעתיק עד בחי' זו"ן :

באופן שכל רגלי פרטופי האצו' בין של העתיק בין
של האריך בין של זו"ן כולם שוים בסיומם
והם מסתיימים יחד מעט למעלה מרגלי הא"ק ושם
הוא סיום כל האצו' ועי"כ נעשו נשמה זה לזה וזה
מלביש את זה וגם כי עי"ז יוכלו הנכבדים לקבל אור
מאורות העליונים אשר הם עתה מכוסים ומתלבשים
זה בתוך זה וגם כי הכלים שלהם הגדילו ע"י שנתפשטו
עד למטה ובוהו יש בהם כח לקבל האורות שלהם
בהיותם כלים גדולים :

ורנה זה האור של שם מ"ה החדש היוצא מן המלך
כנז' הוא סוד המלך השמיני הנזכר בפרשת
וישלח הנק' הדר השר לא נזכר בו מיתתו בתורה כי לא
מת כמות האחרים ואדרבא הוא המתקן והמקיים הו"מ
קדמאין דמיתו הקודמים אליו כנז' כי כבר הודעתיך
כי אלו המלכים כולם הם המלכים הנו' בפ' וישלח
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וכו', ולפי שבאשר
יאל התחיל תכף לברר בחי' אלו המלכים ולעשותם בחי'
נוקבין אליו שהם נק' עתה שם ב"ן דהוי"ן כנ"ל לכן
נאמר בו וימלך תחתיו הדר ושם אשתו מהיטבאל וכו'
כמ"ס בזהר דער השתא לא אידבר אשתא ונוק' כלל
בר השתא ובנ"כ אפקיים כולא דהשתא הוי דכו"ן דקדק'
חזי כנז' באד"ר וזוטא (נלע"ד חיים כי ז"ס הם וכולהו
איתקריאו בשמהן אחריון בר מההוא וכו' כי הס"ג נק'
אחר התי' בשם ב"ן כנ"ל) :

והענין כי הם בחי' שם מ"ה וב"ן הנו' והשתא נק' אדם
לפי שאדם כולל דכו"ן ולכן תמצא כי שם מ"ה
הוא כנז' אדם, וא"ת והלא בשם מ"ה לא נעשו רק בחי'
הדכורין שבאצו' והנוקבין נעשו משם ב"ן הענין הוא
כנ"ל כי שם מ"ה בלאתו היה מברר משם ב"ן והיה
מחברו ליו ונתקן עמו ונמצא כי אז היה אור שם ב"ן
טפל ליו והיה יונק ממנו כדמיון הכן עם הבת שהכל
נק' על שם הכן והוא יורש הכל ואינו נותן להבת לא מה
שיוטב בעיניו מרצונו וא"כ נמצא כי הבת טפלה וכלולה
בכך ולכן שם ב"ן שהיה הבת נוק' נטפלה לשם מ"ה
שהוא הכן הזכר והוא כלולה בו כי שם מ"ה הוא המכיר
עמו ונתקן ע"י שם מ"ה ולכן באשר מברר אותו ליקח
הוא בתחילה מה שמברר לעצמו כנודע בסוד ב' עטרין
דירות ברא שניהם שהם החו"ג של מ"ה ושל ב"ן ולבחר
יהיב ברא לבתא באשר מזדווג עמה עיטורא דגבורה

ושם כ"ן שהם המלכים שמתו והם בחי' הנקודות של ס"ג ולריק שנבאר מהו החלק שלוקח עתיק יומין משם מ"ה וממו החלק שלוקח משם כ"ן. כי כבר נתבאר לעיל שיש בעתיק דכו"ן וכן עד"ז באריך ובא"א ובזו"ן וכבר נת"ל כי שם מ"ה יש בו ד' בחי' טנת"א וכן עד"ז בשם כ"ן שהם הנקודות של ס"ג נחלק לד' בחי' הנזכרים שהם טנת"א, גס דג, כמו ששם כ"ן שהוא הנקודות דס"ג יש בו עשרה נקודות שהם י"ס כנ"ל כך שם מ"ה יש בו י"ס וכאשר מתחברים ב' שמות אלו מ"ה וב"ן כאיבוד דכו"ן כנ"ל הם מתחברים י"ס בי"ס. ולריק לבאר תחלה ענין הטעמים וכו' והתחלקותם בי"ס : דע כי בזוהר אמרו שהטעמים הם בבית והנקודות כחכמה והתנין בבינה והאזניות בז"ת דאז"י שהם הנק' זו"ן. אבל דע כי התחלקות הזה הוא בענין הי"ס עצמן של שם מ"ה או בי"ס עצמן של כ"ן שהם מתחלקים בסדר הזה, אמנם כאשר בחי' אלו של מ"ה וב"ן מתחלקים בעתיק ואריך וכו' אין הסדר כן אלא באופן אחר וזכור הקדמה זו והו' פרטן. הנה עתיק ואריך שניהם נכללים בבית דאז"י כמו שנבאר בע"ה : והנה העתיק לוקח משם מ"ה בחי' הכתר שלו שהם הטעמים ומשם כ"ן לוקח חמשה ראשונות דכתר שלו שהם ג"כ טעמים כי כבר ידעת כי כל א' מי"ס היא כלולה מעשרה ועוד לוקח ג' ראשונות דחכמה דכו"ן וד' ראשונות דבינה דכו"ן וז' הכתרים של ז"ת דכו"ן ואריך לוקח משם מ"ה בחי' חכמה שהם הנקודות. ומשם כ"ן לוקח ה' תחתונות דכתר דכו"ן שהם מן הת"ת ולמטה. ואבא הוא חכמה של אז"י לוקח משם מ"ה חזי בינה של מ"ה שהם תנין. ומשם כ"ן לוקח ז"ת דחכמה דכו"ן (וז"ש באדר"ז אבא אחיד ותליא בחסד פי' כי אבא מחזיל מן החסד שבחכמה דס"ג ולמטה) כי הג' ראשונות לקחם עתיק כנו'. ואימא היא בינה שבאז"י לקחה משם מ"ה חזי בינה של מ"ה שהם תנין. ומשם כ"ן לקחה ו' תחתונות דבינה דכו"ן שהוא מן הגבורה שבה ולמטה (וז"ש באדר"ז אימא אחיד ותליא בגבורה) כי עתיק לקח ה' ראשונות. וזו"ן לוקחים ז"ת דמ"ה שהם אותיות ומשם כ"ן לוקחים ז"ת שבו חזן מו' כתרים של לו' הו"ת דכו"ן שגם הם לקחם עתיק לעצמו. ואל תטעה בדברינו לומר שהם בחי' אחת ומה שלוקחים הוא דבר אחד אבל כוונתנו היא כי עתיק יומין דאז"י כל עצמותו נעשה משני בחי' אלו שהם מ"ה וב"ן ובחי' המ"ה שבו הוא הנק' עתיק דכורא ובחי' הב"ן שבו הוא הנק' נוק' דעתיק וזכור ואל תשכח. כלל העולה כי עולם האז"י יש בו י"ס והכתר הוא עתיק ואריך וחכמה הוא אבא ובינה היא אימא וז"ק חג"ת נה"י הם ז"א ומ' היא נוק' דז"א וכל בחי' אלו נעשה עצמותם מב' בחי' מ"ה וב"ן וכל בחי' הדבורין הם ממ"ה והנוק' מב"ן כנ"ז. ועוד יתבאר לך כל אחד במקומו בע"ה ונבאר עתה דרך פרט ונתחיל לבאר ענין עתיק יומין ותחלה נבאר מי הוא זה הנק' עתיק יומין :

הנה בתחלת האדרא זוטא דף רפ"ח ע"א אמר ז"ל האי ע"ק טמיר וגניו וכו' תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא וכו'. והביאור הוא דע כי זה הע"ק הנו' באן אינו מדבר על הזכר הנעשה מבחי' מ"ה אלא על הנוק' דעתיק ודא"א הנעשים מבחי' ספי' הכתר של שם כ"ן של הנקודות של המלכים שמתו. וזכור הקדמה זו כי היא לריכה לך מאד בכל האדר' ובכל הדרושי' של עתיק וא"א, כי הנה מן הכתר של שם כ"ן נעשו נוק' דעתיק ודא"א כנ"ל, והנה הכתר הזה בכללותו כולו נק' ע"ק והכן זה מאד : והנה הכתר הזה שהוא כללות ע"ק מתחלק לשני חלקות שהם שלשה פירוש כי הנה הוא מתחלק לעתיק יומין ולאריך ואח"כ האריך נחלק גם הוא לשני חלקים והם הכתר שבו של א"א עצמו והחכמה של אריך עצמו שהיא מוחא סתימאה שבו באריך באופן שע"ק הנו' באן הוא כולל תלת רישין רישא עילאה הוא הנק' עתיק והוא החלק של הראש העליון אשר בע"ק, ותנין רישין תתאין אשר בע"ק הם נקראים א"א הנחלק לכתר וחכמה שבו עצמו כי ע"ק הוא שם כולל לעתיק ולאריך בבחי' שם כ"ן שבו הנו' והכן זה מאד : ולכן נק' ע"ק כי הוא בחי' כתר הזקן שכל הי"ס אשר ממנו נעשו עתיק ואריך משא"כ בשם מ"ה הזכר כי עתיק לבדו נעשה מן הכתר דמ"ה אבל אריך לא נעשה אלא מחכמה דמ"ה כנו'. והנה מה שלוקח משם מ"ה ונעשה ממנו עתיק דכורא כבר נת' עניינו שהוא הכתר שהם הטעמים דמ"ה אבל נוק' דעתיק אשר הוא הראש העליון שבתלת הרישין שהם נקראים יחד דרך כללות ע"ק כנ"ל יש בה ספקות גדולות מה הם הבחי' שלוקחת משם כ"ן כדי לעשות ממנו נוק' דעתיק וז"ש בא"ז תלת רישין אתגלפן וכו' וביאר ענינם ואמר כי הראש התחתון שבהם הוא מוחא סתימאה דאריך שהוא בחי' החכמה שבו וז"ש רישא חדא חכמתא סתימאה דאתכסייא ולא מתפתחא וכו' ולמעלה ממנה הוא רישא עילאה ע"ק סתימא דכל סתימין והוא בחי' הכתר עצמו של אריך אשר גם הוא נקרא ע"ק להיווהו בחי' כתר, ולמעלה ממנו הוא רישא דכל רישא דלאו ריש' דלא ידע ולא אתיידע מה דהוי בהאי ריש' וכו'. והנה זה הראש הג' ממטה למעלה שהוא העליון שכולס הוא בחי' נוק' דעתיק ולכן אמר דלא אתיידע מה דהוי בהאי רישא לפי שבעתיק דכורא כבר ביארנו דאתיידע מה שיש בה שהוא כתר משם מ"ה, אבל מה שלוקח מבחי' כ"ן להאי רישא ג' בזה יש ספקות כמ"ש בע"ה וז"ש ולא אתיידע מה דהוי בהאי רישא, ולכאורה צריך לדייק למנה לא אמר ולא אתיידע מה הוי האי רישא, וממה שלא אמר כן משמע שכבר אנו יודעים מציאות הרישא בעצמה מה עניינה שהוא הע"י כנ"ל אבל מה שיש בתוכה הוא שאין אנו יודעים מה הוא, וביאורו הוא על בחי' שם כ"ן אשר שם כנו' כי הוא מברר מן הכיורין שיש בשם כ"ן ומחברן עמו ונעשים נוק' אלו

אליו, זהו שאין לנו יודעים כמה בירר ממנו וחברו אליו וז"ל ולא אתיידע מאי דהוי כהאי רישא והבן :

פ"ב ותהלת הכל נבאר טרם שנבאר הספיקות הנו' נבאר תחלה מה ענין לו הנוק' הנו' שיש בעולם האנו' הן בעתיק הן באריך הן באור"א הן בזו"ן . והענין הוא שכבר הודעתיד לעיל שיש בחי' עתיק ונוק' אריך ונוק' ואור"א וזו"ן . אבל יש חילוק בענין הנוק' אלו הנו' . והוא כי הנה בחי' הנוק' היא ריגים והיא מבחינת כירור המלכים ואין יורק שם נוק' בעתיק ואריך שהם תכלית הירחמים כנו' כב' האדרות . ועוד כי הנה היות בחי' דכו"ן מורה מעט פירור ואין זה נק' אחרות גמורה כמו בהיות בחינת הזכר לבדו . והנה מלאנו ראינו בהרבה מקומות בזהר ובאר"ר דקמ"א כהאי אדם שרי וחקין כללל דכו"ן נראה מא שאלין כן בעתיק . וכן בהרבה מקומות מלינו שלא התחיל בחי' דכו"ן אלא מאור"א ולמטה כנו' כה"ז דר"ן האי חכמה אהפשוט ואשכח דכו"ן חכמה אב בינה אס וכגווייהו כולל אתקיים דכו"ן . וא"כ איך לנו אומרים שאפילו בעתיק ואריך יש בחי' נוק' . והנה מלאנו הפך מכל זה בהרבה מקומות ובפרט בס"ה פ' בראשית דף כ"ב ע"ב דעילת כל העילות אמר האי קרא ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי דאית חד כשיתוף כגון דכו"ן ואחמר בהון כי אחד קראתיו . אבל איהו חד בלא חושבן ובלא שיתוף ובג"כ אמר ואין אלהים עמדי וכו' . הרי מוכח בהדיא שכל השאר חוץ מעילת כל העילות הוא כשיתוף דכו"ן . גם יש משם הוכחה אל הנו' כי הנוק' כולה ריגין כמ"ש ובג"כ ואין אלהים עמדי שהוא בחינת הנוק' הנקראת להם שהוא דין :

והנה ליושב פי' המאמרים האלו לריד שתדע כי ודאי שכלל הי"ס יש דכו"ן אלא שיש חילוק במציאותם איך הם . והסילוק הוא כי הנה זו"ן אשר בהם עיקר המיתה כי הרי בהם היה ענין הז"מ שמתו ולכן יש בהם בחי' דכו"ן ממע כפרופים נפרדים אחד מחבירו ומה שתמלא לפעמים שהם מחוברים אינו לא בהיותם כבוד אב"א כי אי אחריותם דבוקים יחד וכותל אחד משמשת לשנים ונריך נסירה להפירדם . ואמנם אור"א אשר היה בהם ביטול ולא היה בהם מיתה בפועל כמו שהיה בזו"ן כנ"ל לכן היה גם בהם בחי' דכו"ן כל אחד בפ"ע פי' בבחי' ב' פרופים כדמיון זו"ן . אבל ניתוסף חיבור ענוס ביניהם והוא שהם דבוקים יחד פכ"פ תמיד ככותל אחד בלבד משמשת לב' ואין ביניהם פירור כלל לא כמו זו"ן שבהיותם אב"א מתחברים ובהיותם פכ"פ נפרדים וזהו הטעם שאמרו בהרבה מקומות בזהר בפ' אחרי מות דס"א ובא"ז דר"ן אבל או א לא אפסיק רעוהא דתרווייהו לעלמא כחד נפקין וכחד שריין לא אפסיק דא מן דא וכו' ולכן זיווגייהו . תדיר דלא פסיק :

ואמנם ארי' שהוא מבחי' הכת' של הנקו' לא היה בו אפי' ביטול כנ"ל , ואמנם הנה הוא מן ה' אחרוני'

של הכתר דכו"ן כנודע . (ונלע"ד חיים שאינו מחליטו בלמאוס רק הוא ע"ד כל שאר הפרופים דאור"א וזו"ן שכל א' נחלק לב' חלק העליון עד החזה של ת"ת שבו הוא פרופ אחד ומהחזה ולמטה הוא פרופ ב' . וכן הענין בכתר דכו"ן שנחלק לב' ומהכתר שבו עד החזה שבו ממנו נעשה נוק' דעתיק ומהחזה ולמטה נעשה נוק' דאריך , ונמלא כי נוק' דעתיק ודאריך הם בערך בינה ותבו' ובערך לאה ורחל וכן ערך דבורה דעתיק ודאריך בערך אבא וי"ס ובערך ישראל ויעקב כנלע"ד מ"ש ש"ג ח"א פ"ג עכ"ל במבוא"ש דר"ט ע"א). ונודע כי בנה"י של הכתר היה קצת ביטול כאשר ירדו להעשות מוחים לאור"א ולכן גם בו היה בחי' דכו"ן לא שניתוסף חיקון וחיבור נוסף והוא שב' היו פרופ אחד הזכר והנקבה שבו באופן זה כי בחי' שם מ"ה שבו ניתן בו ככל לר הימין שבו ובחי' שם כ"ן שבו ניתן בו ככל לר שמאל שבו וב' מתדבקים יחד בבחי' פרופ אחד וזהו הענין מ"ש בזהר כי הכתר הוה דבר לחודיה ר"ל בלי נוק' נפרדת ממנו ומה שאנו אומרים שיש בו דכו"ן הוא היות נמלאים בו ב' בחי' אלו של מ"ה וב"ן בלד ימינו ובלד שמאלו אשר הם בחינת דכו"ן ככל מקום ומקום, אבל לא שיש בו בחי' דכו"ן נפרדים כשני פרופים, והבן זה מאד :

ובזה תבין איך אור"א מלבישים לאריך זה מימינו וזה משמלו כי כן הדבר בא"א עלמנו ימין שבו מ"ה דבורה ולד שמאל הוא ב"ן נוק', ואמנם בעתיק שהוא מבחי' ה' א' של הכתר של הנקודות ששם לא היה שום ביטול כלל בעולם לכן בחי' דכו"ן שבו שהם שם מ"ה ושם כ"ן נהערכו יחד לגמרי , וב' מעורבים יחד בימין בפ"ע וכן בשמאלו ואינו כמו אריך וז"ש באי"ר דקכ"ט לית שמאלא כהאי עתיק' כולל ימינה, והענין כי באריך הזכר בימין והנק' בשמאל אבל בעתיק לר הימין שבו הוא כלול ממ"ה וב"ן וכן לר שמאל א"כ ב' שוים ואין הפרש בין ימינה לשמאלא אמנם בחי' הדכו"ן שבו הוא באופן אחר והוא שהם בבחי' פני' ואח' כי בין מזדמינו בין מזד שמאלו יש בו בחי' מ"ה מזד פנים ובחי' כ"ן מזד אחר ובה הוה חיבור נפלא גדול מאד , ובה תבין כי לעולם לא תמלא בעתיק שיש פנים ואחר כמו שיש בכל השאר שממנו ולמטה :

והענין כי הנה בעתיק מזד אחד יש לו שם מ"ה ומזד אחר שם כ"ן והם באופן זה כי ודאי הוא שבשם מ"ה יש פנים ואחר וכן בשם כ"ן יש פנים ואחר והם עומדים דבוקים אחר דמ"ה כאחר דכו"ן והפנים דמ"ה מזד זה והפנים דכו"ן מזד אחר ונמלא שמלד זה ניכרים ונראים פני מ"ה ומלד זה פני כ"ן והאחריותם שלהם ב' דמ"ה וב"ן מכוסים זה וזה מבפנים קוד ב' בחי' הפנים וא"כ אין מתגלה בעתיק בחי' אחר כלל ולכן כולו נק' בחי' פנים, אבל אריך אשר שם מ"ה לבדו עומד לימינו הפנים מזד זה ואחר מזד זה וכן בשמאלו פנים דכו"ן מזד זה והאחריותם מזד זה נמלא שב'

בא א"פ וא"מ ואז נעשו הפנימי של ב"ן ג"כ בחי' מקיף ונמלאו ב' מקיפין או דב"ן וא' דמ"ה ופנימי או בלבד דמ"ה. הבחי' הב' היא אם נאמר כי משם ב"ן באו ב' מקיף ופנימי ונמלאו ב' מקיפים דמ"ה וב"ן וב' פנימים דמ"ה וב"ן והנה נתבאר הספק שיש בכתר דעתיק ואיך חין הספיקות בו רק באורות בלבד.

עוד יש ספיקות בחו"ב דעתיק וספיקות אלו תלויים כפי הספיקות שיש בכתר דעתיק אלא שכאן יש ספק בין בענין האורות בין בענין הכלים. והענין הוא כי גם כאן נודע לנו שיש בהם חו"ב דכתר דמ"ה, ואמנם בבחי' של ב"ן ג"כ נודע לנו שלוקח העתיק ג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן ופשוט הוא כי אפי' בחי' הכתרים שיש בחו"ב דב"ן אי אפשר שיעלו בכתר דעתיק כלל כי הרי נת"ל שלא נעשה הכתר דעתיק אלא מכתר דכתר דמ"ה ומה' ראשונות דכתר דב"ן והטעם כי הרי כל בחי' דעתיק כולו מראשו ועד רגליו הכל נק' בחי' כתר בערך חו"ב וא"כ איך הכתרים של חו"ב יעלו בכתר שבו א"כ מוכרח ופשוט הוא שאינן עולין בכתר דעתיק אלא ודאי הוא שהם משם ולמטה ובוה הוא הספק אם ב' הכתרים של חו"ב דב"ן עולים בחו"ב דעתיק או אם נאמר שאעפ"י שהם כתרים עכ"ז הם בחי' חו"ב הגרועים מבחי' עתיק וא"כ איך יעלו בחו"ב שלו וא"כ לא עלו רק בגופא דיליה בלבד, וספק הזה בין בבחי' הכלים בין בבחי' האורות ויש בב' בחי' אלו כמה פרטי שאלות כמש"ל בע"ה, ואמנם בחו"ב דחכמה דב"ן ובחו"ב וחסד דבינה דב"ן באלו פשוט הוא שאינם יכולים לעלות למעלה כרישא דעתיק בחכמה ובינה דיליה ודאי הוא שנשארו בגופא דיליה:

עוד יש ספיקות בענין ז"ה דעתיק אשר פשוט הוא שיקחו להם ז"ת דכתר דמ"ה והספק הוא אם לוקח משם ב"ן בחי' ז' הכתרים שיש בז"ת דב"ן או לאו כי אשר הבחי' שבהם אפילו חו"ב שבהם פשוט הוא שכיון שכל כללות הז"מ תחתונים דב"ן אינם רק בחי' גופא כנודע, א"כ נמנע הוא מלעלות אפילו בגופא דעתיק, אבל הספק הוא בז' הכתרים שבו ז"ת דב"ן אם נאמר שכיון שהם כתרים יוכלו לעלות בגופא דעתיק ולהתחבר ג"כ עם חו"ב דחכמה דב"ן ועם חו"ב וחסד דבינה דב"ן אשר אלו נשארו בגופא דעתיק ודאי כנ"ל, או אם נאמר שזו' כתרים לא עלו כלל בעתיק אפילו בגופא דיליה כלל והספיקות אלו הם בין באורות בין בכלים כנ"ל, והבן עתה טעם אל כל הנ"ל והוא כי בשם מ"ה כיון שלוקח עתיק ממנו כל ספי' הכתר של מ"ה אשר יש בה י"ס כנודע לכן הספיק לז' דכורא דיליה אבל לנוק' דיליה הנעשה משם ב"ן ואינו לוקח משם ב"ן רק חלי ספי' כתר דב"ן שהם ה"ר שבה בלבד אם כן מוכרח הוא שיקח ממקומות החרים להשלים תמורת ה' אחרונות דכתר דב"ן וכל אלו הלואי שיוספיקו לשיעור תמורת ה' אחרונות דכתר דב"ן אשר חסרו ממנו כנז' וכל הספיקות יהיו בענין בחי' ב"ן שהם ה' ר' כתר דב"ן

שכ' הפנים דמ"ה וב"ן הם מזר אחד וב' האחוריים דמ"ה וב"ן הם מזר האחר ולכן ידק בו פנימו אחר. ואמנם מה שאנו לפעמים אומרים ג"כ בעתיק פנים ואחור הכוונה היא הב' הבחי' של מ"ה ושל ב"ן כי בחי' ב"ן אפי' הפנים שלו יקראו אחר בערך המ"ה העומד מזר האחר נמצא כי פנים של מ"ה שמזר זה נק' פנים ובחי' הפנים של ב"ן העומדים מזר האחר נק' אחר בערך שם מ"ה:

פ"ג ונחזור עתה לבאר ענין הספיקות הנ"ל שהמרנו שיש בעתיק בבחי' מה שלוקח לעצמו מחלק בחי' שם ב"ן שהם הנקודות שהם בחי' המלכים הנה נתבאר לך שאין שום אור שאין בה ב' בחי' פנימי ומקיף ונמצא שבשם ב"ן יש פנימי ומקיף וכן בשם מ"ה והנה לריך שנלביע לך הלעגה אחת והיא כי הנה עתיק יומין הוא כתר של מ"ה ויש בו י"ס כנודע ואילו הו"ס שבכתר הזה מתחלקים ומתפשטים ונעשים פרטוף שלם שנק' עתיק יומין וכאשר הוא מברר מבחי' של שם ב"ן שהם המלכים כנ"ל אשר גם בהם יש י"ס כנ"ל הנה הוא מברר חלק א' מבחי' הכתר דב"ן ומחברו אל הכתר דמ"ה ואח"כ מברר עוד חלק א' משם ב"ן מן החכמה דשם ב"ן ומחברו עם החכמה שבכתר של שם מ"ה וכן ככולם עד שמברר חלק י' משם ב"ן ומחברו עם המ' דכתר דמ"ה ואז נשלם בחי' פרטוף ע"י:

והספק שיש בזה הוא לידע איזה חלקים מבררם ומחברם כרישא דיליה ואיזה חלקים מבררם ומחברם בגופא דיליה, והנה כבר הוא פשוט אללנו כי בחי' הכתר דעתיק נעשה מן הכתר דכתר דמ"ה ומן בירור ה' א' דכתר של ב"ן ואין כאן עוד שום בירור אחר אלא זה. אבל הספק הוא מה שנבאר עתה והוא כי יש כאן ב' בחי' ובבחי' הראשונה יש בה ב' ספיקות ובבחי' הב' יש בה ספק א', הבחי' הא' היא אם נאמר שאור המקיף של שם ב"ן לא הולך לו שיתקנהו שם של מ"ה כי אה"מ גדול ומעולה מן הפנימי כנודע ולכן הוא נשאר למעלה בשרשו ולא יצא להתחבר עם שם מ"ה אלא הפנימי של ב"ן בלבד הוא שהולך לתיקון והוא אשר נתחבר עם שם מ"ה, והבחי' הב' היא אם א"מ וא"פ של ב"ן ב' הולכו לבוא להתקן ולהתחבר עם שם מ"ה, והנה כפי הבחי' א' יש בה ב' ספיקות אלו והם אם נאמר שכיון שלא בא רק הפנימי ואז דב"ן בלבד גם משם מ"ה לא בא רק הפנימי ואז הפנימי דב"ן אשר שרשו הוא נקודות של ס"ג כנ"ל נעשה בחי' מקיף אל אור הפנימי דמ"ה כי לעולם שם ס"ג גדול משם מ"ה בבחי' אחת כנז' למעלה:

ונמצא כי שם ב"ן הפנימי נעשה מקיף אל הפנימי דמ"ה ואם הענין כך נמצא שיש עתה א"מ א' וא"פ א' בלבד והוא כי הכתר של כתר דמ"ה נעשה א"פ בכתר דעתיק וא"פ של ה' ראשונות דכתר דב"ן נעשה אליו א"מ, או אם נאמר באופן אחר והוא שמשם ב"ן ודאי לא הולך לבד רק הפנימי בלבד אבל שם מ"ה

דב"ן ונ"ר דחכמה דב"ן וד' ראשונות דכינה דב"ן והכתר של כל אחד מנ"ת דב"ן. ובאלו הבחי' הם הספקות איד' יתחלקו במליאות י"ס נוקבא דעתיק והמשכיל יבין כי עצמו מספר הבחי' של החלוקות שאפשר להיות בזה והבן :

פ"ד ואחר שביארנו הספקות בדרך כללות לריך שנבארם בדרך פרט. ותחלה לריך שתרע כי הספקות הנזכרות בענין האורות הוא אם יש א"פ וא"מ ואם יש אור דאחור או אור דפנים. והספקות הנזכרות בענין הכלי הוא אם הם בחי' אחור לבד או בחי' פני' לבד או ב' יחד. גם לריך שתרע כי בחי' הכלי תלוי כפי בחינת האורות כי אם האורות רבים לריך גם הכלים יהיו גדולים כי כל עיקר התיקון הוא הגדלת הכלי והעשותו בבחי' פרטוף כדי שיתמעט האור ויתרחב הכלי ויוכל לסובלו. והנה מבחי' ב"ן לא לקח עתיק כלים רק מהחמשה ה"א דכתר דב"ן וזה ודאי לא יספיק לו להיותם כלים לי"ס שבו ולכן כמו שלוקח אורות אחרים משאר ספי' דשם ב"ן כן לריך שלוקח כלים אחרים משאר הספי' של שם ב"ן. גם לריך שתרע הקדמה אחרת והוא כי אי אפשר להתהוות בחי' כלים אלא על ידי הכאה אור פנימי באור מקיף ומשם נעשה בחינת כלי מתולדת ההכאה ההיא וזכור הקדמה זאת :

ונתחיל לבאר הספקות שיש בג"ר שהם הנק' רישא דעתיק והנה כבר נת' שהספקות נחלקו לב' בחי' הבחינה ה"א היא אם לא בא רק ה"פ לבדו של ב"ן ונעשה א"מ לאו"פ דמ"ה. והנה בבחי' זו יש ב' חלוקות אם נאמר שא"פ דכתר דב"ן הוא לבד נעשה מקיף אל הכתר שככתר דמ"ה אשר הוא פנימי ואם נאמר שכל הוא ודאי שמספיקים אורות אלו לכל הראש דעתיק (אפי' שיש בו כח"ב של כתר דמ"ה בראש זה עכ"ז יספיק לו) (נסחא אחרונה כי כבר היו לו כח"ב דכתר דמ"ה בראש הזה ובהו יספיק לו) כי הרי בחי' המקיף שלו אינו אלא בחי' פנימיות כתר דב"ן כנ"ל. וא"כ לא יהיה א"פ גדול מאור המקיף וכפי זה לא הולכנו שני האורות דב' כתרים דח"ב דב"ן לעלות בכאן אבל בחי' האחרונים של הכלים שלהם עלו בחו"ב דכתר דמ"ה לפי ש' שאין כאן בחו"ב דמ"ה שום כלי כלל כנ"ל שכאשר לא יש א"פ וא"מ להכות זכ"ז אינו נולד ומתהווה בחי' כלי וכאן תעפ"י שיש בחי' מקיף דב"ן ופנימי דמ"ה ער"ז מקיף הזה אינו בחי' א"מ אלא פנימי שנעשה מקיף אל הכתר פנימי דמ"ה ואינו יכול להוויא כלי ממ"ה ולכן הולכנו לעלות אותם האחרונים של הכתרים דח"ב דב"ן אבל האורות שלהם לא עלו מטעם הנ"ל. והנה הסי' של זה הספק הוא אא"ג פי' אחד ה"מ ואחד ה"פ וג' כלים שהם כלים דה' ה"א דכתר דב"ן והכלים דכתרים דח"ב דב"ן. ספק הב' הוא אם נאמר שג"כ היה מקיף דמ"ה ונמלאו עתה אור פנימי אחר דמ"ה וב' א"מ אחר דמ"ה ועוד א"פ דב"ן אשר נעשה מקיף אל מ"ה וכפי זה לריך שיתווה אור"פ עם א"מ והוא שיעלו ב' האורות

דב' כתרים דח"ב דב"ן למעלה בחו"ב דעתיק וזם אינו אלא האורות של בחי' האחרונים כלבד ועי"ז יהיה א"פ מרובה ג"כ כמו א"מ וכן בחינת האחרונים של הכלים של ב' האורות הנז' דב' הכתרים דח"ב דב"ן יעלו עם חלק האורות שלהם שגם הם בחי' אחרונים והסימן של זה הספק הוא בג"ד ר"ל ב' א"מ וג' א"פ וד' כלים שהם כלי דכתר דב"ן וכלי דכתר דמ"ה לפי שכבר יש למ"ה א"מ וא"פ אשר ע"ז מחוילד הכלי כנז' וב' כלים דאחרונים כנז'. ולריך לידע ענין אחד והוא כי באלו הספקות יש ג' בחי' בענין עליות אורות חו"ב דב"ן בעתיק כנז' ה"א הוא אם עולים אורות של בחי' פנים לבד והנה אז הן מתערבין עם חו"ב דכתר דמ"ה עצמו כיון שגם הם בחי' פנים. אמנם אם אינם עולים רק בחי' האחרונים שלהם אז א"ה שיתערבו עם חו"ב דכתר דמ"ה אמנם האורות דמ"ה יהיו בחינת פנים ואלו האחרונים העולים יהיו בחי' אחרונים של הפנים הנז' דמ"ה. ואם הוא בחי' ג' שעולים שניהם בחינת הפנים ובחינת האחרונים אז הפנים מתערבין עם אורות דמ"ה והאחרונים נשארים בבחינת אחרונים להם. אבל בבחינת הכתר דב"ן ודאי הוא שמתערב עם הכתר דמ"ה והנה ג' בחינות אלו הנז' כבר נת' בחי' א' מהם בזה הספק הב' וב' בחי' האחרות יתבארו בשאר הספקות :

הבחינה הב' יש בה ג' ספקות והיא אם נאמר שבאו א"פ וא"מ ב' דב"ן ג"כ ואלו הם הנז' ספקות ספק אחד אם יש ב' א"מ א' דב"ן וא"ה דמ"ה וב' א"פ א' דב"ן וא"ה דמ"ה וכפי זה אין לריך שיעלו האורות דב' הכתרים דח"ב דב"ן שהרי א"פ הם כ"כ רבים כמו המקיפים. אמנם בחי' כלים הוא שריך שיעלו והטעם הוא לפי שאין כח בכלי דמ"ה לקבל א"פ דס"ג כי אם היה כל אור ואור בכלי שלו יתח' אבל עתה הכלי דמ"ה מקבל אור דמ"ה ואור דב"ן וכן הכלי של ב"ן מקבל ב' ואין יכולת בכלי דמ"ה לקבל א"פ דב"ן שהוא ס"ג ולכן לריך שיתגדל הכלי הזה ע"י הכלים של כתרים דח"ב דב"ן וא"כ לריך שכל בחי' כליות דפנים ודאחור יעלו למעלה אבל האורות שלהם ישארו למטה בנופא דעתיק כי אין לריך בהם לעלות שם בראשו כנ"ל והסימן הוא בב"ז פי' ב' א"מ וב' א"פ וששה כלים שהם כלים דמ"ה וב"ן וב' פנים וב' אחרונים דב' כתרים דח"ב דב"ן. והספק הב' הוא סימן בג"ד פי' כי אולי לא הולך שיעלו למעלה רק הפנים של הכלים דב' הכתרים דח"ב דב"ן והאחרונים שלהם נשארו למטה בנופא דעתיק ונמלאו שהאורות שלהם ג"כ בבחי' הפנים עלו עמם למעלה ברישא דעתיק והרי הם ב' א"מ וד' א"פ שהם אור דמ"ה ואור דב"ן וב' אורות הפני' דב' אורות הכתרים דח"ב דב"ן וד' כלים של ד' אורות הפנימי' הנז' וא"ת למה למעלה בספק ה"א שאמרנו שאולי עלו הכלים דפנים ודאחרונים אמרנו שלא עלו האורות שלהם כלל וכאן בספק הב' הזה שאמרנו שאולי עלו הפנים של הכלים לבד ואמרנו

פ"ה ועתה נבאר בחי' הז' כתרים של הז"ת שהם המלכים שמתו ואמרנו לעיל שאפשר שעלו בעתיק ואמנם בחי' גופא דעתיק כפי מה שהיו הספקות בענין רישא דעתיק ימשך ממנו מה שנשאר למטה בגופא כי כפי מה שעלה מבחי' חו"ב דב"ן ברישא דעתיק עד"ז יודע מה שנשאר למטה בגופא דיליה מבחי' חו"ב דב"ן, אמנם מבחי' הז' כתרים דז"ת דב"ן לריך לבאר עתה כל הספקי' הנפלות בהם. והנה כפי בחי' הא' וספק הא' שסי' אא"ג הנה אז נשארו האורות של אחור דכתרים דחו"ב דב"ן למטה בגופא דעתיק שהם ז"ת ואור הפנים נשאר באו"א וזה מקומם בהסתלקותם שם כי אור האחור דחכמה דב"ן הוא בחדר דעתיק ומשם מאיר אל ג' אמלעיות שהם חנ"ת שבו ואור האחור דבינה דב"ן הוא כנלח דעתיק ומשם מאיר אל ה' תחתיות שהם נה"י שבו :

ואמנם דע כי אעפ"י שהכלים שלהם עלו למעלה ברישא דעתיק כנו'. הנה אלו האורות שלהם הם ממשיכים ומשלמים הארה אל כליות מלמטה למעלה להאיר בהם והנה ז' כתרים של הז"ת דב"ן הם מתחלקים בז"ת דעתיק הא' בחדר שבו והב' בגבורה שבו וכן כולם עד הז' שהוא במ' שבו ולא נתחלקו על סדר חילוק חו"ב דב"ן להיות ג"ר שבהם עם חכמה דב"ן בחדר דעתיק וד' אחרונות שבהם עם בינה דב"ן כנלח דעתיק והטעם הוא לפי שאורות חו"ב דב"ן הם מאירים למעלה בכלים שלהם שעלו ברישא דעתיק כנו' ואס"ו הז' כתרים יקו"ג ג"כ מחולקים עד"ז חו"ב דב"ן כנו' יעלה ג"כ אור שלהם למעלה ויהיו חסרי אורה למטה במקומם ולכן נפרדו עד"ז הנו', ודע כי ז' כתרים אלו כל אחד מאיר לחבירו הקטן ממנו וכדרך קוים ביזר החסד מאיר לנלח והגבורה אל ההוד וכן עד"ז השאר, וכפי הספק הב' שסי' בג"ד הנה אז עלו האורות של אחור דב"ן דחו"ב שבו למעלה ברישא דעתיק ועכ"ז הם מאירים מלמעלה למטה דרך קוים בגופא דעתיק :

והנה ז' כתרים של הז"ת הם מתחלקים בז"ת דעתיק עד"ז הנו' ל והם מאירים זכ"ז דרך קוים כנ"ל והנה למעלה בס' אא"ג ביאירו שהאורות דחו"ב דב"ן היו למטה ומשם היו מאירים למעלה בכלים שלהם ולכן היה בהם כח להאיר אל הז' כתרים ולתת בהם כח שיאירו הם זכ"ז דרך קוים כנו' ל אמנם להיות שכוונתם להאיר למעלה לכן לא היה בהם כח לקבץ את הז' כתרים במקומם שלהם בחדר ובנלח כנו' ל וכאן בס' בג"ד אשר האורות למעלה לכן אין בהם כח לקבץ הז' כתרים בח"ן לבד כנו' ל, ואמנם לפי שאורות הנו' אף על פי שעומדים למעלה עכ"ז משלמים הארתם למטה לכן הם מאירים בז' כתרים ונותנים בהם כח שיאירו זה בתוך זה דרך קוים כנו' ל, והבחי' הב' כפי הספק הא' שסי' בב"ז הנה אז האורות של חו"ב דב"ן נשארו למטה בגופא דעתיק בחי' פנים ובחי' אחור ומתחלקים עד"ז הנו' ל חכמה

ואמרנו שגם האורות שלהם דפנים עלו עמם, והענין הוא דבספק הא' כיון שעלו בחי' פנים ואחוריים של הכלים א"א שאם יעלו האורות יעלו מחליתם ומחליתם ישארו למטה והנה לעלות כולם אין כח בכלי בראשו דעתיק לסבול בו כ"כ ריבוי אורות ולכן לא עלה שום אור, אמנם כאשר עולים הפנים של הכלים כלבד כנו' בספק הזה אז אפשר שיעלו אורותיהם עמם ויוכל הראש של העתיק לסבול כי מועטים הם וכן עד"ז בספק שנכתוב עתה והוא אם עלו האחוריים של הכלים אפשר ג"כ שיעלו אורותיהם עמם כי מועטים הם משא"כ אם עלו הפנים והאחור של הכלים שאז אם יעלו כל אורותיהם יחד לא יוכל הראש לסבול ואם נאמר שיעלו מחליתם גם א"א כנודע ולכן נשארו כולם למטה, ספק הנו' סי' ג"כ בד"ד והוא עד"ז הנו' ל לא שיש שינוי אחד והוא שבמקום מה שנסתפק לנו בספק הב' הנו' ל אם עלו הפנים של הכלים דב' כתרים דחו"ב דב"ן הנה עתה יסתפק לנו אם לא עלו אלף האחוריים שלהם כלבד כלים ואורות כנו' והרי נת' כל הספקות, ועתה לריך שנבאר מש"ל והוא כי הנה כאשר חנו מסתפקים ואומרים שאפשר שעלו בחי' האחוריים דב' כתרים דחו"ב דב"ן אל תנועה לומר שבחי' הפנים שלהם נשארו למטה בגופא דעתיק כי דבר זה א"א שהאחוריים יעלו למעלה ברישא והפנים שהם יותר מעולים ישארו למטה בגופ'. אמנם ז"ל שבחי' הפנים נשארו במקומם שהוא באו"א לצורך עצמן, וא"ת עדיין הדבר ק' לומר שהאחוריים יעלו בעתיק והפנים באו"א וכשיב לזה תשובה ובכללה יתורלו חמיות אחרות שיש כאן באלו הספקות, הנה נת"ל כי יש בחי' שהפנים מעולים מן האחוריים ובבחי' אחרת הוא להפך שהאחוריים מעולים מן הפנים כי בערך שהאור דפנים הוא המחברם לחזור פב"פ נמצא כי אור הפנים גדול ובערך שאור האחוריים הם בונים כל הפרטוק העיקרי אבל אור הפנים אינו רק להחזירם פב"פ לכן אור האחוריים גדול מאור הפנים והנה כיון שיש ב' בחי' אלו נכריע ונאמר כי ודאי הוא שכאשר אלו ב' בחי' דפנים ואחור הם יחד בפרטוק א' ודאי הוא שאור הפנים מעולה לפי שהוא בא' בסוד תוספת על היות לו כבר אור האחור וזה ניתוסף ונתרבה עליו מחזירן פב"פ ולכן אמרנו בספק הב' שאפשר לומר שאור הפנים עלה למעלה בראש ואור האחוריים נשאר למטה בגופא דיליה אבל בספק הנו' שהוא שלא בא בעתיק רק בחי' האחוריים לבד הז' אין לומר שגם בחי' הפנים יבואו ויהיו למטה בגופ' דעתיק דא"כ הרי הם מחוברים ואיך יהיו הפנים למטה והאחוריים למעלה ולכן נשארו הפנים באו"א ואור האחוריים יעלה בעתיק דכיון שהינם מחוברים יחד בפרטוק א' ודאי הוא שאור האחור גדול משל אור הפנים כי אם אור הפנים לא יתוסף על אור האחור אלא שיהיה לבדו הנה הוא גרוע וקטן מאור האחור ולכן נשאר באו"א הרי נתבאר כל הספקות שיש ברישא דעתיק :

פקודי לח' א' לחות ב' וביאורו הוא כי היה הדבר הזה כספק אליו אם יש בעתיו חר לח או תרין לחות כנודע כי הנחלחות הם בע"י וזכור זה :

והנה יש בו ספק אם לוקח לח אחד או ב' לחות והענין כי כבר ביארנו שעתיו יומין הוא מורכב מב' בחי' מ"ה וב"ן שהם בגי' ל"ח ע"ה והיה אפשר לומר שאין ברישא דעתיו רק כתר דב"ן וכתר דמ"ה והם לח אחד . או אם נאמר שג"כ עולים חו"כ דב"ן והם מתחברים עם חו"כ דמ"ה והרי לח א' והרי ב' לחות ובענין א"א ואו"א ית' ענין ע"י יותר ע"כ הספיקות :

שער אריך

פ"א ונבאר עתה תיקון אריך אשר נתקן אחר תיקון עתיו הנה נת"ל שנעשה מבחי' חכמה דמ"ה שהם בחי' נקודות דמ"ה ומן ה' ספי' אחרונות דכתר דב"ן והוא כולל דכו"ן שהם מ"ה וב"ן בימיו ובשמאלו כנ"ל . והנה הוא מלביש לעתיו באופן זה כי הנה ג"ר דעתיו א"א שיתלבשו וגם א"א לאריך לקבל אורם ולכן נשארים מגולים והם עומדים בבחי' מקיף לאריך והו"ת דעתיו הם לבדם מתלבשים באריך באופן זה כי בח"כ דאריך מלבישים לחג"ת דעתיו והו"ת דאריך מלבישים לנה"י דע"י באופן זה כי הנה ג' פרקין יש בכלל דעתיו וב' פרקין א' מתלבשים תוך ח"ן דאריך ובן ב' פ' א' דהור דעתיו מתלבשין תוך ג"ה דאריך ונשארו פרק אחרון דכלל ופרק אחרון דהור דעתיו מגולים בלתי התלבשות ואלו נשארו למטה בבריאה תחת האלי' כדי להאיר בעולם הבריאה ואלו הם כדמיון ב' דדים של בהמה שעומדים למטה אלל הרגלים אשר כל אלו הבחי' של אריך ואו"א וזו"ן כשהם נתקנו בעת שנאללו היו למטה בבריאה והתחילו לעלות וינקו תחילה מבחי' דדי בהמה ואח"כ הגדילו יותר וינקו מדדי אדם כמס"ל בע"ה בתחילת דרוש ז"א ע"ש :

והנה היסוד של עתיו יומין הוא מתלבש תוך הת"ת דאריך עד החזה של אריך ושם הוא מסתתרים , ודע כי ביסוד דעתיו יומין יש בו חו"ג ה"ח וה"ג ואעפ"י שהעתיו הוא דכו"ן כנ"ל שהם מ"ה וב"ן וא"כ היה ראוי שיהיו בו ה"ח וה"ג מלד הזכר וה"ח וה"ג מלד הנק' ע"ד שיש באו"א ובן בזו"ן כמ"ש במקומו אבל לפי ששם הדכו"ן הם פרופים נפרדים וחלוקים לכן יש חו"ג ככ"א מהם אבל כאן שהדכו"ן דעתיו הם כפרוף אחד כנ"ל לכן לא היו בו רק ה"ח וה"ג בלבד ואלו החו"ג יולאים ומתגלים מתוך פי היסוד דעתיו הנעלם ומלובש תוך אריך ומתפשטים החסדים בקו ימין דאריך מבפנים והגבו' בקו שמאל כמ"ש בע"ה בענין או"א יע"ש :

חכמה כחסד דעתיו וכונה בכלל דעתיו ועתה אינם לריכוס להאיר מלמטה למעלה בכלים שלהם אשר עלו ברישא דעתיו לפי שכבר יש למעלה ב' אורות פנימים ומספיק להם וכיון שכן הוא יש להם הארה גדולה וכן גדול להאיר בו' הכתרים ולקבלם ג"ר כחסד דעתיו וד' אחרות כנלח דעתיו והם מאירים ע"ד חו"כ ע"מם אשר שם והוא כי הנה' שכחסד מאירים בשלושה אמצעיות וד' שכלל מאירים בד' תחתונות, וכפי הספק הב' ספי' בד"ד שאז האורות של חו"כ דב"ן דפנים עלו בראש דעתיו והאורות שלהם דאחוריים נשארו למטה בנופא דעתיו אור חכמה כחסד ואור כינה כנלח ע"ד הנו"ל ואז אור הפנים שעלו בראש דעתיו הנה הוא מתפשט דרך קוים עד למטה באופן זה כינר חכמה מתפשטת דרך קו ימין ומאירה דרך הקו בכחינת ההתפשטות ע"מם ממש ואינו הארה בעלמא ממקומה בלבד ועד"ו מתפשטת הכינה דרך קו שמאל וכתר דס"ג ומ"ה מתפשטת דרך קו האמצעי . וכפי נמלאו זה ג' ספקות בו' הכתרים האחד הוא אם נאמר שעומדים כ"א וא' במקומו בו"ת דעתיו . או אם עומדים הנה"ר שבהם כחסד דעתיו וד' אחרות כנלח דעתיו ע"ד שעומדים כך האורות של האחוריים דחו"כ דב"ן . או אם נאמר שכיון שמתפשט אור הפנים שלהם ממש למטה כנו' א"כ אינם לריכוס להתחבר עם האחוריים ולכן כ"א עומד במקומו כנו' . גם יש ספק שכיון שאור הפנים העליונים מתפשט עד למטה בדרך קוים א"כ גם הם מאירים דרך קוים . או אם נאמר שהם מאירים זה לזה שלא בדרך קוים אלא זה למי שעומד למטה ממנו והדברים הם כספק, וכפי הספק הנה' ספי' ג"כ בד"ד אשר אז באורות של האחור דחו"כ עלו למעלה בעתיו בראשו אך אורות הפנים הם למטה באו"א כנ"ל . ואמנם אורות האחור אעפ"י שעלו למעלה עכ"ז ממקומם הם מאירים למטה בו"ת שלא בדרך קוים ע"ד הנ"ל אלא חכמה מאירה ממקומה כנו' אמצעיות וכינה מאירה ממקומה בד' אחרונות . והנה עתה יש ב' הפסדות האחד הוא שהאורות אינם למטה, ועוד אעפ"י שהם למעלה אינם מאירים דרך קוים וא"כ אין הארה וכן גדול אל הז' כתרים ולכן אינם מתקבלים ע"ד הנו' כח"ן דעתיו, ועוד שאינם מאירים דרך קוים רק זה ע"ג זה כנו' וזכור בחי' הארה דרך קוים מה ענינו ונת"ל פי' בבחי' הב' כספק הב' והנה נת' כל הספקות ששמעתי מפי מורי זלה"ה, ועוד יש ספקות אחרות לאין קץ ולא זכיתי אליהם :

גם כפי אלו הספקות אשר בעתיו יפלו ג"כ כפי אלו כשאר סדר האלי' והמשל בזה אם או"א לוקחים הפנים דחו"כ דב"ן או לאו כנ"ל . העולה מכל אלה זה הוא כי לסיבת כל אלו הספקות נק' העתיו יומין רישא דלא אחידע כי אין נודע הבחי' שיש בו והנה ישעיה הנביא ע"ה נסתפק גם הוא בספיקות האלו ועליהם רמז באומרו והשביע בלחחות נפשך ודרשו כזהר פ'

שער או"א

פ"א ועתה נבאר תי' או"א שנתקנו אחר תי' אריך וגם
הם ינקו תחילה מסוד דדי בהמה דבריהם
ואח"כ עלו באני' וינקו מדדי אדם כמ"ס לקמן בענין
זו"ן ע"ש ונבאר עתה תי' או"א מלבישים לאריך כנ"ל
שכל בחי' האילנות מלבישים זה"ז. הנה נת"ל שח"א
לקחו כינה דמ"ה שהם בחי' ההגיון דמ"ה. ועוד לקח
אבא ז"ת דחכמה דב"ן ואימא לקחה ששה תחתונה' דבול'
דב"ן כי ג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן כבר ביארנו
שלקחם עתיק אלא שכתפק לנו כמה בחי' לקח מהם
אם דפנים או דאחור כנ"ל בענין עתיק ועד"ז נשאר
הספק גם באו"א כנ"ל וא"כ נמלא כי מבחי' חכמה
דב"ן לא לקח אבא רק מספי' החסד שבה ולמטה
ואימא לא לקחה מהבינה דב"ן אלא מספיר' גבורה
ולמטה. וזוהי תבין מ"ס בזהר דאבא אחיד ותליא בחסד
ואימא אחידה ותליא בגבור' והבין זה היטב. והנה נת"ל
כי גם אריך כלול מרכו"ן כפרטוף אחד הזכר כבד ימין
והנוק' כבד שמאל ולסיבה זאת כאשר באו או"א להלביש
את אריך אבא הלביש את קו ימין דאריך ואימא את קו
שמאל כמ"ס. והענין הוא באופן זה כי ב' בתרים של
או"א הלבישו את הגרון דאריך זה מימין וזה משמאל
ושאר הפרטוף של או"א הלבישו את אריך מן הגרון
ולמטה עד הטיבור דאריך אבא מימינו ואימא משמאלו
זה בזרוע החסד וזה בזרוע הגבורה. וגם זהו פי' ב'
כמ"ס שנו' בזהר דאבא אחיד ותליא בחסד ואימא
אחידה ותליא בגבורה. ואריך שנפרט בחי' לו כי הלא
נת"ל שאבא ואימא נחלקו לר' פרטופים והם או"א
עילאין הנק' חו"כ וישקו"ת ואריך לפרטס תי' ד' מלבישי'
לאריך מן הגרון ועד הטיבור כנו' ולכן תחילה אריך
לתת סיבה מי גרם לאו"א שילבישו לאריך והטעם הוא
בחי' היסוד של עתיק יומין המתלבש בתוך פנימיות
אריך כנ"ל וכמ"ס במקומו בענין ז"א שלסיבת היות
בתוכו ב' יסודות דאו"א גרם שאלו ממנו לחון בחי'
יעקב ולאח ורחל המלבישים את ז"א כן היה הענין
באריך כי הארת החו"ג היוצאים מן היסוד דעתיק
המתלבש באריך הם הממשיכין ומלקטין ומאחיזין את
האורות דאו"א. וכן הכלים שלהם ומתקנס שם ומלבישי'
את המקום ההוא ונעשים שם פרטופים גמורים. והענין
כי היסוד דעתיק הוא יסוד דבורה והוא זר ואריך ואינו
רחב כיסוד אימא הנכנס בריש דז"א שהוא יסוד הנוק'
שהוא בית הרחם אשר בה נולד הולד והוא רחב ויכול
לסבול בתוכו החו"ג משא"כ כיסוד הזכר שהוא זר מאד
דרך זינור ולהיות זר לכן אין בו מקום לסבול בתוכו
החו"ג שלו. אמנם תחילה נכנסים ומהפשטים ויורדים
מלמעלה הנבו' בתוכו לפי שהעטרה של הגבורה הוא
המוח הד' התחתון מכל הד' מוחי' כנודע ולכן המוח
התחתון יורד תחילה ומתפשט ונכנס כיסוד וכאשר
באים אח"כ החסדים הם דוחים את הגבור' ומולידים

אותם לחון מן היסוד דרך פיו ולחון והגבורות מחמת
תשקם ותאווותם בחסדים הזכרים כדרך הנוק' שנאמר
בה ואל אישך תשוקתך ולכן לא ירדו למטה בנופא דאריך
להתפשט בו"ק עד דה"ה. אמנם כאשר הם יולדים מפי
היסוד לחון הם חוזרות ועולות סביבות היסוד דעתיק
מבחוץ ומקיפות ומסבכות אותו בסוד אור חוזר נוקב
מתת' לגילגל ועי"כ נמלאו מתחברים החו"ג יחד ואין
ביניהם רק מסך היסוד כי לו הם מבפנים ואלו מבחוץ.
וכבר נת"ל כי מקום סיום היסוד דעתיק היה במקום
החזה דאריך. ונמלא כי החו"ג הנו' הם עומדים כולם
תוך אריך ממקום החזה שלו ולמעלה. וא"ת למה בו"א
כשיוצאים בתחילה הנבו' מתוך יסוד הכינה יורדות
ברגע עד היסוד דז"א ובכאן הם עולות כנו'. וי"ל כי
הז"א נפרד מן הנוק' בפרטופים חלוקים והזעיר נתקן
ע"י החסדים והנוק' נתקנת ע"י הגבור' ולכן מוכרחות
הנבו' לירד ל היסוד דזעיר אשר הוא מכון כנגד הדעת
של הנוק' כדי שדרך שם יתפשטו אל הנוק' להגדילה
ולתקנה. אבל אריך הדכו"ן אשר בו הנה הם מחוברים
בפרטוף אחד זה בקו ימין וזה בקו שמאל ולכן הנבו' שבו
שם מתחברות עם החסדים לו מבפנים ואלו מבחוץ כנו'
וגם לסיבה כי החסדי' הם באים ממ"ה דעתיק והגבורו'
מן ב"ן דעתיק וגם שם הם מחוברים ונקשרים מ"ה
וב"ן בקשר אמוץ כנ"ל:

והנה גם החסדים יולדים אח"כ מפי היסוד ולחון
ומתגלים תוך אריך להגדילו ע"ד הנו' כז"א
והם מולידים את הגבורות שהם מקיפות ומסבכות
את היסוד דעתיק בימינו חלויים שהם ב' גבורות וחלי
וחלויים משמאלו כ"ג וחלי ואז הנבו' ממשיכות אחס
ומעלים אותם למעלה ואז החסדים רוצים לעמוד
מבחוץ בימין היסוד לפי ששם הוא בחינת מ"ה שביסוד
אשר החסדים הם ממנו כנודע ואז הם דוחים את
הגבורות העומדות בימין ואז הולכות הגבורות אל
השמאל. והנה אין מקום להכיל מן החזה ולמעלה כבד
שמאל כל הה"ג ואז הב' גבורות וחלי שהיו בימין הם
יותר מעולות והולכות ועומדות בקו שמאל למעלה
מן החזה וב' גבו' וחלי האחרות שהיו בשמאל ירדו למטה
מן החזה כבד שמאל עלמו ונמלאות עתה הה"ג כולם
מתפשטות בקו שמאל מלמעלה למטה ב' וחלי למעלה
מן היסוד כנגד הסיתוס וב' וחלי האחרות מלמעלה
במקום גילוי וכן עד"ז הם מתפשטים הה"ח בקו ימין ב'
וחלי למעלה כנגד הסיתוס וב' וחלי למטה כנגד
הגילוי ונמלאו עתה היות כאן ד' בחינות ולכן גרמו
להוליד מכנגדם ד' פרטופים והם החסדים העליונים
הולידו פרטוף אבא בימין למעלה והגבורות העליונות
הולידו פרטוף אימא בשמאל למעלה וכן למטה החסדים
שבימין הולידו פרטוף יש"ס והגבורות התחתונות הולידו
משמאל את פרטוף התכונה נמלא כי היות ב' בחינות
גילוי וסיתוס בחסדים גרם התחלקות חכמה לב"פ בימין
והיות ב' בחינות גילוי וסיתוס בגבור' גרם התחלקות

הכטן והכרם של ב' שהוא בולט ויוצא משאר הנוף ושם במקום סיום הכרם שלהם של או"א שם כנגד מקום זה בא"א מתחיל בחי' הקרום הכל' להתפשט עד אחוריו וכאשר הולך ומתפשט וכמשך זה הקרום לאחוריו אריך שם הוא כנגד מקום הירכיים של או"א שהם יותר ארוכים מן הכרם שלהם וכמשכים ויורדים למטה עד כנגד מקום הטיבור של אריך ושם מתפשטים (נ"א מסתיימים) אריך התפשטו' ירכיים דאו"א וגם הקרום עד שם מתפשט באחור והולך ונשפע ויורד עד שנמצא התפשטותו באחור נמוך מכנגד מקום הטיבור ודבר זה ניכר בחוש הראות ואין להאריך בו :

שער ז"א

פ"א ונבאר ענין זו"ן אשר תיקונים בא אחר תי' או"א והנה נת"ל כי זו"ן נעשו מבחי' ז"ת דמ"ס ומבחי' ז"ת דכ"ן וזלתי הכתרים שבז"ת דכ"ן כי אלו עלו בגופא דעתיק כל"ל ואמנם מקומן הוא למטה מהקרום וחותה הפרסא הכל' שמפסקת באמצע גופא דאריך כי עד אותה הפרסא עד שם הניב סיום יסודות ומן הפרסא ולמטה מתחילין זו"ן הנעשים מלבוש אל אריך למטה שהוא מטיבורא דאריך ולתתא עד סיום רגליו של אריך כמ"ס עתה בע"ה. וכאשר עתה מה שיעדנו למעלה בדרוש תיקון אריך לבאר איך כל בחי' האצילות ינקו מתחלה מסוד דדי בהמה ואח"כ ינקו מבחי' דדי אדם וכו' ונתחיל מבחי' תיקון אריך ונאמר כי הנה נת"ל שתי' כל האצו' היה ע"י עיבור ו"כ חדש ולא ידעתי היכן היה מקום עיבור זה והמשכיל יבין מרעתו :

והנה כאשר אריך היה בסוד העיבור נולד ויצא לחוץ ויורד למטה בעולם הבריאה ר"ל מה שיהיה אח"כ עולם הבריאה כי עדין לא נברא עולם הבריאה ויורד למטה מאותם כפ"ת דנ"ה דעתיק יומין אשר ביארנו למעלה שהם עומדים למטה בעולם הבריאה ושם היה יונק אריך מאותם הכ"פ שהם בסיום הרגלים כדמיון ב' דדי בהמה שדיהם סמוכות לרגליהם. והמשכיל יבין איך נעשה ממש בחי' דדים למטה ואין להאריך. ואחר שיינק ממש הגדיל יותר ועלה באצו' והלבישו ו"ס שבו לז"ת דעתיק יומין כמ"ס למעלה והרי נשלם תיקון דאריך. ואו"א ג"כ נתקנו אח"כ וגם תיקונים ע"י עיבור ואחר זמן העיבור נולדו ויצאו לחוץ ויורדו גם הם למטה בבריאה תחת אותם הכ"פ דעתיק וינקו ממש. ואחר כך הגדילו יותר ועלו והלבישו לאותם ב' פירקין תחתוני' דנלח וסוד דעתיק יומין :

ואח"כ הגדילו יותר ועלו באצו' במקומם והלבישו את אריך מן הגרון עד מקום הטיבור כל"ל והסיכ' שהיו בהם ב' עליות הוא כי כאן יש להם לעלות ב' מדרגות שהם בחי' עתיק ובחי' אריך. אבל אריך שאין עליו רק מדרגה אחת די לו בפעם אחד לעלות ז"ת דעתיק

בו"א החסדים מתפשטים בכל גופו והגבור' ניתנות כולם לנוק' משא"כ כאן והטעם הוא לפי ששם הדכו"ן הם פרטופים נפרדים ולכן הזכר לוקח החסדים והנוק' הגבורות אמנם באריך שבחי' דכו"ן שבו הוא פרטופ אחד אלה אלה עומד בקו ימין וזה בקו שמאל ולכן גם הם מתפשטים עד ז' החסדים בקו ימין אשר הזכר שם והגבור' כשמאל אשר שם הנוק'. ועוד יש חילוק אחר והוא כי באריך יולאים ד' פרטופים מבחי' יסוד אחד בלבד שבתוכו שהוא היסוד דעתיק יומין כל"ל ושם בו"א מב' יסודות שבתוכו שהם יסוד דאבא ויסוד אימא כנודע אינם יולאים רק ד' פרטופים בלבד שהם יעקב ודור המדבר ואלה ורחל כמ"ס במקומו. והענין הוא כי גם כאן באריך יש ב' בחי' שהם דכו"ן כנודע אלה שהם מחוברים יחד כנו' ולסיבת התחברותם גרם שינוי אחר מכאן אל ז"א כי ככאן אפילו הנוק' שהם כינה ותבונה ילאו דרך פנים באריך אבל לא באחור משא"כ בו"א שלא ורחל הם באחור ז"א כנודע. עוד יש חילוק אחר והוא כי בו"א ילאו ב' הנוק' שהם אלה ורחל אחת כנגד המקום המגולה למטה מן היסוד ואחת כנגד המקום המכוסה כמו שהם כאן כינה ותבונה. אבל יעקב ודור המדבר אינם יולאים ב' אלא למטה במקום הגליון. והטעם הוא לפי כי שם בו"א יש למעלה במקום המכוסה ב' מסכים שהם ב' מחילות של יסוד דאבא ויסוד דאימא המלבין ליסוד אבא כנודע והנה יעקב ודור המדבר שב' יולאים מניסוד אבא אשר מתעלם תוך יסוד אימא אין להם כח ללאת לחוץ שם למעלה :

אבל למטה במקום הגליון שאין שם מסך יסוד דאימא רק מסך אחד יסוד דאבא לבד יכולים ללאת שם משא"כ בללא שהיא מניסוד דאימא ואפילו למעלה אין לה רק מסך אחד לכן ילאת אפילו במקום העליון. אבל כאן באריך אין בו רק יסוד אחד דעתיק בלבד ואפילו למעלה אין בו רק מסך א' בלבד ולכן יכול ללאת פרטופ אחד שם למעלה במקום הסיתום ופרטופ א' למטה במקום הגליון. ואריך שתרע ענין א' והוא כולל בכל בחי' הפרטופים והענין כי בא"א באמצע גופו יש חד פרסא ומסך מבדיל בין חצי העליון לחצי התחתון כנראה בחוש הראות ומבשרי אחזה אלוה איך יש קרום א' בעין מחילה מפסקת בין אברי הנשימה שהם הריאה והלב לבין אברים התחתונים שהם הכבד ובני מעיים כנודע והנה פרסא זו אינה ביושר כי כאשר מתחלת מדרך פנים היא מתחלת מתחת הקוה ממש וכשמתרחבת ומתפשטת עד האחור היא עומדת מכנגד מקום הטיבור כנראה בחוש הראות וזה נק' יותרת הכבד קרומא דפסיק גו מעיו דכ"נ כנו' כס"ה פ' בראשית ע"פ יהי רקיע בתוך המים וכו' :

והנה או"א הם עומדין בב' גרדי דאריך בימינו וכשמאלו ועומדין פניהם איש אל אחיו פכ"פ. והנה בחוש הראות אנו רואים שמקום חיבור ב' בחי'

דעתיק יומין בעלייה אחת כי כולם מדרגה אחת הם .
אחר כך היה תיקון ז' ו' ותחילה היה בעיבור במעו
הבינה ואחר כך בא זמן לידתם וירדו למטה בכריאה
תחת אותם כ"ה דעתיק וינקו משם זמן היניקה
ואח"כ הגדילו ועלו והלבישו אותם כ"ה דעתיק ואח"כ
הגדילו עוד ועלו למקומם שהיה מן הטיבור דאריך
ולמטה והלבישוהו שם . אח"כ הגדילו יותר ועלו למקום
נ"ה דתבו' של בחי' הקטנות וינקו משם מנ' אמצעיות
שלה שהיה מקום החזה עלייה בלבד מבחון כדרך
שמגבהת האם את התינוק בין ירכותיה ויונק מבין ב'
זרועותיה ובחי' זו נק' אללינו תמיד בחי' היניקה במ"ה
בהרבה מקומות ארך יש ג' זמנים לז' והם עיבור
ויניקה ומחין דגדלות :

ודע כי היניקה הזאת היא היניקה האמתית הנז'
בדברינו תמיד , והמנס כל שחר הבחינות שהיו
אל ז' אחר שולדו כולם נכללו עמה ונק' בחי' יניקה
אכל עיקרה הינה אלא זו הנז' ואח"כ בא זמן הגדלות
האמתית של ז' והוא זמן כניסת המוחים דגדלות בראשו
שאו הנה"ו דתבונה נכנסים ממנו בראשו להיות לו
מוחים ואין זה כמו זמן היניקה שעלה עד ירכותיה
שהם הנה"ו דתבו' לניקן מן הדדין שבחזה כי אז הינה
רק עליה מבחון כ"ל אכל עתה נכנסים ממנו בתוך
פנימיות ז"א בבחי' מוחים ממנו והרי נה' כל בחי' תי'
שיש בז' :

ונבאר עתה בתחילה בחי' אופן מלביש זעיר את
אריך מן הטיבור ולמטה , הנה הכתר דזעיר
הוא מן הטיבור עד סיום הגוף הנק' ת"ת שהוא עד
רישי ירכין ושלשה פרקין דנלח דאריך מתלבשים בקו
ימין דזעיר שהם חכמה חסד נלח שבו וג' פרקין דהוד
דאריך מתלבשים בקו שמאי דזעיר שהם בינה גבורה
הוד שבו והיסוד דאריך מתלבש בקו האמצעי של זעיר ,
ונק' של זעיר יולאת מן החזה של זעיר ולמטה בדמיון
הזעיר יולאת מן האריך ממנו , ונמלא שהזעיר מלביש
את אריך עד סיום רגליו מכל דדדיו ושם ג"כ מסתיימים
רגליו זעיר ורגליו נוק' של זעיר ושם הוא סיום עולם
האלי' אמנם רגלי עתיק הב' פרקין התחתונים שלהם
שהוא פרק תחתון דנלח ופרק תחתון דהוד דעתיק אלו
נכנסים יותר למטה ועומדים בנכול עולם הכריאה
שהוא למטה מעולם האלי' ועומדים שם בבחי' ב' דדי
בהמה כ"ל באורך :

פ"ב ונבאר עתה זמן בחי' העיבור של ז' אריך היה
וכבר נת"ל שנעשו מב' בחי' שהם ז"ת
דמ"ה וז"ת דב"ן וזלתי' ב' כתריהם , ונבאר סדר העיבור
ונאמר כי הנה אחר שנתקנו אר"ה נשארו עתה בחי'
הז"מ שמחו ועדיין היו בלי תי' , והמנס הם בחי' ז"ס
תחתונות דב"ן כנודע , גם אז היה עדיין אריך בלתי
התלבשות מטיבורו ולמטה עד סיום רגליו והיה מגולה
מכלי לבוש וכדי לתקן הז"מ הנז' שמהם נעשו ז' ו'
כנו' היה לריך שיהיו בסוד העיבור בתוך אר"ה . וזה

סדר העיבור הנה בתחילה אר"ה אריך את רגליו למעלה
ר"ל כי נה"י שלו שעדיין היו מגולים כנו' עלו למעלה
עד השלשה אמצעיות חנ"ת דאריך עלמו המתלבשים
תוך אר"ה כנ"ל וקודם זה גם עתיק יומין החסיל
לאסוף כ"ה האמצעיים שלו בתוך ב' פירקין ה' דנ"ה
שלו והיו מלובשים הב' פירקין העליונים תוך ב' פרקין
האמצעיים אכל היסוד דעתיק אינו לריך לעלות כי הוא
מסתיים למעלה בחזה דאריך , ואח"כ הלבישו חס"ג
וחצי העליון דת"ת דארי' לאותם כ"ה האמצעיים דנ"ה והוא
היסוד דעתיק יומין . אח"כ הלבישו נ"ה דאריך לחס"ג
שלו עלמו וחצי התחתון של ה' ת"ת שבו הלביש את חצי
העליון והיסוד דאריך הלביש אח"כ חצי התחתון של
ה' ת"ת שבו ועלתה העטרה של היסוד שבו והלבישה את
היסוד עלמו שבו ואח"כ עלו החנ"ת דזעיר והלבישו
לנ"ה ולעטרת היסוד דאריך ואח"כ עלו נה"י דזעיר
והלבישו את חנ"ת דזעיר עלמו ואח"כ עלתה הנק'
שהיא המ' בסוד עטרה והלבישה את היסוד דז"ה , והרי
נמלא שעלו בחי' ז' למעלה ונמלא ז"א בבחי' ג'
כלילן בג' שהם ו"ק שבו כלילן ג' בג' ונרמזו זה בפ'
כשלח דף ו' ע"ה בתוספתא ג' רוחין דהו כלילן בג'
הו שקיעין וכו' ונודע כי זעיר הוא בחי' רוח והמלכו'
נק' הכן והו אכנין נקיבן וכו' ודי בזה :

ועתה יתבאר איך נתלבשו גם הם בתוך אר"ה , והוא כי
אחר כל הנ"ל הלבישו אר"ה ויסוד' את כל הבחי'
הנ"ל כי כבר נת"ל שאורך אלו הב' פרטופים הם בשיעור
אורך הנז' שהם חנ"ת דאריך ונמלא כי אר"ה נשארו
כמו שהיו בראשונה תמיד לפי שהם קלרי הקומה כנו'
אכל ע"י ואריך שהם ארוכים הולרכו לעלות קצתם
התחתון ולכלול אותם בקצוות העליון כנו' , והנה גם
ז' היו יכולים להשאר כמו שהם ולה' להלביש קצתם
התחתון לעליון כנ"ל כי הרי אורך ו"ק אינו כ"כ וה' כ'
למה הולרכו ליכלל ולהיות ג' כלילן בג' , והמנס תשובת
שאלה זו כתבאר במ"ה באריכות כי הבוונה היתה
לקבלם ולקשרם יחד שיהיו בבחי' רה"י באחרות גמור
ולא בר"ה דרך פירוד כי זו היתה סיבת מיתת המלכים
הא' ובוה נמלא כי ז' הם עומדים באמצע בין נה"י
דאריך ובין פנימיות אר"ה ואז היו שם בתוך פנימיות
אר"ה בסוד העיבור כדרך הולד הנתון במעו אמו , ואין
תמיהה בזה אם אר"ה שהם יותר עליונים ורוחניים
מלבישים לז' בתוך מעיהם ופנימיותם כי כן לריך
ללוד בחי' העיבור בהכרח , ועוד כי כפי האמת אין זה
חלונה והפסק בין א"ה לאר"ה לפי שז"א הוא קטן מאד
בערכם וכפרט עתה שאין לו ו"ס רק ו"ק בלבד ואפילו
לו הו"ק אינם מתפשטים רק ג' כלילן בג' כנו' נמלא
שמקום מלב ומעמד הז"ה אינו רק בחצי התחתון דת"ת
דאימא ששם ההריון ועיבור הולד אכל בכל שאר הפרטוף
אין שום הפסק בין א"ה לאר"ה ואין זו נק' חלונה
והפסק , והנה ע"י כל הכללות והתלבשות הנז' נמלא
שיש עתה אורות כפולים ורבים באר"ה בתוכם וא"כ
אעפ"י

הכלים האלו לסובלם ומחו וכשברו וירדו הכלים למטה במקום שעתיד להיות אח"כ עולם הבריאה והאורות נסתלקו ועמדו למעלה באלו' כנ"ל באורך וירידה זו היא הנקרא' מיתה לפי שכל מי שיולד מעולמו וירד והולך לעולם אחר וזאתו יקרא' אללו מיתה, והנה אלו הז"מ הם בחי' ז"ת שהם הנק' זו"ן של עולם האלו' וכיון שירדו אל הבריאה נק' אללם מיתה משא"כ באחריות דאו"א שגפלו ולא מתו כמש"ל, והוא בדמיון האדם התחנך בעוה"ז כשמה שאז נפרדת נפשו מגופו ונפשו מסתלקת ותשוב למקומה האמיתי אל האלהים אשר נתנה וגופו שהוא העפר ישוב אל הארץ ויורד ממדרגתו שהיה בחי' אדם וענין זה נקרא מיתה. כן עד"ז אירע אל המלכים האלו כי נשמתם שהם האורות שלהם עלו למקומם שהוא האלו', אמנם גופם שהם הכלים שלהם ירדו למטה בבריאה ושם היתה קבורתם:

והנה כמו שנוק' האדם התחנך בעוה"ז שנקבר בקבר נאמ' בו ונפשו עליו תאכל ונשאר אותה הבחי' של רוחניות על עצמותיו הנק' בזוהר הבלא דגרמי כנ"ל כדי שיהיה לו חיות חיות כדי שיוכלו להתקיים עד זמן התחיה כי אם לא היה נשאר בהם שום לחלוות לא היו קמים בת"ה והיו ענין מ"ש חו"ל יש שאינם קמים בת"ה לסיבת העון כמו עון הריבית ועון הכופר בת"ה וכיוצא בזה כי אותו עון גורם להסתלק הרוחניות שהוא המלחמה העלמית ההם בקבר ונשארים יבשים ואינם יכולים שוב לחיות וזו"פ והשביע בלחלוחות נפשך ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוח וכמולא מים אשר לא יזכו מימיו כי ע"י לחלוחות מימי האורה שזכננס בעצמות לא יזכו ויקום בת"ה, וז"ס ג"כ מ"ש ביחזקאל בענין העצמות היבשות ההם שאז"ל שהיה איש אחד שנתן כריכות וע"כ נתייבשו עצמותיו בלי שום לחלוחות מורה ולא קם בת"ה ההוא, והנה עד"ז גם בז"מ האלו נשאר בהם קצת רוחניות כדי להחיות את הכלים ההם בזמן תחייתם שהוא זמן חי' האלו', ודע כלל זה כי כל מה שיש בעוה"ז הכל הוא בדומת מה שהיה באלו הז"מ ואין כל חדש תחת השמש ומיתה הז"מ ות"י הוא ענין ת"ה להם וכן לגופים השפלים לע"ל:

והנה הרוחניות הנשאר בהם הנק' הכל דגרמי הם בחינת הניזויות דאורות העליונים שנשארו בכלים המתים ההם ועיקריות האורות נסתלקו למעלה וקצת ניזו' נשארו בכלים לחיות בזמן חי' האלו', והנה מספר הניזויות ההם היו רפ"ח וז"ס והארץ היתה תוהו ובוהו שהם בחי' המלכים הנק' ע"ש המ' דפ"ק הנק' ארץ אדום שמתו ואתחרבו ונעשו תוהו ובוהו ונשארו קצת ניזויות הנק' רוח אלהים מרחפת עליהם וחיבת מרחפת מ"ת רפ"ח כי הרפ"ח ניזויות היו תוך המתים הנז' ופשוט הוא שהאורות המעולים נתעלו למעלה ובחי' הגרוע שבהם הם הניזויות שנשארו בתוך הכלים כנו' שהם בחי' דינים גמורים כמש"ל, ולכן נבאר תחיל' סדר האורות ומדרגתם ומעלתם זה למעלה מזה:

אעפ"י שהיה הז"א נתון בתוכם והיה מפסיק בינם לבין א"א חין זה מעלה ומוריד ונמצא עתה כי ח"ן וחלי' ת"ת וחלי' יסוד וחלי' מ' דו"ה נחונים מלד ימין בתוך אבא וחליים האחר נחונים בלד השמאל תוך חי':

אמנם אח"כ מתקבלים כולם במעווי דאימא שאבא נותן אותם המחלית בתוך חימ' כי שם הוא מקום העיבור האמיתי כמ"ש בע"ה, ונקזור אל הענין כי הנה מכח עליית כל האורות הנ"ל והכללותם למעלה וכן מכח עליית ב"פ המעשים דנ"ה דע"י למעל' בב"פ חי' ניתוסף שם אור גדול ועצום ואין כח ביקוד דע"י לסובלו כי הוא לר' מאד ואז נבקע ונסדק מלמעל' למטה לאורכו ויולד האור לחץ ואז אבא וי"ס העומדי' בימין מתחבר' ונעשים פרטוף חי' בלבד וכן חי' ותבו' שהם בשמאל נעשי' פ"א בלבד כי עתה אורות היסוד שוים בענין גילוי בהשואה חי' ואין עתה כיסוי וגילוי הגורם חילוק פרטופי' כנ"ל ועתה חין שם רק ב"פ בלבד אחד מאבא וא' דאימ' ושיעורם מלמעלה מהגרון עד עיבור דה"א, וזכור הקדמה זו כי בכל פעם שרונים אור"ה להזדווג לזורך מוחין לז"א נעשה הכל פ"א בלבד לאבא ולי"ס ופ"א לבו ותבו'. וזכור ענין הזה לכל המקומות שתלטרך להקדמה זו:

שער רפ"ח ניצוצין פ"א

ועתה לריך שנבאר באיזה אופן היה עיבור הז"א בתוך פרטוף הזה הכולל בינה ותבונה כנו' ותחילה לריך שנבאר ענין ג' בחי' שיש לז"א ולכלם לריך חי' ע"י העיבור הזה הח' הוא בחי' האורות של המלכים נסתלקו מן הכלים ועלו למעלה ומתו הכלים וירדו בבריאה כנ"ל. הכ' היא בחי' הרפ"ח ניזויות של אור שנשארו בתוך הכלים בהיותם שבורים כדי להחיותם חיות מנומס שעי"ן כן יהיה בהם מציאות לחזור להחיות ולהתקן עתה ע"י העיבור. ואל תתמה מזה כי כן האדם התחנך בעוה"ז אחר שמת ויולד נפשו ממנו נשאר חלק מנפשו בתוך הגוף כדי שעי"ן יוכל לקום בתחיית המתים וכמ"ש בס"ה פ' שלח לך דף ק"ע ע"א אבל השתא פקדונא חיהו לנפשיה דאיהי בשכיבו גו גרמי וכו' עד לא על בשרא, גם דקס"ט ע"א בענין הכל דגרמי דאישתאד בקברה כמעשה בעלת אוב דשמואל וזה סוד הפסוק והשביע בלחלוחות נפשך ועצמותיך יחליץ וכו', הג' הוא בחינת הכלים עצמן שנשכרו וירדו אל הבריאה וכל ג' בחי' אלו לריכים להתקן על ידי העיבור כמ"ש לקמן בע"ה:

ונבאר בתחילה ענין הרפ"ח ניזויות הנז' מה עניינם ואח"כ נקזור אל הדרוש הנ"ל, ובכל מקום שאנו מזכירים כחיבורינו ענין הרפ"ח ניזויות הם אלו שנבאר עתה בע"ה, הנה נת' כי הז' נקורות התחונות הנק' ז"מ שהם בחי' זו"ן דשם כ"ן הנז' שיולדו מנקבי העינים של א"ק כאשר יולדו בחי' הכלים תחילה וכאשר יולדו אח"כ האורות ליכנס בכלים שלהם האלו לא יכלו

ודע כי לא כל הבחי' שוות. כי הנה שם ע"ב גדול
 במעלה על כולם ותחתיו במעלה שם ס"ג ותחתיו
 במדרגה הוא שם מ"ה ותחתיו במדרגה הוא שם כ"ן.
 ופשוט הוא כי מכל אלו הד' ירדו מהם בחי' ניזויות
 להחיות את הכלים וניזויות הוי"ה דע"ב ירדו בכלים
 דע"ב וניזויות דס"ג בכלים דס"ג וכו' כי אין כח
 בניזויות של הוי"ה זו להחיות כלים דהוי"ה אחרת ולכן
 לא ירדו כל הניזויות משם כ"ן הנרוע מכולם להחיות
 את הכלים. אמנם מכל הוי"ה והוי"ה ירדו ניזויות
 ממנה להחיות הכלים שלה אלא שמה שירד מהוי"ה
 ע"ב היו הנרועות מכולם שבשם של ע"ב. וכן גם כן
 הניזויות הנרועות אשר בשם ס"ג הם אשר ירדו להחיו'
 את הכלים של שם ס"ג וכיוצא בזה בכל השמות האחרים;
 גם דע כי מספר הניזויות שירדו מכל הוי"ה מאלו
 הד' אינם שוים לפי שבשם ע"ב העליון שבכולם לא
 היתה בו כל כך שכירה גדולה כמו בס"ג וכן כיוצא
 בזה בשאר. וכודאי כי משם כ"ן ירדו יותר ניזויות מכל
 השאר וממ"ה פחות מב"ן ומס"ג פחות ומועטות ממ"ה
 ומע"ב מועטות מס"ג. ועוד שבבאר מספר כ"א ואחד
 לריק שנקדים הקדמה אחת והיא זו. דע כי כאשר ילאו
 העשרה נקודות מנקבי העינים של א"ק כנודע הנה
 בלאתם הניחו רשם שלהם בעולם האליו'. והנה מן
 הנקודות הכתר שלהם נעשה ממנו אח"כ כשנתקן עולם
 האליו' בחי' פרוץ לריק ומנקודת חו"ב כ"פ אור"ה ומן
 חסד עד סיוס יסוד שהם ו"ס נעשה פרוץ ז"א ומן ה'
 נעשה פרוץ נוק' דז"ה. ואמנם כאשר היה אח"כ זמן
 התי' אשר אז הלבשו זא"ז כנ"ל בפרק לא הונחו במקומם
 הראשון ממם אמנם היה באופן אחר והוא כי הנה נודע
 כי לריק מתפשט עד סיוס עולם האליו' ממם ומתרחיו
 היה שאז"ה יהיו למעלה במקום חו"ב דלריק כי הרי הם
 חו"ב אבל לא היה כך רק שלא הלבשו אלא את החו"ג
 דלריק כמ"ש לעיל. וכן מן הראוי היה שזעיר אשר
 בחי' ו"ק מתחד עד יסוד ילביש את ו"ק דלריק ולא היה
 כך לא שאינו מלביש רק מחיית ת"ת דלריק ולמטה כנ"ל
 אמנם נוק' דז"ה נשארה במקומה ה' והוא שמלבשת
 היא את מ' דלריק והכלל העולה מכל זה הוא כי שם
 ע"ב שמקומו בחכמה ושם ס"ג שמקומו בכונה ירדו
 למטה ולא הלבשו אלא את חו"ג דלריק ונמצא כי שם
 ע"ב הוא בחסד ולכן חסד בני' ע"ב ושם ס"ג הוא

בגבורה

בגבורה ושם מ"ה הוא בחצי ת"ת ונה"י עם היותו כולל ו"ק גמורים שהרי הו"ה שהוא בחי' ו"ק דאז"ל שהם בחי' שם מ"ה הושם מחצי ת"ת ונה"י דאריך כלבד ושם כ"ן הוא במ' לבדה והנה נתבאר 'חיד כל ד' הויו"ת דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כולם הם בז"ת דאריך כלבד, והרי נת' הקדמה הנו'. וכלע"ד חיים כי כל אלו הד' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כולם הם בשם כ"ן הנ"ל שהוא כולל העשרה נקודות של העינים והוא מתחלק לר' הויו"ת לו כמ"ה כי כל הויו"ה מהר' כוללת כל הד' ככלע"ד. ועתה נבאר הסדר שלהם. הנה מן ההויו"ה דע"ב אשר בחסד האורות שלו יצאו למעלה באצולו' כשנשכרו הכלים היו ששה מדרגות הא' ושאר המדרגות מן הו' ואילך והוא כולל שהיא חשבון ומספר י' אותיות המילוי שהם כני' ע"ב כולם ירדו כביראה עם הכלים בסוד הניזויות הנ"ל. ופשוט הוא שכל המדרגות שלמטה מהם נכללים בה ואינם נחשבים כדבר בפ"ע ולכן אינו עולה במספר ואינו נחשב רק מדרג' הזאת שהיא בחי' מספר י' אותיו' של המילוי שהם כני' ע"ב וכל שאר הניזויות שלמטה מהם נכללים באו ע"ב. וכבר נתבאר אצלינו במקומות רבים כי מציאות מספר הרפ"ח ניזוין הם ד' בחי' ע"ב שירדו מאלו הד' הויו"ת וכולם יחד הם רפ"ח ניזוין. והרי נתבאר הע"ב ניזוין שירדו מכלל הרפ"ח ניזויות והם מהויו"ה הא' דע"ב ומשם ס"ג שהוא יותר תחתון משם ע"ב לא עלו האורות שלו באצ"ל רק ד' מדרגות הא' כלבד ונמצא כי ירדו כביראה ב' מדרגות אחרות יותר עליונות שהם בחינת עשרה אותיות המילוי של ס"ג ובחינת האחרונים שלהם שהם מדרגה הה' והו'. וכאשר נמנה מדרגה הה' שהם עשרה אותיות מילוי דס"ג בבחי' אותיות עצמן ונמנה ג"כ מספרם שהם ס"ג הרי הם ע"ג ניזוין שירדו משם ס"ג, ומשם מ"ה שהוא הת"ת ירדו ב' מדרגות עליונות יותר לפי שהוא גרוע במעלה מן הס"ג ולא עלו למעלה באצ"ל רק ב' מדרגות הא' כלבד וכל שאר ירדו כביראה ונמצא כי הניזוין שלהם הם ע"א ניזוין שהם כ"ו ומ"ה פי' כי מספר הד' אותיות פשוטות הם כ"ו ומספרם י' אותיות המילוי הוא מ"ה והנה מ"ה וכ"ו הם בגימ' ע"א ניזוין הרי הם ג"פ ע"ב ניזוין ומשם כ"ן ירדו כל המדרגות חוץ מן העליונה הא' לפי שלהיות בחינתו מלכות שהיא תחתון מכולם היה בה שבידה גדולה יותר מכולם שלא עלה ממנה רק בחי' ד' אותיות הפשוטות בבחינת אותיות עצמן וכל שאר ירדו כביראה וז"ס שאנו אומרים בכ"מ כי המ' נשארה באצ"ל בבחינת נקודה אחת כלבד וכל שאר מתמעט ממנה ויורד אל הכביראה והכן זה כי הנה הנקודה ההיא היא בחי' המדרגה הא' שכולם כלבד. ואמנם מספר הע"ב ניזוין שירדו ממנה הם בחי' המספר והחשבון של הי' אותיות דאחרונים דשם כ"ן שהם כני' ע"ב והרי נת' ד' בחי' ע"ב ע"ב ע"ב ע"ב שירדו מן הד' הויו"ת ומספר כולם הם רפ"ח ניזוין אלא שיש כיניהם הפרש כי אין בחי' שוין לפי שהע"ב

ניזוין שירדו משם ע"ב דיווי"ן הוא הע"ב של חשבון ומספר י' אותיות המילוי שזו היא המדרגה הו' ומשם ס"ג הע"ב שלו הוא י' אותיו' וס"ג שהם ע"גוהם המדרג' הה' והו' ומשם מ"ה הע"ב שלו הוא מ"ה וכ"ו שהם כני' ע"א שהם המדרגה הנ' והו' ומשם כ"ן הע"ב שלו הוא המדרגה הכ' והד' :

פ"ג ועתה לריך לבאר כמה שאלות שיש בכל הנו"ל והוא כי לריך לידע לממה היו כל השינויים האלה שבשם ע"ב אנו לוקחים מספר מדרגה ו' ומס"ג ב' מדרגות שהם הה' והו' וממ"ה ב' מדרגות שהם הנ' והו' ומכ"ן מדרגה א' כלבד והיא הרביעית והתשוכה היא כי הנה נת"ל כי הדר השום שבר' הויו"ת הנו' שהם ע"ב ס"ג מ"ה וכ"ן הוא שהמדרג' שהם ממדרגה הו' ולמטה כולם נפלו כביראה ולכן אין אנו מחשבים משם ולמטה כלל רק ממדרגה הו' או מלמעלה ממנה ולא מלמטה ממנה כי כל מה שלמטה מן המדרגה הו' בטלים הם בה שהולם גרועים ממנה ואינם עולים בשם ובחשבויות כלל ולכן אין אנו מזכירים ומחשבים באו הרפ"ח ניזוין רק אלו הד' מספרים שיש בר' מילויים של ד' שמות אלו שהם ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן ולהיותם משונים כמילואם לכן נזכרים כל ד' מילויים לפי שזה בגימ' ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה כ"ן ואין מספרם שוים. גם לריך שתדע שבמקו' שאנו מחשבים בחי' הפנים אין האחרונים עולים בשם החשבון כי טפלים הם אל בחי' הפנים המעולים מהם ולכן אין אנו מחשבים בחי' האחרונים כלל באלו הרפ"ח ניזוין רק בשם כ"ן האחרון כ"ס הטעם למטה בענין המ'. גם לריך שתדע כי כל מקום שיש ב' מספרים וחשבוים שוים אין אנו מחשבים את ב' רק הא' כלבד והוא כי הנה הי' אותיו' דס"ג והעשר דמ"ה ירדו ל' הכביראה ועכ"ז לא חשבו בחי' י' אותיות דמ"ה כיון שכבר נחשבו העשרה אותיות דס"ג הא' מהם כי כבר ביארנו שאפילו בחי' הד' מילויים הנו' לא היונו מחשבים ומונים אותם ד' פעמים אלא לסיבת היותם משונים זה מזה כי זה ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה כ"ן משונים במילואותם. וטעם הדבר הוא כמה שנקדים לך הקדמה א' והיא כי הנה כאשר מציאות הניזויות שוים במציאותם נשארים ב' במקום שנשארו ונפלו העליונים ושם נשארו התחתונים עמם כי זה הרי שנפלו עשרה אותיות ס"ג ואח"כ עשרה א' ויתות של מ"ה והנה עם היות י' אותיות מ"ה גרועים במעלה מעשרה אותיות דס"ג עכ"ז נפלים למטה לא נפלו רק עד המקום שירדו עשר' אותיות ס"ג ושם נתעברו ונתקצצו עמהם הי' אותיות דמ"ה לפי שבחי' ס"ג נשבר קודם ממ"ה כדורע כי תחילה מלכו העליוני' ונשברו ואח"כ התחתונים ולכן בעת שירדו הי' דמ"ה פגעו ומלאו העשרה דס"ג שירדו שם כביראה תחילה ונתעברו עמהם ולא ירדו עוד למטה מהם ונדבקו עמהם לסיבת היות מספרם שוים אבל כאשר אין שני הבחי' שוות במספרם כל אחד יורד במקומו הראוי לו לידע ולכן

ולכן כל הבחי' השוות לא כפלו אותם למנותם בחשבון ולכן בחי' ה' אותיות דמ"ה אשר נתקשרו במקום נפילת י' אותיות ס"ג אינם נמנים בפ"ע, אבל המדרגה הז' של שם מ"ה שאינה דומה למספר מדרגה הז' דס"ג נחשבה בפ"ע כי זו מספרה ס"ג וזו מספרה מ"ה וכן המדרגה הג' משם מ"ה אשר מספרה כ"ו נכנסה בכלל החשבון לפי שמס' ע"כ ומס' ס"ג לא נפלה מדרגה הג' ולכן אינו מחשבין אותה בחשבון הע"א של שם מ"ה וכן בשם ס"ג אשר מדרגה הה' שבו לא ירדה כמוה משם ע"כ ולכן נמנית בחשבון הע"ג ניזונין של ס"ג וכן המדרגה הז' שהיא משונה בחשבונו מן השביעי' של שם ע"כ ושל שם מ"ה גם היא נחשבת :

ועתה נשאר לבאר הע"כ הד' של שם כ"ן שהיא מ' כי הנה היא מדרגה הד' שהיא בחי' האחוריים והרי נת"ל כי כאשר יורדים הפנים אין האחוריים נכנסים בחשבון כלל וכאן הדבר היה להפך כי האחוריים נכנסו בחשבון ולא הפנים, והתשובה היא כי ג' שמות הא' שחשבו בחי' הפנים לכן לא חשבו בחי' האחוריים אבל כאן במ' שאין הפנים נחשבים במספר אז נחשבים האחוריים ועדיין נשאר לתרץ כי אדרבא לעיקרה דרינא פירכא דלמה אין בחינת הפנים נמנים במ' ואז לא היו האחוריים נכנסים במנין כדמיון האחרים ולכן לריך שנתרץ כל המדרגות מלמעלה למטה ונאמר כי הסיבה שאין אינו מחשבין המדרגה הג' שהיא בחי' פנים והיא מספר הד' אותיות פשוטות הטעם הוא כמ"ס לעיל שכשיש ב' מנינים ומספרם שוים אינם נמנים רק הפעם הא' ומדרגה הזאת כבר נכנסה בחשבון הע"א ניזונות דשם מ"ה ואלו הכ"ו נשארו עמהם ונתקשרו שם למעלה כנ"ל גם מדרגה הז' שהיא מספר ט' אותיות המילוי שהם כג' כ"ן לא נימנית עם שהיא בחי' פנים וגם שאינה דומה אל שאר המילויים כי לסיבה זו נמנית לעולם המדרגה הז' בע"כ ובס"ג ובמ"ה אבל הענין הוא במה שנבאר ענין ההוי"ה דשם כ"ן מה עניינה. דע כי שם של כ"ן דמילוי ההי"ן אשר במלכו' היא בחי' ב' הוי"ו יחד ממס' והיא הוי"ה כפולה ונקר' מערת המכפלה כנודע כי ב' אותיות של ו"ד של מילוי היו"ד הם כגימ' גם כן בחשבון אות הפשוטה וכל שאר האותיות כפולות ממס' אותיות ההוי"ה, והנה ענין ב' הויות אלו עניינם הם כי ההוי"ה הא' היא בחי' ו"א והוי"ה הב' היא בחי' נוק' ע"מאם ובאשר מתחברים וז"ל אשר אז מאיר ו"א בנזק' הנה אז הו"א נותן הארת הוי"ה שלו אליה ואז נעשים ב' הויות בנזק' ואז נעשה בה שם כ"ן שהוא בחי' ב' הויות וזכור הקדמה זאת :

והנה בהקדמה זו הותרה השאלה הנז' כי להיות שעינין אותיות אלו דשם כ"ן שורשם הם מו"א כנו' לכן אין ראוי למנותו בפ"ע בבחי' המ' ולכן אין המדרגה הז' שהיא מספר כ"ן נכנס בכלל חשבון הע"כ ניזונין שלה וכן מדרגה הג' שמספרה כ"ו אינה נכנסת בחשבון לפי שנשארה דבוקה למעלה עם מדרגה הג'

שבו"א שכבר נכנסה בחשבון, וכן גם המדרגה הה' שהיא בחי' פנים והם ט' אותיות המילוי בלורתם עם היותה משונה מן האחרים שהיו עשרה בכל מילוי עכ"ל לא נכנסה בחשבון, והטעם הוא עם הנזכר שכיון ששורש שם זה במילוי כ"ן הוא מן הזעיר ע"כ לא נמנה בנוקביה :

פ"ד ועתה נשאר לנו לבאר ענין א' והוא כי הנה נת"ל כי מן החג"ת והמ' ירדו הרפ"ח ניזונין שהם ד"פ ע"כ, ועתה לריך לבאר כי בהכרח הוא שגם מנה"י ירדו ניזונין וא"כ מה עניינם ואם ירדו למה לא נכנסו ונכללו גם הם במספר הניזונין ונבאר תחיל' מה הם בחי' הניזונין שירדו מהם. הנה נודע שג"ה הם ב' פלגי דגופא כנ"ל ולכן אין הוי"ה גמורה ככ"א מהם רק הוי"ה א' בין ב' נמצא כי חזי הוי"ה הוא האור של נצח וחזי הוי"ה הוא האור של הוד ופשוט הוא שכשההוי"ה נחלקת לב' אינו עולה בשם רק המחלית העליון שהם ב' אותיות י"ה וכמס' כי יד על כס י"ה כי ב' אותיות ו"ה אינם שם בפ"ע ונמצא כי הנלח נק' י"ה וכן נק' ההוד י"ה וכן היסוד נק' י"ה לפי שהיסוד אינו בחי' בפ"ע רק הארה כלולה מה' אורות העליונים כנודע, ועוד טעם אחר במה שנת' כי ב' יסודות אחד דאבא ואחד דאימא מתלבשים תוך זעיר ובכ"א מהם יש בו ה"ח וה"ג וה"ח דיקוד דאימא הם מתפשטים כזעיר בחג"ת כ"ס שלו והם' גבורות דיקוד דאימא וכן ה"ח והה"ג דיקוד אבא אשר לא נתגלו ולא ילאו הנה כל לו הם יורדות ליסוד דז"א וכבר ידעת כי סיוס היסוד דאבא הוא מסתיים ביקוד עצמו דז"א ונמצא כי ט"ו חו"ג יש ביקוד זעיר אשר מספרם י"ה, ועוד טעם אחר והוא בענין הה"ח עצמן המתפשטים בז"ה מזר יסוד אימא והוא כי הלא נת' אללנו כי ג' בחי' יש אל החסדי' הא' הוא למעלה במקום הדעת של ז"א כי שם הוא שורש החסדים ה' ואח"כ מן הארתם מתפשטים ה"ח מן החסד דז"א עד הוד שבו כנו' ואח"כ מן הארת הה"ח המתפשטים מתקבלים הארתם ביקוד ז"א ה"ח אחרים אשר לסיבה זו נק' היסוד כ"ל כנודע והרי הם ט"ו חסדים כמנין י"ה ונמצא כי נה"י אינם הויות גמורות רק ג' שמות י"ה כנודע :

והנה כל בחי' המדרגות שנת"ל בשם הוי"ה כולם ג"כ ישנם בשם י"ה ודוגמת מה שירד משם מ"ה כך ירד מנה' שמות י"ה הנז' כי לא נשארו באז' רק ב' מדרגות הא' בלבד שהם ב' אותיות י"ה וגם האחוריים שלהם בבחי' אותיות בלבד שהם י"ה. אימנם מן המדרגה הג' ולמטה וגם היא בכלל כולם ירדו בבחי' ע"ד מה שירד מן הת"ת שהוא שם מ"ה, ואמנם הטעם למה אין בחי' כל הניזונות האלו נזכרו בפ"ע ע"ד שהוזכרו שאר הניזונות. הענין הוא לפי שכל הניזונות שירדו מן נה"י מתחברים כולם עם הניזון של הת"ת וכבר נת"ל שכל מה שמתחבר עם מה שלמעלה ממנו אינו עולה בשם לימנות בפ"ע והנה בבחינת ניזונות

במילויים עשרה אלהות ואלו הם במקום אותם עשרה
אותיות דמילוי מ"ה שעלו אל שם ס"ג כנו' ואמנם
אעפ"י שהם ג' שמות י"ה וא"כ יש במילויים ט"ו
אותיות אין בזה קפידה רק אם יהיו אותיותיהם מועטות
ממספר עשרה אבל אם הם יתירים מעשרה אין בזה חשש
ונמצא שכל הניזולות של נה"י כולם עלו ונתחברו עם
ניזולות שם מ"ה דת"ת ולכן אין עולים בחשבון רק
הניזולות של ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רפ"ח
כנ"ל לפי (כע"ח גרים אלה) שהג' בחי' ע"ב הא' הם
בחי' פנים והע"ב הד' הוא בחי' האחרונים ובין כולם
הם רפ"ח ניזולין שאנו מזכירין בכל מקום בחיבורינו
ועתה תבין ותראה איך נשארו הכלים של נה"י בלתי
ניזולות ענמן ולכן יניקה הקליפות היא מהם:

פ"ה ודע כי בחי' אלו הרפ"ח ניזולין הנ"ל כולם הם
בחי' גבורות ודינים גמורים ועליהם רמזו
כוהר במקומות רבים כנו' בפ' פקודי דרנ"ד ע"ב
ות"ח רישא דמהימנותא גו מחשבה בטש כולינא
דקדינותא וסליק גו מחשבה ניזולין זריק לש"ך
עיבר ובריר פסולת מגו מחשב' וכו' ובתוריע דמ"ח ע"ב
תנא מן בולינא דקדינותא נפקו שכ"ה ניזולין וכו'
מסטרס דגבורה דאתקרון גבורות וכו' ובא"ר דקל"ב
ע"ב מסתכל הוינא וארו נהורא יקירא דבולינא עילאין
נהיר וסליק לשכ"ה עיבר וכו' ואעפ"י ששם נראה שהם
ש"ך ניזולין וכאן אנו קוראים אותם רפ"ח ניזולין הכל
הוא ענין אחד וית' בע"ה עתה למטה. והנה היותם
מספר ש"ך ניזולין הוא כי הנה אלו הניזולות הם מבחי'
ז"מ דמיתו והנה הם מבחי' ז"א כנודע והנה הז"א
נק' אדם לפי שיש בו הוי"ה דאלפ"ן גי' אדם וכל מלך
אחד מאלו הוא אדם אחד נמצא שז"פ אדם הם בני'
שט"ו אשר כולם הם ניזולות של גבו' ודינים גמורים
של הז"מ שמתו ובאשר נתקנו במעני אימא כבר נת'
שהיה ע"י טיפת אבא שנתן בה מחדש והיא כוללת ה"ח
ואימא ג"כ נתנה בהם טיפת מ"ן הכוללת ה"ג וע"י
נתקנו אלו השט"ו הנז' ובין כולם הם ש"ך ניזולין כי
הה"ח ראב"ה אינם ניזולין רק חסדים שהניזולין הם בחי'
גבו' כלכד באופן שהשט"ו ניזולין הם הישנות של הז"מ
וה' ניזולין אחרים הם חדשות ובין כולם הם ש"ך ניזולין
כו"א:

ובבר ידעת כי גם נוק' דז"א שהיא הז' שבמלכים יש
בה כללות כל הז"מ כנודע דלית ספי' דלא
אתכלילת בה בחי' המ' ונמצא כי הם ש"ך ניזולין
אחרים בנוק' דז"א ונודע כי כל הנבו' והדינים הם
כפולים ונמצא שיש כ"פ ש"ך כז"א אשר לסיבתם נק'
הז"א שמש שהם בחי' הניזולות האלו וכ"פ ש"ך בנוק'
אשכ לסיבתם נק' היא תמ"ר שהם בחי' הניזולות האלו
שבה וכל אלו הניזולות שלו ושלה מתערכים במעני
דאימא ומלטיוריס ונתקנים שם, ולהבין ענין השכ"ה
וענין הרפ"ח זריק לבאר המאמרים הנז' וגם המאמר
הנז' בפ' דל"א ע"ב וז"ל כי יהיה נערה בתולה נער

כתוב

ניזולות האחרונים שלהם אין זריק לתת טעם למה לא
נמנו שכבר ביארנו שבמקום שנמנים הפנים אין
נמנים האחרונים אבל בחי' הפנים זריק לבאר איך הם
מתקשרים עם הבחינות שלמעלה מהם אשר לסיבה
זו לא נמנו כנו', והנה ג"פ י"ה הם בנימ' מ"ה ולכן
ניזולותיו מתחברים עם ניזולות מ"ה כנו' ואעפ"י
שאין מספרם שוים כי חשבון של זה הוא מן המילוי
וחשבון זה הוא מן הפשוט אין בזה חשש כמ"ש בע"ה
אבל אין הכוונה עתה רק למצוא מציאות להתחבר
ב' יחד אעפ"י שלא יהיו חשבונם שוה וכן מילוי ג'
שמות י"ה הנז' הוא באלפ"ן לפי שנה"י אלו הם נה"י
של ז"א שבחי' מילוי אלפ"ן והנה י"ה דמילוי אלפ"ן
הוא בני' כ"ו ולכן הוא מתחבר עם שם מ"ה במדרגה
הג' שמספרה ג"כ כ"ו אעפ"י שאינם שוים במציאותם
והענין הוא שכבר ביארנו שעשרה אלהות דמילוי מ"ה
של הת"ת עלו עם עשרה אותיות דס"ג ונתחברו עמהם:
והנה מתייראים אנו כי כיון שעלו אלו עשרה אותיות
למעלה שלא יעלו ג"כ עמהם המספר שלהם
שהוא בנימ' מ"ה והיא המדרגה הז' לפי שהמספר גמר
אחר האותיות שהם שורשם ואם יעלו גם הם נמצא שכלי
הת"ת יהיה בתכלית הגריעות ריקן בלתי ניזולות ולא
יוכל אח"כ להתקן בעת תי' אשר הכלים ולכן עולים
ניזולות דנה"י למעלה בת"ת שיתקשרו עם מספר מ"ה
מדרגה ז' דת"ת ואז לא יעלה המספר ההוא למעלה
כשם ס"ג ולכן כיון שאין כוונת עליית ניזולות אלו רק
לסיבה זו לכן אין חשש וקפידה בדבר שיהא חשבונם
שוים ובאל"ה עולים לסיבה הנזכרת וא"ה למה כשם
ע"ב אין אנו חוששים אולי יעלה בחי' מספר דע"ב
שהיא מדרגתו הז' עם שורשו שהיא מדרגה הה' דס"ג
שהיא בחי' י' אותיות שלו עמהם כדי לקשרם שלא יעלו
(נ"א) וא"ה למה גם כשם ע"ב אין אנו חוששין
שהמספר שלו יעלה להדבק עם שורשו שהם עשרה
אותיות דמילוי ע"ב ומטעם פחד זה היה ראוי שיעלו
ג"כ י' אותיות דמילוי ס"ג למעלה עמהם כדי לקשרם
דוגמת נה"י שעלה לת"ת מטעם הנז'ל, והתשוב' היא כי
בע"ב לא ירדו י' אותיות המילוי כלל בכריאה כי נשארו
באזי' והמספר שלהם בלבד ירד בכריאה ולכן אין חשש
שיעלו שאינם עולים מעולם אל עולם אחר כי אינם
יכולים ובפרט כי הרי בע"ב ירדו מן האזי' אל הכריאה
שלא היה בהם כח לעמוד שם וכשברו ונפלו ואיך עתה
יעלו לאזי' אחר שנשברו ונפלו, אבל המספר דמ"ה
היה יכול לעלות לשורשו שהם עשרה אותיות דמ"ה
שעלו ונתקשרו עם עשרה אותיות דס"ג שכולל בכריאה
הם עומדים והם יכולים לעלות, וזריק לבאר כי מאחר
שסיבת עליית ניזולות נה"י עם המ"ה אינו אלא כדי
שלא יעלה מספרו עם שורשו אשר עלה עם י' אורות
דס"ג וא"כ היה זריק שימצאו בחי' י' אותיות בלא הנה"י
מחמת המילוי כדי שיהיה תמורת אותם עשרה דמ"ה
אשר עלו. אבל הענין הוא כי הרי בב' שמות של י"ה יש

שהם רחמים יותר מהם אז נתמתקו ונתבסמו הה"פ
 רי"ן ונעשו ה"פ ארנ"י שהם בנמי' שכל"ה נולדוין ואז
 נק' המ' דינא רפי"א כנ"ל ששם ארנ"י האל"ף שבו רחמים
 ושאר אותיותיו רי"ן ולכן הוא דין מזון ורפי"א באופן
 ששם ארנ"י הוא הנקרא דינא רפי"א ואז הם שכל"ה גבו'
 ובהיותם שכל"ה הם ממיתקות ונמצא שאז הש"ך נולדוין
 נולדוין ונהרין מלך אות האל"ף המתחברת עמהם וז"ש
 נהיר וסליק לשכל"ה עיבר וכו' שאז הם מאירים ואינם
 חשוכים, וזוה תבין מ"ש בפ' תזריע ענין נער ונערה
 שנער בנמי' ש"ך נולדוין עד לא' אתבסמו זנברה -
 שהיא בנמי' שכל"ה היא כאשר נתבסמו על ידי שם
 אהי"ה שהוא בה' עילאה בינה המורה על אות אל"ף
 שבשם ארנ"י ונתבסמו ע"י ה' אלפי"ן שיש בה"פ רי"ן
 כנו' כננר ה' ראשונה שהיא בינה הכוללת ה' אלפי"ן
 ה"פ אור הנו' כתי' תי' ה' אז נק' נערה יתיר ה' שאז
 היא בכחי' שכל"ה דינים מבוסמים וממותקים ואז יכולה
 להיות מקבלת עמה זווג הזכר המזדווג בה משא"ב
 תחילה עד לא' אתבסמו, ואמנם ענין לו ה' היתירים
 המבוסמים והמתקנים והממתקים הש"ך נולדוין הם
 הגבו' הנק' ה' אותיות מנפ"ך הגו' אללינו במקומות
 רבים והנה מנפ"ך בנמי' הוא פ"ר והחילוק שיש בין
 שכל"ה נולדוין ובין ה"ג מנפ"ך הוא זה שאלו השכל"ה
 נולדוין הם גבו' הנוק' עלמא וס' נתונות בספי' המ'
 שלה כמ"א שכל ג' בחי' הכלים של ספי' זו הם ג' שמות
 ארנ"י וכבר נת"ל ששכל"ה הם ה' שמות ארנ"י, אמנם
 גבו' מנפ"ך הם בחי' גבו' הזכר עלמא שאח"כ נותנס
 אליה ומתקבלים בספירת היסוד שבה הנק' נקודת ציון
 כנודע, הרי נת' ענין שכל"ה נולדוה או פ"ר נולדוין
 הנו' כנ"מ בזוהר שהם בחי' הנילוות שהיו בז' המלכים
 כנ"ל שיש בהם ג' בחי' והם כלים נילוות אורות ונתקנו
 ע"י פ"ר נילדוין דמנפ"ך שגם הם בחי' נילדוין וכולם
 הם דינים וגבור' אלף שאלו של מנפ"ך הם ממיתקות
 יותר מאד מהשכל"ה נילדוין וזכור הקדמה זו דשכל"ה נילדו'
 או פ"ר דמנפ"ך מה עניינם בכל מקום וענין לעיל
 בש' העקודי' פ"ה ענין ד' מיני אורו' טכ"ת ונילווא' שהם
 האותיות ומשם תבין כי אולי אותם הנילוות הם דמיון
 אלו הרפ"ח נילדוין שבכאן שהיא בחי' הד' או אפשר
 שהיא בחי' הב' שהם בחי' הנקודות שבנקודים היוצאים
 מהעין שהם דינים ואור חוזר ואור אחרונים המאירים
 בכלים אחרים היותם נשברים שנתעלו מהם ונקטלקו
 מהם ולקטלקו האורות הנק' אור ישר ולריך עיון :

כתיב מ"ט משום דכל זמן דלא קבילת דבר איתקריאת
 נער פי' שם ארנ"י מורה על הדיון כנודע וכן ג' אותיותיו
 האחרונות הם גי' דין וגשאר אות הא' שהוא א' והיא
 בחי' הרחמים המשותף עם הדיון שבה ואות אל"ף זו
 מורה על שם אהי"ה שהוא רחמים וזהו הטעם שנק'
 המ' בס"ה דינא רפי"א לפי שמתחברת עם אות אל"ף
 שהיא רחמים כנו' ואז היא דינא רפי"א, וכבר ידעת
 שגורש כל הדינים הם בחי' ה"ג וכל גבורה מהם נק'
 דין שהם ג' אותיות אחרונות שבשם ארנ"י ואם תמנה
 ה"פ דין יהיו בגי' - ש"ך ממצא כי הה"ג הנק' דינים
 מתפשטים עד מספר ש"ך נולדוין הנכללין כולם בה"ג
 אלו וז"ש בפ' פקודי כנ"ל בטע' בולגא דקרדינותא וכו'
 זריק לש"ך עיבר פי' כי בולגא דקרדינותא הוא סוד
 בחינת שורש כל הגבורות והדינים מעיקרם :
 והנה היא עומדת בנו אימא כי לסיבה זו אמרו
 בזוהר דריטין מתערין מונה וז"ש בא"ז דהאי
 בולגא דקרדינותא גניזו בו מצוי דאימא כנו' שם דר"ב
 ע"ב ולכן הבולגא הזאת היא הנותנת קלבה ומרה ומדד
 משתתף לכל ספי' כנו' במאמר קו המרה כ"י ובריש
 תי' ה' שכתו' ובמקומות הרבה והטעם לפי שכל
 המדידה והקלבה אינה אלא מלך הגבו' לפי שהסודים
 מורה התפשטות יותר מן השיעור בכל הדברים אבל
 הגבורה אינה מנחת לאור העליון להתפשט אלא נותנת
 לו קלבה ומרה עד המקום שזריך שער שם יתפשט
 האור ולא יותר וזו הבולגא היא דמדיד ועביר משוחין
 בכל ספי' וספי' כנודע, וכבר נת' כי היא גנוזה
 במעיו דאימא והנה כל המלכים שמתו ילאו מנו האי
 בולגא דקרדינותא ובמ"ס בא"ז דר"ב ע"ב נילדוין
 הפיק זיקין בזיקין לש"ך עיבר וכו' כי אלו הנילוות
 דזריק האי בולגא דקרדינותא הם מלכין ועלמין קדמאין
 דאיתחריבו ומתו שהיה בהם ש"ך נילדוין כנ"ל ואח"כ
 ע"י אותם הה"ג קדישין אחרנין שהם טיפת אימא כנ"ל
 וכנו' באדר ר' קמ"ב ע"א וקל"ז ע"ב בהם אתבסמו
 ונתקנו אותם המלכין קדמאין שהם ש"ך נילדוין הנו'
 בפ' נשא דקל"ה ואז נלטרפו ונתבררו וילא מהם הפסולת
 והמכור שבהם עלה למעלה בסוד העיבור גו מעיו
 דאימא כנ"ל בדרוש זה וז"ש בפ' פקודי רכ"ב ע"ב
 דבולגא דקרדינותא זריק נילדוין לש"ך עיבר שהם ז"מ
 הנו' ואח"כ בירר פסולת מנו מחשבה וכו' והוא ע"י לו
 הה"ג קדישין אחרנין והנה בהתחבר עמהם אלו הה"ג
 קדישין אחרנין נעשים כמספר שכל"ה הנו' בפ' תזריע
 דמ"ח ע"ב כנ"ל תאנא מבולגא דקרדינותא נפקין שכל"ה
 נילדוין וכו' גס וז"ש בפ' בלק דר"ט ע"ב שכל"ה זוגין לסטר
 חד וכו' ואלו ה"ס פעמוני זהב של הגבו' שהם מתפשטין
 בכל הד' קלוות הבינה אימא עילאה וז"ש בא"ז דקל"ב
 ע"ב א"ר חזקיה מסתבל הוינא וכו' נהיר וסליק לשכל"ה
 עיבר וכו' שבתחילה היו ש"ך בלבד שהם הה"ג ה"פ
 רי"ן דארנ"י שהם ש"ך נילדוין וכאשר נתחברו עמהם
 ה' אלפי"ן עם הה' דינים שהם בחי' ה' שמות אהי"ה

שער - אורות נילצות וכלים

פ"א ונחזור עתה לענין א' כי ג' בחי' יש בז"א והם
 אכ"ך וכל ג' בחינות אלו נכנסו תוך מעיו
 אימא להתקשר ולהתקן ולתחבר שם בבחי' עיבור .
 ולכן נבאר עתה מקום בניסת ג' בחינות אלו בכינה
 בסוד העיבור כי ג' בחי' מקומות יש בכינה אשר בהם
 נכנסו

עיקר התיקון. וזכור זה שתלמדך אליו בכ"מ. והנה כאשר עלו אלו הז' מ' בג' בחי' להתקן בסוד עיבור תוך אור' כנו' נמלאו ח"כ וחלי הת' וחלי היסוד וחלי המ' הימיני עומדים בתוך אבא ומחזיתם האחרים בתוך אימא. והנה ביום א' של הקליטה נתחברו יחד אותם החללים שהיו בתוך אבא והיו לאחרים ונכלל חסד כנלח ויסוד בת' ומ' כסוד ונתקשרו בבחי' קוים זכ"ז ונתאחדו יחד. ואח"כ ביום הב' של הקליטה נתאחדו ונתקשרו יחד החללין שבתוך אימא זכ"ז יחד בבחי' קוים ע"ד הנו'. אח"כ ביום הג' נתקשרו יחד אותם שבתוך אבא עם אותם שבתוך אימא וזו נתן אבא לאימא המחזית שהיה בו ונמלא שה' נתון בתוך אימא בסוף ג' ימי הקליטה ואמנם כל זה הוא בבחי' הכלים. ודע שבחי' התקשרות הכלים ואחדותם היה ע"י זוג שזדווגו אור' ואבא נתן טיפה דרכורא ואימא טיפה דנוק' ועי"ז נתקשרו הז' כלים אשר כבר היו בעולם בתחילה ונתקנו על ידיהם. ולע"ד חיים שטיפות אלו הם מבחי' שם מ"ה החדש אשר ע"י נתקן הבין כנ"ל. ואח"כ נגמרים להתקן הכלים בי"ב חדש כנ"ל:

והנה הם ז' כלים נמלא שבכל נ"ה יום ומחלה נתקן כלי הספי' הא' אמנם בחי' האורות הם אורות ז' כז' חדשים ונמלא שבכל חדש נתקן אור' א' ואם תשכיל תבין כי בג' חדשים הא' שהוא זמן היכר העובר כמ"ש חו"ל וכמ"ל הנה בהם נתקנו ג' אורות חסד ות' ויסוד לפי שת' ויסוד הם קו האמצעי שהם רחמים ולכן הם נתקנים תחילה עם החסד שהוא קו ימין אמנם גלגל אפי' שהוא מקו ימין אינו נתקן תחילה לפי שהוא בחי' הרגלים וגם לפי שהוא קשור בהוד וכמ"ש בע"ח שרפ"ח פ"ו בענין כהדי הולא לקי כרבה הנאמר על הכ"ה שאינו מתבררין לגמרי עד זמן היניקה שזמן היותם דם חוזרים להיות חלב ויונקים הו"א ואז נגמרים להתקן ע"ש. ובחי' הניזונות צריך בהם ביחוד רחב והוא תלוי בדרוש הרפ"ח שנת"ל ושם נת' שהרפ"ח ניזון הם מד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ע"ב ניזון מכל א' והנה ג"ר שהם ע"ב ס"ג מ"ה הם כז"ה לבדו כנ"ל שהם בחי' חסד ע"ב וגבורה ס"ג ות' עם נה"י מ"ה אבל שם כ"ן הוא כנוק' דז"א. והבן הקדמה זו היטב ונמלא כי מנ' שמות אלו דע"ב ס"ג ומ"ה הם הניזונות שנכנסים באלו הכלים דז"א להחיותו. ואחר כך נבאר ענין הניקבא בע"ה:

פ"ב והנה מה שנכנס תחילה בכלים להחיותם אינם השמות בעצמם רק המילויים שלהם נכנסים תחילה שהם מדיניות שפלות מן השמות עצמן כמבואר לעיל בדרוש הרפ"ח. והנה מספר המילויים לברם של אלו השמות אחר אשר תסיר הפשוט שהוא כנ"י כ"ו ישר מ"ו ומילוי ע"ב כשתסיר הפשוט שהוא כנ"י כ"ו ישר מ"ו ומילוי ס"ג ער"ז הוא ל"ז ומילוי מ"ה ער"ז הוא י"ט. גם צריך שתדע שתחילה נכנס המילוי התחתון שכולם שהוא י"ט מילוי דמ"ה אם לסיבת שהוא קטן שכולם במדרגה ואם לסיבה אחרת והוא כי הנה ענין היות ג' שמות

נכנסו ג' בחי' ז"א הנו' בסוד העיבור והוא שהלא נת' שבינה ותבונה נכללו ונעשו פרטוף א' בלבד. והנה הנ' מקומות שבינה הם אלו. הא' הוא המקום אשר היה בתחילה בחי' יסוד בינה העליונה בהיותה כפידת מן התבונה. והב' הוא המקום שהיה בתחילה יסוד התבו' וחס' הוא מקום החתך שבין רגלי הבינה לראש התבו'. והנה אעפ"י שעתה נתחברו הבינה והתבונה בפרטוף א' עכ"ז הדישם של המקומו' הנו' נשאר שם כמ"ש במ"א שאין לך שום אור שאינו מניח רשימו במקומו אף אחר התאמתו ממש. והנה במקום שהיה יסוד הבינה שם נכנסו האורות ובמקום החתך נכנסו הניזונות ובמקום יסוד התבונה שם נכנסו הכלים ובהיות ג' מקומות לו ובהם ג' בחי' הנו' זה הנק' בחי' עיבור של ז"א במעויו של בינה:

והנה פשוט הוא שג' בחי' האלו אין זמן תיקונם שהם הכלים צריכים זמן רב להתקן והניזונות פחות מהם והאורות זמן מועט, וזה פרטן. האורות אינם עומדים בסוד עיבור רק שבעה חדשים ואח"כ נגמרים מלהתקן. והניזונות נגמרים אחר ט' חדשים והכלים נגמרים אחר י"ב חדש ולכן תמלא ג' מיני עיבורים שיש בעולם זמן ז' זמן ט' זמן י"ב כנו' בגמ' (יבמות דף פ') בהיה עובדא דאישתא: עד י"ב ירחי וזכר שריה רבה תוספאה. וכיחור הענין הוא כי האמת הוא שאין האורות נגמרים להתקן עד גמר ז' חדשים אבל הם מתחילין להתקן מתחילת הז' קלת עד שנגמרים בסוף הז' כי בחדש הא' נתקן קלתם ואז נכנסים בתוך הכלים ובחדש הב' נכנסים בחי' האורות שנתקנו אז כאופן שכללות הז' חדשים נגמרו כל האורות להתקן ולהכנס בתוך הכלים וכן עד ז' הוא בניזונות שנתקנים מעט ונכנסים בכלים עד גמר ט' חדשים שאז נגמרו להתקן ולהכנס בתוך הכלים ואח"כ נשארים שם עם הכלים עד גמר י"ב חדש שנגמרים גם בחינת הכלים ואז נולד הולד ויולא לחון לאויר העולם במקומו הראוי לו. ובבאר עתה איך מתחילין להתקן כל ג' הבחי' ונאמר שפשוט הוא כי בג' ימים הא' הנק' ג' ימי קליטה או מתחילים להכנס קלת אורות וקלת ניזונות בכלים שכבר נת"ל שכל הג' בחי' אורות נקנים מעט מעט. והנה נת"ל כי האכ"ך כולם נכללו ונעשו בחי' ג' כלילן כנ"ל והלכישו לנה' דאריך ואבא מבסה עליהם ומלבישן מלך ימין ואימא מלך שמאל ונמלא שמחזית אלו הבחי' עומדים בתוך אבא ומחזיתם בתוך אימא והנה אבא נותנם כולם לאימא כג' ימי הקליטה כמ"ש:

והענין שכבר נת"ל שכל הפנס והשכירה והמית' שאירע לאלו הז' מ' היה לסיבת הפירוד אשר כיניהם שילחו וזע"ז שילך בדרך קוים ולמעלה כשער ע"י בדרוש הספיקות שיש ברדל"א נת' פי' דרך קוים מה עניינו ואז היו נק' רה"ר בסוד הפירוד ונמלא שבחי' התי' הוא לאברהם יחד שהיו בבחי' קוים מאירים זכ"ז ועי"ז יהיה להם תי'. והבן מאד ענין הקוים מה עניינו ואיך זה

שמות אלו ע"כ ס"ג מ"ה הוא שתחילה לוקח בחי' חיות עצמו שהוא מילוי דמ"ה ואח"כ לוקח חיות גדול ממנו והוא מילוי ס"ג ולוקחו מאימא ואח"כ לוקח מאבא חיות גדול מכולם והוא מילוי ע"כ וז"ל מוכרח הוא שבתחילה יקח מילוי י"ט שהוא חיות עצמותו ואח"כ דל"ז ואח"כ דמ"ו שכך הוא מעלת המדרגות :

ועתה נבאר סדרן הנה נבאר בגמרא כמעשה דר' ואנטונינוס כי א"ה לעמוד בשר בלי מלח יותר מג' ימים וא"כ מוכרח הוא שבג' ימי הקליטה נכנס איזה בחי' חיות ורוחניות בולד ההוא והנה אז בג' ימים אלו נכנסים בו בחי' הי"ט ניזונין דמילוי מ"ה הנו' אשר הם בחי' ח"י לרמוז על היות בהם כבר חיות ועם הכולל הוא י"ט כי בפחות דמילוי האחרון הזה דמ"ה התחזקו ששג' שמו' ככ"ל אין לו חיות כלעדי ונהנה הם מתחלקים בג' ימים שביום ה"ה של הקליטה נכנסים בו שש ניזונות לפי שאז מתקשרים יחד זכ"ו כל אותה המחצית הנכון תוך אבא אשר מלך ימין ככ"ל ואז נמשך להם ו' ניזונות של חיות כי בחי' ו' היא קו א' והיא כנגד קו הימין שע"י נתקשרו ונתחברו יחד זכ"ו וביום ה' מתקשרים ומתחברים יחד זכ"ו כל המחצית של קו שמאל הנכון תוך אימא ואז נמשכים להם ו' ניזונות אחרות של חיות לקשרם ולחברם והם ו' ניזונות בסוד קו השמאל שהיא זורת ו' ג"כ , וביום ה' שכולם מתחברים יחד מחצית של אבא במחצית של אימא ונמצא שמחלףי קו האמצעי לא נתחברו עד היום הזה וכנגד זס נכנסים ו' ניזונות אחרים כנגד קו האמצעי והרי נשלמו בג' ימי הקליטה ליכנס כולם תוך אימא ולהתקשר כולם בסוד ג' קוים וליכנס בהם י"ט ניזונות של חיות שהם מילוי מ"ה שהוא חיות ז"א עצמו ככ"ל , והנה מציאות ג' ווי"ן אלו הם בחי' ג' אלפי"ן שיש במילוי מ"ה , והנה כבר נת"ל שהניזונות נגמרים להכנס ולתקן בנ' חדשי העיבור וכשנמנה כל חדש מהם מל' יום יהיו כולם ר"ע ימים והולך כולד ברע"א ימים כמ"ש בגמ' ע"פ ריתן לה ה' הריון שהמשך ימי העיבור הם בגי' הריון שהם רע"א :

והענין הוא שבג' ימי הקליטה נתקנים ח"י ניזונות והשאר בר"ע ימים נתקנים ר"ע ניזונין ניזון א' בכל יום שבין כולם הם רפ"ח ככ"ל ונודע שהר"ע ימים הם זולת ימי הקליטה שכן אמרו בגמרא אין האשה יולדת אלא או לרע"א או לרע"ב או לרע"ג לפי שהר"ע ימים הם ימי ההריון המוכרח שהם ט' חדשים וג' ימים היתירים הם ג' ימי הקליטה שיש בהם ספק אם נקלט ביום א' או בכ' או בג' , ונחלק עתה בחי' ימי ההריון בר"ע הניזונין הנשארים מן הרפ"ח , והנה נודע שאמרו רז"ל שביום מ' נגמר זורה הולד , והענין הוא שאחר ג' ימי הקליטה שבהם נכנסו י"ט ניזונין דמילוי מ"ה שהוא בחי' חיות הז"א עצמו אח"כ נכנס מילוי דס"ג דאימא והם ל"ז ניזונין ואם תוסיף ל"ז על ג' ימי הקליטה יהיו מ' יום שאז נגמר מילוי ל"ז דס"ג דאימא שהיא נותנת יוור בולד כנודע מפ' ויורר ה' אלפים את האדם :

וגם לסיבה זו נקודת הניזון היא באימא כנודע והרי שבמ' יום נגמר זורת הולד שהוא כניסת ל"ז ניזונין אחרים דמילוי ס"ג והרי כי במ' יום שנגמר זורת הולד יש בו בחי' מילוי מ"ה וס"ג , גם אם תמנה בחי' הניזונות עצמן שהם י"ט ול"ז בניגוד כ"ז ניזונות והם גי' אל הוי"ה , שכבר נת' אללניו ששם ההוי"ה הוא בז"ל , וגם נת' אללניו שחיבור ב' שמות אלו אל הוי"ה הוא בעולם היטירה שעתה נגמר ונשלם ליקרא בכ' שמות אלו אח"כ יש זמן ג' שאחז"ל והוא ענין ג' חדשים הא' שאז הוכר העובר כמ"ש בגמ' במשנת היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהיו לה ג' חדשים והענין הוא שאחר מ' יום של יצירת הולד שנכנס שם מילוי ס"ג שהוא המזויר זורת הולד עוד נכנסים בו מ"ו ניזונות דמילוי ע"כ במ"ו ימים אחרים והנה בין כולם הם פ"ו ימים שבהם נכנסו ג' המילויים של ע"כ ס"ג מ"ה ובכך נשלם טיפת הדבורא שהוא ע"כ להטויר ואז נק' היכר העובר לגמרי , ואעפ"י שאינם ג' חדשים שלמים אין חשש כי מ"ש בגמרא ג' חדשים לאו דווקא בלמאנס ובפרט אם תמנה החדשים חסרים יהיו פ"ז ימים שהם הנו' פ"ו עם הכוללות :

פ"ג ואמנם אם תמנה הניזונות עצמן יהיו ק"כ ניזונין וה"ם מ"ש בגמרא רואה אשה בקב ותפלות מט' ופרישות , גם ז"ס וחנינא בני די לו בקב של חרובין מע"ש לע"ש פי' שבהיות ג' מילויים אלו חסרים מו"א היה בחי' ק"כ חרובין שהם בחינת המלכים א' דאתחברו כנו' בא"ר ובס"ד וכשנכנס בו זה הק"כ שהם ג' מילויים הנו' אז הוא מתוקן ושלם ואז חייב בחלה כמ"ש במס' עדיות בש"א מקב לחלה ובה"ה מקביים שאז חייב בחלה וה"ם מ"ש בגמרא אדה"ר היה חלתו של עולם , והאמנם ביאור משנה זאת הענין הוא כי הנה ב' קבים יש הא' הוא טוב וה"ם ג' מילויים ע"כ ס"ג מ"ה שהם י"ט ל"ז מ"ו בגימ' ק"כ והוא מבחי' פנים וזהו ק"כ שהאשה רואה בו מעשרה ופרישות שהאשה היא שם הד' שהוא שם כ"ן שהוא מ' הנק' חלה כנודע ומקבלת ג' מילויים הנו' הנק' ק"כ טהור ויש ק"כ אחר הנק' ק"כ חרובין שזה היה בזמן חרבן ומיתת המלכים כנו' וזה אינו כ"כ טהור כמו הא' לפי שהוא מבחי' אחרונים שהקלי' נאחזים בו שהם גרמו חרבן המלכים כמ"ש בע"ה והם ד' בחי' אחרונים דד' שמות ע"כ ס"ג מ"ה כ"ן שהם המדרגה הו' שיש בכל שם מהם ככ"ל אשר יש באחרונים המלאים של כל שם מהם כ"ו אותיות מילוי חוץ ממילוי אחרונים דשם כ"ן שאין בו אלא כ"ד אותיות נמצא סך כל אותיותיהם ק"כ וכנגד ב' בחי' אלו שהם ב' קבים פסקו ב"ה שהוא חייב בחלה כיון שכבר יש בהם ק"כ הא' של חרובין ונוסף עליהם ק"כ הב' הטהור הרי נתחייב בחלה אכל ב"ש סברי שכיון שיש ק"כ א' כבר יש בו רמז אל הק"כ הטהור ודי בזה גם ז"ס משנת מס' חלה קב חדש וקב ישן שנשכו זה בזה וכו' והם ב' קבין הנו' א' ישן בימי החרובין וא' חדש

הם בן"א לבדו בבחי' חג"ת שלו כנ"ל ולסיבה זו נק' הו"א קיטע על שם שהם עולים למעלה ומילויים שהוא הק"כ יולא לחזק:

גם דע שנת' בענין שבת שכל אחיות הקל' ביום שבת הוא כנה"י שהם רגלין דו"ה כלבד שמתעלן ביום שבת למעלה ממקומם ולא נשאר מקומם פנוי וחלל בסוד מחלליה מות יומת ולכן נק' הו"א קיטע בסוד לו הרגלים שנקטעו ועלו למעלה ממקומם ולא ירד ה"ל הק"כ כנו' גם בזה תבין מ"ש בחיקונים דק"ו ע"א ת"ס שמענה דעובדה הוא בחד כ"כ מלינון בעלי קבין וכו' פי' כמ"ס לעיל שהו"א יש לו הק"כ הזה ממילוי ג' שנות ע"ב ס"ג מ"ה אשר בו כנ"ל וגם ק"כ זה הוא כנמטריה אלהינו ולהיותם מבחי' מילויים הוא דין שמילוי בני' אלהים כנו' ואלו הו"מ שמתו בארץ אדום כולם ירדו למטה והובררו שם והם עומדים שם בבחי' רוחניות וכשמה אל הקליפות והנה יש מקום כנ"ע ההחזון אשר שם היא נקודת הבינה ושם קרוב אליה עומדים אותם המלכים שכלו בארץ אדום ואותם הנשמות של הדריקים אשר שם כולם הם מבחינת בעלי קבין כי הם מסוד זה הק"כ הנו' ולכן הם זריכין להתלבש באותם הקבים ודי בזה. וגם בזה תבין מ"ס בתיקונים כ"י כל רב מכלל וכל רבי מ"י וכל רבא משאר הארצות פירוש כי בלאת ז"ה להשפיע באותם המלכים העומדים בח"ל אינו יולא רק בבחינה המילויים לבד. והנה האחרונים דשם מ"ה דאלפין פשוטים הם ע"ב ומילויים הם ק"ל וב' בני' ר"ב וזהו כל רב מכלל וז"ס הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ובא מלרים כי בלאתו ממלרים הוא יולא בסוד עב ק"ל הנו' שהוא בני' ר"ב וגם רבא הוא ע"ב ק"ל הנו' עס הכלל אבל בא"י הוא בסוד רבי שהוא בתוספת י' שהוא י' אותיות דמילוי השם בעלמו בבחי' פנים המתקשרים עס ע"ב ק"ל ונעשו רב"י. והנה ע"ב וק"ל עס ארבע אותיות פשוטות עצמן של ההוי"ה שהם בני' כ"ו הרי רוכב ר"ל כ"ו ור"ב כי שם ההוי"ה רוכב על ע"ב ק"ל ובהתחברותם נעשה רוכב והכן זה היטב:

שער לידת המוחין

(בע"ה שער המוחין)

פ"א ונחזור לעיל ונאמר שהנה נתבא' שלש הכחיות של הו"ק שהם הנק' מלכי אדום הימתי נתקנים. ועתה נרוך לבאר עוד בחינה אחרת והיא מה שנתברר אללנו בהרבה מקומות שגם בזמן העיבור יש בחינת מוחין אל הו"א שהם ג"ר אלף שהם בחי' שמות אלהים כנו' אללנו בהרבה מקומות. וכאשר נעריך דר' כלים של המוחין בזמן י"ב חדשים נמצא שבג' חדשים נגמר בו כלי הראוי להיות לו מוח א' והנה כלי המוח. ההוא הוא מבחינת אלהים והוא בני' פ"ו כמנין הנו' שהוא קרוב לשיעור הימים שיש בשלשה חדשים שאז נגמר מוח א' של אלהים ונמצא כי בתשלום י"ב

חדש עתה בימי העיבור גם ז"ס מ"ס בשבת פ"ו הקיטע יולא בקב שלו דר"מ וביאור הדבר שהנה אלו המלכים שכלו בארץ אדום שמתו שהיא בחי' שבידתם ויירדתם בעולם הברואה ושם נתגלו בחי' הקל' ואלו המלכים נאחזו בקל' ונעשו בחי' נשמה עליהן. וכבר נת"ל שאלו המלכים הם בחי' ז"ת של י' הנקודות שיולאו מאורו העינים כנ"ל באורך ואלו הו"ת הם בחינת ז"ה שכולל ו"ק והו' היא נוקבא ואלו כולם יולאו כפרדות זמ"ז שלה בדרך קיום כמש"ל ולא היו מקושרות זכ"ז ה"ל כל אח' בפ"ע זו תחת זו כנ"ל ולא נק' רה"ר שאין רבים אלא אבהן דלינון חג"ת כנו' כס"ה וכתו'. ואח"כ כשנכנסו במעני הבינה בסוד עיבור כנ"ל נתקנו ונעשו רה"י שנוכחו עשרה ורוחבו ארבעה והענין שנתקשרו ונתחברו ונתאחדו כולם בבחינת קיום מקושרים שהדבר הזה נקרא פרלוק. והכן הקדמה וזכרה שתבין מלת פרלוק הנו' תמיד אללנו שהוא היותם מקושרות זו בזו על ידי קיום המתפשטים זו בתוך זו ומתלבשות זו בתוך זו כמבואר לעיל בדרוש ע"י ע"ס היטב ולא נק' כל הו"ק פ"א מיוחד הנק' ז"ה שרוחבו ארבעה שהוא ארבעה אותיות הוי"ה וגובהו עשרה אותיות דמילוי אלפין שהוא כז"ה כנודע. והנה אלו המלכים עדיין לא נגמרו להתברר עד ימות המשיח שאז יבוררו לגמרי והסיגים יתבטלו בסוד בלע המות לנלח והטוב שבהם יתבררו ויתחברו עם הקדושה אשר בהמשך זמן רב מתברר מעט מעט בכל יום ובכיתת המשיח יושלמו להתברר. והנה לו המלכים שעדיין שם בסוד נשמה אל הקל' נק' רה"ר וכל מזונם והשפעתם אינה רק בסוד ק"כ שהיא בחינת מילוי הנעלם בשם ע"ב ס"ג מ"ה שהם מ"ו ל"ז י"ט כנ"ל ודע כי לעולם כאשר השם הוא לבדו בלתי מילוי אז הוא יותר גרוע מהמילוי עצמו שהוא לבדו אמנם להיות שניהם יחד השם עם מילוי אז השם בעלמו בפשוטו הוא יותר חשוב ומעולה מן המילוי שבו וז"ע לעיל:

והנה אלו המלכים הנו' הנשארים למטה בסוד ר"ה אינם מתפרנסים וניזונים אלא ע"י זה הק"כ הנו' וה"ס ק"כ חרובין שהמלכים נשארו חרובין ויבשים בסוד ומלכין א' מיתו הנו' בס"ד פ"ק אבל מן השם עצמו אינם יכולים להתפרנס. והנה מל"ו בני' אלהים לרמוז על המלכים הנו' הנק' אלהים בסוד הדינים ולכן אינם מתפרנסין אלא מהמילוי שהוא בני' אלהים והוא בני' עולה ק"כ כנו'. והנה ביום השבת אסור לטלטל בר"ה שהוא רשות אלו המלכים הנו'. והנה הוא מוכרח שיתפרנסו ויולאו להם מזון מרה"י שהוא ז"ה אחי התיק' ור"מ סוכר שהו"א בהיותו בבחי' קיטע לבד אז יולא בק"כ שלו הנו' שם בר"ה לפרנסם ולהיות שאינו יולא רק בבחי' הק"כ הנו' לבדו לכן נק' קיטע כי השם עצמו נקטע ועלה למעלה אבל הקב שלו כלבד שהוא המילוי הוא הולא לפרנסם בר"ה וכבר הודעתך לעיל שהג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה שמילויים הוא הק"כ הנו' הנה ג'

י"ב חדשי העיבור נגמרו הד' וכל זה הוא בבחי' כלים
 שומנם י"ב חדש אמנם בבחי' הניולות שומנם תשעה
 חדשים הוא באופן אחר שהנה נודע אללנו שהמוחין
 פרטון ד' וכללותיהן ג' לבד שהם חכ"ד של ז"א כי הדעת
 כולל חו"ג ונמצא שמוח אחד מבחי' הניולות נגמר כג'
 חדשים וג' המוחין נגמרים בתשעה חדשים שהם
 זמן עיבור הניולות וגם לסיבה זו ארו"ל שבשלה
 חדשים הוכר העובר לפי שכבר יש לו מוח אחד מתוקן.
 אמנם אני מסופק מה ששמעתי ממורי ז"ל אם המוח
 הא' שמתחיל להקין בשלה חדשים הא' הוא המוח
 הנקרה חכמה להיותו א' וגם שהוא קו ימין או אם הוא
 הדעת שהוא האחרון שבו סוד החו"ג המגדלי את הולד
 ובחי' הא' נראה, יותר שהימין נתקן תחלה שאין בו כ"כ
 דיניוקה וגם יש במוחים שהם הג"ר בחי' האורות הג"ל
 שהם ג' בחי' אכ"ך (נוסח ע"א כי ג' בחי' הם) ולכן שים
 דעתך להבין ענין הקדמה זו שהיא לריבה לך ומוכרח'
 להבין רוב דרושי ז"א והיא הקדמה בענין מוחין דקטנו'
 ויניקה וגדלות דז"א. דע שעיקר ז"א הוא בחי' ו"ק
 בלבד בבחינת פללות כל עולם האלילות בהיותו מזווייר
 בבחי' פ"א בלבד כולל כל האלי' כנ"ל, ואמנם בבחי'
 פרטות עצמו הוא פ"א שלם כולל כל י"ס שבו וא"כ
 מוכרח הוא שמלכר היות לו ו"ק הנו' יש בו בחי' ג"ר
 שבו וענין זה הוא לעולם ר"ל בשלה זמנים שיש לו ז"א
 שהם הג' עיבור ויניקה ומוחין ר"ל גדלות שאעפ"י
 שאנו קורים ומכנים בחינת מוחין אל זמן הגדלות אין
 הסיבה לפי שביניקה ובעיבור אין לו מוחין שמוכרח
 הוא שתמיד יהיה כולל י"ס שבו שמכללן הם הג"ר שהם
 הג' מוחין והבן זה אכל הסיבה היא כמה שנבאר
 עתה שהמוחים שיש לו בעיבור ויניקה אינם חשובים
 אלא אותם גדלות ולכן נכנה זמן הגדלות בשם מוחין
 והבן זה מאד, וזה ביאור הענין דע שבימי העיבור
 והיניקה שערדין אז נק' ימי הקטנות דז"א יש בו ג"כ
 בחי' ג"ר שבו והם נק' תמיד בשם מוחין וזל"ת ו"ק שבו:
 והנה כמו שנתבאר שבו"ק יש אכ"ך שהם ג' בחינות
 שבהם והנה הכלים הם האיברים שבאדם והניול'
 הם הנפש שבאברים החיולנים שבאדם הכלולים מבשר
 וגידים ועלמות כנודע שהם רמ"ח אברים, והאורות
 הם נפש של האברים הפנימים שאין בהם בשר וגידים
 ועלמות כגון הלב והריאה והכליות והכבד וכיוצא בזה
 ואין כונתנו נפש בלבד ששם נפש כולל לכל חלקי
 הרוחניות נר"ן וכו', והנה גם כג"ר יש בו ג' בחינות
 אלו שהם אכ"ך והם ממש עד"ה שהאורות הם הנר"ן
 שבאבר הפנימי שבהם שהוא המוח עצמו שאין בו בחי'
 בשר וגידים ועלמות אלא דומה ללב והריאה וכו' כנו'
 והניול' הם נפש אל האיברים החיולנים שבאדם הכוללים
 בשר וגידים ועלמות והכלים הם האיברים עצמן, ונלע"ד
 חיים שהכלים כוללים האברים החיולנים והפנימים לא
 שחלקים לב' בחינות שיש בכלי פנימיות וחילופיות כנ"ל
 וזה עצמו הוא בחינת אברים החיולנים והפנימים, והבן

זה מאד כנלע"ד:
 ואמנם התחלקות ג' בחינות הנו' הוא בזמן הגדלות
 אמנם בזמן הקטנות שהיא ימי העיבור והיניקה
 מתחלקים ג' בחי' הנו' באופן אחר, והוא שכן הכלים
 נעשים האברים החיולניים שהם העלמות הנק' ג' חללי
 דגולגלתא הנעשים מן העלמות ממש היבשים ונעשים
 בצורת ג' כלים חלולים ומן הניולות נעשו ג' הקרומות
 שיש בתוך ג' חללי דגולגלתא החופפים על המוח כנודע
 ואלו הקרומות הם הם הנקראים חללינו תמיד מוחין
 דאלהים לפי שבחי' מהניולות שהם דינים אשר לסיבת
 היותם דינים יתרו הניולות עם הכלים גם כן בעולם
 הבריאה כנ"ל בדרוש הרפ"ח נילוני, ומבחינת האורות
 נעשו הג' מוחין עצמם שהם כדמיון הבשר הרך מאד
 כמו ליחה לבנה והם מוחין חומריים ממש אלא שהם
 יותר לחים וזכים משאר הבשר דשאר האברים ואלו המוחין
 החומריים הנעשים מבחינת האורות הם הווי"ת ממש
 הפילו בימי העיבור והיניקה והקרומית לבדם הם הנק'
 אללנו מוחין דאלהים דקטנות, וזכור זה מאד לפי שהם
 מבחינת הניולות שהם דינים אכל המוחין הם שמות
 של הווי"ה, והנה כל זה הוא בעיבור ויניקה כי בזמן
 הגדלות הוא באופן אחר כנ"ל שהכלים הם האברים
 והניולות הם נפש האברים החיולניים והאורות הם נפש
 האברים הפנימים והם בחי' נפש וכשמה ורוחניות גמור
 אל המוחים החומריים הנו' שנעשו בימי הקטנות והם
 ג"כ בחי' שמות של הווי"ה אחרים יותר מעולים ורוחניים
 משמו' ההווי"ה של המוחין החומריים עצמם הנו' ונמצא
 הכלל העולה שהמוחין של ימי הקטנות הם מוחין
 חומריים והם הווי"ת והקרום שלהם הם שמות אלה"ס
 אכל המוחין דזמן הגדלות אינם בחי' המוחין החומריים
 כלל רק נשמה ורוחניות המוחין בלבד אשר לו הנשמות
 של המוחין הם כמשכים מרוחניות דהאורות שיש במוחין
 דארו"ה עצמן ומאשר הם ממשיכים ג"כ מלמעלה מהם
 שהם א"ה ועיין במ"ש בע"ה, ונמצא שכל מקום שזכור
 בחינת מוחין גדלות הין הכוונה במוחין החומריים
 שאלו כבר נעשו בימי העיבור והיניקה רק הכוונה היא
 כנשמה וברוחניות המוחי' הנמשך לו בימי גדלותו וזכור
 זה ואל תטעה:
 פ"ב ונחזור לענין הא' שהנה נת"ל איך ג' בחי' שבו"א
 או כנוק' לתקן והם אכ"ך וכולם נכנסו
 להתקן כסוד העיבור כג' המקומות שיש בפרטוף הכולל
 לבונה ותבונה והם יסוד הבינה ויסוד התבונה ומקום
 החתך שבו ז' לזו וז"ס מש"א רז"ל בגמרא ג' חדשים
 הראשו' הולך דר במדור התחתון וג' חמשי' במדור
 האמצעי וג' חדשים האחרוני' במדור העליון, והנה
 הם ג' המדרגות הנו', ויובן ג"כ מ"ש בגמרא ג' חדשים
 הא' התשמיש ק' לאשה ולולד והב' ק' לאשה ויפה לולד
 והאחרונים יפה לזה ולזה, והענין נקשר זכ"ז שהנה כג'
 חדשים הא' התשמיש והזיווג הוא למטה כיסוד התבונה
 ולכן כיון שכבר היתה שם ביאה א' לזורך העיבור נמצא
 שכל

למעלה כנו' הוא לב' תועלות האחד לצורך הלידה כנו' שע"י עלייתם מתרכבים שם האורות ורוחקים את העובר ומוליאים אותו לחץ. והב' הוא לצורך המוחין דו"ה כמ"א שאינם נכנסים כו"א חלף אחרי היותם מלובשים בנה"י דאימא ולכן הוצרכו להתרוקן מהאורות שלהם כדי שיכנסו במקומם אורות המוחין דו"ה כי שני בחי' האורות שלה ושל ז"ה א"ה להיות שם ביחד. והנה כאשר עולים ומסתלקי' האורות מהנה"י דאימא הם עולים ועומדים בחלי התחתון של ת"ת דאימא עצמה אשר שם הוא מעמד ז"ה בסדר העיבור ורוחקים אותו ומוליאים אותו לחץ וא"כ נמצא שהם עומדים תחת נקום החזה דאימא ששם עומדים ב' הדדים של האשה והרי הם עושים תועלת ג' בעלייתם למעלה כי אז נתוסף הארה גדולה בחזה וכולעים אותם האורות לחץ ונעשים במקום החזה בעין ב' דדים ונבקעים ומת' יולא החלב להניק את העובר אחר הלידה וזו היא סיבה וטעם למה אין באיש בחינ' בליטת הדדים כמו שיש באשה. והנה זה נרגש בחוש הראות שתבך אחר הלידה זכ החלב ויולא דרך הדדים משא"כ בתחילה. והנה נודע שהחלב היה דם בתחילה שהיה עומד למטה ברחם שלה ועלה משם עד מקום הדדים והתפך לחלב כי ע"י עלייתו לא האורות הנז' שם למעלה גורם להתהפך לחלב וזה יובן מ"ש רז"ל ע"פ אדם כי ימות באלה"ן אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה כי התורה הוא הז"ה עצמו וכנודע שהוא נק' תורה שכתב והקיוס שלו הם המוחין ואין התורה יכולה להתקיים ר"ל להיות מוחין המקיימים אותו אלא ע"י בינה הנק' מ"י כנודע שהיא ממיתה עצמה בשביל התורה שהנה"י שלה מסתלקים האורות שלהם ונשארים כמתים כלים בלתי עצמות וגוף בלי נשמה ועושה כן בשביל התורה שהוא הז"ה כדי שיתלכשו בתוכם המוחין שלו שהם המוחין שלו ועיין לקמן התלכשות זה מה עניינו :

גם ז"ס פ' הנז' ויאמר בילדכן וראיתם על האבנים שהנה בעת זמן הלידה מסתלקים האורות מהירכין של האשה שהם כ"ה שלה ונשארים קרים ויבשים כאבנים כמו ירכי האדם במותו שאורות שכתובו שהיא הנשמה היא כמו אש בסוד נר ה' נשמת אדם ומחממת לאדם בהיותה בו ואחר שמת מתקרר ומתקשה וכאשר יסוד העפר קר ויבש ולכן קרה הפ' הזה לז"ה של האשה בעת לדתה אבנים לטעם הנז' שנשארים קרים ויבשים כמו אבנים וגם הוא לטעם אחר כנודע מס"ה והתי' שהג' ת"ת נק' אבות ונה"י נק' בנים ולכן נק' אבנים לשם בנים (ס"ה אס ובנים). טעם ג' כי נה"י שלה הם חוזרים להעשות בחי' נוף עצמו לזו"ן שהם בני ההבונה כאשר מתלכשים בתוכם :

שכל הזיוונים שהיו משם ואילך הם לבטלה שכבר מספיק לאשה ולולד. הביאה הא' והאמצעיים אז הזיווג הוא במקום החתך ואז הזיווג הוא יפה לולד שהם לצורך הניול' אשר שם אבל לאשה עצמה קשה לפי שאין שם בחי' יסוד הראוי לכיאה ולזיווג והנ' חדשים האחרונים שהזיווג הוא ביסוד הבינה למעלה אז יפה לולד שהם בחי' האור' אשר שם וגם יפה לאשה כי שם בחי' יסוד שהוא מקום כיאה וזיווג ואין לה זכר. שאעפ"י שאמרנו כי בנ' חדשים האמצעיים הזיווג הוא במקום החתך ובנ' האחרונים הזיווג הוא ביסוד הבינה הענין הוא שכל בחי' הנז' של הולד עולים למעלה ואפילו בחי' הכלים למעלה ממדרג למדרג עד המדרג העליון ואח"כ בעת הלידה מתגלגל הולד הכלול מנ' ויורד למעלה עד למטה ויולא ואז הוא זמן הלידה :

פ"ג ועתה נבאר ענין הלידה איך ילדה אימא עילאה את זו"ן והנה בביאור התפילות בביאור כונת ק"ש נכתב' ענין לידת אימא עילאה את זו"ן בסוד ו' חיבות שיש בפ' שמע ישראל וע"ש היטב ששם כת' יסוד הענין הוא כי הנה הז"ה הוא הולד הנתון בעיבור במעי אימא שהיא תבו"ט' חדשי העיבור ובכלות ט' חדשי העיבור אז נולד ויולא לחץ ואמנם יש בחי' לידה בין כו"ה עצמו בין בבחי' המוחין שלו של זמן הגדלות כנ"ל שהם בחי' רוחניות ונשמות המוחין דו"ה וב' בחי' שוות שכבר נת"ה שתמיד נכנסים ומתלכשים נה"י דאימא ומתפשטי' תוך ז"ה עצמו בין בבחי' זמן העיבור ובין הקטנות שהוא זמן היניקה ובין בזמן הגדלות הנק' אלוליו מוחין גדולות שהוא רוחניו' המוחין כנ"ל. והנני מחזיר לבאר בחי' לידת המוחין גדולות דו"ה שהוא בחי' רוחניותם ונשמתם כנ"ל וממנו ית' לך לידת ז"ה עצמו ממש שהכל א'. ודע כי הנה הפ' אומר ויאמר בילדכן וכו' על האבנים וכו' ואז"ל כי האבנים הם הירכין של האשה שכאשר יולדת מטעמים ומתקשים כמו האבנים ולכן נק' אבנים. ולהבין זה נבאר תחילה מה ענין לידה ומי גרם לה. והענין הוא שהנה יש אורות רבים שם בבטן אימא עילאה ע"י עיבור הזה הנז' והולד שהוא ז"ה רואה לאת ולהתולד ולהיות פי רחמה צר ושקום א"ה אל הולד לאת מתקבו ולכן כאשר בא זמן הלידה שנגמר זמן העיבור וכבר נתקן ונלטייר העובר אז בחי' האורות והרוחניות שיש בנה"י של אימא מסתלקים משם ועולים למעלה בגוף אימא עצמה במקום שהעובר עומד שם בבחי' עיבור ואז מתרכבים שם האורות שהנה יש שם האור של הת"ת עצמו דאימא והאורות של מחצית הגוף התחתון שלה כנו' וכל האורות דו"ה שצומדים שם בסדר העיבור ואין הכטן שלה יכולה לסבול כל רבוי האורות ההם ואז האורות של בחי' אימא עצמה שהיא בעלת הכנת הרוחקים את האורות דו"ה שאינם שלה ששם אורח ומאליים אותם לחץ דרך פי יסוד שלה ונבקע ונפתח רחמה ויולא הזו"ן לחץ ונמצא שעליית והסתלקות האורות דנה"י דאימא ממנה

שער המוחין פ"א

(בע"ח שער לידת המוחין)

פ"א ונבאר עתה ענין התלבשות המוחין דז"א בתוך הכלים דנה"י דאימא שנשאר ריקנים בעת הלידה ככ"ל כרי שאח"כ יהיו מתפשטים תוך ז"א ותחלה נבאר בחי' אימא עצמה שא"ה שתשאר חסרה מכלתי נה"י לה לעצמה שאם נאמר שנשארית כך בחופן הזה שיהיו ג' אחרונות שהם נה"י שלה מתלבשים תוך ז"א תמיד א"א זה לפי שבהיותה כך לא תוכל להזדווג עם אבא והרי נודע כי זיווגא דא"א הדיר ולא פסיק לעלמין ולסיבה זו מוכרח הוא שיתקוץ לה נה"י אחרים חדשים לצורך עצמה בבחינת הכלים שהאורות שלהם כבר ביארנו שנתעלו בה בעצמה ולא נתלבשו בז"א ואז תהיה אימא שלימה בכל י"ס ותהיה כולה למעלה מז"א ותוכל להזדווג עם אבא. ואמנם ענין התחדשות הויות נה"י חדשים לאימא הוא באופן זה שהנה נתב"ל שבחי' הכלים של נה"י דאימא בלבד הם אשר נתלבשו בהם ובתוכם רוחניות ונשמות של המוחין דז"א ואח"כ נתפשטו הכל ביחד תוך ז"א כמ"ש לקמן אבל רוחניות ונשמות הנ"י דאימא שהם האורות שבתוכם לא נשארו שם אמנם נסתלקו למעלה ועמדו בתוך חלי התחתון דת"ת דאימא ככ"ל ואז הרוחניות והאורות הם מהוים וממלאים כלים אחרים דנה"י לצורך עצמן ואז נשלמת אימא בי"ס גמורות מלבד הנ"י שנתלבשו תוך ז"א ופשוט הוא שאין כח באורות ההם להמליץ ולהוות כלים אחרים חדשים לגמרי אמנם הוא ע"ד הגדלת הקטן שהולך וגדל וכן בכאן הלבוש דאימא ר"ל בחי' כלים שבה שנשאר חליו קיים למעלה ולא נכנס בז"א הוא נגדל ומתארך עד שהולך ומכסה ומלביש את אורות עצמות ורוחניות דנה"י דאימא וא"כ צריך שיגדיל כפליים ממה שהיה כדי שיקפיק לזה, והנה זה סדר כפילתם הנה ז"א אינו לוקח מכלים של אימא רק מתחילת שליש התחתון דת"ת של אימא ולמטה עד נה"ס שבה כמ"ש בע"ה, ונמצא כי מה שנכנס בז"א הם ד' מדות ושליש שהוא שליש התחתון של ת"ת ונה"ס של הבינה והנה צריך שד' מדות ושליש אחרים עליונים יוכפלו כיוד נתחיל מתחילת ב' שלשים אחרונים שיש בבינה דאימא ונמנה ויהיו ד' מדות ושליש שהם ג' מדות שלימות דעת וח"ג וב"ג של בינה דאימא ושני שלשים עליוני' של ת"ת דאימא הרי ד' מדות ושליש ואלו נגדלו ונכפלו כפליים ונעשו ח' מדות וב' שלשים שהם שני שלשים תחתונים דבינה דאימא וד' חג"ת ונה"ס שבאימא הרי נשלמה בי"ס שלימות זולת מה שנכנס ממנה בז"א ככ"ל וא"ת למה לא נכנס בתחלה בז"א מבחינת ב"ש תחתונים דת"ת דאימא ולמטה ואז נמצאו ד' מדות וב"ש ואז היתה כל בחי' הבינה דאימא נכפלת ונגדלת שמתחלת הבינה דאימא עד קיום שלוש הא' דת"ת דאימא הם ארבע מדות בינה דעת חכמה וגבורה ועוד שליש העליון דת"ת

והיו נכפלים ומספיקים אבל עתה שאין הכתר דז"א עולה למעלה משליש התחתון דת"ת דאימא. נמצא שלא נכפלה כל הבינה דאימא אלא ב"ש התחתונים ולמה היה כך, והתשובה היא כי דע הקדמה ה' והיא כי כמו שנת' כי זיווג א"א שהם בחי' ב' פרופים שנעשו מבחי' חו"ב דכללות עולם הא"י בהיותו נחשב כולו פרטוף א' כנו' בהרכה מקומות הנה זיווגא דדיר ולא פסיק לעלמין וגם דכחדא חינון נפקין וכחדא חינון שריין ואין הפרש בהם כי אימא גדולה כאבא שזה הטעם דזיווגיהו דדיר משא"כ בזו"ן שאין זיווגיהו דדיר לפי שהנוק' לפעמים גרועה וחסרה ממנו ואינם שוים ואז אינה יכולה להזדווג עמו, והנה כן הענין בכל בחי' חו"ב פרטיות שיש בכל פרטוף ופרטוף שב' שוים במציאותם וזיווגא דדיר וא"כ נמצא שהח"ב הפרטים שבי"ס דאימא לריכוס שיהיו שוות במציאותם ויהיה זיווגא דדירי ולכן אם ז"א היה לוקח מאימא ב"ש התחתונים דת"ת שלה היתה לריכוס כל הבינה דאימא להתגדל ולהכפל כולה ובה ודאי יש בה תשות כח משא"כ בחכמה שנשאר כל כחה בה ולא הוכפלה להשלים חסרון בחי' אחרת שתחתיה מה שא"כ בבינה שחצי כחה ניתן אל התחתון, ולכן הוצרך שז"א לא יקח מהת"ת דאימא רק שליש התחתון לבד ועי"כ לא חלטרך הבינה דאימא ליכפל רק ב"ש התחתונים וישאר שליש העליון שלה קיים בכל כמו ובבחי' שליש הזה תהיה שזה עם החכמה, וביאור הענין הוא שהנה הבינה היא לורת ה' ה' שבשם כנודע ולורת הה' היא ג' קוים הכוללים כל י"ס שבה שקו ימין כולל חס"ן שבה וקו שמאלי כולל בג"ה שבה וקו האמצעי כולל כדתי"ס שבה והנה שליש העליון שבה הם חב"ד (ס"א כח"ב) שבה שהם ג' ראשים של ג' הקוים שבה והם ג"א שבה וכיון שאלו קיימים בכל כחם בשלימותם מספיק בזה שכבר ג"א שבה שלימות וגם שכיון שג' ראשי הקוים נכרים בשלימותם אין צורך לתשלומין וכפרט במקום המוכרח שיוכפלו מהטעם הנז"ל, ועוד טעם אחר קרוב אל הנ"ל והוא כי ג"א לעולם הם חשובות בא' ואם כל הבינה דאימא היתה נכפלת ותשש כחה נמצא שאין לה השואה כב' הא' ולכן הוצרך להניח ממנה שליש א' שלא יותש כמו ובערך זה יהיה תשובה באחת מהרהשונות:

פ"ב ואחר שביארתי ענין אימא נבאר עתה הפרש ה' שיש בין זו"ן בענין המוחין שלהם כי הנה ע"ד ששיעור ז"א הוא מהת"ת דאימא מהשליש התחתון עד למטה כך נוק' דז"א היא מן הת"ת דז"א ולמטה לא שיש חילוק א' ביניהם והוא שהנה הנוק' דז"א מקומה בתחילה כאשר נאללה באחורי ז"א מהחזה דז"א ולמטה שעד החזה הוא שליש העליון דת"ת דז"א וממקום קיום החזה עד סוף הת"ת דז"א יש ב"ש תחתוני' אחרים, והנה שיעור הכתר דנוק' דז"א מקום ב"ש התחתונים דת"ת דז"א וזס"פ ושמתי בדבר שמותיך והענין שהנה נודע כי ה"ס מתפשטים בז"א מחסד שבו עד חוד שבו והס"ת חסד בגימ' ע"ב והנה החסד המתפשט בתוך הת"ת דז"א

דו"א בהיותו מתחלק לג' שלישים יהיו כל שלוש ממנו כמספר כ"ד כי ג"פ כ"ד הם ע"כ כמנין חסד כנו' והנה כתר דו"א הם ג"פ אור אור אור כמנין כתר ע"ה אבל הנוק' כתר שלה הוא ב"פ אור שהם כנו' בית כנודע שהנוק' נק' בית ושו' ב"פ אור אור שיש בכתר של הנוק' הם ב' נת שני שלישים דת"ת דו"א שלוקחתם הנוק' לכתר שבה אשר כל א' מהם הוא כ"ד כנו' וז"ס ותמלא כדה ותעל כ"ד ה' וז"ס כ"ד אותיות שיש בפסוק בשכמל'ו כנו' בזוהר וז"ס כ"ד ספרים דאורייתא ולכן הנוק' נק' ד"ך ועניה לפי שחקר ממנה כ"ד שהוא שלישי ה' והיא ד"ך ועניה וז"ס מ"ש רז"ל משחרב בהמ"ק אסור להרס שימלא פיו שחוק בעוה"ז כי בעת שנחרב כ"ה שהיא הנוק' הנק' ביח לסיבת לקיחת הכתר שלה כ"פ כ"ד כ"ד שהם ב"פ אור אור כמנין בית ולכן משם ואילך אסור לשחוק כי שחוק כנו' ב"פ אור אור וכיון שנתלקו הכ"פ אור חין שחוק בעולם ולע"ל שיבנה כ"ה כנו' אז נאמר ושמתי כרכד שמשותף שיחורו לה ב"פ כ"ד כ"ד הנו' ונק' שמשותף על שמאירים כשמש וגם לפי שלוקחתם מגוף הת"ת דו"א הנק' שמש כנודע להיות לה בחי' הכתר שבה ונמלא שהם ב' שלישים מן השמש וזהו כ"ד כ"ד שמשותף שהז"א עצמו כולו נק' שמש וגם ת"ת שבו נק' שמש והענין כי כל חסד נק' אור בסוד ה' אור דאית ביומא קדמא במעשה בראשית. והנה טעם לקיחת כ"ה התחבוכים בלבד הוא לפי יסוד של התבו' מתלבש בשליש העליון של הת"ת דו"א כנודע שהוא עד מקום החזה ומשם ולמטה האורות של החסדים הם מגולים ולכן חין כתר דנוק' יכולה להתחיל אלא בסוף סיום שלש העליון דת"ת שם התחילו החסדים להתגלות ומכאן הארה המגולית שם אז יולא שם כתר שלה מבחי' ב' שלישי החסד המגולים והמאירים ולכן הם ב"פ אור אור כנו' וזהו מ"ש למעלה שב"פ אור אור הוא שחוק. והנה ב' אפי"ן שבכ"פ אור אור האלו הם השרשים שלהם הנשארים בז"א ושאר האותיות שהם ו"ר ו"ר מאירים בנוק' ואז נעשים בה בחי' ביה"ת ולכן משחרב ב"ה אסור לאדם שימלא פיו שחוק אבל בהיותה לוקחתם נק' אשת חי"ל עטרת בעלה כי חיל כנו' כ"ד כ"ד הנו' ולע"ל שתקחם כתיב באלהים נעשה חיל שהיא רחל ועי"ז נבוס לריו בעת שיבנה ב"ה :

וזה"ש וישראל עושה חיל ר"ל שז"א הנק' ישראל עושה חיל לזנוק' ונותן לה ב' שלישים לו לכתר שלה ובמ"א יתבאר ענין ב' אורות לו היטב אבל שורש דרוש זה על מהכוננו הוא במקום אחר ע"ש מאד, גם שם כתבאר שז"א יש לו בכתר שלי' ג' אורות ולרחל ב' אורות ולאה אור א' בלבד בכתרים שלהם, האמנם מ"ש שהיא לוקחת לכתר שלה ב"ש התחבוכים דת"ת דו"א אינו לא מבחי' הכלי והגוף עצמו של הת"ת דו"א אמנם מהמוח המתפשט כתובו שהוא החסד המתפשט בתוך הת"ת דו"א כנ"ל אינה לוקחת ממנו רק חלי שלוש אור שלו בלבד ונמלא שלוקחת ב' שלישים דת"ת בבחי' גוף

וזה"ש וישראל עושה חיל ר"ל שז"א הנק' ישראל עושה חיל לזנוק' ונותן לה ב' שלישים לו לכתר שלה ובמ"א יתבאר ענין ב' אורות לו היטב אבל שורש דרוש זה על מהכוננו הוא במקום אחר ע"ש מאד, גם שם כתבאר שז"א יש לו בכתר שלי' ג' אורות ולרחל ב' אורות ולאה אור א' בלבד בכתרים שלהם, האמנם מ"ש שהיא לוקחת לכתר שלה ב"ש התחבוכים דת"ת דו"א אינו לא מבחי' הכלי והגוף עצמו של הת"ת דו"א אמנם מהמוח המתפשט כתובו שהוא החסד המתפשט בתוך הת"ת דו"א כנ"ל אינה לוקחת ממנו רק חלי שלוש אור שלו בלבד ונמלא שלוקחת ב' שלישים דת"ת בבחי' גוף

אין לה רק דעת מן הנבו' בלבד, והב' הוא שרדעת
ז"א הוא בראשו בבחי' מוח ממש ודעת הנוק' הוא
בשליש העליון דת"ת שלה ושם מקובלים כדעת ההוא
הנבו' שלה זולת התפשטות הנבו' המתפשטות בנופא
כו"ק כנודע. והנה סיבת היות דעת הנוק' נתון למטה
בנופא מבוואר הוא כיון שלא נמשך מדעת או"א העליון
שבראש אכל לריק לידע סיבה למה הדעת של ז"א נתון
למעלה בסוד מוח בראשו ממש כיון שלא נמשך ממנו
הדעת דאו"א כנ"ל והטעם תלוי בשינוי ה' הנו' והוא
כי ז"א אשר הכתר שלו יש לו חור גדול מאד וגופו
קטן יש בו הארה גדולה ויש בו כח להמשיך ולהעלות
את החו"ג שהם דעת דז"א ולהעלות דרך קו האמצעי
עד הראש ממש תחת הכתר כנודע שב' הם קו האמצעי
ואז יהיה ז"א דומה לאו"א שיש להם מוח הדעת שלהם
בראשם אבל נוק' דז"א שנוק' הכתר שלה גדול ואורו קטן
מאד אין בה כח להעלות וכאשר למטה בנוק' כי שם
מקום הראוי לו כי ממש חולב מאו"א כנו' והכן היטב
זה :

פ"ג ועתה לריך לתת טעם למה אין ז"א לוקח הכתר
שלו בת"ת דאימא ב' שלישים גמורים כשיעור
מה שלוקחת נוק' הכתר שלה בת"ת שבו, ובענין זה יש
ג' טעמים, א' הוא בעבור עצמו, והב' הוא בעבור
נוק', והג' הוא בעבור אימא עילאה, ונבאר אותם
שהנה טעם עצמו הוא מפני שאם ז"א יעלה ראשו עד
שיעור ב"ש דת"ת דאימא נמצא שאימא כשמתלבשת
ומתפשטת תוך ז"א כנודע נמצא שריך שתדיר אימא ויתר
למטה ויכנסו ב"ש דת"ת שלה תוך ז"א וקו האמצעי
שלה תתפשט למטה לפי זמן הת"ת שלה נעשה הכתר
דז"א שהוא קו האמצעי א"כ בדרת הת"ת של אימא ב"ש
למטה תוך ז"א לריך שגם היסוד דאימא שהוא בקו
האמצעי שלה יתר למטה ממקומו הנהוג שהוא
בחזה דז"א שהוא בקוף שלישי עליון דת"ת ויורד ליד
עד קיום ב' שלישים עליונים דת"ת דז"א, והנה נודע
שציקר הארת ז"א הוא מהחסדים שבתוך יסוד הבינה
שמתגלים בו מן החזה ולמטה שכבר נגמר מלכוד
היסוד דאימא שהיה מכסה עליהם ועתה אם תדיר יסוד
הבינה עד קיום ב"ש הת"ת דז"א לא יהיה גילוי אל
החסדים שבו"א רק בשליש התחתון בלבד והיה ז"א בלתי
הארה כלל, (בע"פ גרים גדולה) והטעם הב' שהוא
מפני נוק' הוא כי בהיות יסוד דאימא מקטנים בחזה
דז"א מתגלים החסדים והאורות וע"י הארה זו יכולה
הנוק' להכנות שם והיה נכנית ממש ולמטה באחורי ז"א
כנ"ל לפי שהנוק' אינה נכנית לא מהארת הנבו' אשר ביוסוד
אימא ובהיותם מכוסים ביוסוד דאימא לריכים לעבור ב'
מסכים א' הוא דופן מסך היסוד דאימא והב' הוא דופן
הת"ת דז"א עצמו ואחר כך יולא האור אל הנוק' וזה
לא תקבל הארה ולכן אינה יולא רק אחר כלות מסך
היסוד דאימא שאורות הנבו' מגולות ואינם לריכים
לעבור להאיר אליה רק מסך א' בלבד שהוא דופן ת"ת

דז"א ואם היסוד דאימא היה יורד למטה עד שיעור ב"ש
דת"ת דז"א לא היתה המ' נוק' דז"א יולאת וכננית אלא
משם ולמטה והיתה קלרת הקומה מאד מאד, והטעם
הג' שהוא בעבור אימא עילאה כבר נת"ל בתחילת דרוש
זה והוא שאימא עילאה כשמתלבשת משליש אחרון דת"ת
שלה ונהי"ם שבה תוך ז"א לצורך המוחין שלו לריכה
היא להגדיל ולהכפל כפלים להשלים חסרונה כשיעור
מה שנכנס בו"א והם ב"ש תחתונים דבינה דאימא ודעת
וחו"ג וב"ש עליונים דת"ת שבה וגדלים וכפלים כפלים
כשיעור חסרונה ואם גם שלישי האמצעי דת"ת שבה היה
מתלבש בכתר דז"א היתה לריכ' להתגדל ולהתכפל כפלים
מתחלת הבינה שבה עד סוף שלישי העליון דת"ת שבה
ואז בחי' בינה דאימא תשם כחה עי"כ ולא היתה שום
אל החכמה שבה וכבר אדרכנו לעיל בזה כל הצורך,
ועתה לריך להודיעך כי כל זה שאמרנו לעיל כי ז"א אין
שיעור הכתר שלו רק שלישי א' לבד הוא כאשר לא נכנסו
בו רק מוחין מלך אימא בלבד אבל כשנכנסים בו אחר"כ
גם המוחין דמלך אבא כנודע הנה אז יהיה שיעור הכתר
שלו אורך ב' שלישים כדמיון כתר נוק' והענין הוא מוכן
כאשר אמרנו לך משל אחד והוא אם היו לפניך ב' כלים
שויים בקומתם ממש והנה כשנכנס זה תוך זה בהכרח
הוא שהכלי הפנימי יוגבהו שפתיו למעלה משפתיו כלי
החיצוני, וכן הענין כאן כי כאשר הת"ת דאבא נלכס
ומתלבש תוך ת"ת דאימא להכנס יחד תוך ז"א יהיה
הת"ת דאבא גבוה למעלה מת"ת דאימא החיצוני אליו
וארכו וקומתו דכתר דז"א אז יהיה עד שם ויהיה
שיעורו כמו ב' שלישי הת"ת של אימא :

שער מוחין דצלם

פ"א ועתה נבאר ענין ג' בחי' שיש בו"א וג' נכללון
בשם מוחין וג' נק' ללם בסוד נעשה אדם
בצלמנו וג' כלולין בג' אותיות ללם מתא' לעילא כי
אות צ' דללם הם המוחין הנכנסים בפנימיות דז"א
ואותיות ל"מ הם ב' בחי' אורות מקיפים שיש על ראשו
התחתון ר' והעליון ס' ואלו ית' לקמן באורך בע"ה
אמנם עתה נדבר איך נעשים אלו מבחי' אימא ונבאר
בפרטות ג' בחי' אלו ונאמר כי הנה נכללון באופן אחר
והוא כי המוחין דז"א והם הנק' חב"ד שלו ובכללן נכלל
כל מה שלמטה מהם עד תשלוש פריקוף ז"א, הרי זו
בחי' א' :

בחינה ב' היא בחי' כתר דז"א שהיא ע"ג מוחין דז"א
הנו', בחינה ג' היא בחי' ב' המקיפים שלו
שהם ל"מ דללם כנו', והנה ג' בחי' אלו נעשו לזעור
מפאת ג' בחי' שיש כנגדם בתבונה כמש"ל כי המוחין
הלו הם מהתבונה ויש יותר עליונים מהם שהם מאימא
עילאה ונדבר עתה באלו דתבונה ונאמר שבה יש ג'
בחי' האחת היא נה"י שלה הראשונים שנתלבשו בו"א
להיות לו בסוד מוחין, הב' היא בחי' חזי"ת ונה"י שלה
הח"שים שנתפשטו בה מחדש כדי שתהיה שלימה בו"ס
גמורות

ספק שהעיקר והתכלית הם המוחין כי הנולגלתא היא כלי ולבוש טפל אליהם ודבר זה לא יעלה אפילו בדעת תינוק בן יומו כי פשוט שהכתר גדול מאד לאין קץ על חב"ד וכלא נחשבו אללו, אבל הענין הוא כי הנה המוחין הם חב"ד אבל שרשם של ג' מוחין נשאר למעלה הרושם שלהם ומציאותם בכתר ואותם המוחין שבתוך הכתר הם גדולים ומעולים לאין קץ על המוחין הנק' חב"ד ולכן תמצא ב'ב' אידרות שכתב מכתב ענין ו"ס בכללות כל האלי' אשר האריך נק' כתר ואו"א חו"ב מזכיר שם באריך בחי' גולגלתא ומ"ס דיליה אמנס חו"ב הם או"א שהם הענפים היוצאים ממ"ס דאריך הנק' כתר ועד"ז ב"ס הפרטיות שבכל פרטוף וא"כ בודאי שהמוח הסתום שבכתר ההוא הוא גדול מחכמה אשר בפרטוף ההוא שהרי הם מכתר נאללו ובהכרח הוא שבחי' הד' מוחין שהם חו"ב ורעת הכולל חו"ג שכל ר' נמצאים בכתר כמ"ס בכונת שיש שלום כי ז"ס ר' כריעות ור' זקיפות דעמידה ע"ש ונמצא שהמוחין הם למטה מבחינת הכתר ואינם כתובו כי הכתר הוא גבוה מאד מהם והם למטה ממנו לגמרי אמנס בכתר יש בו בחי' פנימיות שהם מוחין שבו בעצמו ממנו ובחי' חיצוניות הוא הנולגלתא אלא שחיצוניות הנולגלתא מתפשט עד למטה ומלבשת גם את המוחין הנק' חב"ד אבל עיקריות הכתר אינו אלא למעלה על אלו המוחין ועיין מ"ס בדרוש ג' ר' אתגלפן דא לנו מן דא הנו' בא"ז דף רפ"ח ע"א ושם תבין ענין מוח זה שבכתר שהוא מלבד המוח עצמו מה עניינו, והבן הקדמה זאת היטב :

פ"ב ועתה נבאר מהיכן נעשה הכתר הזה, והנה הוא נעשה מבחי' חלי התחתון דת"ת דאימא הנק' תבונה ככ"ל וזה עניינו שהנה נת"ל כי לסיבת הכנסת נה"י דאימא הא' תוך זעיר בבחינת המוחין הולכה להתגדל ולעשות לה נה"י אחרים חדשים ושם ביארנו איך היה הענין ואמרנו שהאורות דנה"י של אימא עלו בחלי התחתון דת"ת דתבונה לרשות את הולד שיו"ל ויו"א לחוץ ואז אותם האורות הולידו שם נה"י אחרים חדשים, ותשלום ביאור ענין זה הוא שהנה בהתעלות כל האורות ההם לאותו מחצית התחתון דת"ת דתבונה האירו ונתנו כח בכלי ההוא דמחצית התחתון דת"ת דתבונה והגדיל וממנו נעשה ג"כ נה"י אחרים חדשים ואז האורות הא' שסתלקו נתלבשו תוך נה"י שו החדשים כי הנה"י הא' הולכו להתרוקן לכמה סיבות ככ"ל אס לזורך לירת ז"א ואס לעשות כלים ולבושים לזורך מוחין דז"א עצמו ככ"ל אבל אלו שהם לתשלום י"ס דתבונה עצמה חזרו האורות להתלבש בהם, והנה מזה המחצית התחתון דת"ת ומנה"י (ר"ל נה"י החדשים) בבחי' כלים ובבחי' אורות ג"כ שלהם עצמן הם הנעשים כתר דז"א, והרי זה הוא שינוי א' שיש בין הכתר למוחין שהמוחין הכלים שלהם הם דתבונה והאורות שלהם הם דז"א אבל הכתר הכלים והאורות שלו הכל הוא מן התבונה כזה תבין

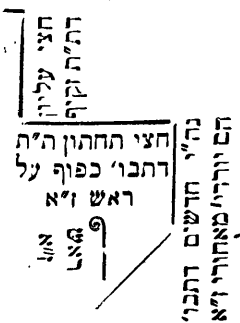
גמורות להזדווג עם אבא ככ"ל, הנ' היא בחי' שאר קומתה שהוא ממחצית העליון דת"ת שלה עד למעלה עד ראשה, וג' בחינות אלו מכוונות עם ג' בחינות אחרות באופן זה והענין הוא כי הנה נתבאר כי בעת הלידה עלו האורות של הכלים דנה"י דתבונה למעלה בחלי תחתון דת"ת שלה ונתרוקנו אלו הכלים מהאורות עצמן שלהם ולא נשאר בהם שום חיות כלל ועיקר כסוד אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ואז בהיותם כלים רקים נכנסים בתוכן האורות המוחין דז"א שהם מחכמה שבו עד למטה שהם ט"ס ונתלבשו בט"פ דנה"י דתבונה ואחר כך נתלבשו כולם תוך ז"א מחכמה שבו עד למטה כמ"ס בע"ה, ונמצא כי הכלים והנוף דמוחין אלו הם בחי' אחת שהם כלים וגופניות דתבונה עצמה אבל האורות והרוחניות והנשמה שבהם הם המוחין דז"א עצמו אמנס לפי שכבר נסתלקו אורות שלהם ונכנסו האורות דז"א במקומם לכן אלו הכלים דנה"י של אימא מתחלפים מטבעם הא' ונחפכים להיות עצם מעצמו וכשר מבשרו דז"א עצמו וכגופו ממנו דמיא ואינס נק' אלא כשם גופו דז"א ממנו :

ובזה תבין מ"ס בשער גדלות ז"א איך הוא שמן ו"ק שיש בו בלבד כנודע שכל עצמותו אינו רק ו"ק ואיך הגדיל אח"כ ונעשה בן י"ס גמורות ושם ביארנו שהענין היה כך שבו היה ו"ס הנק' ו"ק ונכנסו בו עוד ג"ס שהם נה"י דתבונה ומתחברים יחד ונעשה בן ט"ס באופן זה כי כלי פ"א דנלח דתבו' מתערב ומתחבר עם כפ"א דכלי חסד דז"א ונעשית חכמה שבו ופ"ב דכלי נלח דתבונה מתערב עם פרק תחתון דחסד דז"א דנלח דז"א ונעשית חסד דז"א ופ"ג כלי נלח דתבו' מתערב עם כפ"ת כלי נלח דז"א ונעשה נלח דז"א ועד"ז בקו שמאל ועד"ז בקו אמצעי כמ"ס ונמצא כי נה"י עצמם דתבו' מתערבים עם הכלים והנוף דז"א והכל נעשה כלי אחד ונוף אחד כהשואה א' ובנוף דז"א ממנו היו ולכן יקרא דבר זה הגדלה דז"א עצמו כי להיותם כלים רקים ונכנסו אורות מוחין דז"א לתוכם נעשו כנוף דז"א ממנו, והרי נת' בחי' מוחין דז"א מחכמה שלו ולמטה איך נעשה ע"י נה"י א' דתבו' שהם כלים כלי אור, הבחינה הב' היא הכתר דז"א אשר הוא נעשה מבחי' התחתון דת"ת ונה"י החדשים דתבו', והנה בחי' הכתר דז"א לריק שנבאר תחלה מה עניינו אס הוא מכלל המוחין דז"א או לאו, ואס הוא מכלל הי"ס דז"א או לא כי בדבר הזה יש מחלוקת גדול בין המקובלים וכפי הנראה מס"י הוא שחשבונו הי"ס מתחיל מחכמה כמ"ס אחת רוח אלהים חיים וכו' וכן אמרו אין ראשית אלא חכמה ויש ראיות הרבה לסברה זו, גם מה פי' לשון כתר ולמה נקרא כך, והנה כפי הנראה מס"ה זהו' שהכתר היא גולגלתא וחב"ד הם המוחין שבתוך הנולגלתא ואס כך הוא נמצא שהכתר הוא גרוע בתכלית הגירעון כי הנה הוא נעשה חיצוניות ולבוש המוחין בדרך הנולגלתא שהיא מקפת ומלבשת את המוחין ואין

אוצרות שער מוחין דצלם פרק ב' ג' ח"ס

תבין הטעם למה הכתר אינו במספר ה"ס כנ"ל אמנם מתחילין מחכמה שנק' ראשית והטעם כי הנה המוחין דז"א שהם חכ"ד שלו האורות הם דז"א עלמנו ואף עפ"י שהכלים והלבושים הם דנה"י הא' דתבונה כנו' עכ"ז הם טפלים ונגררים אחר הרוחניות והאורות שבתוכם שהם מז"א עלמנו ולכן משם מתחילים מספר ו"ס שהם חכ"ד חנ"ת נהי"ס שבו ובפרט כנו"ל שהכלים דנה"י הא' דתבונה נעשו בשר מבשרו וגופו דז"א כנ"ל אמנם הכתר שלו אין לו שייכות עמו לא באורות ולא בכלים כי כולם הם בחי' התבונה לבד ואין בו בחי' ז"א כלל זולתי שהוא מתחבר גם ושורה עליו כמו כתר כמש"ל ולכן אינו נחשב במספר ו"ס ז"א וזכור כלל זה וזה תבין למה נק' כתר שהוא מלשון כותרת ומסבכת כמו העטרה שהיא מקפת ומסבכת ומלבשת ראש האדם והוא דבר זולתו כנראה בחוש הראות שהעטרה נבדלת היא מגוף האדם, גם כזה חבין הפרש ויתרון מעלת הכתר על המוחין כי המוחין היו האורות בחי' זעיר עלמנו ובחי' הכלים שלהם בלבד היו מהתבו' אבל הכתר כולו הכלי והאור הוא מהתבונה ופשוט הוא היתרון וקמעלה שיש לאימא על ז"א שאין קץ וקלבה אליו ומה גם שאפי' בבחי' הכלים יש ויתרון לכלי הכתר מכלים דמוחין לב' סיבות הא' שהכלים דמוחין הם דנה"י הא' בלבד אבל כלי הכתר הוא מנה"י החדשים וגם מחלי תחתון דת"ת וגורע מחלי ת"ת גדול מכל נה"י כולם כמ"ש בהקדמה ידועה שהבחי' קטנה שבכל ספירה עליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנה והרי ראית כמה מעלות ויתרונות יש אל הכתר על המוחין, ופשוט הוא שהכתר גדול הוא מכל הט"ס כולם דז"א לגמרי, ואמנם עכ"ז נק' הכתר כתר דז"א אעפ"י שאין לו שייכות עמו והטעם הוא לפי שכל אשר אימא שהיא תבו' רולה להעטיר ולהכתיר לז"א ככה בסוד בעטרה-שעטרה לו אמו הנה היא יורדת ומשפלת גופה למטה עד שיעור חלי ת"ת שלה כנו' ומקפת ומסבכת ראשו דז"א ונעשית לו בחי' כתר ועטרה ואז נחשב כאלו הוא מבחי' ז"א עלמנו לסיבות התחברותו והתדבקותו עמו, וזהו סוד מ"ש בתי' דכתר איהו אימא על ברא, גם אמרו בתי' כל כתר איהו אהי"ה והענין הוא כי מבחי' אימא הנק' אהי"ה כנודע נעשית כתר דז"א כמ"ש ודע שלא זה בלבד חלף עד"ז הם כל בחי' הכתרים של כל שאר הפרצוף כמו אריך ואו"א ונוק' דז"א שכולם כתייהם נעשה מן העליון שעליו ע"ד שביארנו בכתר דז"א, והנה ג"כ ית' לך שהרי מבשרי אחזה אלוה והרי אין אנו רואים שכללם התחתון דעה"ז יש בו כתר עם מוחים בתוכו למעלה מהמוחין שלו אך זה יוכן עמ"ש שהנה כמו שהכתר אינו מכלל גופו דז"א רק בחי' מקפת עליו זולתו כך הוא באדם התחתון שהכתר שלו הוא אור רוחני מקיף עליו ואינו נגלה וניכר לצין אמנם החיון שלו המתפשט למטה הוא הנגלה

והוא הגולגולת המקיף את המוחין של האדם עלמנו : פ"ג ועתה נבאר ענין הכתר הזה איך נעשה מחלי התחתון דת"ת ומנה"י החדשים דתבו' וכו' ית' לך מש"ל שבינה יורדת ומשפלת עלמנה למטה להיותה כתר על ראשו ואם כפי הנו"ל שחלי ת"ת נעשה כתר על הנה"י נכנס בתוכו אין צורך להשפיל אבל הענין הוא כי הנה עיקר בחי' כתר דז"א אינו רק חלי התחתון דת"ת דתבו' לבד והוא ממש שורה ע"ג מוחין שלו הנק' חכ"ד שהרי הכתר היא ספי' אחת בלבד ואינה נחלקת לב' קוים וא"כ אי אפשר שגם נה"י החדשים המתחלקים לב' קוים יהיו כתר דז"א, אבל כפי זה צריך להבין מה נעשה מן הנה"י החדשים המפסיקים בין חלי ת"ת אל ראש ז"א, גם ז"ל מש"א במ"א בענין דרושי מוחין דז"א איך צריך י"ג שנים עד שיכנסו בו המוחין ובכללן הוא זמן ירידת הכתר עליו, ואם כפי הנו' שהת"ת עלמנו שורה על חכ"ד דז"א אין צורך להשהות זמן שכיון שנכנסו כבר נה"י דתבונה בסוד מוחין בתוכו מאליו נשאר עומד ת"ת ע"ג המוחין ברגע בלתי שהות זמן, אמנם הענין הוא שהנה האמת הוא שחלי תחתון דת"ת דתבו' הוא לבדו נעשה כתר ושורה וחונה ויושב ע"ג המוחין ממש, והנה הת"ת הוא גוף רחב כנראה מחוש העין ויש באמצעו ובתוכו מקום חלל רחב יותר משאר הספי' ובפרט כאשר נעריך גוף דאימא שהוא היותר רחב שבה וריש דז"א שהוא היותר נר וקטן בשיעור מכל אבריו ובפרט כי זו בחי' אימא וזו בחי' בנה הקטן כי בודאי כאשר חונה אותו חלי ת"ת על ראשו דז"א נכנס ראש ז"א בתוכו וכל המוחין שלו נשארים מוכתרים ומוקפים מחלי ת"ת זה ויש בו שיעור גדול לשיהיה קלחו נשאר למעלה וקלחתו יורד ומסבב את המוחין דז"א, ואמנם הנה"י החדשים דתבו' אינם נכנסים תוך פנימיות ז"א כאשר נכנסו הנה"י הא' אמנם הם נכפפים ומתפשטים ויורדים בלד אחרונים דז"א באדם ארוך הכופף קומתו וכשען על גבי ראש אדם ננס קצר הקומה העומד לפניו ואחורי הננס נגד פני הארוך ואז הארוך כופף קומתו ומושיב גופו שבמקום עיבורו ע"ג ראש הננס ורגליו נתלין לאחוריים דננס שאז נמצא שראש האדם הארוך גם חלי קומתו העליונה זקוף למעלה מעומד וחלי גופו נכפל ונסמך על ראש הננס ורגליו שלו יורדי' ומתפשטי' מאחורי הננס, ועד"ז באימא עם ז"א בענק ע"ג ננס ממש והיא עומדת על זעיר ממש כזורת אות למ"ד כזה ונמצא חלי ת"ת התחתון דתבו' כפוף על ראש ז"א כעין כתר על מוחין דז"א ורגלי אימא שהם נה"י החדשים יורדים ונתלים מאחורי ז"א עד למטה באופן שהת"ת עלמנו דתבו' הוא רבוק ממש ועומד ע"ג מוחין דז"א והוא נעשה כתר אליהם וא"כ

דקב"ט ונמשך ג"כ עד החו"ד וז"ל כדי לכסו' הכתר מחשוך
הלכן אשר שם ולכן נמשך קולא דשערי דרך האחרונים
ועוד טעם ב' כדי שלא לכסות הפנים דז"ל לכן נמשך
דרך אחריו ודע כי הנה נת' שקולא דשערי מלכים
ע"ג הנהיה חוורתא שהם נה"י החדשים דתבו' והנה
למטה מההיה חוורתא יולאת לאה אשת יעקב באחריו
ז"ל מחליו ולמעלה ומקטיומת ג"כ עד החזה כי הלא
היא יולאת תכף כמקום הדעת דז"ל מאחריו כנודע
ובאשר נכנסו המוחין תוך ז"ה תכף יולאת דרך האחר
בחי' לאה הנז' ובאשר חנה הכתר על ראש ז"ה ירדו גם
הנה"י החדשים ונתפשטו ונמשכו עד החזה כנז' והלכישו
וכסו את לאה העומדת שם פניה כנגד אחריו ז"ל ועי'ז
אין החיזונים שולטים באחריה וגם שהלכו בההוא
ממתיק הגבורות והדינים הקשים שבאחרונים דלאה
כנודע וזהו הטעם שבס"ה קוראים ללאה עלמא
דאתכסיא אבל רחל היולאת אחר סיום הכתר הזה
מהחזה ולמטה נק' עלמא דאתגלייא והנה סיום כתר
זה שהם נה"י החדשים דתבו' הם מגיעים עד ראש רחל
ומסופם וסיומם נעשית כתר רחל נוק' דז"ל וזוהו תבין
טעם למה באידרות לא נז' רק נוק' תתאה רחל דנפקא
מבין ב' דרועין מאחריו ז"ל אבל לאה שהיא עלמא
דאתכסי' כנז' לא נז' כי הנה היא כלולה ונחשבת בכלל
כתר רחל וכאילו היא עלמא נעשית בחי' כתר דרחל
לסיבה הנז' וזוהו תבין מ"ש דז"ל שאמרה הירח לפני
הקב"ה רבש"ע א"ל לב' מלכים שיסתמשו בכתר אחד
פי' כי הנה הת"ת דתבו' הוא עלמו גדל ונתארך ונעשה
ממנו נה"י החדשים הנז' שסיומם הוא כתר דרחל הנק'
לבנה וירח באופן כי הת"ת דתבו' נעשה בהתחלתו כתר
לז"ל ובסופו כתר לנוק' רחל ועתה נבאר בחי' הג' שהם
אחריות ל"מ דללם שהם ב' מקיפים על רישא דזעיר
שהם מבחי' חצי העליון דתבונה עד תשלוש חצי העליון
של הת"ת שבה כי משם ולמטה הוא כתר ז"ל כנז' והנה
הענין הוא כך כמ"ש בע"ה שהלמ"ד דללם היא בחנ"ת
דתבו' והמ"ם דללם היא בכחב"ד דתבו' והרי נגמרו
י"ס שלה ואמנם הלמ"ד אינה אלא כ"ס וחצי שהם חו"ג
וחצי העליון דת"ת דתבו' כי חצי התחתון הוא בחי' כתר
דז"ל כנז' והנה אלו המקיפים יש להם בחי' אחרת והוא
שהכלים שלהם הם גופא דאימא דתבונה עלמא אבל
האורות שבתוכם הם משותפים כי הנה יש בהם אורות
דמקיפים דמוחין דז"ל ממם וגם יש עמהם ביתד האור
דתבונה עלמא והנה יש בחי' אחרת בכתר משה"כ
במקיפים והוא כי הנה הוא יתר ומלכיש ומכתיר וסובב
אח ז"ל כנז' וע"כ אעפ"י שהיא בחי' א"מ אינו נכנס
בחסכון המקיפים הנז' שהם עומדים למעלה מרחוק
ומשם הם מאירים למטה בז"ל אבל הכתר המסבב
אותו בקירוב וכדיבוק גמור אינו נקרא מקיף ויש
בחי' במקיפים משא"כ בכתר שהמקיפים האלו יש
בתוכם ג"כ אורות דז"ל כנז' ולכן נק' מקיפים דז"ל
אבל הכתר הכלי והאור הוא דתבונה ואין בו מחלק
דז"ל

ירידה זו דרך אחריו ז"ל שמתפשטים ויורדים נה"י
החדשים כדי שיסאח הת"ת בבחי' כתר דבוק ע"ג המוחין
לריכה שהם זמן לירד כמ"ש בענין המשך י"ג שנים
דגדלות ז"ל כנז' ונמלא שהכתר דז"ל אינו דבוק גוף
א' עם הנה"י אשר נכנסין כתובו אבל הוא גוף א' עם
נה"י החדשים היורדים ומשתלשלים מאחריו ז"ל וזוהו
תבין מש"א כמ"ה כי קו האמצעי דז"ל לפעמים יורד
עד למטה וגם בחי' הדעת שהוא עמו בקו האמצעי גם
הוא יורד למטה ממקומו ואמנם החו"ב שבו נשארים
במקומם ואינם יורדים לפי שאינם קשורים עם הכתר
אמנם אם היה נקשר עם נה"י הפנימיים דתבונה היה
מוכרח שאם יעלה הכתר והדעת גם חו"ב שבב' הקוים
האחרים יעלו ויירדו עמהם :

פ"ד ונבאר עתה ענין ירידת והשתלשלות הנה"י דתבו'
החדשים מאחריו ז"ל והטעם שאינם יורדים
ונמשכים דרך פניו הוא כדי שכולל התבו' להסתכל
פניה בפני ז"ל באשר חבפוף ראשה להסתכל בו בהיות
פניה באחריו ז"ל ותכפוף ראשה ותביט בפניו דז"ל
שהוא נמוך ממנה ותאור בו בהסתכלות זה ואילו היו
רגליה משתלשלים כלפי פניו נמלאת פניה עם פני ז"ל
והנה היא גבוהה מאד מאד ובאשר תכפוף ראשה
להסתכל בו אינה מסתכלת אלא באחריו ז"ל והנה שיעור
אורך התפשטות והשתלשלות נה"י החדשים הנז' באחריו
ז"ל הוא עד סיום שלש העליון דת"ת דז"ל שהוא כנגד
החזה שלו אשר משם ולמטה יולאת רחל נוק' דז"ל
באחריו ז"ל כנז' שבמקום שמסתיים היסוד דתבו' שנכנס
בפנים תוך ז"ל שם כנגדו מבחוץ מסתיימים הנה"י
החדשים החיזוניים ואעפ"י שנה"י דתבו' החדשים
שיעורם כשיעור אורך נה"י הא' עכ"ז אינו דומה
המתפשטים בפנים ביושר אל החיזוניים הנכפפים
ומתעקמין ונכפלין ומתפשטין באחריו עורף ז"ל ולכן
הנה"י הא' הנכנסים תוך ז"ל מתפשטים עד סיום רגלי
דז"ל ונה"י החדשים שנכפפים ונעקמים לאחור אינם
מגיעין רק עד כנגד החזה בלבד והנה ע"י התפשטות
נה"י חדשים האלו באחריו ז"ל עד החזה נמלא שכל
האחרונים דז"ל מתכסים ואין החיזונים והדינים שולטים
באותם האחרונים עליונים דזעיר :

ודע שכל בחי' אותה החוורתא והלבנונית שבאחריו עורף
ז"ל וכל לבנונית אחריו הנוף והכתפים שלו כולם
הוא בחי' אלו הרגלים דאימא אשר הם בחי' הכתר שלו
המקיף את ז"ל באופן שכל אותה החוורתא הנז' בא"ר
שיש למעלה בגולגלתא וכן אותה החוורתא המתפשטת
באחרונים הכל הוא בחי' הכתר הנז' הכותר ומקיף
לז"ל וז"ס מ"ש בא"ר דקב"ח על בחי' ה"ה וז"ל ומהאי
גולגלתא נפיק חד עיבר חוור דכחית לגולגלתא דז"ל
וזה ודאי יורד אחריו רישא דאריך ודע כי על הלבנונית
הזה שהוא בחי' כתר הנז' שהוא סיום הרגלים דתבו'
החיזוניים נמשך ומלכיש עליהם בחי' חד קולא דשערי
הנמשך מראש ז"ל דרך עורפו בין ב' כתפין כנז' בא"ר

דו"ה כלל אכל הם העפ"י שהם רחוקים ממנו כנו' עכ"ז מתווססים אליו ונק' מקיפים שלו כיון שבהם מעורב ומשותף אורות וז"ה עלמנו ולולא כך לא היו מתווססים אל ז"ה כלל משא"כ בכתר שזעפ"י שכולו הוא מהתכו' עכ"ז להיותו רבוק עם ז"ה מתווסס להקרה כתר שלו ונמצא כללות הדברים כי ג' בחינות הם הבחי' ה' היא מוחין דו"ה שהאורות שלו והכלים דתכו' והכתר דו"ה האורות והכלים הם מהתכו' בלבד והמקיפים דו"ה הכלים הם דתכו' והאורות הם מחוכרים ומשותפי' והם אורות דתכו' ואורות דו"ה :

שער העיבורים

פ"א הגה הטעם למה הוצרכו זו"ן להתעבר גו מעיו דאימא כמ"ט הענין הוא כמס"ל בענין המלכו' שמלכו בארץ אדום ומתו שהנה קודם שנאלל עולם האלוי' הנו' תמיד כס"ה בשם זה ילאו הי"ס הכוללות כל עולם האלוי' בכללותו וילאו כפרדות זו מזו כי היו זו למטה מזו וזו מקבלת מזו שלמעלה ממנה ולזה היה בשום אחד מהם בחי' פרטוף רק היו בסוד כללות שכל אחת היתה כלולה מכולן והיה הכללות מעורב בהם בכל ה' מהם והיו בלתי סדר ותי' עד שאח"כ ע"ק אתקין גרמיה בקדמיתה כנו' בריש ה"ר ואז ספי' הכתר נעשה פרטוף שלם כנו' ונקרה בחי' אריך אפ"כ מחו"כ נעשו אור"ה כמס"ל והנה עתה בבה עת וזמן הי' הז"ת דאלוי' אשר מהם נעשים זו"ן אחר התי' הנה היה בתחלה כל ה' מהם מובדלת מחברתה הבדל גמור והיו נק' דה"ר כמס"ל איך לסיב' זאת לא יכלו הכלים הלו לקבל האורות שכתובין ונשכרו ומתו ולכן ראה המלחיל העליון לתקן וז"ה להתקן אה"כ ויתחברו כל הו"ק יחד ויתקשרו זכ"ז בסוד פ"ה מקושרים זכ"ז כנ"ל ביאור הפרטוף מקושר דרך קוים מה עניינו ועי"כ יחזרו להיות דה"י שהוא פ"ה כלול הנק' ז"ה ואמנם כדי שיתקשרו ויתחברו יחד הולך להעלותם ולהכניסם במעיו דאימא ושם יתאחדו בסוד העיבור ויתחברו ויתקשרו יחד יחוד גמור וילאו אח"כ בזמן הלידה בבחי' פ"ה מיוחד בכל פרטיו וגם ספיר' הו' שהיא מ' הנקר' נוק' דו"ה הולך שגם היא תהיה כלולה עמם לזורך היחוד הראוי לה עם ז"ה בעלה כנודע וכבאר עתה מהו עניני העיבור ונבאר כי הלא ב' בחי' יש בעיבור וכל בחי' כלולה מב' עיבורים שהם ד' ביאור הדברים שתחלת הכל היו זו"ן בסוד העיבור והיו בבחי' ג' כלילן כנו' ונקודת המ' כלולה עמם ואח"כ נולד והיה לו זמן היניקה ואח"כ הגדיל והיה לו עיבור ב' לזורך המוחין שלו שאז נק' זמן הגדלות ונמצא שהם ב' עיבורים והם ג' זמנים עיבור כלילן בתלת ויניקה ועיבור ב' דמוחין והרי הם בחי' ה' בסוד חילוניות ואח"כ היתה לו בחי' אחרת ב' דוגמתה בג' זמנים וב' עיבורים וכל זה לזורך הפנימיות באופן שהם עיבורים ו' זמנים הנם שהזמנים הם ו' אכל העיבורים

שבהם אינם רק ד' וכבאר ענין החילוניות והפנימיות מה ענינם כי החי' הוא בחי' מליחות העולמות והפנימי' הוא בחי' הנשמות והענין הוא כי הנה כו"ך ועד"ז בכל הפרטופים יש ב' בחי' הא' היא בחי' חילוניות שבהם שהוא כדמיון נוק' אל הנשמה שבפנים ומזה החילוניות דו"ן דאלוי' נבראו כל העולמות כולם דבי"ע כנודע כי כל הנבראים והבחינות שיש כולם הם בליד דמות פרטוף אדם כנו' כס"ה ריש פרשת תולדות וז"ל רכל שיפא ושיפא אתקרי אדם ואפילו המלאכים כולם הם מבחי' חילוניות זו"ן דאלוי' אמנם יש בחינה שנית והיא הפנימיות שבו שהיא כענין הנשמה אל הנוף שבחן ומבחינה זאת נבראו כל הנשמות דבני אדם הנדיקים נשמת הזכרים מז"ה ונשמת הנק' מנוק' דו"ה באופן כי נשמת הנדיקים הם יותר פנימים מהמלאכים כולם חוץ מהנשמות שהם מבחי' ב"ע כנודע וגם נשמות אלו יהיו בחי' פנימיות אל ערך המלאכים אשר הם מעולם ההוא שממנו חולכו הנשמות כמ"ט במקום אחר וז"ס הן אראלם לעקו חולה ודרז"ל אפילו מלאכי שלום וכן וז"ל מתי אפי' רקאמר ומה נשתנו לו המלאכים מוולתם עד שהוצרכו לאשמועינן חדש שאפי' הם אינם נבגדים אכל עם הנו' הענין מוכן כי להיות שכל המלאכים הם מהחילוניות והנשמות מהפנימיות והנה יש בחי' מלאכים שהם קרובים יותר אל נשמות הנדיקים יותר משאר המלאכים והם נקראים מלאכי שלום ומהו דתימא שכיון שכלי' זו יש ללו המלאכים על השאר והיא בת המלאכים שהם מקבלים נשמות הנדיקים כשנפטרים מעה"ז ואומרים לו יבה שלום וכו' כמ"ט דו"ל ולכן נק' מלאכי שלום ומלך בחי' זו היה אפשר שיכנסו בפנימיות עם הנשמות לזה השמיענו שאפי' הם עומדים בחוץ ואינם נכנסים בפנים ונמצא אה"כ שתחלה היו זו"ן בבחי' חילוניות שלהם בלבד בסוד עיבור דג' כלילן כנו' ואח"כ נולדו והיה להם זמן היניקה ואחר כך באו להם מוחין בעיבור ב' ואח"כ פ"ה היה להם כל ג' בחי' אלו בבחי' פנימיות שלהם והיו בתחלה בסוד עיבור דתלת כלילן בתלת ואחר כך זמן היניקה ואחר כך עיבור ב' לזורך המוחין :

פ"ב ונבאר עתה סדר העיבורים בבחי' חילוניות ופנימיות ונבאר שהנה ג' זמני עיבור יש הא' הוא עיבור דו"ה חדש כנו' כס"ט במעשה דהוא דאישתהי ולדא וז"ב ירחי וכו' וקב' הוא עיבור דט' חדשים המורגל תמיד בעולם והג' הוא עיבור דו' חדשים ואמנם בבחינת חילוניות שמשו ב' עיבורים הא' שהם עיבור דו"ב דט' חדשים ובבחי' הפנימיות שמשו ב' עיבורים אחרונים שהם דט' ודו' חדשים ונתחיל לבאר ענין החילוניות שהנה בו שמשו ב' עיבורים דו"ב דט' כנו' ונתחיל מן הא' ונבאר כי הנה העיבור הא' היה בבחי' אריך עלמנו מבחי' נה"י שבו ומחזור שבו עלמנו נעשה הו"ק דו"ה בבחי' ג' כלילן כנו' וענין זמן אריך הוא זה שהנה נת' שאין באריך רק ט"ס בלבד ולא כז'

ו"ק ז"ה ממה שהיה תחלה ג' כלילן בג' ונעשה עתה כחי' פרטוף גמור קשורים יחד זה בזה בסוד קוים כנו"ל והנה בבחי' היניקה אין בה עיבור וכמש"ל כי ב' עיבורים הם בלבד אמנם עכ"ז גם ביניקה יש בה סוד עיבור בבחי' א' כמ"ש והענין הוא כי הנה היניקה הזאת הם יונקי' מהשדי' והדדין האימי' ונודע כי בחי' הדדין נק' שם שדי והנה נת"ה שם שדי הוא בג' הוי"ה שד' אותיותיו הם כ"ו גם נעשית בבחי' ע"ב וגם נעשה בבחי' רי"ו שהו"ג' ג"פ ע"ב כמב"ה בכוונת ויעבר ה' על פניו ושם נת' שג' בבחי' אלו שהם כ"ו ע"ב רי"ו שהם גי' שד"י שמקומם הוא בג' קוי חג"ת שבת"ה הוא הוי"ה עצמו שהוא כ"ו וחס"ד גי' ע"ב וגבורה גי' רי"ו ולכן מקום הדדין הוא בחוה שבין חג"ת וכל הבחי' יחד הם שד"י ומשד"י זה הם הדדים האימא שנק' ז"ה ונתפשטו ונתקנו ג' קלוות א' שלו שהם חג"ת אשר יש בהם ע"ב רי"ו כ"ו כמנין שד"י ואחר כך גם הנה"י שבו ינקו משם ונעשו גם כן בבחי' ע"ב רי"ו כ"ו כנודע שמה שיש בחג"ת יש בנה"י לא שבחג"ת הם רחמים ונק' שד"י ברפ"ה בסוד בין שדי ילין שהוא מקום הדדין ממש ובנה"י נק' שד"י בדגש בסוד וא שד"י לפי שהם יותר דינים כנודע שהדגש והרפ"ה הם דין ורחמים והנה נמצא שגם בבחי' היניקה נמשכת מסוד ע"ב רי"ו שהם אותיות עיבור רדי בזה . ויניקה זו נמשכת עד היותו בן ט' שנים ויום אחד ואח"כ בא זמן הגדלות ולכן לדיק עיבור ב' דמוחין ועניינו הוא מבחי' זווג אור"ה לתת מוחין לזו"ן שהעיבור הא' עיקרו הוא מאריך עצמו מיניה וביה כנו"ל אלא שהיה ע"י התלבשותו באור"ה אכל העיבור הב' עיקרו הוא מזווג אור"ה ואריך טפל להם הפך מעיבור א' והטעם מוכן כמ"ש בש"ס שאל טורנוסרופוס הרשע לרבי עקיבא איזה מעשים נחיים של הקדוש ברוך הוא אלו של בשר ודם וכוונתו היתה למא לא נכרה האדם מהול . והביא לו ראיות מהחטים הנכבדים על ידו יתברך ומהגלוסקאות הנעשים ע"י כ"ו נרמז מזה שיש דברים שהניחם הקב"ה ביד כ"ו לתקנם והוא לא תיקנם ולכן לא תתמה אם העיבור שהוא ללורך ו"ק דז"ה היה ע"י א"ה ועיבור ב' שהוא ללורך מוחין דז"ה היה ע"י אור"ה כי יש דברים נתקנים ע"י התחתונים כנו"ל וכפרט כמ"ש שעיקר הכל הוא להוילא עיקר ושרש דז"ה שהוא הו"ק אכל הג' מוחין שבו הם בסוד' תוספת אליו כי לכך משתנים והולכין וחוזרין ואינם בו בקבע גם זמן עיבור זה היה ט' חדשי' והטעם הוא שיש בו עתה ו"ק ונ' מוחין שהם ט' עוד טעם אחר ממש"ל שאור"ה זווגם הוא מכח מול ח' דיקנא דא"ה שיש בו ג' היות דיודין ויש בו ט' ווי"ן ומשם נמשך בהם שפע והיה בסוד עיבור ט' חדשים לו ללורך המוחין והנה אחר ט' שנים ויום א' שהיה לז"ה באו לו המוחין האלו מהו עד תשלוס י"ג שנים ויום א' שלמים ואז נעשה ז"ה בבחי' גדול ונק' אדם גמור וטעם היות י"ג שנים הוא כי תחלה היה לו ו"ק ואח"כ נמשכים לו ד' מוחין שהם חו"ב ודעת כלול מחו"ג ואלו נמשכו לו תחלה

נו' בו בחי' מ' אמנם היסוד שבו כלול דכו"ן כדמיון התמר כלול דכו"ן בסוד לדיק כתמר יפרח כנו"ל בס"ה ואז נתעלו נה"י שלו בחג"ת שלו אשר שם מלב ומעמד אור"ה כנודע שאבא מלביש חסד וחלי ת"ת ימין ואימא מלבישת גבורה וחלי ת"ת שמאלו ועלה הנלח דאריך בחסד שלו אשר שם אבא והוד דאריך בגבורה שלו אשר שם אימא ועלה היסוד דאריך בת"ת ששם בבחי' הרעה שהוא היסוד של ב' חליו כאן וחליו כאן ואז ע"י התלבשות נה"י שלו תוך אור"ה עצמן השר הם דכו"ן ממש אז ע"י היסוד דאריך הנכלל מדכו"ן שימש מיניה וביה והוילא אז אחיזוניות דו"ק דז"ה ג' כלילן בג' ואת נוק' בסוד פסיעה לבר כמב"ה והכליות כוונתו היתה להתלבש בחוכן כנ"ל ונמצא שעליות נה"י דאריך במקום חג"ת שבו היה לטעם הנו"ל להתלבש בתוך אור"ה שהם דכו"ן ועל ידם גם היסוד שבו יזדווג מניה וביה כנו"ל וכמ"ש עוד יש טעם ב' והוא שכבר נת"ל שז"ה היה בבחי' רה"ר ו"ק נפרדות זו מזו ותו' הוא לקשרן בסוד פ"ה מיוחד נק' רה"י ולכן הולרבו גם הנה"י דא"ה להכלל בחג"ת שלו עצמו ויהיו אז ו"ק באריך כלולים ג' גו' ג' כדי להכלל גם ה"ת ז"ה שהוא ו"ק בבחי' ג' כלילן בתלת ויתקשרו יחד והנה העיבור הזה היה זמנו י"ב חדש וטעם הדבר הוא לסיבת אריך עצמו כי הנה נה"י שלו נכללו בחג"ת דאור"ה הרי הם כללות של ו' וגם יש כללות נה"י שלו שנכללו בחג"ת שלו עצמו הרי הם כללות ו' אחרים והרי הם י"ב עוד טעם ב' יש בענין א"ה עצמו שכמו שנכללו נה"י בחג"ת והם ו' מתחת לעילא גם נכללו מעילא לתתא חג"ת בנה"י ו' והרי הם י"ב עוד טעם ג' כי הנה זווג זה הוא דאריך אלא שהיה בהתלבשותו נו אור"ה והנה זווג אור"ה עיקרו הוא ממול ח' דיקנא דאריך כמ"ה שאבא יונק ממול ח' ואימא ממול י"ג וגם נת' שהמול הח' הזה הוא מג' שמונה דמילוי יודי' ונמצא שיש בהם ו"ב יודי' וכדי לקבל שפע מאלו הו"ב יודי' הולרבו להתעכב שם י"ב חדש גם טעם ד' בענין זו"ן עצמו והוא כי גם כז"ה עצמו נכללו נה"י שלו בחג"ת שלו הרי ו' וכן חג"ת שלו נכללו בנה"י שלו הרי ו' אחרים נמצא שהם י"ב בבחי' עוד טעם ה' שהנה אלו היו תחלה ג' בבחי' שהם חג"ת ובאלו הג' היו הד' אחרות שהם נה"י כלילן בכל א' וא' מהם מהג"ר נמצא שהם ג"פ ד' שהם י"ב עוד טעם ו' כי הנה המ' לדיק שתהיה נכללת בכל הג' נה"י הרי ג' ואח"כ כ"ה מאלו הג' תהיה כלולה משל הג' שהם ט' הרי י"ב וכל זה הוא בהיות ז"ה ג' כלילן בג' והמ' ד' אליו והנה נמצא שזמן עיבור א' עיקרו הוא באריך אלא שהיה ע"י היותו מתלבש תוך אור"ה כי כוונתו הוא לעשות אליו בבחי' לבושין מזו"ן שילבישוהו מטיבורא דיליה עד סיומו כנו"ל ונמצא שהיה זמנו י"ב חדש וז"ס מ"ש במאמ' קו המרה כ"י (זוהר חדש פ' ואתחנן) ובס"ה פ' בראשית דל"ה ע"ב שהנטיעות הם בקרני חגבים ואתנטעו ואשתקו י"ב ירחי שתא ואח"כ נולדו זו"ן ובה זמן היניקה ובכח היניקה נתפשטו

מ' נעשה פ"א נוק' דז"א והנה גם זו"ן הנו' מלכשים
לארץ בחי' נה"י שבו כנ"ל ועתה נבאר תחלתם ארץ
היה בעת יואתם בא' בהיותם בלתי תיקון ודע כי
כאשר ילאו אלו העשר נקודות ילאו בבחי' אורות
וכלים ואמנם ילאו בלי תי' ולסיבה זאת לא יכלו
הכלים לסבול האורות שלהם שהם העלמות שכוכם
ונשברו ומרו כמס"ל והנה הטעם לזה שלא ילאו ע"ד
תיקון ולא יטרכו לשכירה ואח"כ לתי' הסיבה לזה היא
כי עיקר הכונה הוא להוילא ולעשות בחי' הקלי' הסינו'
שהם לריכות בעולם לתת שבר טוב ללדיקים ועונש
לרשעים לע"ל מה שהיה עתיד לברוא אח"כ ולכן ילאו
הנקודות הנו' בלי תיקון כדי שהכלים שבהם לא יוכלו
לסבול האורות שלהם וישברו ושכירחן זו היא טהרתן
שאז נתברר הזוהמא והסינוס שבהם ונעשו הקלי'
ההם הטמאות כאשר היה בדעתו ית' ואח"כ חזר לתקנם
והקדושה שבאותם הכלים נתעלית למעלה במקומה
ע"י התיקון אך לא הוכררה הקדושה לגמרי כמ"ס
וערס שנבאר מהו ענין הנקודות הנו' היותם בלתי
תיקון ומהו פי' של התיקון לרדך שגערור לך קטת שלות
והם כי אחר שנת"ל כי אלו הי' נקודות כולם נכללו
בעת התי' ונעשו בחי' ה"פ שהם א"א חו"א זו"ן
מלבד עתיק שהוא נכלל עם אריך כמ"ס ב"א ואח"כ
מה נשתנה השינוי הזה שתחלה יהיו עשרה נקודות
ואח"כ ה"פ בלבד ולמה לא היו בתחלה ה' נקודות
בלבד או יהיו באחרונה י"פ גם בכלל השאלות הוא
מה נשתנה ז"א מכל השאר כי כל אחד מד"פ הוא
נקודה אחת בלבד מן י' נקודות הא' וז"א נעשה מו'
נקודות ביחד ולמה לא היה הוא בתחלה נקודה אחת
כמו האחרים או יהיו כל האחרים כ"א מהם מו'
נקודות כמוהו ועוד בכלל זה שנודע שלעולם אנו
מואלים שנו' או נקודה אחת כלולה מי' או י' נקודות
ממש ואח"כ כיון שכל פרטוף ופרטוף מהם כלול מי"ס
כנודע ח"כ למה ילא ז"א בתחלה בסוד י' נקודות ולא
ילא או בסוד י' נקודות או בסוד נקודה אחת כאחרים
גם יש לשאול למה לא מצינו בשאר ד"פ בחי' עיבור
ויניקה ומוחין ללורך תי' כמו בז"א לבדו ואינו כן לא
בג"ר ולא בנזק' דז"א והתשוב' בזה היא שוראי שאותם הי'
נקודות א' לא היו רק חמשה נקודות בלבד זו גדולה
מעלתה מו' והם בחי' ה"פ שנעשו אחר התיקון והנה
כל נקודה מהם לרדך שתהיה כלולה מי' נקודות פרטיות
שבה כדי שיהיו אח"כ כ"א מהם בחי' פ"א כלול מי"ס
ואמנם בתחילה לא היה כך והיה חילוק בלו הה' נקודות
באופן זה שהנקודה הא' והב' והג' כולם היו שלימות בכל
חלקיהם פי' שכל נקודה מהם היה בהם בחינת
עשר נקודות פרטיות וכל אחד מהם הו"ר היתה
כלולה מי' ואמנם הנקודה הא' בתר היתה גדולה
מכל הנקודות שלמנו' ממנה וכן הב' נקודות ב' וג' חו"כ
היו גדולים מכל מה שלמטה מהם אבל הנקודה הד'
שהיא בחי' ז"א לא ילאת כלולה מי' נקודות פרטיות שבה

רק

תחלה בסוד מקיפים קודם שיכנסו בפנימיות כנו' שאז
הם בלתי לבושים הם ד' מוחין ואח"כ הם מתלבשים תוך
נה"י דתבו' הא' כנו' ואז נכנסים ומתפשטים תוך
פנימיות ז"א ואז אינם רק ג' מוחין שהחור"ג נתלבשו
ביסוד בינה שהוא בלי א' ונעשה מוח א' בז"א ונק' דעת
ונמלא שהם ו"ק ור' מקיפים וג' מוחין פנימים הרי הכל
י"ג והבן :

פ"ג ועתה נבאר בחי' הפנימיות דזו"ן כי הנה אחר
כל הנו"ל היה פ"כ כל הנו"ל ללורך פנימיו'
דזו"ן והנה העיבור הא' היה בבחי' הפנימיות דא"א
עלמנו ולא ע"י התלבשות דא"א והיה זמנו ט' חדשים
לפי שעתה בפעם הזאת לא די שנכללו נה"י הפנימיים
דאריך עלמנו בחג"ת שלו ע"ד שהיה למעלה בעיבור א'
דחיוניות אמנם גם החג"ת שלו עלו ונכללו בחב"ד
שלו עלמנו ונמלא ט"ס דא"א עלמנו נכללו והיו בבחי'
ג' של ג' ג' ומזווג זה נעשה העיבור בתשעה חדשים
כמנין ט"ס דאריך ואז נעשה ו"ק פנימיים דזו"ן ג"כ
ומפנימיותם נמשכים כל הנשמות כנו"ל ואחר כך
היה עיבור ב' דמוחין פנימים וזה היה בסוד ז' חדשים
בלבד והענין הוא שהעיבור הזה הוא נעלם ועליון
מאד שהוא בסוד ז"ת דע"י המתלבשות תוך ז' תיקוני
דגולגלתא דרישא דאריך כמכ"ה ומהם נמשך פנימיות
מוחין דזו"ן וכנגדם היה עיבור זה ז' חדשים ודע כי
באותם הז"ת דע"י אין יכולת להשיג כלל בחצי עליון
דחסד שבו רק מחצי חסד ולמטה בלבד ולכן ארז"ל
שכל היולדת לז' יולדת למקוטעים ואינו בעיבור כל
הז' חדשים שלימים והבן וראה שכמה לדיקים וחסידים
קדושים כולם נולדו למקוטעים לז' חדשים כמו מרע"ה
ושמואל הנביא ופרץ וזרח וכיוצא כי כל אלו נמשכים
מאותם ז' דע"י לז' דגולגלתא דאריך ודי בזה :

שער המלכים

(בע"ח שער י"א פ"ה)

פ"א הקדמה כוללת ענין ז"מ אלו הכוללים כל עולם
האלי' ונחטיל מהמאוח' אל הקודם
ונאמר כי הנה נודע הוא שעולם האלי' הנו' בכל ס"ה
הנה הוא נעשה מבחי' אוקס הי' נקודות שילאו מנקבי
העינים דא"ק הנ"ל באורך ותחלה ילאו בלתי תיקון
ואח"כ נתקנו באופן זה שנבאר בקיטור והוא כי הנקודה
הא' שנק' בתר נתקנה עתה והיתה בג' בחי' שהם
ג"ר דא לעילא מן דא כנו' בא"ז והם בתר נחלק לב'
ראשון שהם ע"י ותחתיו אריך אשר גם הוא מן כלל
בתר ואריך זה הנק' בתר יש בו בתוכו רישא תליתאה
שהיא מ"ס שבו ונק' חכמה כמס"ל וג' אלו נתלבשו
זה בתוך זה ואח"כ מב' הנקודות הב' והג' הנק' חו"כ
נעשה עתה כ"פ הנק' אר"א וגם הם מלכשים לחג"ת דאריך
ואח"כ מו' הנקודות שהם ד' ה' ו' ח' הנק' חג"ת נה"י
נעשה עתה פ"א הנק' ז"א ואח"כ הנקודה הי' הנק'

ששה קנים כל אחד לכדו ישתכרו ואם תחבר ג' לבד ביחד יתקיימו ולא ישתכרו :

פ"ב ועתה צריך לתת טעם אל כל הנז' מה נשתנה בקודת ז"ן מנ' נקודות הא'. דע כי כל העולם כולו מחנה ע"י ז"ן וכמו שהם נק' בנים לאו"ה גם אהנו נק' בנים לז"ן בסוד בנים אהם לה' אלהים גם דע שהכתוב אומר אמרתי עולם חסד ויבנה ר"ל שהעולם נבנה מבחי' חסד ואילך שהם הז"ת כללות דו"ן והם סוד ז' ימי בראשית כנודע ולכן כל הפגם שגורמים התחתונים ע"י מעשיהם הרעים אינו מנוע בג"ר שהם אריך ואו"ה ח"ו רק כז"ת שהם ז"ן והנה גם בז"ן עצמם יש שינוי ביניהם כי פשוט הוא שאין הפגם המגיע לנזק' הוא שזה הפגם הנוגע עד ז"א ממש שהוא גדול ומעולה ממנה והחילוק שיש בזה הוא כי הפגם המגיע עד נזק' בלבד אפשר שיהיה כח הפגם ההוא אם יהיה הט"א גדול באופן שיגרום שיסתלקו ממנה הט' חלקים כולם ולא ישאר בה רק חלק העשירי שהוא הכתר שבה בלבד אבל בז"א אין כח בפגם מעשה של התחתונים שיסתלקו ממנו הו"ק רק הג"ר בלבד ולא הו"ק ואריך לתת טעם לכל זה וזה הטעם נכין ג"כ מש"ל כי בעת ילידת נקודות דו"ה יא"ו ו' חלקים התחתונים ולא הג"ר ובנקודות הנזק' יאלת נקודתה העליונה כתר שבה בלבד ותשעה חלקים התחתונים לא יא"ו , אמנם ב' הטעמים לב' שינויים אלו הם נתלים זכ"ז והענין הוא כמ"ס רז"ל במסכת אבות וז"ל בעשרה מאמרות נברא העולם וכו' ופי' הדברים כי בחי' זעיר הנק' עולם מתחיל מחסד ולמטה בסוד אמרתי עולם חסד ויבנה ר"ל שמחסד ואילך יבנה כז"ל ובחי' זו הנק' ז"א המאציל העליון היה יכול לברוא אותו מחובר יחד כל י"ס שבו ולא להיות בעשרה מאמרות נפרדות זו מזו ולא היה כדרך הג"ר שהם אריך ואו"ה שכל עשרה חלקיהם יא"ו מחוברות יחד כז"ל ונתן טעם לזה ואמר להפריע וכו' פי' כדי שיהיה שבר ללדיקים ועונש לרשעים לכן היה הדבר הזה שיהיה ז"ן מחולקים לעשרה חלקים שהם עשרה מאמרות ולא יא"ו כלולים ביחד ע"ד נקודות הא' והטעם הוא כי לפי גודל הפגם ושיעורו שיפגמו הרשעים כך יגרמו במאמרות ההם ויפריעו מהם כפי הערך ההוא ועד"ז להפך אל הלדיקים והנה הפגם המגיע ל' הנזק' דו"ה יש בחי' פגם שיגרום שיסתלק ממנה חלק אחד בלבד ויש שיגרום להסתלק שני חלקים וכן עד ז' עד שאפשר שיהיה בחי' פגם שיגרום שיסתלק ממנה הט' חלקים התחתונים ולא ישאר בה רק חלק א' העשירי העליון בלבד שהוא הכתר שבה אשר זה"ס שדו"ל אמר הקב"ה לירח לכו ומעטית את עצמך והבן זה :

ואמנם אם מה שהיה נשאר קיום ממנה לא היה החלק העליון מכולם אלא האחרון שכולל ע"ד מ"ס בז"ה שמסתלקים העליונים ונשארים התחתונים הנה אז לא היה כח כלל בחלק ההוא ואז אפילו איהו חלק היה מתבטל ח"ו להיותו חלק התחתון שבה והיה נחרב ומתבטל

רק יאלת כלולה מו' נקודות שהם ו"ק התחתון של הנקודה ההיא וחסרה ממנה ג' נקודות א' הפרטיות שבה באופן שאעפ"י שאמרנו שז"א כולל ו"ק מהנקודות מ"מ אינם אפי' נקודה א' שלימה רק ו' נקודות פרטיות שבנקודה א' וחסרו ממנו הג"ר והרי יא"ו ז"א חסר משאר הפרטיות הג"ר ואמנם הנקודה הה' שממנה נעשה נזק' דו"ה אין לומר בה שאלת כלולה מי' ע"ד הג"ר שא"כ נמצאת מעלתה גדולה מז"ה אמנם נקודה זו היא נקודה א' פרטית מי' נקודות שהיו צריכות להיות בנקודה שלה והיא בחי' הכתר שלה בלבד באופן שהג"ר יא"ו כ"א מהם כלולה מי' והנקודה הד' יאלת כלולה מו' נקודות תחתונות שבה בלבד ונקודה ה' לא יאלת רק חלק העליון שבה שהיא הכתר שבה בלבד וכדי לידע חשבון מה שאל מו"ה אנו אומרים שיש לו ו' נקודות אמנם וראוי שהינם רק ו' נקודות מנקודה א' בלבד והרי נת' איך הם ו' נקודות וכפי האמת אינם רק ה' בלבד והרי נת' שינוי א' שיש בין הג"ר אל הז' נקודות תחתונות , עוד שינוי אחר היה בהם אשר בו ית מלת בלתי תי' מה ענינו והוא כי ג"ר מלבד שאלו כ"א מהם כלולה מעשרה עוד זאת היתה בהם שהיו כל ה' שבה מחוברות יחד ולא נפרדות זמ"ז אמנם הו' נקודות דו"ה מלבד היותם ו' חלקי נקודה א' וחסרו מהם הג"ר ומ' שבהם עוד שינוי אחר היה בהם שהיו נפרדות זמ"ז ולא מחוברות באופן שב' שינויים נמצאו בז"ה מהג"ר שהם אריך ואו"ה וזה סדרן בתחלה כאשר היו בלתי תיקון כי הנה אלו ה' נקודות כאשר יא"ו בתחלה היו כל ה' דומים כאלו כולם ביחד היו פ"א לבד ולא שהיו כך ממש בליור אלא בדמיון פי' כי הנקודה עליונה היתה אז בחי' כתר והב' שהם ב' וג' בחי' חו"כ והששה אחרונות היו בחי' נזק' בעל ו"ק אמנם לא היו ממש מזוירות כמו שהם עתה אחר התי' אמנם בנקודה אחת היה בה כללות ו' בחי' אלא שהיתה קטנה וגם לא היו ה' שלה בסוד פרטיות ממש רק בסו' כללו' פי' כי אז היתה בסוד ג' בחי' שהם עתיק ואריך וחכמה שבו שהם עתה נק' השלשה ראשים הנז' ולו הג' בחי' היו מתפשטים בבחי' קוים בתוך ט' נקודות האחרות כמו שהוא עתה והם היו לבושים לוי ומלבישים אותו גם היו אלו הנקודות שבה כל ה' קשורות זכ"ז בסוד קוים מתפשטים זכ"ז ופי' ענין הקוים נת' לעיל היטב ע"ש ועד"ז גם ב' הנקודות דחו"כ היו כך שכל אחת מהם היתה כלולה מי' וכולם קשורות זו בזו דרך קוים אבל אלו הו' חלקי נקודה דו"ה יא"ו נפרדות זו מזו שלא בדרך קוים רק זו ע"ג זו נפרדות ולא מקושרות יחד ואז היו אלו נק' דה"ר כי לא היה בהם יחוד והתפשטות והתקשרות ואחרות רק בדמיון הנשים נפרדים איש לדרכו פנה ולא היה בהם אהבה וחיבה ולכן לא יכלו לסבול אלו הכלים שלהם בחי' האורות ומתו וכמו שה"כ חבור עלבים אפרים הנח לו כי החיבור גורם קיום והעמדה ומש' הדיוט הוא אם תקח

ומחבטל העולם ולכן הוֹרֵךְ שֶׁחֶלֶק הַנִּשְׁאָר יִהְיֶה הַעֲלִיּוֹן שֶׁבָּה שְׂהוּא הַכֹּתֵר שֶׁבָּה מַחֲמַת הַיּוֹתָה כּוֹלֵה נְתוּנָה הוֹךְ הַקְּלִי' בְּסוֹד רִגְלֵיהֶם יוֹרְדוֹת מוֹת וְהֵנָּה הַחֶלֶק הַזֶּה הַנִּשְׁאָר הוּא עֲלָמוֹ בְּחִי' הַחֶלֶק שׁוֹלֵט תַּחֲלָה קוֹדֵם הַתִּיקוֹן כִּנּו' כִּי אִזּוּ לֹא יֵלֵךְ מִכָּל חֲלָקִי נְקוּדַת נוֹק' דו"ל רַק חֶלֶק הוּא' מִמֶּנָּה וְהוּא הַעֲלִיּוֹן שֶׁבָּה וְטַעַם הַדְּבָר הוּא כִּי כָל דְּבַר שֶׁבָּה בְּתַחֲלָה בְּבִחִי' שׁוֹרֵשׁ וְעֵיקָר הָיוּ מִסְתַּלֵּק אַחֵר כֵּךְ כַּעַת הַפֶּנֶס אֲמַנֵּס מֵהַ שֶׁבָּה לֵה בְּסוֹד תּוֹסַפֶּת כַּעַת הַתִּיקוֹן שֶׁהִס' ט' חֲלָקִים לוֹ הָאֲחֵרִים הֵם מִסְתַּלְקִים כַּעַת הַפֶּנֶס מִשָּׁל"כ אִם בָּרוּ מִתַּחֲלָה קוֹדֵם הַתִּי' בְּסוֹד שׁוֹרֵשׁ וְעֵיקָר שֶׁאִזּוּ אֵם יִפְגְּמוּ הַתַּחְתּוֹ' לֹא יוּכְלוּ לְהַסְתַּלֵּק :

וְאִת' שׁוֹיֵתֵר טוֹב הוּא שֶׁלֹּא יִסְתַּלְקוּ לִזְה בִּיחָד הַהֵנָּה וְאִמֵּר כְּדִי לְהַפְרִיעַ וְכו' וְיִהְיֶה שֶׁכֵּר וְעוֹנֵשׁ וְדִין וּבִהַסְתַּלְקוֹתָם יִפְרִיעַ מִהַרְשָׁעִים עַל שִׁגְרָמוֹ הַסְתַּלְקוֹת לְבִחִי' הַיּוֹתָם עֲשֶׂה מֵאֲמָרוֹ כְּפִרְדִּים שֶׁהֵם יֵלְאוּ מִחוֹבֵרִים לֹא הֵיוּ מִסְתַּלְקִים וּ"ש שֶׁמֵּאֲבִדִין אֶת הָעוֹלָם וְכו' פִּי' וְיֵלְאוּ כְּבִרָא בְּמֵאֲמָרָה אֶחָד בְּלוֹל מְבֹלֵס לֹא הִיָּה כֵךְ וְעַד"ו לֵתֵת שֶׁכֵּר טוֹב לְדִרְקִי' שִׁמְחִיזִירִים אֲתָם אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתָם מִשָּׁל"כ הֵם נִהֵ הֵיוּ מִסְתַּלְקִים מִלִּישָׁנָה ע"י הַפֶּנֶס לֹא הִיָּה לְדִרְקִים שֶׁכֵּר טוֹב וְהֵבִן זֶה הַיֵּטֵב :

עוֹד יֵשׁ טַעַם ב' מֵאֵד הוּא עֲלָמָה וְהוּא כִּי הֵם הֵיוּ תַּחֲלָה בְּחִים בְּסוֹד שׁוֹרֵשׁ וְעֵיקָר בְּחֹפֶן שֶׁחֲל"כ לֹא הֵיוּ יוֹכִיִּים לְהַסְתַּלֵּק הֵנָּה הִיָּה ח"ו מְנִיעַ הַפֶּנֶס בְּהֵם אֲבָל עֲתָה כֹּאשֶׁר חוֹטְאִים הַתַּחְתּוֹנִים הֵם מִסְתַּלְקִים לְמַעֲלָה וְאִין הַפֶּנֶס מְנִיעַ בְּהֵם וְאִזּוּ יִפְרִיעַ מִהַרְשָׁעִים שִׁגְרָמִים נוֹק בְּעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עַל מַעֲוֵט שִׁפְעַ שִׁגְרָמוֹ מַחֲמַת הַסְתַּלְקוֹתָם אֲבָל בְּהֵם עֲלָמָן אִין פֶּנֶס נּוֹנֵעַ בְּהֵם שֶׁהִי הֵם מִסְתַּלְקִים כִּנּו' וּ"ש שֶׁמֵּאֲבִדִין אֶת הָעוֹלָם וְלֹא אִמֵּר שְׁפּוֹגְמִים כַּעֲשֶׂה מֵאֲמָרוֹת עֲלָמָם וְאֲמַנֵּס הַחֶלֶק הַעֲלִיּוֹן שֶׁבָּה אֲעַפ"י שֶׁנִּשְׁאָר בָּהּ קִיּוֹם וְאִיכּוּ מִסְתַּלֵּק כַּעַת הַפֶּנֶס אִין הַפֶּנֶס מְנִיעַ כִּי לְהַיּוֹתוֹ עֲלִיּוֹן מֵאֵד יוֹהֵר מִכָּל הַשָּׂאֵר הַכֹּל הַחֲלָקִים הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁבָּה הַקְּרִיבִים אֶל הַקְּלִי' הִיָּה הַפֶּנֶס מְנִיעַ בְּהֵם אִם לֹא הֵיוּ מִסְתַּלְקִים וְאֲמַנֵּס וְ"ל שֶׁאִינוּ קְרִיב אֶל הַקְּלִי' כִּמוֹ בְּנוֹק' לִבֵּן הִיָּה בִּינוֹ לְנוֹק' ב' שִׁנְיִיִּים הִל' הוּא שׁוֹלֵט הוּא חֲלָקִים דִּנְקוּדָה שֶׁלֹּא בְּקַבֵּעַ מִתַּחֲלָה קוֹדֵם הַתִּי' מִשָּׁל"כ בְּנוֹק' שֶׁלֹּא יֵלְאֵת רַק חֶלֶק הוּא' לְבַד וְהַשִּׁנְיִי הַב' הוּא שׁוֹלֵט הַחֲלָקִים הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁבָּה וְלֹא הַעֲלִיּוֹן שֶׁבָּה וְטַעַם הַדְּבָר הוּא עַם הֵנוּ שֶׁכִּיּוֹן שֶׁאִין כּוֹ הַחֲשָׁשׁ שִׁישׁ בְּנוֹק' שֶׁאִינוּ קְרִיב לְקִלִּי' לִבֵּן הִיָּה הַעֲנִין כּוֹ לְהַפֵּךְ , וּמִלּוֹרֶךְ לִזְה טַעַם אַחֵר וְהוּא כִּי הֵנָּה הַנִּי' דו"ל הֵם אֲרוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים מֵאֵד וְאִם הֵם הֵיוּ יוֹלְאִים בְּתַחֲלָה הֵיוּ נִשְׁאָרִים שֵׁם קְבוּעִים כִּנּו' וְלֹא הֵיוּ מִסְתַּלְקִין כַּעַת הַפֶּנֶס וְהִיָּה עוֹן הַתַּחְתּוֹנִים גְּדוֹל מִנְשִׂיָּה לְאִין קֵץ בְּתַתֵּם הַפֶּנֶס בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן כִּזֶּה וְהִיָּה הָעוֹלָם נִחְרַב ח"ו וְלִבֵּן הִיָּה לְהַפֵּךְ שֶׁהַנִּי' יֵלְאוּ בְּסוֹד תּוֹסַפֶּת לְבַד כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לְהַסְתַּלֵּק אֲחֲל"כ כַּעַת הַפֶּנֶס וְלֹא יִנְיַע בְּהֵם פֶּנֶס ח"ו וְכִזֶּה עֲלָמוֹ ית' טַעַם לִמָּה כָּל הַנִּי' בְּחִים יֵחַד בְּסוֹד תּוֹסַפֶּת וְלֹא בְּרִאשׁוֹנָה דִּיךְ עֵיקָר וְהוּא כִּי נִרְדַּע כִּי ג' תְּמִיד חֲשׁוֹבוֹת כֹּאשֶׁת וְכַעַת הַפֶּנֶס

לְרִיךְ שִׁיּוּכְלוּ יֵחַד הֵיוּ שִׁיּוּכְרוּ יֵחַד שֶׁלֹּא כַּעַת הַפֶּנֶס כִּי בְּהֵם שִׁיּוּכְלוּ הִל' וְיִשְׁאָרוּ הַב' הוּא לְהַפֵּךְ אִין פֶּנֶס גְּדוֹל מִזֶּה שִׁיָּה פִּירוֹד כִּיִּי הַנִּי' ח"ו וְיִוְתֵר טוֹב שִׁיּוּכְלוּ ג' וְהֵם מִחוֹבֵרֹת מִשִּׁיּוּכְלוּ ח' וְיִהְיוּ הַב' בְּפִירוֹד מִמֶּנָּה , וְהֵנָּה כו"ל שֶׁלֹּא בָּרוּ בְּתַחֲלָה בְּסוֹד שׁוֹרֵשׁ וְעֵיקָר וְאֲמַנֵּס אִם כִּנּו' הִיָּה הַפֶּנֶס יוֹכֵל לְנִנּוֹעַ בְּהֵם מְכ"ש כו"ל רִא"כ אִיךְ יֵלְאוּ בְּסוֹד שׁוֹרֵשׁ וְעֵיקָר שֶׁלֹּא יוּכְלוּ כַּעַת הַפֶּנֶס לְהַסְתַּלֵּק אִךְ הַעֲנִין הוּא מְבֹאֵר בְּמ"ש ג"כ טַעַם אֶל הַב' שֶׁלֹּא הַנִּי' ח' לִמָּה יֵלְאוּ ו' חֲלָקִי נְקוּדוֹת בְּלִבָּד וְלֹא יֵלְאוּ כָּל הַעֲשֶׂרָה וְגַם לִמָּה יֵלְאוּ הוּא' חֲלָקִים עֲלָמָם כְּפִרְדִּית וְלֹא מְקוֹשִׁיּוֹת וּמִחוֹבֵרֹת אֲבָל הַעֲנִין הוּא כִּי הֵנָּה רִאָּה הַמֵּאֲלִיל שֶׁאִם הַנִּי' הֵיוּ יוֹלְאִים תַּחֲלָה לֹא הֵיוּ יוֹכִיִּים לְהַסְתַּלֵּק כַּעַת הַפֶּנֶס וְהִיָּה אִזּוּ הַפֶּנֶס נּוֹנֵעַ בְּהֵם ח"ו וְאִם נִחְרַב שִׁיָּה יוֹכֵל לְהוֹלִיֵּאִם כְּפִרְדוֹת זֶה מִזֶּה וְאִזּוּ לֹא הִיָּה הַפֶּנֶס נּוֹנֵעַ ב' יֵחַד רַק בְּבִחִי' הַהִיא הַמִּהְיִיחֶסָה אֶל הַפֶּנֶס הַהוּא הֵנָּה אִין לֵךְ פֶּנֶס גְּדוֹל מִזֶּה שֶׁהַנִּי' יִהְיוּ כְּפִרְדוֹת זֶה מִזֶּה וְלִבֵּן הוֹכֵרָת שֶׁלֹּא יוּכְלוּ רַק בְּסוֹד תּוֹסַפֶּת כְּדִי שֶׁאִם יִפְגְּמוּ הַתַּחְתּוֹ' ח"ו יוּכְלוּ לְהַסְתַּלֵּק ג' בִּיחָד בְּחִיבּוֹר וְלֹא בְּפִירוֹד אֲבָל הוּא' חֲלָקִים הַתַּחְתּוֹנִים הוֹלִיֵּאִם כְּפִרְדוֹת זֶה מִזֶּה בְּכוֹנוֹהַ מִמֵּשׁ כְּדִי שֶׁלֹּא יִפְגְּמוּ כּוֹלֵם כִּי יֵשׁ פֶּנֶס שֶׁנּוֹנֵעַ בְּסוֹד לְבַד וְכו' וְהוּא לְבַדוֹ כְּפֶנֶס וְהַשָּׂאֵר כִּיּוֹן שֶׁאִינוֹם מִחוֹבֵרֹת יֵחַד אִינוֹם נְפִגְמוֹת וְנִמְלָא שְׁבַעַת הַפֶּנֶס לֹא יִהְיֶה כ"כ גְּדוֹל וְיִוְתֵר טוֹב הוּא שִׁיּוּכְמוֹ הַתַּחְתּוֹנוֹת וְלֹא הַנִּי' וְגַם יוֹתֵר טוֹב הוּא שֶׁהַתַּחְתּוֹנוֹת עֲלָמָן יִהְיוּ בְּפִירוֹד מִתַּחֲלָה קוֹדֵם הַתִּי' כְּדִי שֶׁאֲפִי' אַחֵר הַתִּי' כֹּאשֶׁר ח"ו יִהְיֶה פֶּנֶס לֹא יִנְיַע רַק לְאֲחָיו חֶלֶק לְבַדוֹ שֶׁנִּתְפַּנֵּס אֲעַפ"י שֶׁאִזּוּ אַחֵר הַתִּי' הֵם מִחוֹבֵרֹת כְּנוֹדֵעַ כִּיּוֹן שֶׁבְּתַת' הֵיוּ כְּפִרְדוֹת , אֲבָל בְּנוֹק' אִלוֹ הַתַּחְתּוֹנוֹת שֶׁבָּה הֵיוּ כְּפִגְמוֹת ח"ו הִיָּה הָעוֹלָם נִחְרַב לְגִמְרִי לְהַיּוֹתָה קְרוֹבָה מֵאֵד אֶל הַקְּלִי' וְהֵם ג"כ תַּחְתּוֹנוֹת שֶׁבָּה הֵיוּ נִחְשָׁוִים בְּהֵם הַקְּלִי' לְאִין קֵץ ח"ו וְלֹא הִיָּה שׁוֹם תִּי' כָּלֵל ח"ו , וְכִזֶּה ית' הַיֵּטֵב הַטַּעַם לִמָּה הוֹרֵךְ כו"ל עֵיבּוֹר וְיִנִּיקָה וְעֵיבּוֹר ב' דְּמוּחִין כִּי הַנִּי' יֵלְאוּ כ"ל כְּלוּלָה מִעֲשֶׂה וְלֹא הוֹרֵכּוּ לְבַד זֶה רַק לְעֵיבּוֹר ח' בְּלִבָּד וּ"ל תַּחֲלָה לְרִיךְ עֵיבּוֹר וְיִנִּיקָה לְתַקֵּן בִּיחָד הוּא' שֶׁלֹּא אִשֶּׁר הֵם לְבַדִּים יֵלְאוּ תַּחֲלָה כּוֹלֵם יֵחַד בְּסוֹד שׁוֹרֵשׁ וְעֵיקָר קְבוּעִים קוֹדֵם הַתִּי' וְאֲחֲל"כ עֵיבּוֹר ב' לְהַבִּיֵּא אִלָּיו יֵחַד הַנִּי' שֶׁהֵם הַדְּמוּחִין הַנֵּת' אֲלִינוּ וְכֹאִים לוֹ אִזּוּ בְּסוֹד תּוֹסַפֶּת בִּיחָד כִּי כֵן בְּרִאשׁוֹנָה שֶׁלִּשְׁתֵּם נִשְׁאָרוּ יֵחַד שֶׁלֹּא יֵלְאוּ כִנּו' , אֲבָל נוֹק' שֶׁכֵּל ט"ס שֶׁלֹּא לֹא יֵלְאוּ תַּחֲלָה הֵנָּה עֲתָה אַחֲרֵי הַתִּי' יֵלְאוּ כּוֹלֵם יֵחַד בְּפ"ה וְנִתְקַנּוּ כּוֹלֵם בְּפ"ה בְּסוֹד תּוֹסַפֶּת בְּרַנֵּעַ ח' בִּיחָד וְאִינוֹה לְרִיכָה לְכָל אֲתָם הַתִּי' דו"ל וְדִי לֵה בְּעֵיבּוֹר ח' וְיִנִּיקָה :

(בַּע"ח פ"ז)

פ"ג וְנִבְאָר עֲתָה מֵהַ הִיָּה כַּעַת מִיחַת הַמַּלְכִּים וְהֵנָּה בְּפֶרֶק הַקּוֹדֵם נִתְבָּר' כִּי שִׁנְיִי הִיָּה בִּין ג' נְקוּדוֹת ח' שֶׁהֵם בְּחִי' לְרִיךְ וְאֲחֲל"כ כִּי כּוֹלֵם יֵלְאוּ כ"ל מֵהֵן

ומתן כלולה מעשרה וגם שילאו מחוכרות כל העשרה שבהם זו בזה בדרך קיום משל"כ בוז"ן ככל ולכן לא היה הפגם והשכירה שזה בהם וההפרש הוא להיות הנקודות דאו"ה יותר מתוקנות וגם שהיו כלולות כ"ה מעשרה לכן היה בהם ב' שינויים הא' הוא שהכלים שירדו מאו"ה לא היו רק מבחי' כלי האחוריים שלהם בלבד אבל הכלים דבחי' פנים לא נשכרו משל"כ בוז"ן שכל בחי' כלים דפנים ודאחור נפלו ונשכרו. עוד היה שינוי ב' כי הכלים הנשכרים דאחוריים דאו"ה לא נשכרו שבירה גמורה הנק' מיתה רק ירידה לבד למטה ממקומם אבל נשאר עומדים בעולם האלו' עלמנו במקום שעתיד להיות נוק' דז"ה ולכן לא נז' בהם בחי' מיתה רק בז"ת שהם בחי' זו"ן שבהם נאמר וימת שירדו למטה מעולמם ונפלו בעולם הבחי' כנ"ל ונפלו ממש בתוך הקלי' ונכתבלו בתוכם ושם נת' באורך השינוי שיש בנ"ר עלמנו כי גם בהם היה שינוי ע"ש ואמנם כאן נבאר מאו"ה ולמטה מה עניינם ותחלת הכל נקדים לך הקדמה א' והיא כי כל בחי' שיש דכו"ן יש ד' בחי' וזה סדרם לפי מעלתן מלמטה למעלה א' היא מדרגת אב"ה פי' שהיו דכו"ן אחוריים דבוקים זה בזה והפוכים אחוריים כנגד אחוריים. למעלה ממנה היא מדרגה הב' והיא שהיו אב"ה פ' שהפוך הזכר אחוריו כנגד פני הנק' ואז יש מעלה בזה שמקבלת הנק' אור של הזכר דרך פנים שלה אבל עדיין אינה מקבלת רק אור אחוריים דזכר ואינה יכולה לקבל אור הפנים. מדרגה ג' היא מעולה ממנה והיא פכ"ה פי' פני הזכר מביטין באחורי הנק' ובה יש מעלה יתירה שמקבלת הנק' אור הפנים דזכר ממש אלא שלהיותו אור גדול אינה מקבלתו רק דרך אחור שלה ואז שם מתעבה קצת האור וכאשר יתעבה יוכל אח"כ האור לעבור דרך האחור ולהגיע עד הפנים שלה ואז תוכל לקבלו וז"ס וחכם באחור ישבחנה כי כאשר החכמה שהוא הזכר יביט בפניו אל אחורי הנק' שהיא הבינה ישבחנה יותר ממה שהיה בהיות להפך אחורי הזכר בפני הנק'. מדרגה ד' היא למעלה מכולם והיא פכ"ה פי' כי ב' דכו"ן פונים פניהם זה לזה ומדרגה זו היא תכלית השלימות. ודע כי באו"ה היה בהם ג' בחי' הנו' שהם אב"ה ופכ"ה ופכ"ה וחסר מהם מדרגה הב' שהיא אב"ה פכ"ה אבל בוז"ן היו כל הד' כולם :

ויכלו להראות פעולתם לחוץ ואמנם הכלי' עלמנו ניתוסף בהם שנעשו בחינת פרטוק ממש. והענין הוא כי הנה תחלה נעשה הנקודה א' עתיק ואריך כנ"ל ואחר כך מהב' והג' נעשו ב' פ' או"ה כי עלו אותם האורות דב' נקודות הנו' והלבישו לחג"ת דאריך ששם מקומם כנודע וע"י אותו הכיסוי ולבוש נעשה להם בחי' כלים ופרטוק שלם עם בחי' הכלים א' שלהם עלמנו שנשכרו בתחלה ועתה הוכררה הקדושה מהם ונעשה פרטוקי או"ה ואח"כ ע"י העיבור הא' דז"ה כמעט אימא בהיותו ע"ג נה"י דאריך כנ"ל כי נכללו ג' בנ' והכוונה היתה להלביש אותם ו"ק דז"ה שהיו אורות בלי כלים שהכלים ירדו כבחי' כנ"ל ואז נעשה להם שם בחי' כלים בפרטוק שלם ואז גם הכלים שלהם הא' שירדו כבחי' ומתו נתעלו גם הם למעלה ונתקברו עם כלים אחרים חדשים ומהכל יחד נעשה פ"ה שלם דז"ה ועד"ו לנק' אמנם החילוק שהיה ביניהם הוא מש"ל כי א"ה ואו"ה נתקנו כפ"ה בלבד אבל ז"ה שלא יצא מתחלה רק ו' חלקי נקודות בלבד שהם בחי' ו"ק שלו לכן אלו הו"ק נתקנו תחילה ע"י עיבור ויניקה והא' באים לו בסוד תוספת אותם ג' חלקים א' שהם המוחין שלו שלא ילאו בתחילה ולפי שבתחילה היו חסרים ג' ביחד ממנו לכן עתה באים לו ג' ביחד בעיבור ב' והבן היטב מהו ענין עיבור ומוחין ב' דז"ה הנתב' בנ"מ ושים דעתך לזה וכן בנק' דז"ה אשר כל הט' חלקים תחזונום שלה לא באו מתחלה בסוד שורש ועיקר לכן בעת ההי' באים כולם אלוה יחד בסוד תוספת ברגע א' ואין בה הבחי' שיש בנ"ה שהם עיבור ויניקה ועיבור ב' לפי שהכל באים לה ביחד. והנה עתה אחר שנתקן ז"ה נק' רה"י פי' שהנה טעם וסיבת עיבור דז"ה היה מפני זה שבתחילה היו ו' חלקיו נפרדים זה מזה בסוד רה"י כנו' ולכן נכנס בסוד העיבור תוך אימא כדי לאסוף חלקים אלו הנפרדים בתוך מעי הבינה ואז מחמת היותם שם מקובלים יחד וגם לסיבה שעתה ניתוסף בהם אור אימא בכח ב' סיבות אלו יתקברו יחד ויתקשרו יחד ואז בזה העיבור הא' נתקברו יחד ו' חלקים בסוד קיום כנודע והוא כי חסד נכלל בנצח ונבירה כבוד ות"ת ביסוד וענין זה נק' ג' כלילן בנ' כנ"ל עד שעברו ג' ימי הקליטה ואז נתקברו יחד כולם עיבור א' יותר מעולה והוא שכל חלק מהם נכלל בכל ז"ת כמש"ה בכוונה התפילין שיש בהם ח"ך אזכרות לפי שבהיותם שם בסוד עיבור א' היו בבחי' ג' כלילן בנ' ולא ניכר בהם רק ג' לבד והיה כ"ה מהם כלול מהז"ת הרי אך כי הנה הו' היה נקודת המ' ואז היה ז"ה בסוד ו' שבתוך ה' א' שהיה אימא והם ו"ק והמ' היתה נקודתה בסיום הו' בסוד פסיעה לבר הנו' בפר' בלק דר"ג ע"פ אשרנו ולא קרוב ואז נעשה רה"י כי כולם נעשו יחד ואחדות א' וז"ס מ"ש דז"ה ונת' בת' כי רה"י גבוה עשרה דאיונון יו"ד ה"א וא"ו ה"א ורוחבו ד' דהן יהו"ה פי' שנודע דהו"ה דמ"ה היה בנ"ה אשר הו' מלכים שלו נתקשרו ונתקברו ונתקנו

הם עבים וגסים מאד יותר מבחי' הפנים אז חין האור ההוא נבלע ונכנס בהם מאד שהוא רוחני בתכלית והם חשוכים וגסים ולכן אינו נכנס בהם רק אור ממועט ואז יכולים לקבלו ולכן עמדו אר"ה בבחי' אב"ה בתחלה וכו' לא מתו כשאר ז"מ שמתו ממע וירדו לעולם הבחי'ה אמנם האחרונים שלהם אותם אשר לא יכלו לקבל אור העליון אפי' בהיותם בבחי' אב"ה נחבטלו והכלים שלהם דבחי' האחרונים הם ירדו למטה ונשארו בא"י במקום שהיה שם נוק' דו"ה בחי' כלי דנקודה שלה כנודע שכל הי' כלים יאחזקוה שילאו האורות כנ"ל וגם מתי נשברו אחרונים דא"ה והנה כאשר ירדו אלו האחרונים ירדו אחרי אב"ה כלולי' מי"ס ואחרי אימא כלולים מי"ס ואחרי אימא נפלו גם הם ועמדו נגד פני נוק' דו"ה ואחרי אימא נפלו גם הם שם ועמדו כנגד האחרונים דנוק' דו"ה והיא נשארת עומדת באמצע אלו באחור ואלו בפנים ונשארו אר"ה אב"ה ונמצא שהכלים דו"ה כשנשברו מתו ונפלו ממע בבחי'ה במקום הקלי' שהם בחי' מות כנודע בסוד בלע המות לנצח שהם הקלי' אב"ה אחרונים דא"ה נק' ירידה מגדולתם בלבד שנפלו ממדרגתם העליונה שהיא באחורי אר"ה ונפלו למטה במקום נוק' דו"ה בא"י עלמנו שבתחלה היו האחרונים האלו נק' מלכים ממע וברדהם נעשו שרים בלבד וז"ס מש"ה בישיבה סי' י' כי יאמר הלא שרי יחדיו מלכים ר"ל שהשרים האלו שהם נק' עתה שרים להיותם למטה במקום נוק' כנו' הנה בהיותם בתחילה למעלה היו מלכים וכמ"ש בע"ה שמאחרונים אלו נתקנו ונעשו בחי' יעקב ולאה ונוק' דו"ה נק' רחל וז"ה נק' ישראל והנה שם שרה היא ברחל ושרי אשת אברהם היא בלאה וז"ס הל"ה שרי שאותיות הל"ה הם אותיות לחה שמהשרים האלו נעשית לאה כמס"ל מליאותם :

(בע"ה פרק זה ופרק הקודם הם פרק אחד)

פ"ה והנה כאשר התחיל הע"י להתקן תחילת כולם כי הנה הוא הראש העליון שבג"ר הנז' בא"ה אשר ג' כלולים בנקודה ה' של אלו העשרה נקודות הידועות ונודע כי כשנתקן נעשה פרצוף גמור בן י"ס . והנה כשהתחיל להתקן ונעשה בחי' ראש שבו הנה הג"ר שבו נתקנו תחלה ביחד שהם כח"ב שבו שהם כללות רישא אשר לבחי' ראש זה קראו בא"י רדל"ה פי' כי הנה בחי' פרצוף עתיק הג"ר שבו שהם רישא דיליה אינה מתלבשת ומתעלמת תוך אריך כלל ונשארת בגילוי כי אינו יכול להשיגה ולהלבישה ולכן זה הריש הוא הנק' רדל"ה ואמנם ז"ת שבו שהם ז' ימים לו מתלבשות תוך אריך כנודע שיש לו בהם קלת השגה ובחי' ז"ת אלו שבו הם הנק' ע"י ר"ל עתיק דבחי' דו"ה הנק' ימי קדם כנודע ובהם יש קלת השגה ויריעה . והנה אחר שנתקן רישא דעתיק כנו' אז נתמעט האור קלת ע"י רישא דעתיק שנתקן ונעשה פרצוף ועובר האור העליון דרך המסכים

ונתקנו ונעשה מהם בחי' הוי"ה זו דמילוי אלפי"ן מקושרו' אות באות יחד בשם אחד יחיד ומיוחד ונק' רה"י ודע שאעפ"י שאנו אומרים שנתקנו אלו הו"מ דו"ה עכ"ז בהכרח הוא שלא נגמר בירור שלהם לזרף ונשארו קלת ניזולי קדושה שלהם תוך הקליפות שהם הסיגים שלהם ונק' רה"ר בסוד הן רבים עתה עם הארץ שהם הקלי' לפי שלא נתקנו ונשארו נפרדים בסוד רבים, והנה בימי החול השכינה שהיא נוק' דו"ה היא בגלות בין הקלי' והכן ענין שכינה בגלות מה עניינו . והנה היא נק' בשם ב"ן הוי"ה דמילוי ההי"ן כנודע והיא מבררת בירורין מתוך הסיגים והיא מעלה אותם למעלה בבחי' מ"ן ושם נתקנים והכן היטב ביאור ענין מ"ן מהו אמנם בשבת גם היא עולה למעלה מתוך הקלי' והינה בגלות ואמנם הזווג אשר לה עם ז"ה בשבת הם נשמות חדשות ולא מהבירורין האלו וז"ס איסור הולאה בשבת מרשות לרשות שהמוציא גורם להמשיך הבירורין הקדושים אשר כבר נבררו ונעשו רה"י ומוציאם לרה"ר שהם הסיגים והקלי' ומערב קדש מחול והמכנים מרה"ר לרה"י הוא גורם שהשכינה תרד בשבת למקום הסיגים ותברר בירורין מהם להעלותם משם שהוא רה"ר למעלה שהוא רה"י וגם זה הוא פגם גדול מאד ונמצא שאיסור הכנסה תלוי במלאכה אחרת והיא הכורר שגם היא מכלל ט"ל מלאכות שכן הכורר גורם זה עלמנו הנו' שתגלה שבי' בקלי' ותברר בירורין מהסיגים :

(בע"ה פ"ח)

פ"ד ואחר שנת' בחי' התי' בדרך קטרה נחזור לבאר כפי סדר המדרגות הנ"ל שהם אב"ה אב"ה אב"ה פכ"ה פכ"פ . והנה טרם שהיה שום תי' כלל בכל הא"י אפי' בעתיק הנה בלאת האורות דא"ה ונכנסו בתוך הכלים שלהם בהיותם עדיין בסוד נקודות כנו' היו אב"ה לפי שהנה נודע שאר"ה עומדים בב' לדי אריך זה בחסד שלו וזה בגבורה שלו ובהיות אר"ה פכ"פ אז אור הפני אריך יורד ומשך ביושר באמצע בין פני אב"ה לפני אימא ומאיר בפני ב' . והנה בהיותם עדיין בסוד נקודות בלתי תי' כבר נתב' שזה גורם שבירת הכלים לפי שכאשר לא היה עדיין תי' היה האור בא בלי מסכי' והנה הם אורות גדולים וכלי מסכים ואז חין הכלים יכולים לקבלו ונשברים ומתבטלים ואחר התי' בא האור ממועט דרך מסכים ויכולים הכלים התחתונים ג"כ לסובלו והנה כאשר עדיין לא היה שום תי' אפי' בע"י היה האור גדול ורב בלי מסכים ולכן אם אר"ה היו פכ"פ הנה בהמשך אור פני אריך ביניהם דרך החזה שלו לא היו יכולי' לקבלו כלל לפי שבחי' הפנים הם יותר זכים וברורים ודקים מבחי' האחרוני' והיה האור מובלע ונכנס בהם מאד ולא היו יכולים לקבלו והיו נשברים ונפלים גם הם למטה כמקרה זר' והיתה בהם בחי' מיתה ממע ח"ו ולכן נשארו אב"ה ואז בהמשך אור פני אריך דרך החזה שלו ונכנס בין ב' אחרונים דא"ה אשר

שינוי ה' בין פרטוק ה' לשאר הפרטוק דאלי' והענין הוא כי בכל פרטוק דע' ו' ו' ו' יש בכל ראש מהם ג' ר' שהם כח"כ דכחי' הפרטוק ההוא אבל בפרטוק ח"א אין בראשו רק כ"ח שבו בלבד והכתר נקר' גולגלתא דא"ל וחכמה נק' מוחא סתימאה שבו ובוה חבין למא בא"ז מזכיר ג' ר' שהם רישא עילאה דע' ו' רישין דא"ל שהם כ"ח שבו ולמה לא הזכירו גם הכינה דאריך ויהיו ארבע' רישין אבל הטעם הוא כי רישא דע' ו' אעפ"י שיש ג' ר' כנ"ל עכ"ז לרוב העלמם נק' רישא חדא לחוד וגם נק' דל"ה וכן שבראש ח"א נחשבים לב' לרוב גילויים בערך רישא עילאה והרי הם ג' שכולם הם בחי' רישין דע' ו' ו' ח"א שבו יחד נק' כתר דאלי' עם היותם כ"פ והבן טעם זה שתטרכך אליו להבין המאמר דג' ר' הנו' בא"ז ואמנם כינה דא"ל לא יכלה לעלות ולהיות בראשו ונשארה למטה בגרון דא"ל ולכן אינה נק' בשם רישא וטעם וירדתה בגרון משא"כ בשאר הפרטוק' הוא לפי שא"ל מלביש לע"י לז"ת שבו כנו' ואור ע"י גדול מאד ואין כח בכינה דא"ל לקבל אור ע"י בהיותה קרובה אליו שם בראש ח"א וכאשר ירדה למטה בגרון דא"ל ונתרחקה מעט וכלה לקבל אור דע"י שם אבל בשאר הפרטוק' שאור ע"י מרוחק מהם מאד שא"ל מלבישו וסוהם הארתו לכן יש כח ויכולת אפילו בכינה שכל פרטוק להיות יחד עם החכמה של הפרטוק עלמנו יחד ב' למעל' בראש פרטוק ההו' ואחר שנת' מה שנתקן בה"א נבאר מה שנת' באו"ה והוא שעלו במדרג' ד' והוא שחזרו ב' יחד פכ"פ חמ"ט עדיון הם בכחי' נקידו' בלחי תי' ואח"כ נתקנו נה"י דע"י וגם אז נתקנו חג"ת דא"ל וגם התחילו להתקן ב' רישין דא"ל שכל"א מהם כוללה ג' ר' כנ"ל והענין הוא שנה"י דע"י מתלבשים בחג"ת דא"ל וחג"ת דא"ל בכח"כ דא"ל ולכן כל אלו הבחי' נתקנו יחד זה אחר זה והנה נת' ענין אור"ה שהיה בהם ג' מדרגות וחסר מהם מדרגה ב' שהיא חב"פ לסיבה הנו' , ונבאר ענין ז' ו' שבהם היו כל המדרגות הנו' ל זה סדרן שהנה נודע שזו"ן הם מבחי' נה"י דא"ל ששם מקומם ולכן לא קבלו שום תי' והארה מבאשר התחיל תי' רישא עילאה דע"י ע"ד אור"ה שחזרו אז פכ"א כנ"ל אבל זו"ן לא התחיל תי' והארה בהם עד שהתחיל תי' רישא דא"ל וכבר נת' כי רישא דע"י נתקנו כח"כ שלו יחד למעלה במקום הראש משא"כ בה"א שתחלה נתקנו כ"ח שלו בראשו ואח"כ נתקנה הכינה למטה בגרון ולכן נתוסף בזו"ן מדרגה הב' משא"כ באו"ה והוא שכתבתקנו כ"ח דא"ל בראשו חזרו הם חב"פ אחורי ז"א נגד בני נוק' וכשנתקנה הכינה דא"ל חזרו פכ"א פני ז"א נגד אחורי נוק' וכשנתקן נה"י דע"י שאז נתקנו חג"ת דא"ל ובכ"כ דא"ל שהם הראש שלהם חזרו זו"ן פכ"פ ועדיין הם בכחי' נקודות בלי תי' ואחר שכתקנו אור"ה הים מליחות לקי' זו"ן ואז הו"מ שהם כליהם שנפלו בכריחה העלם המאליז באלי' תוך כטן אימא עלאה ושם היו בסו' עיבור ה' שנכללו ג' כנ"ל ונוק' היתה בסוד פסיעה ואח"כ נולדו וינקו משדי

המסכים ההם ועתה יש כח בא"ה לקבל האור העליון חפ"י דרך הפנים שלו לפי שהוא זכר והוא רחמים אבל אימא שהיא נוק' בחי' דינים עדין אין בה כח לקבל האור העליון דרך הפנים שלה אלא באחר ולכן אז החזיר אבא את פניו במקום הסוד דאריך והיה נקבל אור העליון דרך הפנים ואימא נשארה כמו שהיחה בהחלה ונמלא עומדים עתה פכ"א שהיא המדרגה הג' וחסר מהם המדרגה הב' דאב"פ ותקב עלו במדרגת מעלה הג' דפכ"א וטעם הדבר הוא לפי שכיון שח"כ שבראש עתיק ב' נתקנו ביחד כנו' ולא הקדים זה לזה לכן גם אור"ה שהם בחי' חו"ב כנודע היו בהם ב' תיקונים יחד שתחילה היו במדרגה ח' אב"פ ותקב עלו ב' מדרגות יחד שהיו פכ"א שהיא הג' ואמנם פשוט הוא שהאור נמשך מאבא לאימא בין אם יהיה בבחי' פכ"פ בין אם יהיה בבחי' פכ"א לעולם הוא בא מו"ס שבו בשווי ח' לפי שלעולם אבא הוא עומד בבחי' פנים בב' מדרגות הנו' אך השינוי הוא באימא שבהיותה פכ"פ גם היא עם אבא אז הארה הבאה מו"ס דאבא אליה מקבלת הארתה בפנים שלה בתחילה ושם הם מאירים עיקר ההארה ואח"כ מאורות הגרועים שנשארו הם הולכים לאחוריים שלה ומאירים בהם ואינם חלק אחד מק' חלקי האור שכולם ניתנים בבחי' פנים שלה אבל בהיותם אחוריים עם פני אבא אעפ"י שההארה עלמה דאבא אינה משתנית כנו' שגם עתה באה דרך הפנים שלו עכ"ז האורות האלו עיקרם מאירים באחוריים ואעפ"י שהם עבים וגסים עכ"ז ההארה שלוקחים הם מעט ואם הרבה הנה עיקרו ניתן באחוריים ושיורו מאיר בפניה ונמלא שבהיות חי' פנים בפנים עם אבא פניה מריוחים הרבה יותר מאחוריים ובהיות אחוריים נגד פני אבא אחוריים מריוחים הרבה שאחוריים שלה עתה מאירים בהם פני אבא ממע ומתמתקים מאד יותר מבאשר היתה פנים בפנים אבל הפנים שלה עתה הם גרועים נמלא ח"כ שאחוריים דאימא נתמתקו ונתקנו תי' נוסף על אחורי אבא שאחורי אבא אין אור פנים עליונים מהם מאירים בהם כמו שיש לאחוריים דאימא אך בבחי' הפנים יש יתרון לאבא על אימא כי פני אבא היה בהם כח לקבל האור העליון ופני אימא לא היה בהם כח לקבלו ונשארה בסוד אחר כנו' ואמנם שינוי ב' בחי' לו שהיו באו"ה שכתבתי ח' יש יתרון ומעלה לאבא ובחי' אחרת יש יתרון לאימא על אבא זה גרם שינוי אחר בענין ב' אחוריים הא' שנפלו תחלה למטה שנעשה מהם יעקב ולאח כמס"ל , והנה עדין ח"א בסוד נקודה בלתי תי' ומכ"ש השאר אשר תחתיו ואח"כ נתקנו חו"ג דע"י ואז נתקנו ג' כ"ח דא"ל שהם ב' רישין תתאין מג' ר' הנו' בא"ז כנודע והטעם הוא כמ"ה שחור"ג דע"י מתלבשים בכ"ח דא"ל ואמנם הכינה דא"ל עדיין לא נחקנה עממה והרי שינוי ח' שיש בין ע"י לא"ה שע"י נתקנו ג' ר' שלו יחד וא"ה לא נתקנו רק שנים הראשונים בלבד כנו' והטעם הוא כמ"ה הקדמה ח' והיא שיש

ב' מסכים וב' כסויים שהם הכלים דנה"י דאבא והכלים
נה"י דאימא הכל חב"ד דז"א דמלך אימא אין עליהם
רק כיסוי ומסך א' שהם הכלים דנה"י דאימא ונמצא
חכמה דז"א דמלך אבא וחכמה דמלך אימא ב' כלל
ימין בראש וז"א מכוונים זה בתוך זה ובינה דז"א דמלך
אבא וזלד אימא כלל שמאל בראש וז"א מכוונים זה
בתוך זה וב' דעות דז"א דמלך אבא וז"א דמלך אימא
זה בתוך זה . והנה המוח דדעת דז"א דמלך אבא
מכריע ב' הכרעות א' בין חו"ב דלד אבא וא' בין חו"ב
דלד אימא דעפ"י שהיה נתון תוך כלי יסוד דאבא והם
נתונים בתוך כלים דנ"ה דאימא כנו' ונמצא שיש
בדעת זה ד' בחי' כלולות בו בחי' חו"ב שלוקח מלך
חו"ב דאבא ובחי' חו"ב שלוקח מלך חו"ב דאימא ושו
הד' נעשים בו בחי' ד' מוחין וכל הד' נק' דעת . והם
בחי' חו"ב שלקח מלך אבא נעשים בדעת זה חו"ב
שבו ובחי' חו"ב שלוקח מלך אימא נעשה בדעת הזה
חו"ב שבו בערך חו"ב שיש בו מלך אבא . ונמצא
שדעת הזה דז"א שביסוד אבא יש בו כללות ד' מוחין
שהם חו"ב וחו"ג וכללן הם ג' מוחין כנודע שהחו"ג
ב' נק' דעת . א"כ יש לו ג' מוחין חב"ד פרטיים ונ'
נק' דעה דרך כלל וז"ס כי אל דעות ה' שז"א יש בו
ב' דעות א' דיסוד אבא וא' דיסוד אימא ודרי נת' ענין
המוחין בעלמא :

פ"ב ועתה נבאר חופן התלבשותם תוך ז"א שהנה
בהיותם הנה"י דאבא תוך נה"י דאימא
נתלבשו כולם יחד תוך ז"א . ונבאר ענין התפשטות
נה"י דאימא וממנו ית' ג"כ התפשטות נה"י דאבא והנה
נודע שהנלח מתחלק לג' וכן המוח הנק' חכמה אשר
בתוכו מתחלק לג' חלקים ואלו מתפשטים בקו ימין
דז"א פ"ה דנלח דאימא שבתוכו שליש מוח חכמה נתלבש
בכלי חכמה דז"א ופ"ב דנלח דאימא שבתוכו שליש ב'
דחכמה נתלבש בכלי חסד דז"א ועד"ז פ"ג דנלח דאימא
שבתוכו שליש ג' דחכמה מתלבש בכלי נח דז"א ועד"ז
ג"פ דהוד דאימא שבתוכו ג"פ דמוח כינה נתלבשו בקו
שמאל דז"א שהוא בג"ה שלו ועד"ז נתלבשו ג"ה דאבא
שבתוכו מוח חו"ב ונתלבשו ונתפשטו בקו ימין ושמאל
דז"א תוך נ"ה דאימא . ואמנם דע שהפרק ב' דנלח
דאימא א"ו הפ"ב דהוד דאימא הנה הם מתפשטים בכל
חורך וזרע ימין ושמאל דז"א ונמשך עד סיום לפורניו
ומתוך לפורני האלבעות בוקע האור ההוא דפ"ג דנ"ה
דאימא וחוזר ונכנס ומתלבש תוך ראש ירך ימנית ושמלית
דז"א בין פרק לפרק ששם הוא מקום חלל ויכול האור
ליכנס דרך שם כמז"ל ומתפשט בכלה עד סיום הרגלי'
ובאלו תמשיל דרך משל שידי ז"א פשוטות ומשתלשלות
למטה ותלויות על גופו ולפורני אלבעותיו מגיעין עד
ראשי ורכותיו ויוצא הא"פ מראשי אלבעיו ונכנס בראש
יריכו ועד"ז הוא בג"ה דאבא . אמנם אין בחי' נ"ה דאבא
נכנסים ומתפשטים כלל תוך גוף דז"א שהוא ה' ת' שבו
שהנה הנלח דאימא אינו מתפשט רק בקו ימין כלבד
שהם

משדי אמס ובכח יניקה ההיא נתפשטו וחזרו להיות ו"ק
מתפשטים בבחי' ז"ה ואמנם נוק' הגדולה ונעשית מדה
א' שלימה כמ"ה ואח"כ חזר העיבור שני ואז נגמרו ז'ו"ן
כ"ה פרטוף גמור מו"ס ואז נק' גדולים ושלמים ואמנם
נת"ל שזורך ג' בחי' אלו שהם עיבור ויניקה ועיבור ב'
לא הוצרכו רק בז"א לבד ולא היה כן בכל השאר אפי'
בנוק' :

שער פרצופי ז'ו"ן

פ"א ועתה ז"ל ענין ז'ו"ן מי הם ואח"כ נבאר בחי'
עיבור ב' שלהם לצורך מוחין דגדלות גס
ית' ענין ד' בחי' שמנינו שהם ישראל ויעקב רחל ולאה
מה עניינם והנה נודע שישראל ויעקב הם בחי' ז"ה
ורחל ולאה הם הנק' שלהם אבל בהבדח הוא שהם בחי'
חלוקות זו מזו והענין הוא שהנה ז"ה הנז' בכ"מ הנה
הוא הנק' ישראל והוא בחי' ו"ס דכללות י"ס דאני' שהם
מחסד עד יסוד כנודע ונוק' דז"ה היה מ' נקודה י'
דכללות עולם האני' כולו ג"כ והוא הנק' רחל עקרה
הבית כנודע באופן שזו"ן הם ישראל ורחל אמנם יעקב
ולאה הם הבחי' של המלכים וכלים דא"ה מבחי' אחרוני'
שלהם שנפלו למטה במקום רחל נוק' דז"א דאני' ולא
למטה בבחי'ה . ולקמן נבאר בע"ה שאעפ"י שז"ה הוא
פ"ה שלם ונק' ישראל עכ"ז הוא נחלק לב' בחי' שעד החזה
נק' ישראל ומשם ולמטה עד רגליו נק' ישורון בסוד ויהי
בישורון מלך וב' בחי' אלו הנק' ישראל וישורון הם הנק'
ז"ה ולקמן ית' היטב ענין זה ונתחיל לבאר ענין ז'ו"ן
שהם ישראל ורחל ואח"כ נבאר יעקב ולאה ונבאר תחל'
ענין ז"ה והמוחין הבאים לו בעיבור ב' שהם בחי' ג"ר
שבו הנה בעת העיבור הב' דז"א שהוא לצורך המוחין
שלו נזדווגו א"ה ואבא הוליד מהמוחין שלו טיפת
דבורה והם כללות חו"ב וה"ח וה"ג שהם מבחי' דעת
שלו גם אימא נותנת בחי' טיפת מ"ן והם כללות חו"ב
וה"ח וה"ג והם מבחי' דעת שלה ואחר היותם בסוד
עיבור ילדה אותם התכונה בסוד לידה וילאו דרך היסוד
שלה ובכר נת' שאלו המוחין דז"ה נתלבשו תחילה תוך
נה"י דתכונה ואח"כ נתלבשו כולם יחד ונתפשטו תוך
ז"ה וזה עניינו הנה נת' בה"ז שאבא גניז וטמיר יתיר
מאימא ולכן גם נה"י דאבא נתלבשו תוך נה"י דתכונה
באופן זה שהמוח דחכמה דז"א שנמשך מאבא נתלבש
בנלח שלו דאבא ומוח כינה דז"א שנמשך מאבא נתלבש
תוך דהוד דאבא ומוח דעת דז"א שנמשך מדעת דאבא
והוא כלול מה"ח מבחי' מוח חכמה דאבא וה"ג
ממוח כינה דאבא ג"כ והנה דעת זה נתלבש תוך
היסוד דאבא ועד"ז נתלבשו ג' מוחין שנמשכו לז"ה
מלך אימא שהם חב"ד מחב"ד דאימא ונתלבשו תוך
נה"י דאימא ואחר כל התלבשות זה נתלבשו נה"י דאבא
אחר היות בתוכם המוחין דמלך אבא נתלבשו תוך
נה"י דאימא ונמצא א"כ שחב"ד דמלך אבא יש עליהם

שהם חח"ן דו"א והוד דאומ' אינו מתפשט רק בקו שמלו
 שהם במ"ה דו"א אבל ת"ת דו"א הוא קו האמצעי ואין
 כנסיים בו הכ"ה דאו"א שבתוכו ב' מוחין הנק' חו"ב
 דאו"א רק בב' הקוים לבד ימיני ושמאלי וזהו בחי'
 הקשר שיש לחכמה עם ח"ן והקשר שיש לבינה עם ג"ה
 והבן זה ואל תטעה וזה יתורצו לך קויות וספיקות
 רבות אשר מכללם הוא לראות ח"ך כ"ה שתחת הת"ת ואין
 להם התקשרות כלל עם הזרועות כנראה בחוש הראות
 כי מסיום הגוף נתלים ויוצאים ור"כ איך נחשבים לקו
 ימין ושמאל עם החו"ג והרי ב' יוצאים מקו האמצעי אך
 עם הנו' יוכן וגם יתורץ לך מה נעשה מהאור היוצא
 מסיום הזרועות דרך פורני האלכבעות להיכן הולך
 ומתפשט ואם נאמר שאינו יוצא כלל זהו דוחק יותר
 גדול שהאור לא נמשך לבעלה אלא להתפשט בתחתונים
 ולהאיר בהם ואם נאמר שנכנס דרך הגוף ה"ה לסיבה
 הנו' שחס כן בטלה בחי' קוים ימין ושמאל ואמצעי
 ואמנם לריך לידע לאיזה סיבה היה כך שהרי אנו רואים
 שקו האמצעי נמשך ביותר בלי הפסק ובב' הקוים ימין
 ושמאל יש בהם הפסק בין חסד לנח ובין גבורה להוד
 שהרי הזרועות הם בפירוד מהשוקיים ואינם קוים
 מחברים יחד. ולהשיב זאת לריך לידע מהו פורני האדם
 וגם ענין הקלי' והחילונים שניקתם מהלפורנים שלכן
 לריך הקולטן ליטול ידיו וכן בשחרית לריך ליטול ידיו
 מפני רוח רעה שורה על הידים ואינה מסתלקת עד
 שיטול ידיו במים כמ"ה דו"ל גם להבין ענין הכ"ה
 שה"ס ברכי דרבנן דשלהי דמינייהו הוי ששם מתאחזים
 בסוד השקר אין לו רגלים ובסוד כל היום דו"ה שהוא
 הו"ד בהיפוך אתון וכיוצא בזה והרי כ"ה ה"ס ערבי נחל
 סתימין ואין להם פתח פתוח כמו הסוד ור"כ מהיכן
 יונקים החילונים מהם אבל הענין הוא זה דע שהקלי'
 מקום וניקתם הוא מסוף האלכבעות מקום הלפורניים
 שמשם הא"פ בוקע ויוצא בין הלפורניים בין ידדים בין
 דרגלים שמהידים בוקע האור ויוצא ליכנס ברישי ירכין
 כנ"ל ואז יונקים משם ממנו בעודו מגולה שם וז"ס
 משאח"ל שהירים עסקניות וב' לטומאה ולריכין נטילה
 אפי' לחולין קודם אכילה וגם בקום האדם ממטתו
 בלילה כבר רוח רעה שורה עליהם ולריכין נט' שחרית
 שלעולם החילונים וניקתם היה מקלות ומסיומם שאין
 להם רשות לעלות למקום הקדושה אבל יונקים ממקום
 סיומם. והנה בקלות ההם דורועות ודירכין שם
 אחיותם וניקתם. והנה אנו רואים בחוש הראות
 שהבשר שבסוף האלכבעות נבקע ומתוכה יוצא וגדל
 הלפורן ויוצא לחוץ ודרך אותה הבקיעה יוצאים האורות
 כנו' ויונקים מהם החילונים לפעמים כשיש ח"ו איזה
 פגם בנשאל ולא המיד. והנה הלפורניים עצמן אינם
 בחי' קליפה ממש ח"ו כמ"ש בס"ה פ' ויקהל דר"ח ע"ב
 דלבושין קדמאין דתלבש בהו אדם כנ"ע הוו מאינון
 מלבושין מאינון רתיכין דאקרון אחוריים ואינון לבושין
 דאקרון לבושי טופרא וכו' ולא אשתארו ביה אלא הנהו

ראשי טופרין דלכבעאן וכו' ופי' הענין כי אם הלפורנים
 היו ח"ו טומאה וקליפה מה היה מועיל הנטוי' והרי
 לעולם היה הטומאה רבוקה בחדש אמנם הלפורניים
 הם בחי' מלבוש טהור וזך אלא שהוא קשה בטבעו
 וז"ס מ"ש בפרשת תרומה דך קמ"ח ע"ה רבשעתא
 דאתחבר בי מקדשא לא אתחבר אלא וכולי עד
 דאחיד בכל סטרוי וכולי באופן שהלפורניים הם הלבוש
 הקשה הניתן שם בראשי האלכבעות ובקלותם כדי
 שלא ינקו מהם החילונים הנק' קלי' תקיפה משם
 כי בהיות שם קליפה הקדושה שהם הלפורניים
 שהם קשים מאד ח"ה אל החילונים לינק משם והלפורני'
 עומדים על קלות פתחי סיום האלכבעות למנן ולמחסה
 מהחילונים והקלי' שלא ינקו יותר מהאורך להם כי
 בהכרח משם מקום וניקתם אלא הכוונה היא שלא
 ינקו יותר מהאורך להם ולכן מבחי' זאת היו הלבושים
 דה"ה ר' בהיותו כנ"ע הארץ לשומרו מהחילונים ובהתפש'
 מהם נשאר ערום וירא ומתחבא מהמזיקין והחילונים.
 וכמלאה שהלפורניים הם שורשי קלי' אלא שהם זכים
 בתכלית הזיכוד והם יונקות ממקום בקיעת הבשר
 בסוף האלכבעות שהרי משם למיתת הלפורן ומה שהוא
 כנגד הבשר הוא בתכלית הזיכוד אבל מה שהוא עורף
 מהלפורניים ויוצא לחוץ מכנגד הבשר של האלכבע זה לריך
 לחתוך אותם ששם נתלים החילונים ויונקים בתכלית
 היניקה וז"ס ובג"ד לא ליבעי ליה לאיניש וכו' והוא
 שיעור החולץ כנטי' הנו' בדו"ל והוא מה שעורף
 מכנגד הבשר ולכן עונשו של המגדלן גדול וז"ס מ"ש
 דו"ל ע"פ ויפוזו זרועי ידיו שיצאו עשרה טפות מבין
 פורני ידיו שמשם לקחום החילונים ושלטו בהם בסוד
 טיפת בעל קרי שבה שליטת החילונים כנודע רק שמבאן
 בדרך האלכבעות הוא בקיעה מועטת ודקה כמ"ש
 והענין הוא כמה שחקור על מה זה נבקע הבשר שבסוף
 האלכבעות אבל הענין הוא כי הנה האורו' מטבעם הוא
 ללאה ולהאיר ולהיות השפע הולך ומתרחב ומתפשט
 למטה כטבע המים הנזכרים ויוצאים מהמקור והנה
 הם סתומים וסתומים בפנים ורגלים ללאה לחוץ ואינם
 יכולים ולכן הם בוקעים בקלות האלכבעות ויוצאים
 לחוץ אלא שאינם פתוחות רחבות אלא זרות ודקות ואז
 בהמשכס לחוץ בהם נבקעים שורשי הקלי' שהם הלפורני'
 כנו' ויונקים משם בין בלפורני הידים בין בלפורני
 הרגלים כי ב' בחי' קלות אשר שם מקום וניקת
 החילונים כנודע. ונלע"ד חיים כי זהו יתרון קו
 האמצעי שאין בו וניקת החילונים רק בסיומו מפי
 היסוד והוא בסוד יעקב בחיר שבאבות משא"כ אברהם
 ויזחק שיצאו מהם עשו וישמעאל כ"ן לע"ד והבן:
 גם בזה חבין סוד ענין ברכת מאורי האש שאומרים
 במ"ש בסדר הכדלה כנו' בס"ה פרשת ויקהל כנגד
 הלפורניים כי מתוך הלפורניים בוקע האור ויוצא לחוץ.
 וזהו יתורצו השאלות הנ"ל שלמה אלו הקוים לא נמשכו
 ביותר אמנם היה פיסוק ביניהם בין הזרועות והירכיים
 אבל

אבל הענין הוא שאם לא היה כך והיה הכל קו ישר נמשך עד סופו היה האור גם כן נמשך כתוכו עד למטה המיד ושם מקום מעמד הקלי' והחילונים שהם מקום קלוות וגם שהם תחתונים ואז היו החילונים נאחזים באור היוצא משם בסופו מאד יותר מדאי ובפרט אם היו עונות ישראל מרובים ח"ו אבל עתה שהזריע נפרד בפ"ע יכול ז"ל להעלות זרועותיו כלפי מעלה וידיו נגבהות עד כנגד כתפותיו ואז אין האור יוצא מהלפורני' בגילוי רק למעלה במקום ג"ר שבו אשר אין שליטת חילונים וקלי' כלל. נמצא שכאשר מעשה התחתונים רצויים שאין בהם אל החילונים להתאחזו אז ישפיל ז"ל זרועותיו וידיו למטה ויניחם כנגד ראש ירכיו ומתפשטו' תוך הירכים כנו' וכאשר מעשה התחתונים רעים ח"ו אשר אז שליטת החילונים כנה"ו שלו לסיבת היותם לבר מגופא כנודע כי שם עיקר אחיזתם ולכן אז מגביה ידיו למעלה והאור יגלה למעלה במקום עליון ואין להם אחיזה שם וגם למטה אין האור נמשך ואין אחיזה שם וגם למטה אין האור נמשך ואין אחיזה אל החילונים באור העליון ולכן הונחו הזרועות באופן זה כדי שיהיו לפעמים נשפלים ולפעמים נגבהים ובזה תבין סוד פ' והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל. גם בזה תבין סוד מ"ש נט"ו ולא אמרו רחוקה ידים אלא לשון נטילה לרמוז שצריך לישאם וליטלם למעלה בסוד שאו ירכס קדש כנו' בש"ס ובזה וטעם הדבר הוא כי רחוקה ידים סיבתה היא להרחיק הקלי' מקלוות האלכזרות וההלפורנים כי שם מקומם וזה ע"י מימי החסד וכדי שלא יחזרו הקלי' להתאחזו באור היוצא מהם צריך להגביהם כלפי ג"ר הנק' קדש ואז האור היוצא חוזר ונכנס תוך המוחין ממם ממקום שולאו וזהו הטעם שצריך בשעת נט"ו להגביה ידיו עד ראשו ממם ובפרט אם הוא ביום ש"ק שאז צריך להרחיק הקלי' בתכלית הריחוק. עוד יש טעם ב' אל השאלה הנו' והוא שיהיה כן לסיבת פרוקף לאה היוצאת מאחוריו דו"ל. ולא ב' קוים ימין ושמאל היו ישרים בלתי הפסק באמצעיתם לא היה יכול להגביה זרועותיו להיות אור יוצא מהם להאיר אל לאה לעשות חו"ב שבה וכמש"ל ובזה תבין סוד נט"ו כי ע"י עלייתם למעלה חוזר האור ועולה ונכנס בתוך המוחין עצמן כנו' ואז נכנס תוך לאה כמ"ש וגם יוכן בזה סוד ברכת כהנים שמגביהים ידיהם כנגד כתפיהם וית' לקמן בענין פרוקף לאה וגם שם ית' סדר המשכת הא"פ בדרך הימין או שמאל איך יוצא ונכנס בין פרק לפרק:

פ"ג ונהזור לבאר ענין התפשטות המוחין דו"ל והנה נת' השינוי שיש בין אברי הזרועות והידי' לשאר האברים שבגוף כולו שאלו נעים ונדים עולים ויורדים משא"כ בשאר האברים כולם. ואמנם קו האמצעי דו"ל בו מתפשטין המוחין דו"ל דרך יושר בלתי פירור מדעת לת"ת ומת"ת ליסוד. והענין הוא שהנה נת' שמוח הדעת דמלך או"ל מלובשים תוך כלי

יסודי או"ל וכל דעת מכ' הוא כלול מהח' והג' כנ"ל והנה היסוד דאימא אינו כמו הכ"ה שכלל א' מהם יש בו ג"פ אבל הוא פ"א לבד והוא נכנס ומתלבש תוך כלי הדעת דו"ל ואם נעשה בחי' מוח הדעת דו"ל בראשו, ונודע כי כלי היסוד דנוק' אין לו בחי' המשך והתפשטות רק אותו השיעור של היסוד הנתון באמצע בין תריין ראשי פרקין עליונים דכ"ה שלה, ויש לה עוד בחי' אחרת והיא אותה הנקראת בהרמב"ם ובש"ס על החילונים שאין לה שיפולי מעים כנשים והיא בחי' הכשר התפוח כעין העטרה בקיום היסוד שבה. והנה היסוד שבה הוא מתלבש למעלה בדעת דו"ל בראשו אבל הבחי' הב' הנק' עטרה מתפשטת יותר למטה ומתלבשת תוך שלש העליון דת"ת דו"ל והוא עד מקום החזה שלו ומשם ולמטה אין עוד התפשטות כלי היסוד דאימא כלל. ובזה תבין שינוי אחר שיש בג' הקוים כי קו הימני והשמאלי אשר בתוכם מתלבשים ומתפשטים מוח חו"ב המלובשים כנ"ה דאימא כנו' הנה האורות ההם סתומים ולכן הם קוים בלתי רחבים ועבים והם בחי' הזרועות והשוקיים שהם ארוכים בלי רחבים אבל קו האמצעי שהוא הת"ת והוא חבר הגוף שהוא רחב מאד משא"כ בשאר הקוים וטעם הדבר לפי שאורות מוח הדעת האמצעי מתפשטים כתוכו. והנה שם כתוכו מתלבש בחינת העטרה של היסוד דאימא הנק' ירחובת הנהר כי הוא מקום רחב ואינו לר כמו פי העטרה היסוד הזכר ואז משם מתחיל אור הדעת שבתוך כלי היסוד דאימא להתרחב ואח"כ מהחזה ולמטה יוצא אור הדעת מגולה לגמרי בלתי לבוש כלל היסוד אימא כי כבר נגמר ונסתיים כנו' ואז האור יוצא ומתרחב בלי עיכוב מסך וכיסוי ואז מתרחב כלי הגוף הנק' ת"ה ונעשה רחב יותר משאר הקפי'. ואמנם גם בקו הימני יש בו שינוי מיניה וביה וכן בקו השמאלי מיניה וביה והוא כי אמצע הקו שהוא בחינת חסד או גבורה הם בחי' זרועות והם יותר דקים מקלור' הקוים שהם השוקים והירכיים שהם עבים יותר מהזרועות והסיבה היא ע"ד הנ"ל כי למטה החסדים שהם אור הדעה מתגלים ולכן מתרחב הכלי אבל אינו כל כך בגילוי ובהתרחבות כמו הגוף בעלמו ששם עיקר מקום גילוי אורות הדעת ומקום התרחבותם:

והנה מהחזה דו"ל ולמטה אז מתגלים האורות דמוח הדעת האמצעי שהיה מתלבש ביסוד אימא כנו' והם בחי' הח' והג' והחסדים מתחלקים בחג"ת ונ"ה דו"ל ה' בה' והג' כולם נכללים ביסוד דו"ל וז"ס ילחק שאותיותיו ק"ץ ח"י כי ה"ה ג' הנק' ילחק הם ביסוד הנק' ח"י שהוא קיום וקץ הגוף. ואמנם אורות הדעת דמלך אבא המלובש ביסוד אבא מתפשט ג"כ דרך קו האמצעי דו"ל ואמנם להיותו יסוד דברורא הוא ארוך ומתפשט יותר למטה מקיום היסוד דאימא והוא יורד ונמשך עד היסוד דו"ל. ואמנם הכ"ה נת' שכלל א' מהם יש בו ג"פ אמנם היסוד אין בו רק כ"פ בלבד והם היסוד וראש העטרה

אימא מקטנים בחזה דו"א ולכן גם בא"פ שהוא הדעת יש בהם שינוי שאורות דעת אימא מתגלים מהחזה דו"א ולמטה ואורות דעת דאבא הם מכוסים ואינם מתגלים לעולם:

פ"ד והנה נת' ענין ז"א בעלמו ועתה נבאר דרך כללות ה' ישראל ויעקב ולזה כי ג' אלו נחזוין בו ויולאין ממנו ע"ד זה שנבאר. דע כי מלך המוחין המתפשטים בז"א אעפ"י שזריכין לו לעלמו עכ"ז יולאין מהם אורות לחוץ כי למעלה במקום המוחין עלמין אשר שם כל בחי' ריבוי האורות ההם אז האירו האורות לחוץ דרך אחורי הז"א וילאין פרטות לאה באחורי ז"א למעלה מהראש עד חזה דו"א וילאין מבחי' הארת המוחין דמלך אימא שהוא נוק' כמוה שאין לה רק מסך אחד בלבד לבקוע וללאה ולסיבת המסך הוא לאה היא כולה דינים כמס"ל בע"ה אבל דרך הפנים דו"א אין יולא שם שום בחי' פרטות שהנה הזכרים יולאים ממחי' אבא ומלך הפנים והנקבות יולאות ממחי' אימא ומלך אחור דו"ה ולקיות דהמוחין דמלך אבא בהיותם מתפשטים עד החזה דו"א הם מכוסים בב' כסוים כיסוי נה"י דאבא וכיסוי הכלים דנה"י דאימא לכן אין בהם כח לבקוע וללאה ולעבור ב' מסכים ולהאיר לחוץ דרך הפנים דו"א מהחזה ולמעלה:

עוד טעם אחר שאם היה פרטות יעקב יולא כנגד פני ז"א למעלה היו פני ז"א מתבסס ולא היה מאיר וכתוב באור פני מלך חיים כי ע"י הארת פניו מתמתקין הדיקין ומתבטל כח החיצונים כנודע. ואמנם מן החזה ולמטה כאשר מתפשטו המוחין משם ולמטה אז המוחין דמלך אבא שאין להם רק כיסוי א' שכבר נגמר כיסוי כלים דנה"י דאימא בחזה דו"א לכן יש להם שם יכולת לבקוע ולהאיר מחוץ לז"א ולהוילא פרטות יעקב שיולא מהארת המוחין דאבא מן החזה ולמטה מכנגד פנים דו"א ומבחי' החסדים המגולים לגמרי בלי שום מסך ומדדעת דלד אימא יולא רחל נוק' דו"א עקרת הבית העיקרית הארה גמורה מהחזה ולמטה מלך אחור דו"א עד סיום דגלי ז"א ממנו משא"כ בלאה העוברת דרך מסך כנו' שאינ' רק הארה בעלמ' וכולה דינין הכלל העול' כי לאה היא למעלה מהחזה דו"א באחוריו ויולאין ממחין דאימא ורחל נוק' דו"א יולאין תחת לאה מהחזה ולמטה דו"א באחוריו ג"כ וגם היא יולאין מהמוחין דאימא ויעקב בעלה דלאה יולא מהחזה ולמטה דרך פנים דו"א ויולא מהמוחין דאבא. והנה נת' טעם למה הזכר יולא דרך פנים והנוק' דרך אחור כי זה מלך אבא ואלו מלך אימא ולעולם הזכר בערך הנוק' הוא פנים והיא אחור בסוד אחור וקדם לרתני והנה בהיות או"א קודם התי' אב"א עכ"ז היא אבא בחי' הפנים בערך הנוק' שהיתה אחוריו ולכן האורות דאבא יולאין ללד פנים ודאימא ללד אחור. וגם נת' טעם למה הזכר א' והנוק' ב' כי הזכר היולא ממחין דאבא אין להם גילוי

העטרה שבו ואעפ"י שמתחלק לג"ש אינם רק כ"פ לא שמתחלקים לג"ש ובוה תבין מה שאמרנו כי בתחילה בזמן היניקה לא היו בז"א כקו האמלעי שלו רק ת"ת ויסוד בלבד וכאשר הגדילו המוחין דו"א אחר עיבור הב' אז נתהוו מאלו הב' ונעשה גם בחי' הדעת דועיר והיו כקו האמלעי דו"א ג' ספי' דת"י. והיה בזה האופן שמתחלה היה בו ת"ת ויסוד לבד וכל א' מהם נתחלקו לג"ש הרי ו"ש וכאשר הגדילו ונעשה בחי' הדעת היה בזה האופן כי הו' שלישי נחלקו לג' חלקים כ"ש העליונים דת"ת נעשה מהם הדעת וב"ש אמלעיים שהם שלישי תחתון דת"ת ושליש עליון דיסוד נעשה מהם ת"ת דו"א וב"ש תחתונים דיסוד נעשה מהם בחי' היסוד ועד"ז הגדילו בחי' ב' הקוים ימין ושמאל כי תחילה לא היה בכל קו מהם רק כ"ס ואח"כ הגדילו ונעשו ג' ספי' בכל קו מהם אלא שיש הפרש ביניהם שהח"ן שבקו הימין והג"ה שבקו השמאל כל מדה מהם יש בה ג"ש ממש שהם ג"פ נפרדים זה מזה בכל ספי' מהם וכנו' בס"ה פ' ויחי בענין הי"ב שבטים הנכללים בד"ס אלו כנגד ד' דגלים אבל היסוד אעפ"י שנחלק לג"ש אינו רק ב"פ לבד וכמלא כי כאשר השליש העליון של היסוד נעשה ממנו ת"ת בעת ההגדלה כנו' אין השליש שהוא בחי' פרק שלם בפ"ע ולסיבה זו אעפ"י שנעשה ממנו הת"ת עדיין נק' שמו יסוד כי לא נפרד ויש לו התקשרות עם היסוד וז"ס מ"ש בס"ה פ' פנחס דנוף וברית חשבינן חד. ונחזור לענין לבאר ענין יסוד דאבא כי הנה יש בו כ"פ והם היסוד ועטרה שבו והנה היסוד הוא ארוך יותר מהעטרה ולכן היסוד הוא נחלק לב' חלקים חלק א' הוא שורש היסוד המושרש ומונח בין ב' הירכיים שהם כ"ה אשר שם הם מחוכרים יחד שלשתם שהם נה"י ומתקשרים יחד שלשתם ומבחי' חלק יסוד זה נעשה הדעת דו"א דמלך אבא כי הוא מחובר עם חו"ב שכראשי ירכין שהם כ"ה דאבא. ושיעור התפשטות אורך זה החלק העליון דיסוד אבא הנה הוא נמשך עד סיום שלישי העליון דת"ת דו"א שהוא עד החזה והוא ממש כשיעור התפשטות סיום יסוד ועטרה דאימא. וחלק התחתון דיסוד אבא הוא בחי' היסוד אחרי הפרדו מהירכין שהם כ"ה וכבדל בפ"ע ושיעור התפשטותו הוא מהחזה דו"א עד סיום הת"ת שהוא הגוף דו"ה. ובוה תבין כי כמו שמהחזה ולמטה נפרד וכבדל היסוד מנ"ה דאבא תוך ז"א כן ז"א עלמו עד החזה היו ב' זרועותיו מתדבקים עם גופו ומן החזה ולמטה נפרדים קוי הזרועות ימין ושמאל מהגוף שהוא קו האמלעי והכן זה. והנה העטרה דיסוד אבא היא מתלבשת תוך יסוד ז"א ושיעור זאת העטרה כשיעור כל היסוד דו"א כולו. והרי נמצא כי בחי' ב' הקוים כ"ה דאו"א אין שינוי בין אבא לאימא שכולם מקטנים כסיום כ"ה דו"א עלמו ממש בשוה וגם כי אורותיהם מכוסים בכלים דאו"א. אבל השינוי הוא בקו האמלעי יסוד אבא מתפשט בכל אורך קו אמלעי דו"א עד סיום היסוד דו"א אבל יסוד

אוצרות שער תיקון דנוקבא פרק א' ח"י

מדובקים יחד ורוח חיזוני לא יעבור ביניהם ולא יעבור זר בתוכם להיותם מחוברים ודבוקים ממש עד שזריך אח"כ נסירה ממש להפרידם כמ"ש רז"ל ע"פ ויבן ה' לקים את הללע ונשאר פניו ז"א ופני רחל מגולים שאין שם אחיות החיזונים כנ"ל ואחר שנתבסמו ונתמתקו אחוריים אלו שלהם ע"י הנסירה אז חוזרין זו"ן פכ"פ אחר שנכסרו כי כבר אז אין בחיזונים כח להתאחו אפי' באחוריהם, וזוה תבין ס"פ נזורו אחר כי חמיר כשאנו חוטאים למטה חוזרין זו"ן אב"ה וטעם הדבר הוא שאז ע"י מעשה התחתונים שהם רעים היו הקלי' יכולים להתאחו באחוריים המגולים אס' היו פכ"פ ולכן לריבוס לחזור אב"ה כדי שיתבסו האחוריו' ולא יתאחו החיזונים בהם, והנה סיבת התחלת תיקון רחל מהחזה הוא כי עד שם אורות נה"י רתבונה מכוסים ושם נסתים יסוד התבונה והאורות מגולים וכפרט כי שם מתחיל גולוי יסוד אבא להתגלות וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ כנו' בתי' כי אבא יסוד ברתא והענין הוא כי במקום גולוי יסוד אבא שם מתחיל בנין המ' רחל הנק' ארץ משא"כ בלחה שעיקרה ממקום התבונה שעדיין לא נתגלה אבא רק מהחזה ולמטה, וטעם הדבקות רחל בז"א בכותל א' לב' לבד משא"כ ביעקב וזעיר יתבאר לקמן:

ועתה נבאר שיעור התפשטות קומת רחל נוק' דז"א באחוריו מכנגד החזה ולמטה עד רגליו וזלחת מבחי' הארת המוחין והכלים דנה"י דאימא הנה נת' כי הס"ח דדעה ז"א דמלך אימא נתחלקו מחסד עד הוד שבו"א והחסד שנתפשט תוך ת"ת דז"א מתחלק לג"ש כמבאר והב"ש תחתונים שבו שהם מן החזה עד סיוס הגוף שהוא הת"ת הוא בגולוי משא"כ בשליש א' שהוא מכוסה עדיין תוך כלי היסוד דאימא ולכן ב"ש החסד התחתונים להיוחס מגולים הם מספיקים כפליים מחילו היו סתומים ושליש א' לבדו הספיק לזורך הכלי דת"ת דז"א עצמו לב"ש התחתונים ושליש האור האחר ניתן לרחל לבתר שבה כנ"ל וזוה תבין למה הנשים פטורות מן התפילין כי אין לרחל בבחי' ה"מ שהוא סוד התפילין כמו שיש ליעקב כמס"ל והרי שלקחה רחל כלי האור לזורך בתר שלה ושם לעיל נת' היעב ענין בתר זה ע"ש ואח"כ מהארת פירק אחרון דכלי נלח דאימא אשר בתוכו שליש אחרון דאור המוח הנק' חכמה דז"א המלוכש בג"פ ננח דז"א הנה הארת ג"פ אלו מתלבשין בקו ימינה דרחל לזורך חס"ן שלה בין בבחי' כלי בין בבחינת אור המוח שבתוכו וכן מבחי' חסד מה"ח המתפשטים אשר א' מהם מתפשט כנלח דז"א כנ"ל גם הוא להיותו מגולה הספיק חזיו להאיר כנלח דז"א וחזיו להאיר בכל קו ימין דרחל וכן עד"ז בפירק אחרון דהוד דאימא המתלבש בתוכו שליש אחרון דמוח בינה דז"א ושניהם מתפשטים תוך הוד דז"א ומאלו נעשים ג"ס בג"ה דקו שמאלי דרחל וכן מבחי' חסד של הס"ח המגיע ללקק ההוד דז"א להיותו מגולה הספיק חזיו להוד דז"א וחזיו לקו שמאלי דרחל, ואמנם בקו אמצעי שלה זולת הכתר שלקחה

מחסד

גולוי רק מהחזה ולמטה אבל לא מהחזה ולמעלה אך המוחין דאימא שאף למעלה אין להם אלה כיסוי ה' לכן ילאו מהם ב' נוק' ה' למעלה וא' למטה, גם דע שאחורי יעקב כנר פניו ז"א ופני לאה כנר אחוריו ז"א ואחורי רחל כנר אחוריו ז"א ולקמן ית' טעם זה, וכבאר ענין ז"א בעצמו שביארנו שנק' ישראל וישורון והענין הוא כי הנה הז"א הוא פ"א שלם מראשו ועד רגליו לבד אמנם חזי עליון שהוא מהראש עד החזה נק' ישראל וחזיו התחתון שהוא מהחז' ולמט' נק' ישורון וטעם שמות אלו שהנה נודע מ"ש בת"י כי ישראל הוא שיר' א"ל שיר' משמאל ה"ל מימין כי הנק' לאה היא בח' הימין נק' שיר' והיא משמאל באחור וז"ה מימין רחמים נק' א"ל והוא בפנים גם נק' בן לפי שיש בו ב' בחי' מוחין א' מלך אימא ונק' שיר' וא' מלך אבא ונק' א"ל, אבל מהחזה ולמטה נק' ישורון מלשון שורה כמ' רז"ל אין שורה פחות מג' ע"פ ישור על אכזים והנה הם עד"ז יעקב מלך פנים ורחל מלך אחר וז"ה באמצע הרי שורה של ג' ואין זה הלא מהחזה ולמטה ולכן בבחי' זו נק' ישורון וז"ס ישראל אשר כך אתפאר ר"ל כי ישראל שהוא ז"ה בו יתפארו ויסתעפו כמה פארות וענפים וזלזים ממנו שהם פרטופי לאה ורחל ויעקב ודור המדבר וענין המטוי' כמס"ל באור' ופי' מלת אתפאר הוא מלשון פארות לשון מסעף פורה כמעלה רולה לומר ענפים:

שער תיקון הנוקבא

פ"א וכבר נת' דרך כללות הנ"כ שהם רחל יעקב ולאה ועתה נבאר פרטן ונתחיל ברחל הנק' נוק' דז"א באמיתות שהיא נקודה העשירית מהעשר נקודות הכוללות כל עולם האזי' כנ"ל והיא המ' שבהם והיא אשת ישראל הנק' ז"ה ככ"מ וכבר נתב' שהיא יולדת מהארת המוחין דנה"י דאימא והיא עומדת באחוריו ז"ה בתחלת בריאתה ותיקו' אב"ה מהחזה דז"ה ולמטה עד סיוס רגליו ומקום זה הוא שיעור קומה שלה בכל עשר ספירותיה, והנה סיבת היות רחל אב"ה עם ז"א הטעם הוא כמ"ש שאין החיזונים יכולים להתאחו כלל עם הקדושה בבחי' הפנים אפי' בפנים דנוק' רק בבחי' אחוריים בלבד כי הנה החיזונים נק' הלקים אחרים וכל יניקתם גם אחיותם הוא בשם אלהים קדושים ונדע כי כל בחי' אלהים הם באחוריים דקדושה, והנה רחל שהיא בבחי' נוק' האמיתית דז"ה כנו' אס' היתה עומדת כדמיון לאה אשר פניה כלפי אחוריו ז"ה הנה אחוריה היו נשארם בגולוי והיו החיזונים נאחזים בה מאד לפי שהיא נוק' ונדע שרגליה יורדות מות והטעם לפי שהיא דיוס גמורים ושם אחיות הקלי' ונוסף על זה שהיא אחרונה שבכל הי"ס דאזי' ולכן היו נאחזים בה הקלי' מאד ולכן כדי שלא יתאחו בה הקלי' לסיבות הנז' וכפרט שהיא נוק' דז"ה העיקרית ואין אנו רואים שיתאחו בה הקליפות משא"כ בלחה כמס"ל ולכן הונחו זו"ן אב"ה

ומרים שהם אחוריים החיזונים שכולם באו"א לכן נק' נובלות התמרה לשון מיריות ודינים קשים, או יראה פי' אחר ויוכן בפי' תורה זוה לנו משה וכו' פי' כי החכמה הזאת היא בחי' כלי היסוד דאבא המלוכש תוך ת"ת דו"א כנ"ל ומכאן האורות שיוצאין ונוכלין ממנו ולחזן אל ז"א שם נעשה בחי' יעקב הנק' תורה וז"ש תורה זוה לנו משה כי משה הוא בחי' יסוד אבא המתפשט בתוך ז"א כמ"ש והוא אשר הוציא לחזן את התורה שהיא בחי' קהלת יעקב שבו מתקבלים ונקבלים האורות היוצאות מן היסוד דאבא הנז' לחזן ונעשים בחינת פרוץ יעקב :

פ"ב ונבאר עתה אופן ירדתם דאחוריים אלו למטה במקום נוק' דו"א כי הנה יעקב שהוא אחוריים דאבא נפל למטה ועמד בפני הנוק' הזאת בהיותה עומדת שם שעדיין לא ירדה היא והיו אחורי דיעקב כנגד פני רחל כמ"ש בע"ה ואחוריים דאימא שהיא לאה גם הם ירדו למטה בא"י והם עמדו באחוריו דרחל נוק' דו"א והיו פני לאה כנגד אחוריים דרחל ופני רחל כנגד אחוריים דיעקב ונמצאת רחל באמצעם שעדיין לא הגדיל ז"א כדי שיתפשט רגליו למטה בסוד ישורון כנ"ל. וכאשר ילאו המלכים דו"א ונפלו גם הם ומתו ממש וירדו לעולם הבריאה וירדה הנוק' למטה בבריאה נשאר מקומנו רק ופניו באמצע לאה ויעקב ואז כל ימי היות זו"א בלתי תיקון למטה בבריאה היו שם לאה ויעקב בבחי' פנים ואחור ר"ל שפני לאה מביטים באחוריים דיעקב שהיא המדרגה הב' הנ"ל עד שנתקנו זו"א אב"א או"א שגם למעל' כבר נת' לעיל כי היתה בהם בחי' פנים ואחור ר"ל פנים דאבא באחורי אימא הפך יעקב ולאה, וטעם שינוי הזה הוא לפי שהנה נודע שפני או"א ופני ז"א בהיותם מלבישים את אריך כנודע הנה כולם פניהם עומדים בסדר עמידת פני אריך ממש כדי לקבל הארת פני אריך הכופף קומתו ומאיר בפניהם ומסתכל בפניהם ועד"ז אריך ג"כ ז"א כדי שיתכל ויאיר בפני יעקב הנמוך וקצר ממנו שראשו מתחיל כנגד החזה שלו כנ"ל ובהיות פני יעקב מכוונים ונוטין ללד שנוטין פני ז"א נמצא שכאשר ז"א כופף קומתו למטה יכול להסתכל בפני יעקב ולהאיר בפניו כדומא זו יד' אבל אם היו פנים בפנים ז"א ויעקב והנה יעקב עומד כמוך ושפל למטה מאד והנה כאשר יכפוף ז"א קומתו וראשו למטה להסתכל בו לא יסתכל רק באחוריו דיעקב ולכן הוכרח שיהיו אחוריו נגד פני ז"א כדי לקבל הארת פני ז"א ע"ד אבא שהוא שורש יעקב כנ"ל שגם הוא מקבל הארת פני אריך. והנה כיון שהיה מוכרח ליעקב לעמוד כך חזרה לאה לעמוד פניה כנגד אחורי יעקב להסתכל בו ולקבל הארתו מבחי' אחוריים ויש בה יכולת לקבל אב"א למעלה באימא עילאה שאבא הפך פניו אליה אחר שנתקן רישא דעתיק אז הוכרחת אימא לישרר בבחי' אחור שאין בה יכולת להפוך פניה כנגד פני אבא שהפך פניו כנגד זר נטיית פני

מחסד דת"ת דו"א לקחה ג"כ הארת ה"ג שהיו ביסוד דו"א כנו' מזד רעת דאימא ואלו הה"ג נתחברו בדעת שלה ונתקבלו שם אבל שאר הקו זה שהם דת"י שבה אין בהם חסדים, והנה יש לשאול כי כמו שהחמשה חסדים כשילאו מיסוד כינה ונתגלו מהחזה ולמטה נתפרדו ונתחלקו בה"ס ז"א חג"ת כ"ה וא"ב הה"ג ג"כ אחר שכבר ילאו גם הם מיסוד כינה ונתגלו למעלה בשלמא בז"א לא היה להם מקום להתחלק מפני שכבר נתחלקו שם ה"ח ולכן ירדו אל היסוד דו"א אמנם משם ולמטה למה לא נתחלקו גם הנבירות כי כבר אין להם כלי שיתקבלו יחד ויחברם וא"כ מי גרם להם שיתחברו ויתקבלו בדעת שלה כל הה"ג יחד אבל הענין הוא כי יסוד דאבא אשר נתגלה עתה בגילוי מהחזה דו"א ולמטה כנ"ל הארתו מאירה אל הה"ג שביסוד דו"א ושם מתחברם יחד ומשתפס היטב והוא ממתק הדינין הקשים שבהם ע"י החיבור הזה וכיון שנתחברו שם לכן כאשר יולאים בדעת דרחל נשארם ג"כ מחוברים יחד בלתי פיורד. והנה אחר שאלו הה"ג נתקבלו בדעת שלה אשר זהו בחי' הדעת שלה אז חוזרין הארתם ומתפשטין למטה הה"ג מחסד עד הוד שבה ע"ד מ"ש שנתפשטו ה"ח בזכר ואח"כ חוזרין הארתם ה' יחד ומתקבלים ביסוד שלה בעת הזווג. עס ז"א ודע שגם ביעקב כשמזדווג ברחל מתקבלים כל ה"ח שלו ביסודו :

שער יעקב ולאה

(בע"ח שער ל"ז)

פ"א ונבאר ענין יעקב ולאה הנז' דרך כללות הנה לציל ביארנו שאלו הם בחי' אחוריו דאו"א שנפלו בעת מיתה המלכים ולא ירדו בעולם הבריאה רק נשארו בא"י במקום רחל שהיא נוק' דו"א ולכן אין בחי' מיתה נו' בהם רק נפילה וביטול בעלמא וכיון שכן לכן בעת חתו' דזו"א שהם ישראל ורחל אחר שיתוקנו הם יתוקנו ג"כ אלו האחוריים הנז' ואין להם יכולת להתקן כלל עד שיתוקנו זו"א ואעפ"י שהם אחוריים דאו"א שהם יותר גבוהים מזו"א והיה ראוי שיתוקנו תחלה עכ"ז כיון שהם אחוריים גמורים החיזונים דאו"א שהם דינין לכן אריך שיתוקנו תחלה זו"א בבחי' הגדלות כי יש בהם בחי' פנים ג"כ ואח"כ יתוקנו האחוריים דאו"א כי כיון שירדו במקום הנוק' ה"כ בתיקונם יתוקנו ג"כ הם. וכבר נת' שכאלו האחוריים לא נו' בהם מיתה ממש כי נשארו בא"י משא"כ בזו"א וז"ס מ"ש דו"א ג' נובלות הן נובלות חכמה של מעלה תורה ובמסכת דמאי אמרו ונובלות התמרה פי' הענין כי הנה אבא הוא הנק' סתם חכמה דא"י ומאבא נפלו ונבלו האחוריים שלו למטה במקום הנוק' דא"י כנו' : והנה יעקב הוא תורה שככתב הנעשה מאחוריים הנובלות מחכמה של מעלה העליונה שהוא אבא כמ"ש בע"ה ולהיותם בחי' אחוריים שהם דינין קשים

פני עתיק ואריך כנ"ל ולכן נשארו לאה ויעקב פנים שלה באחור שלו, והנה כאשר ז"ן נתקנו ועלו למעלה במקומם שבא"י הנה ז"א שהוא ישראל נגדל בזמן העיבור הב' ואז מתארכין רגליו ומתפשטין למטה בבחי' ישרון כנ"ל ואז גם נוקביה רחל עומדת עמו אב"א מהחזה ולמטה ונמצאו ז"ן מפסיקים בין לאה ויעקב ובתחלה שהיה ז"א קטן קודם התיקון ולא היו מתפשטין רגליו עד למטה היה שם מקום לסבול ג' פרטופים שהם לאה ויעקב ורחל זה בדר זה כנ"ל ועתה שנתפשטו רגלי זעיר למטה אין מקום לסבול ד' פרטופי ביחד ואז עלתה לאה למעלה ועמדה אחורי ז"א פב"א עד החזה ורחל לבדה נשארה אב"א למטה עם ז"א והיה יעקב מחזיר אחוריו נגד פני ז"א ונמצאו ג' בחי' בלבד עומדות שם ואז ז"א נק' ישרון בסוד שורה של שלשה בני אדם כנ"ל ומפני חסרון המקום עלתה לאה למעלה ונשארה רחל במקומה האמיתי שהוא כנגד חזה דו"א וגם מפני שהיה נוק' וגם שעדיין אין בה כח לעמוד עם זעיר אנפין פב"פ עד אחר הנסירה כנודע, ואמנם לריק להת טעם למעלה עלתה לאה ולא יעקב אבל הענין הוא מפני כמה טעמים כמ"ס והענין הוא כי הנה נת' לעיל כי ב' בחי' הם אשר בבחי' הא' היה יתרון לאבא על אימא בהיותם קודם התיקון ובבחי' אחרת היה יתרון לאימא על אבא ואילו הם הנה כאשר נתקן רישא דעתיק חזרו או"א במדרגה הג' שהיה פב"א פנים דאבא נגד אחורי אימא ונמצא כי בבחי' ה' יש יתרון לאבא שיש לו כח לקבל אור פני עליון בפנים שלו ממש אבל אימא לא היה בה כח לקבל האור אלא דרך אחור, ובבחי' אחרת יש יתרון לאימא כי אחוריה קבלו הארה גדולה ונתמתקו יותר מאחוריים דאבא שלא קבלו הארה העליונה ולכן היה כאן ביעקב ולאה ב' שינויים ביניהם ואילו הם כי הנה להיות שיש יתרון לאבא על אימא כנז' שהיה בו כח לקבל הארה דרך פנים ממש ונודע הוא כי גם יעקב מקבל הארה מאבא שהוא שורשו ולכן היה כח באחורי אבא שהם כלולים מי"ס כנ"ל להתקן כולם בעת התיקון ונעשה מהם פרטופ יעקב שלם מכל הי"ס דאחוריים דאבא וגם להיותו בחי' דבורא שהם יותר מובחרים ומעולים משל הנוק'. אבל לאה הנעשית מאחוריים דאימא שלא היה אז בה כח לקבל הארה דרך פנים שלה לכן גם עתה לא היה כח באחוריים דאימא להתקן כל הי"ס שבה רק המ' שבה הי' בלבד וממנה לבדה נעשה פרטופ לאה כמ"ס ולהיות בחי' אחרת שבה יש יתרון לאימא על אבא והוא שהאחוריים דאימא קבלו הארה גדולה ונתמתקו יותר מאחוריים דאבא ואין ספק שהאחוריים דאימא שידרו שם למטה קבלו עתה בהיות או"א פב"א כשנתקן רישא דעתיק כנז' קבלו הארה גדולה מאימא מה שלא קבלו האחוריים שידרו מאבא ולסיבה זאת יש יתרון ללאה בבחי' אחרת יותר מיעקב והוא שהיה כח בה לעלות למעלה מהחזה דו"א ויעקב נשאר למטה מהחזה אלא שלהיותו זכר עומד

בפני ז"א ולאה שהיא נוק' עמדה באחור, ועוד יש טעם אחר למעלה לאה עלתה למעלה ולא כן יעקב והוא מפני שעיקר מקומה וניקוחה הוא במ' דהכונה המתלבשת גם היא בתוך ז"א כמ"ס והנה היא למעלה בראש ז"א ולכן לריבה לאה לעלות למעלה לקבל הארה ממנה אמנם יעקב כל ניקוחו הוא למטה שהוא מהיסוד דאב' המתגלה למטה מהחזה דו"א כנ"ל ולכן נשאר למטה ובכך נת' טעם הדבר למעלה יעקב הופך אחוריו נגד פני ז"א אמנם בלאה אעפ"י שביארנו לעיל טעם הדבר למעלה התיקון דו"א היתה פב"א דיעקב עכ"ז לריק לחזק למעלה אחר התי' נשארה כך ולא היתה אבא"א עם ז"א המפסיק בינה ובין יעקב ע"ד רחל שגם היא עומדת אב"א עם ז"א והטעם הוא לפי שכבר נת' טעם היות רחל אב"א עם ז"א הוא מפני שהיה נוק' אשר היא ריבון קשים ובפרט שהיא אחרונה שבא"י וקרובה ל' החיונים בסוד רגלים וירדות מות ואנו יריאים מפני החיונים שלא יתאחזו באחוריה ולכן היא אב"א עם זעיר כנ"ל: אבל לאה שעומדת למעלה באחורי ג"ר דו"א אין החיונים יכולים להתאחזו בה כמו ברחל העומדת במקום ז"ת דו"א ועוד כי אינה ברחל שהיה נוק' דו"א העיקרית ועוד כי אינה מכלל הי"ס הכוללות כל עולם הא"י אמנם היא אחוריים של הספירה הג' ואין קפידה כ"כ אם יתאחזו בה החיונים כמו ברחל, ועוד שהיה אחוריים דאימא אשר נודע שהימא היא הדוחה את הקלי' ובורחים ממנה ולכן אין בה אחיזה לחיונים כמו ברחל וא"ת והרי אם לא יועיל לה וייק והלא יותר טוב הוא שיהיה אבא"א והתשובה היא כי הנה נת' ל' שהקלי' צורך גבוה כדי שיהיה שבר ועונש כמ"ס וכמ"ס רז"ל והנה טוב מאד זה מלאך המות ומוכרח שגם הקלי' יקחו חלקם וחיותם ורצה המאכל העליון שהבחי' היותר מועטת שיש בכולן היא אחורי לאה כי אין שם כל כך אחיזה כנ"ל כמו באחורי רחל כנ"ל ולכן הניח אחורי לאה נוטים לחזק כגילוי כדי שיתאחזו שם החיונים וינקו משם כדי חיותם בלבד מה שאין כן אם היו נאחזין החיונים ברחל שהיא אחיזה גדולה והבן זה היטב:

פ"ג ונבאר עתה ענין פרטופ יעקב בפרטות הנה כבר נת' כי כל בחי' האורות הנמשכין אל יעקב היא בחי' האור היוצא מתוך ז"א ולחזק אותם האורות שהם מכלים דנ"י דאבא ומהמוחין שבתוכם שהם מלך אבא אשר אינם מתגלים רק מהחזה ולמטה ששם נגמר יסוד אימא כנז' והנה הכתר דיעקב הוא כנגד כ"ס תחתונים דת"ת דו"א שמן החזה עד סיום הנוף הנק' ת"ת והענין הוא כמו שביארנו כמ"ס שיש בחי' א"מ לו"א הנק' ישראל אשר הם סוד התפילין שלו כן יש בחי' אלו ביעקב והוא שבמקום הזה מתגלה היסוד דאבא אשר בו מתלבש הדעת דו"א דמלך אבא וכבר נת' שהדעת זה כלול מד' בחי' חו"ב חו"ג ולכן הוא מכריע אותם ב' הכרעות בין חו"ב דמוחין דמלך אבא ובין חו"ג דמוחין דמלך אימא ומאלו יוצא אור שלהם

דמלך אבא נכנסו בדעת דיעקב ונעשה כלול מחו"ג כנודע והנה כל זה הוא כמה שהיה כנגד שורש העליון דיסוד דז"א המחובר עם ראשי פרקין הירכין שהם הנ"ה כנ"ל וכל זה הוא מתפשט עד החזה דיעקב ואח"כ שאר התפשטות הדרך יסוד ז"א ממנו נעשה כנגדו שאר סיוס הת"ת הנק' גוף דיעקב ואח"כ העטרה דיסוד ז"א כנגד יסוד עלמו דיעקב ודע כי כמו שמתחלקים בז"א החו"ג כנ"ל בן ג"כ מתחלקים ביעקב כי ה"ח שדעת שלו עלמו דיעקב והגבורה שדעת שלו גם היא מתחלקת לה"ג ונמשכין עד יסוד יעקב ומתחברין ומתקבלין שם :

פ"ד ונבאר עתה ענין פרוף לזה אשת יעקב כפרטות כבר ביארנו שיעקב הוא מהי"ס האחוריים דאבא אבל לזה אינה אלא מן המ' האחרונה שבכל הי"ס האחוריים דאימא וכל המ' אחרות לא יכלו להכיר ולהתקן וכבר נת"ל הטעם, ועוד יש טעם אחר והוא מפני שאלו הם דינין גמורים שהם אחוריים היותר חיונים שיש באימא אשר אפי' מינה דינין מחערין כנודע. ולכן לא היה יכול להתברר מהם רק האחוריים דמ' דאימא בלבד וממנה נעשה פרוף לזה ואמנם הט"ס אחרים האחוריים דאימא שנפלו נשארו למטה במקום שנפלו ולא יכלו להתברר אז בעת תיקון האזני' אבל מאז והלאה מכריאת דה"ר ועד ביאת מלך המשיח כבי"א כל מה שנתקן מאחוריים דאימא בכל יום ויום ע"י תפלינו אינו אלא מהמ' הנשארים ולא יגמרו להתברר לגמרי עד ימות המשיח כבי"א אבל המ' נתקנה בעת האזני' והר"י הכהן אמר לי ששמע ממורי ז"ל כי הנה ב' אחוריים היו שנפלו ה' הם האחוריים דאימא שנפלו בזמן היותם אז"א אב"ה ואח"כ נפלו אחוריים אחרים דאימא בזמן שהיו אז"א פכ"א שהיו קלוקל ופגם ב' באחוריים דאימא שגם אז לא יכלה לקבל אור הפנים וכשארה שם באחור כנ"ל אבל אבא לא ירדו ממנו אחוריים אלא פעם ה' בלבד בעת אשר גם הוא היה אב"ה עם אימא ולא היה יכול לסבול אז אור הפנים אבל אחר שחזר פכ"א דאימא אז אבא נתקן ואימא נפלו אחוריה פעם ב' והנה האחוריים הא' לא נתבררו כלל ולא יכלו להתברר עד ביאת המשיח והנה אלו האחוריים הב' המ' שבהם נתבררה ונעשה לזה בזמן תיקון האזני' והט"ס מתבררין והולכין מאז והלאה כנו' עד ביאת המשיח ואז יגמרו להתברר אבל אינו זוכר ששמעתי כך אלא כמ"ש והענין הוא שכאשר נכנסין ומתלבשין כה"י דאימא תוך ז"א להעשות לו מוחין כנ"ל פשוט הוא כמכ"ש שהמ' דאימא שהיא תחתונה מנה"י שבה שהיא נכנסת ה' שהיא תחתונה מכולן ומקום עמידתה היא בדעת ז"א ואז זאת המ' דאימא שהיא תוך פנימיות ז"א בדעת שבו כאשר לאה שהיא אחוריים שלה עולה מלמטה עד מקום הדעת כנ"ל לסיבת שאין לה מקום למטה שיסבול ד' פרופים ביחד ואז המ' דאימא המלוכש תוך

דעת

שלהם לחוץ מז"א כנגד פניו ואז שם הם נעשים בחי' ד' מקיפים ליעקב ואלו הם סוד התפילין שלו ועיין מ"ש בכוונת התפילין ושם ית"ל דרושים עמוקים בענין יעקב ורחל ואח"כ מכח חו"ב דמוחין דמלך אבא המלוכשים תוך כ"ה דאבא אשר הם מתלבשין תוך כ"ה דאימא משם יולא אור מחו"ב הנז' ויולא לחוץ ומתאור הזה נעשה בית קבול הנק' בתי ארבע בתי קיבול זה נכנסין ומתקבלין אותם ד' בחי' הדעת הנז' ונעשים שם בסוד מוחין תוך בתי זה וזהו בחי' בתי דיעקב ואל תחמה שאיך אפשר שמאור חו"ב יעשו הכלים ומאור הדעת יעשו מוחין שאין זה תימא לפי שהנה אור החו"ב הנז' יולא מלוכש מתוך כמה לבושים שהם כלים דכ"ה דאבא אשר מתלבשים תוך כ"ה דאימא גם הם מלוכשים תוך ב' זרועות דז"א עלמו ואח"כ יולא לחוץ אורו דרך בקיעת מקום פרקי אמלעיים דזרועות דז"א הנקרא בלע"ז קיבדו"ס במקום הנחת תפילין של יד דז"א ואחר כך חוזרים אותם האורות להכנס ולהתלבש תוך גופו דז"א עלמו ואח"כ חוזרין ללאת מהחזה ולחוץ פעם אחרת ואח"כ מהארה הזאת נעשה כלי הכתר דיעקב אמנם בחי' הדעת אין בו רק ב' לבושים והם יסוד אבא ות"ת דז"א ובבארת לחוץ אינו אור מלוכש כ"כ ולכן נעשה בחי' מוח אל הכתר דיעקב ועיין מ"ש בלזה ותרצה ענין בקיעת פרקי הזרועות באופן אחר ממוחי אימא לזורך לאה גם ממש"ל תבין ענין התפשטות האורות דרך קוי הזרועות והשוקיים איך הוא :

והנה טעם הדבר למה האורות היוצאים מחו"ב דרך פרקי הזרועות חוזרין להתלבש בגוף ז"א הוא מפני שהכתר דיעקב אינו נעשה רק מהת"ת דז"א שכולס בחי' קו אמלעי ומשם נעשה כנו' ואח"כ מבחי' פרק תחתון דנלח דאבא שבתוכו מלוכש שליש תחתון דמוח חכמה דמלך אבא והנה הוא מתלבש בג"פ דנלח דז"א ויולא האור ההוא משם ולחוץ אל יעקב ונעשה ממנו ג' חלקים ג"כ בקו ימין שהם חס"ן שבו, ועד"ו קו שמלי דיעקב מתחלק בו האור היוצא משליש תחתון דבינה דמלך אבא המלוכש בהוד דאימא כפ"ה שבה המלוכש בג"פ דהוד דז"א נעשה ממנו כנ"ה דיעקב ונלך עתה לקו אמלעי דיעקב כי הנה נת"ל שהיסוד דאבא מתלבש תוך הת"ת דז"א אשר ממנו נעשה הכתר דיעקב כנו' ואמנם עטרת היסוד דאבא אשר היא מלוכשת בכל יסוד ז"א הנה גם הוא מתחלק בדת"י דיעקב שהוא קו אמלעי שלו והנה אחר מ"ש דממוח חו"ב דמלך אבא נעשה חו"ב דיעקב לריך שתדע ג"כ שגם מדעת דמלך אבא המתלבש ביסוד אבא אשר ביארנו שיש בו ד' בחי' חו"ב חו"ג הנה מהחו"ב אלו אשר בדעת דמלך אבא עלו ג"כ ונתלבשו תוך החו"ב דיעקב אשר נעשו ממוח חו"ב עלמין דמלך אבא המלוכשים כנ"ה דאבא ונתחברו בחכמה דיעקב חכמה וחכמה דכחי' הדעת וכבינה דיעקב נתחברו בינה ממש דמלך אבא וכינה מלך דעת דאבא וב' בחי' תחתונות שהם חו"ג שדעת

דעת דו"ה יש לה חפץ וחשק להדבק עם בחינתה שהם
אחוריים שלה הנק' לאה ואז מושכת אותה שם ומעמידה
בנגדה מחוץ לדעת ז"ה היא מבפנים ולאה מבחוץ
בנגדה ולאה עדיין היא בסוד נקודה ח' שעדיין לא
נתקנה ואינה רק מ' דאחוריים דאימא שהיא ספירה א'
בלבד ואז היא מאירה בה ומגדלה ומתקנה ונעשית
פרטוף שלם. ומהאחר שהוא כן נמצא שהתחלת ראש
לאה הוא מבנגד הדעת דו"ה ולמטה עד החזה ששם
מתחלת ראש רחל עד סיום דגלי זעיר אכל למעלה
מדעת ז"ה חין הנדלה ועלויה ללאה כלל לפי ששורשה
שהיא מ' דאימא היא בדעת ז"ה כנ"ל. והנה נתבאר
ככ"מ ובכוונת כשכמל"ו שלאה נק' מד"ת בסוד ומדה
ימי מה היא לפי שלוקחת ד' אלפין שבה' שמות חקי"ק
שבמחוי ז"ה ויש בה הארת ארבע מחוץ:

והנה לאה בעצמה חין בה רק האחוריים דמ' דאימא
בלבד שהיא ספירה א' בלבד אמנם כאשר עלתה
למעלה בנגד הדעת דו"ה אז מ' דאימא הפנימית אשר
עומדת בפנים בדעת דו"ה נותנת הארת בח' ג' ספי'
תחתונות דאימא שהם נה"י בה ואף על פי שהאחוריים
שלהם לא עלו כנו' ואז מחפשת לאה ונעשית פ"ה שלם
מבחינ' ד"ס שהם נה"י דאימא בלבד אכל רחל נוק'
דו"ה אעפ"י שגם היא שיעור קומתה היא בד"ס תחתונה'
דו"ה כנו' עכ"ז יש בה כל הי"ס אכל לאה חין בה רק ד"ס
שן ונעשית פ"ה שלם והנה היא נעשית בחי' אות ה' עליונ'
כנודע שלאה ורחל הם סוד חרין והי"ן דהוי"ה (ס"א)
חינו) עילאה והתאה וכבר ידעת שפרטוף הנוק' היא
אות ה' שיש בה ג' קוים ימין ושמאל ואמצע הכוללים
כל פרטופה וז"ס מש"ל שהיא נק' מדת שהיא בגי' ד'
אלפין שלוקחת מד' שמות ה' ה' ה' ה' נק' אהי"ה כנודע
וכל ספי' שלה נק' אהי"ה ונמצא כי ד"ס תחתונות שבה
שקם נה"י שבה הכנסין בסוד מחוץ תוך ז"ה הנה הם
ד"פ אהי"ה והם עיקרם בז"ה והארה שלהם בלבד הוא
ללאה והם בחי' ארבע אלפין הנו' גם זהו ממש בחי' שם
לאה שאות ח' דלאה היא בחינת המלכות שהיא שורש
העיקרית דבחי' לאה כנ"ל ול' דלאה הם ג"ס אחרות
נה"י דאימא הרי הם ד"ס שלוקחת ואז נעשית לורת ה'
והיא ה' דלאה ואז כל בחי' אלו ביחד נק' לאה גם זס"פ
אשירה לה' כי גאה גאה שפסוק זה נאמר אל בחי' לאה
שנתגאית ועלתה למעלה בדעת ז"ה למעלה מראש רחל
במקום גבוה כנ"ל ושם נעשית ג"כ בחי' ג' אותיו גא"ה
כי הנה"ה היא נה"י דאימא והא' היא מ' דאימא ונתחברו
ארבעתם ונעשו פ"ה בלורת ה' כנו' וחיבור ג' האותיות
הוא גא"ה והם ממש כחשכון לאה כי ג' ול' הם שוות
במספר אי"ק ככ"ר גל"ש וזהו כי גא"ה גא"ה ר"ל
שנתגאית ועלתה למעלה במקום גאה ורם וגם נעשית
בחי' אותיות גאה ממש והכן זה היטב:

פ"ה ואחר שנת' ענין לאה איך נתקנה ע"י נה"י
דאימא הפנימיים שבתוך ז"ה נבאר עתה
ענין אחיזתה עם ז"ה עצמו ואיך יולדים הארותיה

מתוך ז"ה אליה לחוץ הנה ע"ר שנת' איך נבנית רחל
ונתקנה ע"י הפיקי' דנה"י דו"ה ומהם נעשים הנה' קוים
שבה כך ללאה הנה' קו' שלה נעשים מחו"ת דו"ה אכל לריך
לבאר כי הנה ראש רחל מתחלת מהחזה דו"ה ולמטה
ושם כבר נסתיים קומת לאה ואין מ' נוגעת בחברתה
והנה חנו רחלים בחוש הראות שכאשר יפשוט אדם
זרועותיו וידיו באורך המשך גופו הפרק הנק' קובד"ו
כלע"ז יגיע עד סיום הנוף ואחר כ' פריקים שהם בזרוע
עצמו והיד יאחרו נתלים ומשתלשלים למטה ע"ג
הידיים שהם כ"ה וא"כ לאה הנבנית מג"פ הזרוע
נמצאת נכנסת בגבול רחל במאד מאד אכל ביאור
הענין הוא כך שהנה נת"ל שהזרוע והשוקיים הם אברים
ממשיים בבשר ועצמות ואין האור יכול לבקוע בו
ולאחז לחוץ וזאתי בין פרק לפרק דרך שם אפשר האור
ליכנס בתוכו או ללאת מתוכו כי שם הוא מקום חלול
ואעפ"י שהוא סתום בוקע האור ונכנס לתוכו או יולא:
זהה ככל זרוע מאלו יש ג"פ אשר לאה נבנית באחוריה'
והנה האור היורד ממנו החכמה דו"ה לזרוע
החסד הימין שבו לצורך ז"ה עצמו ודאי שהוא יורד
מעילא לתתא בבחי' אור ישר ובדלתי תחלה יורד האור
דמנו הנו' ונכנס בפ"ה דזרוע שהוא מחובר עם הכתף
עצמו דו"ה ומשם יורד האור אל הפ"כ ומשם לפ"ג לפי
שהארת ז"ה היא אור ישר מעילא לתתא שהוא אור
הזכר משא"כ ברחל נוק' דו"ה שהארתה היא בסוד
אור חור מתתא לעילא הנק' אור נוקבי כמ"ה איך
אחר שירדו החסדים מעילא לתתא כיסוד ז"ה חזרו
לעלות מתתא לעילא ואז מבחי' אור זה נעשית רחל
וכן היה הענין בלאה שגם היא נוק' ונבנית ע"י אור
החור והוא כי הנה כאשר ירד אור המוח דחכמה דו"ה
ונכנס בראש פרק העליון של הזרוע עד סוף הפרק
ההוא דרך יושר עד האליל הנק' קובד"ו ואז כאשר ראה
המאלי העליון שיבנה שם פרטוף לאה חור האור ההוא
מלמטה למעלה מן האליל עד ראש פרק העליון במחוי'
חיבורו בכתף ומשם יולא האור לחוץ בגילוי מבחוץ כד
התחלת הגרון והארה זו נעשית בחי' החסד שהוא זרוע
ימין דלאה בסוד אור חור נוקבי ועד"ז היה בזרוע
שמאלי דו"ה כי מפרק העליון שבו נעשה זרוע הנכור'
דלאה בבחי' אור חור עד התחלת הגרון ג"כ ואח"כ
מאור החסד היורד ביושר בפ"ב דזרוע ימין האליל
עד פרק כף היד חור ועלה בסוד אור חור נוקבי
עד האליל ממטה למעלה ויולא שם ממקום האליל לחוץ
בגילוי ואז נעשה הנלח שהוא שוק ימין דלאה ונמשך
עד התחלת פ"ה דזרוע במקום חבורו אל הכתף נמצא
כי נלח דלאה נעשה מפ"כ דו"ה אכל אינו עומד אלא
בנגד פרק ראשון וחסד לאה נעשה מפ"ה דזרוע ז"ה
אכל אינו עומד אלא למעלה ממנו בנגד מקום התחלת
הגרון עד פרק עליון דו"ה כנו' ודבר זה גרם היות
הארה יולאת מתתא לעילא כנו' ועד"ז בהוד וגבורה
דלאה הנעשים מפ"ה וב' דזרוע שמאל דו"ה גם טעם
היות

לחקור ולירדע בחכמה ולהבין בחי' כי נשים אלו שהם לאה ורחל איך מציאותם וז"ש הודיעני וכו' הודיעני בחכמה כדי שידע בחי' קלי ומקת ימי שהם לאה ורחל שבהם חלויים קלי ומדת ימי שמהם נמשך חיותי ולהיות שרחל היא תחתונה שהיא מ' אחרונה שבי"ס דאלי' וגם שהיא עומדת ברגלי ז"א כנגד נה"י שבו כנ"ל לכן קראה קלי לשון קץ וסוף. וללאה קראה מדת בסוד מ"ש בכוונת בשכמל"ו שלאה לוקחת הארת ד' מוחין דז"א שהם ד' הווי"ת והם מלובשים תוך נה"י דאימא שקודם ד' שמה אהי"ה ולאה לוקחת ד' אלפיון שבהם ונעשים ד' מוחין שבה והנה ד' אלפיון הם בגימט' מדת כנ"ל וזהו ומדת ימי מה היא. והנה דהע"ה היא מקתפק לדעת כמה בחי' ושינויים יש בין רחל ללאה ורלה לדעת סיבתם וא' מהשאלות שהיה שואל דהע"ה הוא לירדע ענין א' שנת"ה בכוונת בשכמל"ו שהבחר דלאה היא בחי' ד' אלפיון דד' שמות אהי"ה הנו' בהיותם פשוטים רק שכל א' כלול מארבעתם ונמצא שהם ט"ז אותיות ונמצא כי כתר דלאה הם י"ו אותיות בלבד אמנם כתר דרחל הם שאר האותיות של ד' שמות אהי"ה הנו' שהם ד"פ הי"ה שהם גי' פ' כמנין ועד"ר אורות. וז"ש ומדת ימי מה היא כי לאה הנקרא מדת ימי למה היא כמנין הי"ה שהוא ט"ז אותיות בלבד אבל רחל הם פ' אורות בכתר שלה והייתי רוצה לשאול מה חדר אני שחני מבחי' לאה כנודע ואני חדר וגרוע מבחי' רחל ולמה היה כך. גם רמז באומרו מה היא למה שמ"ה כי ז"א הוא הוי"ה דמילוי לפיו גי' מ"ה והנה יש בו ב"פ מ"ה א' מהחזה ולמעלה שיש בו מ"ה א' כדי להוסיף ממנו את לאה מאחוריו ושם מ"ה ב' להוסיף את רחל מהחזה שלו ולמטה ונמצא שלאה ילדת מבחי' שם מ"ה גמור כמו שיש לרחל מ"ה אחר א"כ כיון שהם שוות בענין זה דמ"ה א"כ איך נשתנו בענין ה"ט"ז אורות משא"כ ברחל כנ"ל וז"ש ומדת ימי מ"ה הי"ה שמאחר שהיא מ"ה למה היתה הי"ה ועוד יש שאלות אחרים רמזים בפ"ז בענין לאה ורחל ושכחתים:

פ"ב גם כזה יובן ענין אדה"ר שהיו לו ב' נשים חוה הראשונה הנק' לילית וחווה אשתו הב'. והענין הוא כי אדם הא' הוא דמיון ז"א והנה ז"א יש לו ב' נשים שהם לאה ורחל וכבר ביארנו כי לאה היא דינין קשים מאד מפני שהם אחרונים דאימא ועוד שהיא עומדת למעלה במקום הסתום אבל רחל היא נמתקת שהיא במקום הגלוי של החסדים והנה ז"א נק' אדם כי הוא סוד הוי"ה דמילוי לפיו שכולה בגי' מ"ה ואד"ס ונודע שהפשוט של ההוי"ה הוא העיקר כי המלוי הוא בחי' הנוק' לפי שכולה דינין ומלוי בגי' אלהים גם נק' מלוי לפי שכל כח הנוק' ועצמות אורותיה וכוחותיה כולם בגוים תוך ז"א כי עטרה דגבורה היה תוך ז"א ואח"כ יולד חוץ ממנו באופן שהנוק' היא מלוי דז"א כי המלוי הוא בסוד העובר הממלא תוכיות בטן אמו ולכן המלוי הוא בחי' הנוק' והנה מלוי דמ"ה הוא בגי' י"ט כשתסיר אותיות הפשוטות

היות הענין הנו' כך הוא כדי שיהיה מקום שיסבול בו פרוץ לאה ולא תצטרך לרדה לגבול רחל כמו שהקשינו לעיל באופן שנתרצה הקושיא הנ"ל שהרי אין רגלי לאה יורדי' רק ע"ס אילני זרועותיו דז"א ואינה נכנסת בגבול רחל ועד"ז היה בקו האמצעי שעלה האור ממטה למעלה ונעשה קו האמצעי שבה שהוא ת"ת שבה אמנם בחי' היסוד אין בה כי אין לה רק הת"ת הנעשה מכנגד שלש העליון דת"ת ז"א אבל היסוד אינו נעשה בה עד שתתנהו לה אימא הנתונה תוך ז"א בשלש א' דת"ת זעיר כמ"ש בכוונת ויעבור ב' ג' מדוה ושם נת' איך נבקע היסוד דאימא ויולד וניתן אל לאה ע"ש עניינו גם נת' בכוונת העמידה בברכת אבות בתיבת האל הגדול וכו' נת' ענין עשיית פרוץ לאה ורחל ושם נת' כי אז עדיין לא נעשו בלאה רק ז"ת שבה וגם הרעת שלה ובברכת כהנים ע"י נשיאות כפיהם נעשים חו"ב ג"כ אל לאה ע"ש ואמנם קיטור הדבר נבאר כאן ענין ג"ר שבה הוא באופן זה שהרעת דלאה נעשה מהרעת דז"א שהרי כנגדו ממש עומדת כנ"ל אבל ב' מוחין דחו"ב דלאה הוא ממש ענין נשיאות כפיהם דכהנים כמ"ה בכוונת ברכת כהנים והענין בקיטור כי כדי לעשות בלאה חו"ב שבה אז מגביה ז"א ב' ידיו למעלה כנגד ראשו באופן שראשי אצבעותיו יהיו ממש נגבהים כנגד ראשו ואצבעות יד ימינו יהיו כזר ימין דרעת ואצבעות יד שמאל כנגד קו שמאל דרעת ואז ילכו האורות בסוד אור חוזר ממטה למעלה דרך קלוות האצבעות מבין האפורניים כנ"ל ואז מתגלים שם ונעשה בחי' חו"ב דלאה מב' קלוות הרעת והם מתפשטים מהרעת ולמעלה בסוד אור חוזר ונמצאו שהם גבוהים מהרעת שלעולם כל בחי' חו"ב הם גבוהים מהרעת ומתחיל ההירה הנו' לעלות ולהתפשט ממטה למעלה מב' דרדי הרעת ואחר שנעשו ב' מוחין דילה הנו' אז חוזר ז"א להשפיל ידיו למטה כדרכו שכבר נגמר פרוץ לאה ואין לו צורך להגביהם וכזה תבין ג"כ טוב טעם למה נשתנו זרועות ז"א להיות נעים ונדים ונפסקין משאר האברים ואין קו ימין ושמש שלימים מלמע' למטה בלתי הפסק ע"ד קו האמצעי והוא כדי שיוכל להעלות כשירצה ולהורידם ג"כ וכל זה הוא לצורך תיקון לאה ועוד יש בזה טעם אחר שהוא לצורך ז"א עצמו כדי שלא יינקו הקליפות ממנו כנ"ל:

שער רחל ולאה

(בע"ח שער ל"ה)

פ"א. ואחר שביארנו ענין רחל ולאה נבאר עתה ענין ב' איך נרמזו בכ"מ. הנה דהע"ה אומר הודיעני ה' קלי ומדת ימי מה היא וכו' כי הנה דהע"ה הוא מן המ' כנו' בסבא דמשפטים דהו יתיב בעלמא דנוק'. גם מצינו שהיה מן לאה בסוד משיח בן דוד הבא מיהודה בנה דלאה ונמצא שהוא נשרש בכ' ולכן ראה

הפשוטות שהם גי' כ"ו יסאח המלוי י"ט בני' חו"ה וכוה
 תבין ח"ך חוה היה אשת אדם והיה בשר מבשרו ממנו.
 וכבר ביארנו במ"ה כו"ה י"ט כו' ב' בחי' הא' היה מהראש
 עד החוה ושם י"ט לו בחי' היסוד הא' אשר בו מזדווג
 עם לאה וחליו האחרון מהחוה ולמטה ששם מקום
 החסדים המגולים וגמלא שיש לו ב' שמות דמ"ה דאלפי"ן
 ובכ"ל בפ' הודיעני ה' קלי ומב' יולאים ב' מלויים שכל
 ה' מהם בני' חו"ה ואמנם חוה הא' היה בחי' לאה וחוה
 הב' היה בחי' רחל, והנה להיות כי בחי' לאה הם דינים
 קשים מאד לסיבות הנ"ל אעפ"י ששם למעלה בעולם
 עליון דא"י הוא בחי' קדושה גמורה עכ"ז בעולם זה
 התחתון שהוא חומרי לא יכלה בחי' לאה לזאת ממותקת
 בסוד הקדושה בעת בריאת אדה"ר ויזאת בחי' דינא
 קשייא בסוד קליפה וזוהי בחי' לילית חוה א' שהיתה
 מזדווגת עם אדם קודם שנבראת חוה ב', ואח"כ יזאת
 חוה ב' ממותקת וזו נשאר' לאשת אדם והאחרת נסתלק'
 כי היתה עדיין מעורבת בקליפות בתכלית אשר לכן נק'
 חוה הא' לילית אמנם אחר כך כשבה יעקב אשר
 שופריו מעין שופריו דאדם הראשון ותקן פנס
 העריות של אדם הראשון כנו' בס"ה פרשת קדושים
 וגם בפ' תולדות בענין הכרכות שלקח במרמה
 מעשו אחיו אז לקח ב' לאה גם רחל שאז נתמתקה לאה
 והיתה בסוד הקדושה ונסתלקה מהקליפה וז"ס מ"ש
 רז"ל ע"פ ועיני לאה רכות רכות מדמעות שהיתה בוכה
 על שהיתה עתידה להיות בחלקו של עשו וע"י דמעותיה
 ותפלוהיה נתמתקה ואז נתנה בחלקו של יעקב והבן זה.
 והנה ז"ס מ"ה בענין אדה"ר ויאמר האדם זאת הפעם
 עשם מעלמי ובשר מבשרי וכו' ובתי' אמרו כי הם ב'
 נשים חד גרמא וחד בשרא וכו' והענין הוא כי לאה היא
 הנק' עשם שהיא דינא קשייא כעשם. ועוד כי היא בחי'
 הללע שהרי לאה מקומה היא באחורי הללעות שהם
 עצמות, אבל רחל היא בשר מבשרו דינא רפיא במקום
 גילוי החסדים, והמשך דברי אדם הם כך כי הנה ב'
 נשים היו לו הא' עשם והב' בשר אבל לזאת הב' הנק'
 בשר יקרא אשה ולא לראשונה שהיא עשם ואינה עדיין
 נמתקת כנו' ואח"כ נמתקה בזמן יעקב בסוד לאה
 כנ"ל טעם הדבר ואמנם טעם אומרו שחבב יעקב את
 רחל מלאה הטעם הוא לב' סיבות הא' היא כי הנה יעקב
 התחתון אשר בעה"ז לא היה עדיין משיג בכל מציאות
 פרטוף ז"ל רק מכנגד החוה ולמטה שהוא מקום
 רחל ולכן אז ויאחב יעקב את רחל ולא כתיב ויאחב
 ישראל שהוא זעיר אנפין כי לו יש ב' רחל ולאה אבל
 יעקב אהב את רחל שהיא תחתונה כמוהו שהיא עלמא
 דאתגלויא אבל לאה היא עלמא דאתבסייא שהיא קוד
 טורת הדל"ת שבקשר תפלה של ראש במ"ה ולכן לא היה
 יעקב יכול להזדווג עמה שעדיין לא היה משיג עד שם
 ז"ס מ"ש בס"ה פ' ויאל דקנ"ב שלאה ורחל תרין עלמין
 הם בסוד מן העולם ועד העולם זו שנין דעלמא
 דאתבסייא וכו' כי הנה מבח המ' דאימא שבדעת ז"ל

יזאת לאה מאחוריו בסוד ד' שבקשר תפילין דראש כנ"ל
 ולהיות לאה מבחי' אימא לכן ז' שנין דילה אתבסיין
 והז' הם כחכ"ד ח"ג ושלש ת"ת עד החוה דז"ה כי חלו
 הז' בחי' היו מכוסים בלתי גלויים ליעקב קודם שנק'
 שמו ישראל כנו' שאז השיג כל פרטוף ז"ל הנק' ישראל
 כנודע וזהו ג"כ מ"ש בס"ה פרשת ויאל קנ"ג ב' ע"פ
 וירא ה' כי שנואה לאה מהבא דסני' ב"ג עריין דאימיה
 פי' כי לאה נמשכת ממ' אימא שהיא אמו דיעקב.
 ודע כי אימא נק' מ"י וכשתפשטת כאן בבחי' לאה
 שהם אותיות אל"ה נעשה אלהים לפי שבחי' עליונה
 דאימא נק' מ"י אבל מחלי ת"ת ולמטה המתלבשי' בז"ה
 כנודע נק' אל"ה וחבור הכל יחד נק' אלהים, והנה
 אלה הנז' נעשה ממנו בחי' לאה כנו' וז"ס מ"ש בסבא
 דמשפטים דק"ה ע"פ מי אלה כעב תעופינה ע"ש
 ותבין דבריו ע"י מ"ש כאן, ודע כי לאה יש לה תמיד
 פרטוף שלם כמו שיש לז"ה ושיעור קומתה הוא מבח
 דז"ל עד חוה שלו ועמס"ל שהתחלת' מהדעת דז"ל וז"ע
 ואפשר שיוכן עם מ"ש במ"ה ובכר נת"ל שיסוד אימא
 הוא מתפשט עד החוה דז"ה אשר שם בחי' הדדים דז"ה
 אשר נעשו מבח הדירים והדלקות שיש ביסוד אימא
 אשר שם וז"ס הדדים דז"ה, והנה גם יסוד לאה הוא
 שם מבחוץ כנגד דדי ז"ל גם ידעת כי בחי' חלי ת"ת
 עליון דז"ה היה בתחילת בחי' יסוד במ"ה בענין הגדלת
 ז"ה שהיה מו"ק וחג"ת שלו נתעלו ונעשו חב"ד ונה"י
 נעשו חג"ת הרי היסוד נעשה ת"ת וה"כ נמלא שיש שם
 ג' בחי' דיסוד במקום א' יסוד דאימא ויסוד דלאה
 כאשר תחזור עם ז"ל עצמו להיות עמו פכ"פ להזדווג
 בו ויסוד דז"ה הנק' עתה ת"ת כנ"ל וגמלא שיסוד אימא
 ויסוד לאה הם מתחברין ב' יחד ונעשים רחס א' להזדווג
 בו יסוד דז"ה עצמו זה הנק' ת"ת כנו' וז"ס בס"ה
 מהבא דסני' בר נש עריין דאימיה ממנו כפשוטו
 ודע שפעם אחת שמעתי ממורי זלה"ה כי בחי' לאה
 כשמזדווגת עם ז"ל עצמו הוא מזדווג ע"י הדעת שלו
 ממנו וז"ס והאדם ידע את חוה אשתו כי זווג זה הוא
 ע"י הדעת שלו וזווג זה הוא בטמיוו ולכן אתבסייא
 בקדמיתא מיעקב ולא ידע שהיתה לאה עד הבקר והבן
 זה וז"ע לתרץ ח"ך מתיושבים ב' שמועות אלו ואפשר
 שהיסוד זה עליון שהוא ראש ת"ת שם יש לפעמים בחי'
 דעת דז"ה כשיורד שם כנודע וז"ע. ודע כי גם מרע"ה
 אשר אמרו עליו בזהר שהשיג עד בינה אינו אלא בלאה
 זו שנמשכת ממ' דינה ונעשית ד' קשר של תפילין וז"ס
 מ"ש רז"ל וראית את אחורי מלמד שהראהו קשר של
 תפילין גם עניינו לומר כי לאה העומדת בקשר דתפילין
 היא רואה את ז"ל שהיא עומדת, ופניה כלפי אחורי
 ז"ל כנ"ל והנה משה הוא בלאה וזהו וראית את אחורי
 והדברים מובנים:

אמנם הסיבה הב' למש"ה ויאחב יעקב את רחל הוא
 מוכן במש"ה עור בעד עור וכל אשר לאיש
 יתן בעד נפשו פי' כי האיש הזה הוא ז"ל ויש לו ב' נשים
 שהם

ממש ולזו הארה בלבד כנו' ואעפ"י שכפי האמת שהכתוב מדבר בז"א הל"ל ויאהב ישראל את רחל כי ז"א הוא ישראל ואינו יעקב כנ"ל אבל הענין הוא כמ"ס סיבה למ"ס רז"ל שיעקב הוא בחיר שבאבות והטעם הוא כי הנה בחילה היה יעקב בסוד יעקב הנעשה מאחוריים ראב"א שהוא עליון מאד ולא די זה לא שאח"כ ע"י מעשיו עלה עוד ונמשכ' לו נשמה מז"א ממש הנק' ישראל ולפעמי' משמש בסוד יעקב ולפעמי' בסוד ישראל ולכן הקורא אותו יעקב אינו עובר בעשה לסיבה הנז' אך אברהם ויזחק הם בחי' חו"ג דז"א והם בחי' פרטיו' שבז"א ואינם פרטוף גמור לבדו ולכן נק' יעקב בחיר שבאבות לכן הקורא לאברהם אברהם עובר בעש' שאות ה' שנתוסף באברהם הוא בחי' ה"ח שלעולם אינם משתנים ואינם חסרים אמנם בחי' פרטוף ישראל אינו יעקב משתנה כפי הזמנים נמצא שגם הכתוב ויאהב יעקב אפשר שמדבר בז"א עלמו שגם הוא בהיותו בסוד ר"ק לבד הוא בדוגמת יעקב ובגדלות נק' ישראל וזש"ה לא יעקב יאמר עור שמך וכו' פי' שבקטנות ז"א יש לו מוחין דקטנות מבחי' שם אלהים כנ"ל שבזמן הקטנות אין לו רק ב' מוחין שהקטן אין בו דעת שהוא מוח השלישי רק חו"ב והם ב' שמות אלהים עם יו"ד אותיותיהם שהם גי' יעקב ובזמן גדלותו אז נק' ישראל לפי שנכנסין המוחין דגדלות ודוחין את המוחין דקטנות למטה כנ"ל וז"ש כי שרית עם אלהים וכו' כי שורה עמם ויכול לרחותם למטה והבין זה היטב:

פ"ג ועתה נבאר בחי' התקשרות שיש בין לאה ורחל וכו' ית' כמה פסוקים וכמה מאמרי רז"ל. והנה רז"ל אמרו ע"פ עקב ענוה יראת ה' מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסנדלה פי' הדברים כי ב' נשים אלה דז"א שהם לאה ורחל הנה נק' ענוה ויראה. ואמנם רחל היא הנק' יראת ה' כמס"ה ראשית חבמה יראת ה' שהיא ראשית כל הקפי' מתתא לעילא והיא פתח לכולן והיא נק' אשת חיל יראת ה' שה"ס ושמי' בדכ"ד שמשותף שהם בגי' חיל. אבל לאה נק' ענוה לפי שהיא למעלה באחורי רישא דז"א ונודע שהענוה ניכרת באדם בהשפיל ראשו וכפופו למטה נגד בני אדם מפני ענותותו שבו וכנענע לפניו מי שגדול ממנו. וזש"פ והאיש משה עניו מאד כי נק"א במ"א שמשה לקח את צפורה והיא ה' מד' בחי' שיש בלאה וכולם נק' לאה על שמה וא' מהם צפורה שהיא ג"כ עומרת למעלה כנגד הדעת דז"א והרי נת' איך משה לקח מדת הענוה העליונה. אבל רחל שהיא תחתונה הקטנה הנק' יראת ה' זוטרתי היא לגבי משה בסוד שם הגדולה לאה ושם הקטנה רחל. וז"ש רז"ל ע"פ ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה אותו אטו יראה מילתא זוטרתי היא וכו' וכבר נת"ל שלא יולדת מהארת מ' דאימא המהלכת בז"א בסוד מוחין ואמנם נה"י שלה נעשים לבושים לג' מוחי חב"ד דז"א אמנם מ' דאימא אינה משמש' לז"א כלל. וז"ס מ"ס רז"ל על

שהם לאה ורחל והנה לאה היא בחי' עור כמ"ס אך רחל היא נפשו ממש ולכן ז"א יתן עורו בעד עור לאה באהבתו אותה אמנם יש יתרון לרחל על לאה כי כל אשר לאיש הנו' יתן בעד נפשו שהיא רחל ולא יספיק בעורו בלבד שיתן בעדה. והנה נבאר טעם למה לאה נק' עור ורחל נפש והענין הוא כמס"ל כי רחל היא נוק' המיתית דז"א והיא בת זוגו ממש לפי שהיא מכלל העשר נקודות הכוללים עולם האני' והיא מ' האחרונה שבהם אבל לאה עיקרה היא מהאחוריים דאימא שנפלו שם למטה במקום הזה ואיננה אשה לז"א רק בדרך השאלה לבד בהיותה נופלת כאן למטה נדבקת בעורו של ז"א. אבל רחל היא נפשו כי המ' היא נפש וז"א הוא רוח כנודע עוד יש טעם אחר כי הנה מקום לאה הוא למעלה במקום האורות הסתומים שהרי יסוד אימא מגיע עד החזה ולכן ההארה שלה אינה אלא בחי' עור כמ"א בענין צורת ד' דקשר דתפילין של ראש שהיא לאה ואינה רק בחי' עור אבל רחל שהיא תפלה של יד יש בה עור הכתים וגם מוחין ממש כסוד הפרשיות יע"ש. והענין בקינור הוא כי לאה שהיא כנגד מקום הכיסוי של האור' דיד עוברת הארה מועטת דרך עור דז"א ולחץ אליה מן המוחין שלו ולא מן המוחין עלמין אלא מהלבושי' והכלים שלהם שהם נה"י דאימא ולכן נרמזת בד' דקשר דתפילין של ראש שהיא דלה ועניה ומה שלוקחת צורת ד' כנגד ד' מוחין אינה רק הארה בעלמא דרך העור וענין עור הוא ע"ד שביארנו ואחרי עורי נקפו זאת וע"ש איך הארות הפנימיים מכים זה בזה ומספר הכאותיהם הוא כמנין עו"ר ויולא לחץ ולכן נק' עור ונבאר כאן יותר ונאמר כי הנה נה"י ראב"א עומדים מלובשים תוך נה"י דאימא בראש ז"א וז"א הם ב' אותיות א' דהוי"ה שהם י"ה ומכים זה בזה אבא הפנימי באימא שהיא חילו' כדי להוליא אורותיו לחץ ואז נעשה יו"ד פ' ה"א הם כנימי' ק"ך אח"כ מכים ג"כ הארות אימא ה"א בוא"ו שהוא ז"א ללאת לחץ והם גי' ע"ח אח"כ אורות וא"ו מכים בה"א שהו' ז"א בלאה החילו' הם בגי' ע"ח ובין כל האורות הם סך גי' רע"ו כמנין עו"ר הרי איך לאה בחי' הארותיה הם כמנין עו"ר ויולא דרך עור ז"א וז"ש עור בעד עור כי עור הנק' לאה עובר הארתה דרך עור דז"א אבל רחל שהיא כנגד אורות המגולים פשוט הוא שהאורות המגיעים לחלקה שהיא עטרה דדעת דגבורות וכן שאר המוחין אינם ניהנים לה אלא בבחי' מוחין ממש ונמצא שכל מה שיש לז"א יש לרחל וזהו וכל אשר לאיש וכבר ידעת שרחל נק' נפש וז"א נק' רוח. גם נוכל לומר כי ב' פעמים עור הנו' כאן הם לאה ורחל שגם רחל הארתה עוברת דרך עור ז"א ולחץ וכוונת הפסוק לומר כי ב' הם בחי' עור והם שוין בואת הבחי' שהארת ב' יולא להם דרך עור ז"א אך עכ"ז יתרון יש לרחל מלאה כי כל אשר לאיש ז"א שהם מוחין ממש יתן בעד נפשו רחל ע"ד הנ"ל. ונחזור לענין כי ז"ש ויאהב יעקב וכו' שהיה אהב ז"א לרחל יותר מלאה כי לזו ניתן מוחין

על ענין זה ר' קיעים אשר התחתן הוא וילון ואמר וילון אינו משמש כלום לא מוליד ערבי ונכנס שחרית, והענין הוא כי הרקיע הו' הנק' רקיע סתם אשר בו קבועים חמה ולבנה כוכבים ומזלות כמ"ש רז"ל הנה הוא בחי' יסוד התבונה שהוא הנק' רקיע כמ"מ והוא ו' זעירא בסוד נוטה שמים כיריעה ובו קבועים חמה ולבנה וכו"מ לפי שכל האחרות כולם יולדות משם כנודע כי חמה ולבנה שהם זו"ן הם קבועים בו ומשם הם יונקים זה מהחסדים וזה מהגבורות העומדים בדעת המלוכש ביסוד זה דתבונה, וכן הכוכבים הם בחי' החסדים היולאים משם ונופלים תוך היסוד דז"א כנודע ומכאן שם בכח ומתפורין ונעשים ניולות דקים והם סוד הכוכבים המאירים וזהו סוד ומלדקי הרבים ככוכבים לעולם ועד כי מלדקי הרבים שורשם מהיסוד הנק' לדיק והם מקבלים הארת הכוכבים של החסדים שבתוך היסוד ומאירים כמותם:

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שהמזלות הם נקבות והם ניולות הנעשות ביסוד מנפילת הגבורות גם הם מלמעלה עד היסוד דז"א ומכאן שם ומתפורים ונעשים ניולות. והנה המ' דתבונה הוא הנק' וילון אינו משמש כלום לז"א אמנם מאיר הארתה ומולידה לחץ לצורך לאה שגומרת מחוץ לז"א וא"כ מאחר שלא יולדת מבחי' מ' זה של התבונה אשר היא בחי' עטרת היסוד שבה כנודע וזכור זה א"כ נמצא כי מקומה הוא בדעת ז"א כי שם מקומה העיקרית וגם לאה היוולדת מהארתה מוכרח הוא שמשם יתחיל שיעור קומתה מבית שבה עד למטה עד החזה כנ"ל. ואמנם רחל מתחיל הכתר שלה מהחזה ולמטה עד סיום רגלי ז"א ממש כנ"ל באופן כי בסיום רגלי ועקבי לאה משם מתחיל כתר רחל למטה מרגלי לאה. וז"ש רז"ל מה שעשתה ענוה שהיא לאה עקב לקדלה רז"ל רגליה עשתה ירדה שהיא רחל עטרה לראשה כנו' אבל עדין צריך ביאור כי מלשון רז"ל נראה שהעקב עלמו דענוה נעשה עטרה ליראה ולא אמרו שהעטרת דיראה היא תחת עקב דענוה ולכן צריך לבאר הענין יותר בפירו' כי הנה כפי הנ"ל נמצא כי מראש כתר דלאה עד סיום רגלי רחל הם ז"ס דעת חנ"ת נה"י כי המ' דז"א היא עצמה שורש רחל כנודע ומהראוי היה שב' נשים אלו האחת אהובה רחל והאחת שנאה לאה לא יוכל להסיר חלק השנאה בעבור האהובה כי חלק בחלק יאכלו ב' וירשו מקום בעליהן ז"א שזה בשוה ותקח לאה ג"ס וחלי שהם דעת וחז"ל וסלי עליון דת"ת ורחל תקח מחלי הת"ת ולמטה עד סיום היסוד ג"ס וחלי אחרות אמנם אין הדבר כן לא שלא לוקחת שלישי עליון דת"ת זעיר אגפין עד החזה אך רחל לוקחת ב"ש תחתונים דת"ת זעיר לבתר שלה כנ"ל ושם נח' טעמים רבים לזה והאחד מהם הוא שכחזה נשלים יסוד הכינה ולכן משם ולמטה שאורות החסדים הם בגילוי כבנית רחל מאחורי ז"א כנ"ל והנה בזה ההינה נרות זו לזו ותפול

כיניהם קנאה על הדבר הזה ולכן מה עשה המאכל העליון עשה באופן שלשים העליון דת"ת יהיה כולו ללאה ושלשים התחתון כולו לרחל אבל שלישי האמצעי יהיו הב' אחיות משתמשות בו בשוה ויהיה כרשות ושותפות ב' כי לומר שיחולק שלישי האמצעי לכ' חלקים א"א כי כולו בחי' א' ואינו מתחלק אבל יהיה כתר דרחל עולה עד שם ורגלי לאה יורדין עד שם ומתלבשי' רגלי לאה תוך כתר רחל כשיעור כל שלישי האמצעי בלבד והרי ב' משתמשות בו בשוה וז"ס מה שעשתה ענוה וכו' שהם רגלי לאה מהן עצמן נעשית הכתר דרחל שהיא היראה. אמנם דע שיש פעמים שלוקחת רחל כל מקום אותו שלישי האמצעי ואין רגלי לאה מתפשטין תוך כתר שלה כשיעור ההוא וז"ס מש"א בכוונת ק"ש כפ' ואהבת את ה' אלהיך שצריך לבין לתת ב' אורות לרחל כמנין ואהבת שהוא גי' ב"פ אור ורחל נק' א"ת כמש"ל בענין מ"ש רז"ל אתין וגמין ריבויים הם וזהו ואהבת את רז"ל שתאהב לרחל הנק' א"ת והולידה בלשון אהבה ע"ד ויאהב יעקב את רחל כי האהבה היתירה היא שנתן לה חלק יותר על לאה כנו' והם ב' אורות אלו כמנין ואהבת ואורות אלו הם בחי' ב"ש תחתונים דת"ת כנו' ולפי שהשלישי העליון הוא במקום הסתום אבל אלו הב"ש הם במקום הגלוי שמאירים החסדים לכן נק' אור וענין זה נכתב היטב לעיל בענין כתר זה דרחל שהוא ב"ש הת"ת דז"א שהם ב"פ אור ע"ש בסוד ושמי כ"ד כ"ד שמשותף אבל לאה הכתר שלה אין בו רק אור א' כנו' שם באורך וית"ל ונמצא שיש זמן שלוקחת רחל ב"ש לבדה ויש זמן כי שלישי האמצעי בשותפות אעפ"י שלעולם הוא שלה עכ"ז יש זמן שגם לאה מתלבשים רגליה בכתר שלה בתוכו ממש כשיעור זה האמצעי בלבד אמנם לעולם שיעור כתר הוא ב"ש וז"ס ותגוב רחל את התרפים אשר לאביה פי' כי מקום שלישי האמצעי שלפעמים לוקחת אותו רחל לה לעצמה בלבד דרך חטופה וגניבה נק' תרפים כי לכן הוא סוד לובן העליון שהוא אבא עלאה ולו ב' בנות שהם לאה ורחל כנו' בס"ה פ' ויאל ע"פ וללכן ב' בנות ע"ש ולפעמים גובבת רחל מלאה מקום האמצעי הנק' תרפים ולוקחתו לה לבדה כי ממנו אביה הוא זה ואינה נותנת ממנו חלק ללאה אחותה והנה ענין תרפי' הוא לשון תורף שהוא מקום הערוה כמו בית תורפה הנו' בגמ' והם בחי' ב' רגלים דלאה המתלבשין תוך כתר רחל כנו' ולכן אמר תרפים לשון רבים שהם ב' רגלים וביאור הענין הוא שהנה מקום פתיחת היסוד דתבונה תוך ז"א הוא שם בחזה שלו כנ"ל ונמצא שגילוי ופתיחתו הוא שם בשלישי האמצעי והוא פתיחת וגילוי בית התורף אשר שם אל התבונה ואמנם ענין גניבת רחל את התרפים ואיך עי"ז לא הוגד ללכן שבת יעקב הענין הוא במש"א בדרוש בלק ובלעם ועזא ועזאל ושם נח' שהנה מקום זה הוא בחי' עץ הדעת עו"ר שבו חטאו אדם וחווה כי שם מקום גילוי החסדים

פ"ד גב ענין זה ה"ס חטא אדה"ר בעץ הדעת עו"ר כמש"ל כי זהו מקומו והוא עלמו מ"ש רז"ל שהחטא היה שחטא ענבים ונתנה לו פי' הענין הגה אלו העקביים דלאה הנכנסים בכתר רחל הם בחי' ענבים שהם בגימטריא עקב בסוד עקב ענוה כנ"ל והיון שבענבים הם הדינים שבעקביים האלו כנ"ל ונודע שאין החילונים ניוונים אלא מפסולת היון ומשמרים שבו שהם שירי הדין הקדוש והנה זה השפע שיונקים החילונים הוא הדין הקשה והוא יין עבור מלא שמרים והוא בלוע תוך לו עקבי למה דוגמת היון הבלוע תוך הענבי' ומהו קחטא אות' הענבי' וכוונ' היתה שע"י הסחיטה הקיף ילאו השמרי' הבלועי' שם וממם שמו אדם ומהו מהיון ההוא כוס התרעלה חלק החילונים הנק' סטרא דמותא ולכן נענשו בענין המיתה וגרמו עליהם מיתה והבט נח וראה כי ענבים בגי' עקב כנ"ל ולכן אין הענבים נדרכים להוליא מתוכם יונס אלא ע"י העקביים וענבים אלו הם כלשון רבים שהם ב' עקביים הנו' אשר כל ה' מנחם נק' אלהים להיותו דינין :

והנה ב' רגלים הם ב' שמות אלהים שהם ג"כ גי' ענבים והם גי' עקב כי אלהים שהוא שורש הדין בבחי' ענבים ובתוכו גנוז היון ומובלע בתוכו ולפי האמת כיון שהם ב' שמות אלהים וגם ענבים מיעוט רבים ב' למה הם בגי' עקב שהוא לשון יחיד . אבל הענין הוא כי להיותם ב' העקביים מובלעים בכתר רחל כנו' מתאחדים ונעשים עקב ה' וזהו עקב ענוה ולא עקבי ענוה . ולע"ד חיים ששמעתי ממורי ז"ל כי זהו ג"כ סוד מ"ש בזהר פ' תורה ובס"ד דינין דנוק' תקיפין בשירותא ונייחין בסופא כי הנה בכתר רחל שם הם עקבי למה שהם תוקף הדינין כנודע והנה נת' ענין חטא אדה"ר איך היה בעץ הדעת שהוא כנ"ס התפתוים דת"ת דז"ה שהם אורות מגולים של הדעת מבחי' הת' שבו וגם תבין מאמרי הזהר שגראים חולקים זה עם זה שבמ"ה אומר שחטא אדה"ר היה בנוק' ויש מ"ש שהוא בזכר ויש מ"ש שהוא בכתר ששם חשך כנו' בתי' ובס"ה פ' בראשית והכל אמת שהוא כתר והוא דנוק' רחל והוא מקום החזה דז"ה וענין דשוי חשך בין כתר לעילת העילות נת"ה באורך בביאור חטא אדה"ר ובענין ד' שנכנסו לפרדס :

פ"ה גב נבאר סוד מ"ש רז"ל איתין וגמין ריבויין הם שהוא מדבר על ב' בחי' למה ורחל והנה נת"ל איך למה לוקחת מהמוחין דז"ה בחי' ד' אלפ"ן של ד' שמות אהי"ה שכלבש נה"י רתבונה שכתובם מתלבשין המוחין והם גי' מד"ת בסוד ומדת ימי מה היא כנ"ל והנה בתחלה לוקחת אותם למה שהיא למעלה קרובה ל המוחין דז"ה ואח"כ יורדין ברחל וזהו ענין איתין וגמין שהם רחל ולמה הם באים מריבויי המשכת השפע אשר בז"ה כי מוחין שלו יולא מהם לחוץ ב' בחי' הנו' ולכן נק' ריבויים ע"ש שמתרכין ונגדלים ויואלין מאחוריו מתוספת וריבויי הארת המוחין שבו יולחין ב' ריבויין הנו' שהם

החסדים הדעת דז"ה כחזה שלו ולכן שם יש יניקה ואחיזה אל החי' הנק' רע בעלם משא"כ למעלה שהאורות מכוסים והנה הארת החסדים האלו המתגלות ויואלות ל החי' הוא ע"י אותם הרגלים דלאה הנכנסין חוץ כתר רחל כנו' והם כנגד מקום פתיחת פי היסוד רתבונה כי כשהאורות יולאות מיסוד התבונה עד מחוץ לז"ה לעשות כתר לרחל כנודע אז על ידי התלבשות רגלי למה חוץ כתר רחל האור מתמעט ונחשך ואינו יכול ללאת ולעבור האור ההוא עד לז פני רחל כנודע שהיא עומדת אכ"ה עם זעיר ובתחלה האורות פוגעין באחוריה ואח"כ משם עוברין עד הפנים שלה ולהיות העקביים דלאה שם כחמלע כתר שלה איננו עובר האור עד פני כתר רחל שאלו הב' עקביים דלאה מפסיקים והם לוקחים האורות היואלות מבפנים ונודע שעקבי למה הם דינין קשים וגמורים לגמרי כי הנה כל בחי' נ"ה הם דינים להיותם הקלות הקרובות לקליפות ובפרט שנק' לבר מנופא כנודע שנק' הם לבר מנופא ונוסף על זה שהם רגלי למה שכל בחי' דינים קשים להיותם בחי' מ' רתבונה כנ"ל והתבונה עצמה היא נה"י רבנה שהם אחרונות שבבינה והבינה עצמה אמרו עליה בזהר דדינין מתעדין מינה ולא עוד אלא שלאף עצמה היא בחי' אחוריים דמ' רתבונה ואינה בחי' פנים שהיא (כנ"ל שז"ל ועוד שהיא עומדת) במקום סיתוס האורות דז"ה מהחזה ולמעלה ובפרט שאינם רגלים שלה אלא בחי' תחתונות שברגליה והם בחי' העקביים כמ"ש בע"ה . והנה כפי כל הטענות הנו' נמצא שאלו העקביים דלאה הם דינין גמורים ולכן יש שם מקום יניקה ואחיזה אל הקלי' ובמ"ש בדרוש בלק ובלעם עזא ועזאל שצוה ועזאל שרשם הם מבחי' ב' אורות הנו' שבאותם ב' רגלין ועקביים דלאה שמשם יונקים החילונים ולכן היה הולך בלעם אל הררי קדם אל עזא ועזאל כמ"ש בזהר כ"י דקודם שבא בלעם אל בלק הלך והסגיר עצמו אל הררי קדם אל עזא ועזאל וז"ש מן ארס ינחני בלק מהררי קדם וכבר נת' שם בדרוש בלק ובלעם כי בחי' בלעם היתה מהארה היואלת מאותם עקביים דלאה הנבלעים בתוך כתר רחל אל החילונים וזהו פי' בלעם ולכן היה הולך אל הררי קדם אלל עזא ועזא שיניקתם משם וכבר נת"ה שלבן הארמי אבי אביו של בלעם הוא עצמו נתגלגל בבלעם וממנו למד בלעם בן בנו מעשה כשפי' וחכמה הזאת כי זאת היתה חכמתו של לבן הארמי אשר שיכח את עצמו ואמר יש לאל ידי לעשות עמכם רע ע"ד הנאמר בבלעם כי ידעתי את אשר תבדך מבורך וכו' וזהו ענין חכמת התרפים אשר ללבן אשר ע"י אלו התרפים היה משיג כל הארותיה ובאשר נכתב רחל לא ילאו האורות ההם של עקבי למה לחוץ אל החי' להאיר להם ולא ידע כי בורח הוא באופן שהתרפים הם בחי' האורות היואלות אל החי' מהתורף רתבו' שהוא יסודה המלוכש כחזה דז"ה :

כס"ה ובסבא דמשפטים ע"פ והלוחות מעשה אלהים
המה שהם אותיות וא"ו ה"א לוחות שז"ן שהם ב' אותיות
אחרונות דהו"ה שהם ו"ה הם עלמנן בחי' לוחות ה"ן
קושיא ממאמר זה שכבר נת' בס"ה ובחי' דהיהו בכלל
ואיהו בבור הרי כי ז"ן הם עלמנן בחי' נ"ה וביאור
הענין הוא כי הנה נודע כי קומת נוק' דז"א הוא כנ"ה
דז"א כי ג"פ שיש בכל א' מהם מתחלקים בה באופן זה
ב"פ עליונים חו"ב שבה וב' אמצעים ח"ג שבה שהם גוף
שבה וב"פ תתאין נ"ה שבה . ועתה כשעלה משה לקבל
הלוחות ראה לקחתם מזל גוף דרחל שהוא כנגד ב"פ
אמצעיים דנ"ה שלו אשר בחי' זו נקי' לוחות האבנים
ומזל נ"ה דז"א אשר בחי' זו שלו נקי' לוחות הכרית
שהנוק' נקי' אבן כנודע והזכר נקי' ברית כנודע ולהיותם
מזל גוף הנוק' שהוא ת"ת שבה לכן ראשונה נכתב
לוחת מלא ו' ראשונה בלבד כי הת"ת ו' א' והיסוד ו' ב'
כנודע בסוד ו' :

גם לסיבה זו לא אמר ב' לוחות לפי שג"ה חדר אינון
והם ב' פלגי דגופא כנ"ל ואינם ב' בחי' נפרדות זו
מזו כי הנה הם שניהם מתחברים ונעשים גוף א' שבה
במקום ב"פ אמצעיים כנז' ואינם נפרדים רק כסופם
בכ"פ תתאין אשר גם בה נעשים כ"ה ב' ירכין נפרדים
והנה כשנתנס לו השי"ת בתחלה כתיב ויתן ה' אלי את
שני לוחות אבנים מזל גוף הנוק' כי משם מתחיל
מלמטה למעלה שעדין היה בתחילת מ' יום שעדין
לא למד התורה במרום אבל עכ"ז היה ממקום עליון
שבה שהוא מזל הת"ת שבה ולכן כתיב כאן לוחת האבני'
מלא ו' א' שהוא ת"ת שבה כנודע אמנם ויהי מקץ מ'
יום שאז ראוי לקבלם גם בבחי' נ"ה דז"א שאז נקי'
לוחות הכרית כנודע ואז יכול לעלות על לוחות הכרית
וכיון שאירע מעשה העגל לא ניתן לו רק ב' לוחות
האבנים לוחות הכרית שהם כמה פגמים א' שהם בחי'
ב' כפיירוד שהוא למטה בנ"ה שלה שהם ב"פ תתאין דילה
אשר שם הוא נפרד לב' כנז' ולכן חסרו ב' ווי"ן כולם
שבלחת האבנים כי הם למטה בירכין דירה ולא למעלה
בת"ת שבה כנודע ופגם זה הוא בבחי' הנוק' . עוד
פגם אחר מזל ג' כ' שהיו לוחות הכרית וחסרה ו' א'
והושמה הב' שהוא למטה מזל היסוד מקום הנוק' ואז
ויאמר ה' סרו מהר מן הדרך אשר לויתים לויתם כתיב
והוא ענין אותה המלואה א' שזו מרע"ה בפ' בא שגא'
שם ויאמר משה אל העם זכור את היום שהם ערב רב
הנק' עם סתם ושם בפ' זו נת"א ענין מלואה זו שלא יאכל
חמץ מה עניינה ע"ש :

והנה שם ביארו כי ענין זה משה מעלמו ראה ללוות
מלואה זו אל הערב רב לזכותם ולהכניסם תחת
כנפי השכינה ולא כן ליוהו השי"ת רק קדש לי כל בכור
וז"ש אשר לויתם אתה ולא אני ואומרם סרו מהר מן
הדרך הוא בחי' הדרך הבא מן היסוד אל המ' בסוד
הנותן בים דרך וכמו שיש דרך ליסוד דז"א במ' התחתונה
רחל גם יש דרך עליון בדעת ז"א במ' העליונה לאה ד'
דאחר

שהם רחל ולאה ורחל היא הנק' ה"ת כנז' בזוהר דבכל
אתר ה"ת היא נוק' וג"ס היא לאה והענין הוא כי מר'
אלפיו"ן הנו' שהם גי' מדת נחלקת הארה ההיא ומספר
ג"ס מהאורות לוקחת לאה ומספר א"ת לוקחת רחל וב'
כגי' מר"ת כנז' והטעם לזה שמעתי ממורי ז"ל ושכחתי
ואני מסופק מה שמעתי לכן אכתוב הנלע"ד שזהו מה
שמעתי שהטעם שלוקחת לאה ג"ס אורות ממד"ת הוא
כי הנה אורך התפשטות לאה בז"א הוא ב"ס בקו ימין
והם ח"ח וב"ס בקו שמאל והם ב"ג כי קו אמצעי
שהוא דעת ה"ן למנותו כיון שאנו מונים קו ימין ושמש
והנה הם ד"ס וכל א' כלולה מי' הרי מ' ועוד שלוש
עליון דת"ת שהם מספר ג' הרי ג"ס גם לעד"ן שמעתי
כי הנה התחלת לאה היא מהדעת הכולל חו"ב וחז"ג
ממש שהם זרוע ימין ושמשאל דז"א הרי ד"ס שהם מ'
ושלש הת"ת ג' הרי ג"ס וכל שאר האורות לוקחתם
רחל גם לעד"ן שמעתי טעם אחר שהנה ז"א יונק
מבחי' הפנים דנה"י דתבו' המתפשטת בתוכו כנז' אבל
הנוק' שהם לאה ורחל יונקות ולוקחות מאחוריים דתבו'
כי לטעם זה נק' דכו"ן (ס"א ז"ן) קדם ואחר והנהעיקר
תבונה היא כנגד לאה שרחל היא מתחלת אחר שנגמר
יסוד התבו' אשר משם ולמטה מתגלה יסוד אבא ונמצא
שעיקר יניקת לאה היא מהתבו' ויונקת מבחי' אחוריים
שלה כנז' והנה אחוריים דתבו' הוא ריבוע שם אהי"ה
שהוא בחי' אחוריים כזה א' א"ה אה"י אהי"ה כי הוא
גי' מ"ד וג"ס מאורות ההם לוקחת לאה ומאור א'
מהם ניתן לרחל הנק' ת' לסיבת היותה נגד ד"ס דז"א
תנה"י שג"א מהם כלולה מי' וי' מי' הרי ת' ועם מאור
אחד שלוקחת ממד"ד אורות דלאה הם א"ת ברחל ואמנם
מאור א' זה שלוקחת רחל מלאה הוא בחי' עקב ענוה
הנ"ל שלוקחת רחל מלאה עקביים שלה בתוך כתר שלה
והוא הארה מועטת כלולה בבחי' אור א' בלבד גם
לעד"ן שמעתי כי גם מ"ש רז"ל אבין ורקין מעוטין
הויין יוכן בבחי' ב' אלו הנו' כי הנה א"ך ור"ק גי' ש"ך
שה"ס הש"ך דינון הנ"ל והכוונה הוא כי בעת שליטת
הש"ך דינון אז אלו הנוק' מתמעטות ואין להם הארה
ימה שהיתה נער"ה נעשית נער חסר ה' שהוא בחי' ש"ך
דינים אלו כמ"א היטב ע"ש והכן :

פ"ו וראיתי לבאר כמה פסוקים בפ' עקב המתעסקי'
מענין לאה ורחל כמ"ש בע"ה ואלו הם
כתיב בעלותי ההרה לקחת לוחי' האבנים לוחות הכרית
ואם תדקדק בהם תמצא שינויים רבים כי פ"א נק' בב'
שמות משותפים לוחות האבנים לוחות הכרית ופ"א נק'
לוחות האבנים בלבד או לוחות הכרית לבד ופ"א לוחות
סתם בלי שם ליווי וכמה דקדוקים אחרים שיש הכל
יתורטו בכלל דברינו כבר נת"א כי בדור המדבר היתה
נוק' דזעיר אב"א עמו ונמשך זה עד זמן שנכנה כ"ה
א' שאז חזרו פב"פ אפי' בימי החול ואמלא לא חטאו ישראל
בעגל היו ראויים שאז יחזרו וז"ן פב"פ כבזמן כ"ה וזה ע"י
קבלת הלוחות ואמנ' דע שכל בחי' הלוחות ה"ס נ"ה ומ"ש

דאחד ועל הדרך הזה אמר קרו מהר מן הדרך אשר
 לזיתם כי חטא המסכה אשר עשו הוא למעלה בלחה
 כמ"ס. והענין הוא כי בעון העגל יש בו כללות פגם
 בזכר ובנוק' והנה קודם מסכה הוא למעלה בדעת אשר
 הוא מזדווג במ' העליונה לאה ועגל הוא ביקור זעיר
 המזדווג במ' התחתונה רחל. ודע שעגל הוא כג'
 שס"ג עס' י' אותיותיו הס' ע"ג והקו"ה עצמה כ"ו
 ועס' ד' אותיותיו ל' יעלה הכל ק"ג ג' עג"ל והמנס
 מסכה היא קודם קכ"ה קנטרין שהיו בו כמנין מסכ"ה
 כמ"ס רז"ל וה"ס קכ"ה זייני דמסאבותא דנחתי לעלמא
 מסטרא דחויא תקיפא דאטיל בנוק' והנה הם כוחות
 זכרים כנו' כס"ה פ' אחרי מות דע"ט ע"ה. והנה
 השי"ת לא הזכיר רק את המסכה שהוא בחי' הזכר כנוד'
 והטעם לפי שהוא חמור יותר מפגם הנוק' ולזה אמר
 עשו להם מסכה ולא אמר עגל מסכה והנה חטא זה
 של העגל הוא גם למעלה בלחה כסוד ד' דאחד שכבר
 ידעת שנה"י דתבו' הם לבושין למוסין דז"ה והמ' דתבו'
 יללה לחוץ כסוד קשר דתפילין בעורף אחורי הראש
 והיא קודם ד' רבתי דאחד והנה אין בה רק בחי' נקודה
 א' כנ"ל. והמנס רחל התחתונה כל קבלה האריתיה
 אינס רק מהזכר ז"ה וממנו באים תמיד חליה וכל
 הט"ס תחתונות שלה להיות שבתחילת אצילות לא
 ילאו אבל באו אליה בעת התי' כסוד תוספת לבד כנ"ל
 לכן יש בח' ביד עוונות התחתונים לסלק תוספת ההוא.
 והנה כשאירע עון העגל ופגמו ברחל התחתונה ג"כ
 ונסתלקו אורותיה רלה המאציל העליון לעשות בנין
 חדש בעולם כדי שלא יהיה בח' בתחתונים ע"י מעשיהם
 לנחון ולהרוס במ' התחתונה רחל וחשב למחות את
 בנין רחל וכל בנין המ' תביה בלחה שהיא עליונה ותהיה
 בנויה ב"ס ממש מסוד או"ה ויחזרה פכ"פ עס' ז"ה
 ובכן לא ישלטו עונות התחתונים עד המקום ההוא
 אחר שלא נכנית ע"י הזכר ז"ה ע"ד רחל רק על ידי
 או"ה עצמן ותשאר שלימה לעולם ולא תלך הלוך וחסור
 בעת הפגם כמו רחל וז"ש ראיתי את העם הזה והנה
 עם קשה עורף הוא ר"ל כי הניע הפגם שלהם עד
 לאה שהיא קשר תפלה של ראש במקום העורף וז"ש כי
 עם קשה עורף הוא והנה מה שגרס זה הוא לסיבתיות
 לאה נקודה א' בלבד שהיא אחוריים מ' התכונה ואינה
 בת י"ס ברחל וגם ברחל אעפ"י שיש בה י"ס כיון שבאו
 לה הט' התחתונות ע"י תוספת כנודע הם מסתלקים
 בעת הפגם ולכן אמר הניחה לי ואמחה את שמם היא
 רחל שם שלהם כי היא אמם והם בניה הנאחזים בה
 ברחל הנקרא' שם כנודע. והנה זה השם איננו השם
 עליון הגדול שעל השמים רק התחתונה שהיא מתחת
 ז"ה הנק' שמים והנה היא רחל כנוד' ואז אתקן והבנה את
 לאה ע"י או"ה בנין שלם דו"ס גמורות ולא תוכל עוד
 ליהרס בעוונות התחתונים ועי"כ ואעשה אותך לגוי
 גדול ועצום כי בני ישראל להיותם מבחי' נ"ה דז"ה
 הנק' בני ישראל כנודע כי ישראל הוא ת"ת ובניו נ"ה

ולכן פגם מעשיהם כונע עד שם ומסלק האורות אבל
 אתה שהוא מבחי' לאה ד' דאחד כמ"ה כס"פ וראית את
 אחורי לכן תהיה תהיה תמיד לגוי גדול כלי הפסק ופגם
 כאשר יתקן לאה ע"ד הנז' וענין משה שאמרנו שהוא
 ממש ביאורו הוא כי הנה הדעת רז"ה מלך אימא בא
 מלובש ביוס' התבו' ומדעת זה היה מרע"ה והנה כנוד'
 בעורף היא לאה מ' התבו' ונמל' כי לזקו כל מאמרי הס"ה
 איך משה הוא מסוד הדעת ומסוד אימא ומסוד מ' ר"ל
 מ' דאימא והכל אמיתי נמל' כי כוונת מאציל העליון
 היכה לבטל כל מזיוחות נוק' דז"ה התחתונה רחל ולעשות
 נוק' חדשה אל ז"ה מלך בחי' זו הר' העליונה לאה כלולה
 מי"ס גמורות וכבר אמרו רז"ל כי ברכה זו נתקיימה
 בזרעו של משה כמס"ה ובני רחביה רבו למעלה למעלה
 מס"ר והענין כי הנה ישראל גרמו שמלכות התחתונה
 רחל תחזור בבחי' נקודה אחת ונסתלקו הט"ס שבאו
 כסוד תוספת ונשאר כח' שלה בלבד הנק' נקודה אחת
 גם גרמו בז"ה עצמו שנסתלקו ג"ר שבו שבאו ג"כ כסוד
 תוספת ולא נשארו בו רק ו"ק לבד שבאו בעת האצילות
 כסוד שורש ועיקר כנ"ל והנה חלו הו"ק ה"ס ס' רבוא
 כנודע ובני משה הבו למעלה מאלו הס"ר שהם ו"ק
 דז"ה ועלו למעלה והיו במ' העליונה לאה העומדת
 למעלה באחורי הדעת דז"ה למעלה מו"ק ואז נכנית לאה
 גם כן כסוד פרטוף שלם ע"ד רחל כמו שחשב לעשות
 כמ"ס על ואעשך לגוי גדול וכמ"ה במ"ה איך לאה ג"כ
 נעשית פרטוף שלם אעפ"י שלא היה שורשה רק נקודה
 א' שהיא מ' התכונה בלבד וז"ס וראית את אחורי ופני
 לא יראו כי הנה השי"ת חשב לבטל כל בחי' רחל
 התחתונה לסיבה הנ"ל שכל עת שחוטאין ישראל בניה
 הנאחזין בה נפגמת ונחסרת ונשארת נקודה בלבד כי
 מסתלקין ט"ס התחתונות ובהבנות לאה ע"י או"ה שגם
 היא אינה רק נקודה א' שהיא מ' דתכונה ובהבנות
 מי"ס גמורות וכתב רחל התחתונה אז בני משה הבחי'
 ממנה יהיו לגוי גדול כי עוד לא יגע בהם שום פגם
 להחסירה כנודע וחשב לסיבה זו לתקן ולבנות את
 לאה הנק' אחורי ז"ה כסוד ד' דקשר דתפילין כמ"ס
 רז"ל ואח"כ להחזירה פכ"פ עס' ז"ה ומשה לא ראה בכך
 והקב"ה שמע אליו וקיים דברו ודברי משה ונתקיימו
 ב' ולא מחה לרחל התחתונה וגם את לאה זו העליונה
 שהיתה אז נקודה א' בלבד תיקנה ב"ס כסוד פרטוף
 גמור אבל לא החזירה פכ"פ עס' ז"ה וז"ס וראית את
 אחורי זו קשר של תפילין שתחוקן אמנם ופני שהוא
 החזרתה עס' ז"ה פכ"פ לא יראו ולא יהיה כך. אמר
 עוד ואפן וארד מן ההר וב' לוחות וכו' פיו כאשר
 ירדתי מן ההר נסתכלתי וראיתי הפגם הגדול שעשיתם
 בזו"ן וכנגד הפגם שבו"ה אמר ואפן וארד מן ההר וב'
 לוחות הכרית על ב' ידי פיו שחזר ז"ה להיות כסוד
 ו"ק לבד ובזה נמל' כי ב' לוחות הכרית שהם בחי'
 נ"ה דז"ה אשר באו לז"ה ע"י תוספת כמ"ה ע"פ כונן
 שמים כתכונה כי נתעלו חנ"ת ונעשו חב"ד ונתעלו
 נה"י

ואמנם ב' נשים יש לז"א מאחוריו שהם לאה ורחל ונודע
 שלאה היא בדעת דז"א עד הקזה ורחל מהקזה עד סיום
 רגליו וא"כ נמצא כי כשנחלק ג' אורות הנו' שהם ג'
 בחי' שיש בחסדים דז"א מזד תבו' ונחלק לב' ונמצא
 שלאה לוקחת חור אחד העליון שבדעת ז"א כי שם
 ראשה והתחלתה ורחל לוקחת ב' אורות התחתונים שהם
 ה' כחזה שהוא שליט האמצעי ואור ב' ביסוד ז"א שכל
 מקום זה הוא לרחל וז"ס מל באורך ענין ב' אורות לו
 בס"פ ושמותי כרכ"ר שמשותף ע"ש ונמצא כפי זה
 שהכתר דז"א הוא שלם מנ"פ אור הנ"ל שהם ג' כתר
 והכתר דרחל יש בו ב' פ' אור שהם ב"ש הכתר לבד ולאה
 כתר שלה שליט ה' כלכד שהוא אור ה' לבד ומלבד זה
 היתרון שיש לרחל על לאה יש לה עוד יתרון אחר כי ב'
 אורות דרחל הם חסדים מנוגלים כנודע ואור ה' דלאה
 הוא במקום כיסוי החסדים והוא טעם היות דיני לאה
 רבים על של רחל כנ"ל. ואחר שנה' ענינס' נתחיל
 לבאר הפסוקים אדם כי יהיה וכו' כי הנה אין ג' אורות
 הנו' יולדו לחוץ לבנות ולהקן פרטופי רחל ולאה רק
 בהיות ג' המוחין דז"א דמזד אבא מלובשים בתוכם
 כנ"ל והטעם לפי שהמוחין דז"א דמזד אבא הם הדוחין
 את החיטונים מלהתאחז בחסדים דז"א המנוגלים מהקזה
 ולמטה אשר שם נק' עץ הדעת טו"ר שמשם יונקים
 החיטונים כנ"ל וכאשר אין אור המוחין דז"א דמזד אבא
 נגלים אז נאחזים החיטונים ולכן תמורת ה' אורות
 שהם ה' אלפיון דמילוי מ"ה הנ"ל אש- מתקנים את לאה
 ורחל מאחוריו ז"א הנה תמורת לו יולדו ג' מיני נגעים
 הנק' שאת או ספקת או בהרת אשר מהם יניקת כל
 החיטונים ואין שם נעשה פרטופי לאה ורחל והבן זה
 וזכרהו שאין נעשים פרטופי רחל ולאה כאן אלא אחר
 התגלות מוחין דאבא בז"א ואל תתמה מזה כי הנה
 הנגע אינה העומאה עלמה רק בחי' דינא קשיא קרוש
 אשר ממנו יניקת החיטונים העומאים ואינו נתקן אלא
 ע"י אהרן הכהן אבא עילאה כנודע וז"ל הוזהר בפ'
 תזריע דמ"ט ע"ב א"ר יצחק והא כתיב נגע זרעת כי
 תהיה באדם חי הכי דא קב"ה וכו' אר"י הכי חנינן נגע
 זרע' נגע הוא דינא תקיף דשרוי' בעלמ' וכו' גס' נח' ער"ז
 בדמ"ז ע"א גס' בדנ"ה ע"א אמר וכד הוה נחית נגע
 זרעת וכו' ואין צורך להרחיב הביאור בדברי הוזהר הלו
 שמוכנים הם במ"ש ועמ"ש עתה שיש לבד ועינוך ותבין
 והנה כוונת דבריו הוא כי נגע זה הוא קדושה לא שהוא
 דין והוא (ס"א והנה בהן שהוא אבא) דוקא את רוח
 העומאה אשר באדם או בבית המנוגעת והגורם לנגע
 הזה הוא הזרעת אשר תרגמו סגירו ופי' כי סגירו
 דנהורה עילאה שהם מוחין דז"א מזד אבא חכמה עילאה
 שלא נגלו בז"א הוא גרמת הזרעת שהיא אחיות החיטונים
 וז"ס מ"ש ר"ל שהמזרע חשוב כמת שכבר נת"א בענין
 סוד האבלות כי הסתלקות מוחין עלאין דז"א דמזד אבא
 הוא גרמת המיתה וז"ס ימותו ולא בחכמה כי סיבת
 המיתה היא לסיבת חסרון החכמה שהם המוחין הנו' כי
 החכמה

נה"י ונגעו חנ"ת ונגעו לו"ה נה"י חדשים מזד תבו'
 ונשלים ב"ס ועת' חזרו הנה"י שבו בסוד תוס' מזד תבו'
 ונתעלו למעלה במקומם בתבו' העליונה באופן שמה
 שהיו אלו הנה"ה תחת חנ"ת שהם בחי' הירידים עלו
 למעלה מהם מחנ"ת והיו למעלה מו"ק דזעיר בתבו'
 עליונה וז"ס וב' לוח' הכרי' נסתלקו על ב' ידי שהם חנ"ת
 דז"א ידי העליונים. וכנגד הפגם שעשו ברחל כו'ק
 דז"א אמר וארה והנה חטאתם לה' להיכ' ולא אמר להינו
 כי משה הוא עליון בלאה ובני ישראל למטה ברחל
 הנק' אלהיכם שלכם כמ"ש בס"ה שכל משנה תורה
 בתיב אלהיך ולא כתוב אלהינו כנגד הנוק' רחל. והנה
 העון הוא שעשיתם לכם עגל מסכה פי' כי הנה
 השי"ת לא אמר לי רק מה שפגמתם בזכר הנק' הפגם
 ההוא מסכה בסוד הנ"ל שהם כחות עומאות זכרים
 אשר ע"כ הקב"ה היה רוצה למחות את שמם אמנם
 אני וארה עמה שגם חטאתם במ' התחתו' אלהיכם
 שהיא רחל ולא רציתי שז"ו ימחה שמה ותיקונה כנ"ל
 לכן ואתנפל לפני ה' מ' יום וכו' ואז בעת ההיא אמר
 ה' אלי פסל לך ב' לוחות אבנים כראשונים שהם מזד
 מלכות התחתונה רחל הנקראת לוח' אבנים כנ"ל והבן
 זה היטב :

פ"ז ונבאר עתה סוד פ' נגעים שעמה ית' קצת
 ביאורי לאה ורחל כתיב אדם כי יהיה בעור
 כשרו שאת או ספקת או בהרת וכו' הנה אדם הוא ז"א
 שיש בו הו"ה במילוי אלפיון ג' מ"ה כמנין אדם וזהו
 סדר התחלקות השם בו קו"ו של יו"ד בכתר שבו והיו"ד
 עלמה בחכמה שבו וה' ה' בבינה שבו והא' דמילוי ה"ה
 בדעת שבו וג' אותיות וא"ו בת"ת (ס"א בחנ"ת) שבו
 בנ"ש שבו כנודע וזה' אחרונה כנ"ה ב' פלגי דגופא וא'
 דמילוי ה"ה היינו יסוד שבו. והנה בהו"ה זו יש ג' אלפיון
 בסוד המילוי וג' בקו האמצעי שלו א' בדעת ב' בת"ת
 בשליש האמצעי ג' ביסוד. והנה כל אל"ף מאלו ה'ג'
 הוא בחי' אור ה' ונמצא שיש לז"א ג' אורות שלימים
 והנה ג"פ אור הם בנ"ג כתר' שהכתר שלו שלם בנ'
 אורות. והנה אורות אלו הם בחי' החסדים שה"ס ה"פ
 אור הנו' במעשה בראשית ביום א' וה"פ מים ביום ב'
 והם ה"ח ה"פ אור וה"ג ה"פ מים בסוד מאומתי מזכירין
 גבורות גשמים כמ"א. והנה ה"ח אלו הם מזד אימא
 המתלבש בז"א ויש בהם ג' בחי' הא' הוא בהיות' למעלה
 בדעת דז"א כל הה"ח. בחי' הב' היא בקו האמצעי בשליש
 אמצעי דת"ת דז"א כי עד שם היו מכוסים ביסוד התבו'
 ושם כחזה דזעיר נתגלו והרי יש להם שם בחי' אחרת
 שהם מנוגלים מה שלא היה כן להם למעלה בחי' ה'ג'
 היא ענין חזרתם להתקבץ ולהתחבר הארת כולם יחד
 למטה ביסוד עלמו ונמצא כי ג' בחי' היו אל
 החסדים דז"א שמזד אימא וג' בקו האמצעי בדת'י והם
 הם עלמן בחי' ג' האלפיון שאמרנו שיש בשם מ"ה
 דכללות ז"א אשר ג' הם כולם בקו האמצעי דת"י וענין
 ג' בחי' אלו הם הם ענין ג"פ אור' הנו' והבן זה.

ובן הכוונה כאן כי על ידי הראותו אל הכהן התחתון גורם למעל' שאות' האורו' של החסדי' דמוחין דמלד אימ' היוצאים לחן ואז נעשי' שם בחי' נגעי' כמ"ש וע' הראות' ש' הכהן גורם למעל' שאותם האורו' יחזירו למקומם בתוך ז"א ויתחברו בשורשם שהוא היסוד דאימא שבתוך ז"א אשר כתובו שורש החסדים הנק' כהן כנודע וז"ש ויעלון ליה לכהנא ויכנסון מלה קמיה פי' שלא ילא האור לחן ויפסק ממקורו ועי"כ יתאחזו החיטונים בו אמנם יהיה מטי ולא מטי יולא לחן וחזור ונכנס ומתדבק במקורו כנודע ועי"כ לא יהיה כח ש' החיטוני' להתאחזו בהם וליונק מהם בהיותם דבוקים עם שורשם וז"ש ג"כ והובא אל אהרן הכהן דא כהן דלתתא פי' שהם החסדים שבתוך יסוד אימא בהיותו לתתא ר"ל חוד ז"א . ונבאר עתה ענין הזרעת והנגע זה מה עניינם בלאת האורות לחן והוא שאותם האורות יולאות לחן וכוונת פירופי לאה ורחל מחוץ לז"א דבוקים באחוריו בעור בשרו כנודע הנה עתה לחסרון מוחין דמלד אבא כנוכח נאחזים החיטונים באלו האורות של החסדים דיסוד אימא היוצאין לחן ועי"כ כונים שם ומזיזין כוחות חיטונים רעות תמורת לאה ורחל והם הנק' נגעים שכבר ידעת שלאה ורחל דבוקות מחוץ לז"א בעור בשרו ועוד כי לאה כל בחי' הם עור לבד כסוד קשר תפלה של ראש שהוא עור לבד כנ"ל וז"ס שר"ל זאת תהיה תורת המנורע המזיז שם רע ר"ל שהנה נודע שהנוק' נק' ש"ס שהיא לאה או רחל אבל כינה עילאה נק' שמך הגדול והנה המנורע המדבר רע גורם שגם למעלה יולא במקום לאה ורחל הנק' שם טוב ילאו קלי' תמורתם הנק' שם רע . והנה נת"ל כי לאה לוקחת אור א' לבתר שלה מהחסדים דאימא אבל רחל לוקחת ב' אורות ולכן מאור א' היוצאת ללאה נעשה תמורתו נוק' בישה' הנק' זאת שהיא תמורת אשת שהיא נוק' וגם נק' זאת לשון נשיאות שהיא למעלה במקום הראש אחורי דעת ז"א כנודע . אבל ספחת או בהרת נעשים תמורת ב' אורות היוצאין אל רחל התחתונה . והנה ג' בחי' אלו הם בשם אדנ"י שהוא שם הנוק' כנודע אשר אורותיה לוקחים החיטונים כנו' והנה בהר"ה הוא מילוי אדנ"י בהסיר אותיות הפשוטות שהם אדנ"י ישארו אותיות המילוי שהם בגי' תו"ר ורו"ת ואז נעשין בהר"ה . וספחת הוא תמורת אדנ"י בא"ת כ"ש שהוא גי' תקח"ס גי' ספח"ת ושא"ת הוא אל פשוט ואדנ"י במילויים ולפי כי שא"ת הוא בלאה העליונה כנו' לכן ניתוסף שם א"ל על אדנ"י והבן היטב :

(בע"ח פ"ש)

פ"ח ונבאר עתה מאמר דז"ל במס' ע"א וז"ל תנא דבי אליהו ו' אלפי שנין הוי עלמא וחד חרוב הנה נודע שהעולם הוא ו"ק ז"א מחסד שבו עד יסוד שבו אשר לאה הם ו' אלפי שנין דהוי עלמא . וגם עניינו כי הנה ז"א הוא בחי' שם מ"ה דמילוי אלפי"ן כנודע והנה הוא

החכמה תחיה בעליה ובהסתלקותה המיתה מזויה שהיא הפך ותמורת החיים ולהיות שגם המנורע הוא ענין הסתלקות מוחי החכמה הנו' לכן הוא חשוב כמת . ולערך חיים ששמעתי ממורי ז"ל כי מנורע כנו' ת"ו והוא רמז אל חסרון החכמה שהוא אבא שהוא שם ע"כ דמילוי יודי"ן שבו ו' אותיות והד' מהם הם יודי"ן אשר בהיות כל א' מהם כלולה מעשרה הרי ת' ועם הו' אותיות אחרות הרי ת"ו לרמז כי הסתלקות אבא מו"א גורם בחי' המנורע . והנה כאשר יש סגורו דנהו' עילאה שהם מוחין דמלד אבא ואין שם מוחין רק מלד אימא אז נק' נג"ע וז"ס שאמרנו בזהר שהוא כח דרינא קשיא דקדושה עילאה המגרשת החיטונים והקלי' כנודע שבחי' הבינה רוחה את החיטונים כסוד התכלת אלא שאין כח הזה בבינה רק בהיותה ביחד עם החכמה אבל עתה שהיא לברה בלתי החכמה אינו כך ולסיבה זאת ג"כ היא עתה נק' רינא קשיא להיותה נפרדת מהחכמה ולכן נג"ע כנו' קב"ג כמספר המילוי של אהי"ה דאלפי"ן שהוא כנו' קמ"ג והמילוי לבדו גי' קב"ג אחר שתסיר אותיות הפשוטות ולפי שאלו הנגעי' הם באדם שהוא ז"א שבו שם מ"ה דאלפי"ן כמ"ש לכן גם בחי' אימא אשר בו כסוד מוחין הנק' אהי"ה אינו מכניס אותו בבחי' אהי"ה דלפי"ן ג"כ ואמנם כינה הבינה עלמא רק בחי' המילוי שבה בלבד הנכנסת כסוד מוחין דז"א וממלא מילוי חללי דגולגלתא . גם לערך ששמעתי שזהו ענין אומרים זאת תהיה תורת המנורע ר"ל כי כל בחי' היותו מנורע הוא לסיבת הסתלקות המוחין דמלד אבא חכמה הנק' תורה כנודע וא"כ הין תיקונו אלא ע"י עסק התורה כמש"ל ולכן אחר תורת המנורע ולא אחר טהרת המנורע או משפט המנורע . והנה כיון שהסיבה לזרעת ולנגע הוא הסתלקות מוחין דז"א דמלד אבא לכן והובא אל אהרן הכהן שהוא ימשיך ויגלה אותו סגורו דנהורא עילאה וימשיכם למעלה בז"א ועי"כ יסור הזרעת שהנה אהרן הכהן הוא מלד אבא כנודע וכמ"ש שאהרן הוא גימ' ע"כ קפ"ד שהוא אחוריים הפשוטים והמלאים דהוי"ה דיודי"ן שבאבא בבחי' היסוד שבו המתפשט תוך ז"א כנודע וכן כניו שהם אלעזר ואיתמר כבר הודעתך שהם נ"ה דאבא המתפשטים בז"א ועי"כ אהרן או כניו שהם נ"ה הנק' בניס כמ"א וכנו' בס"ה וכנ"ל יתוקן כל זה כי כבא המוחין דמלד אבא בז"א או יאירו בחסדים דמוחין דאימא ויסתלק הזרעת שהוא אחיות החיטונים בהם כי שם הוא כל אחיותם להיותם בחי' כינה דרינא מתערין מינה וכפרט בהיותה נפרדת מאבא וז"ס בזהר והובא אל אהרן הכהן וכו' ויסקון ליה לעילא וכו' . ולערך ששמעתי פי' פסוק זה דהובא אל אהרן הכהן באופן אחר והוא כמ"ש בזהר פ' תזריע דמ"ט ע"כ וז"ל אף הכא והובא דיוכנסון ליה לכהנא לרכיב ליה וכו' והוא ע"ד מ"ש בענין נתינת תרומה גדולה לכהן שביארנו שהוא חזרת האור למקומו בז"א

שער הארות זו"

(בע"ח שער ל"ב)

פ"א ואחר שנת' ענין ישראל ורחל יעקב ולאה נבאר
עוד ענינם וגם הארות רבות אחר' שיואלות
מו"א ולחן. והם בחי' ב' המטות מטה השלמים ומטה
משה ודור המדבר וענין יעקב ועשו וענין הערב רב
שנתעברו בדור המדבר וענין ג' מתנות באר ומן וענין
כבוד וענין המרגלים וכלב ויהושע וענין הנהו ג'
נקודין הנו' בס"ה פ' תורה שהם יסודא וחרבא וג"ע
הארץ וענין אפרים בן יוסף וענין פער וענין הסלע.
והנה כבר נת"א ענין ב' בחי' מוחין שיש לו"א מאבא
ומאימא ומתלבשין תוך נה"י דאבא ותוך נה"י דאימא
ונה"י דאבא מתלבשין תוך נה"י דאימא ונה"י דאימא
תוך ז"א עלמנו. גם נת"א כי יסוד אימא נשלים בחוה
דז"א ולכן עד שם היו מבוקשים מוחין דאבא תוך נה"י
דאימא ומהחזה ולמטה הוא מתגלה היסוד דאבא ולסיבה
זו ילאו שם מוחין לו"א ב' פרזופים כי מיוסד אימא ר"ל
מהחזה ולמטה שנתגלו אורותיה מאורותיה יארת רחל
מאחורי שיעור מקום זה ומלפניו ילא פרזוף יעקב ג"כ
בשיעור מקום זה אלא שהוא מיוסד דאבא שנתגלה
עתה מהחזה ולמטה ומסתויס עד שיעור פי היסוד
דז"א שזה בשוה אבל יש שינוי א' ביניהם והוא כי רחל
היא דבוקה עם ז"א אב"א ממנ' בכותל א' בין ב' עד
שצריך נסירה להפרידם ולהחזירם פכ"פ אבל יעקב אעפ"י
שעומד בפניו ז"א מחזיו ולמטה אינו דבוק עמו ממנ'
ויש איור פנוי ביניהם כמנ"ל וטעם הדבר בקיזור הוא
לפי שרחל היא נוק' דז"א עיקרית והנה היא אספקלריית
דלא נהרא מגרמא כנודע ואינה נתקנת רק ע"י ז"א
בעלה ולולא שמתחילתה היתה עלם מעלמנו ובשר
מבשרו בתכלית הדיבוק והקישור הנו' לא היה חושש
אחר כך לתקנה ולהאיר לה כל הצורך לה אבל ביעקב
לא הולך ענין זה דלא שייך ביה האי טעמא, ושורש
ביאור ענין זה הוא כי הנה אבא עיקר הארתו היא ליעקב
כמ"א ע"פ ויקם עדות ביעקב כי יסוד אבא אשר בתוכו
הדעת דז"א הנק' עדות הנה הוא ליעקב וע"ש ואמנם
מה שמאיר בו"א הוא דרך העברה בעלמא ולכן אין צורך
ליעקב להדבק עם ז"א בכותל ומחילה א' בלבד בין ב'
אלא מרחוק וזש"ה מרחוק ה' נראה לי וביאורו בס"ה
בכ"מ כי מרחוק הוא חכמה כנו' בפ' בהעלותך ובפ'
שמות ע"פ ותחבב אחותו מרחוק כי כל הארות אבא
הם מרחוק ולא מקרוב אמנם הארות אימא הם לו"א
ורחל ביחד כי החסדים נותנם לו"א והגבורות לנוק' וב'
ביסוד אימא דבוקים יחד ולכן גם זו"ן שמקבלים הארתם
דבוקים יחד ובפרט עמ"ש במ"א כי בעת היותם דבוקים
אב"א מהגבורות דאימא לבדם נעשה כותל א' לב' חזיו
לו"א בעובי הכותל וחזי עובי הכותל לנוק' שהרי כולו
בחי' גבורות בלבד אבל בעת הנסירה להחזירם פכ"פ
כתיב ויסגור בשר תחתינה וביאורו באר"ר דקמ"ב ע"ב
ובארתא

הוא פרזוף שלם ובאחוריו יש ב' נשים לאה ורחל זו ער
החזה וזו מהחזה ולמטה עד רגליו והז"א מזדווג עם ב'
כנודע וכנ"ל כי יש בחי' יסוד למעלה בחזה דז"א אשר
בו מזדווג עם לאה וא"כ מוכרח הוא שיהיה בו ב'
שמות דמ"ה דאלפין כנגד ב' בחי' אלו הנו' וכנ"ל
בפ'. הודיעני ה' קלי וכו' והנה בב' שמות מ"ה
דאלפין יש בהם ו' אותיות אלפין וז"ש ו' אלפין שנין
הוי עלמא עוד אפשר לפרש כי ז"א הוא מ"ה דאלפין
ואחורים שבו שהם יו"ד ה"א וכו' יש בהם ו' אלפין
וז"א שיתא אלפי שנין הוי עלמא, עוד אפשר לפרשו
על לאה ורחל כי ב' נק' עולם כנו' בזוהר פ' וילא ע"פ
מן העולם ועד העולם וכל עולם מאלו הוא ו' אלפי
והענין שנודע שהנוק' היא אחורים דוכר וזכור כלל זה
ונמא כי שם מ"ה הוא בז"א פשוט כלי ריבוע והנוק'
יהיה ריבוע אחורים דמ"ה אשר בו ו' אלפין כנו'
ונמא כי לאה היא שם מ"ה דאחוריים וכו' ו' אלפין
וכן באחוריים דמ"ה שברחל אמנם הומרו וחד חרוב פי'
כי השם דע"כ דיודין יש בו ד' יודין אבל במ"ה אין בו
רק יו"ד א' הראשונה וכנגד אות ו' הראשונה שבשם מ"ה
דאלפין שאין במילואה אות אל"ף כשאר ג' אותיות
הוי"ה שכל א' יש אות אל"ף לכן כנגד זה אמר וחד
חרוב ולכן אין לאלף הו' קיום אבל הוא חרוב כי אין לו
על מה שיוסמך בעוה"ז שהוא אחוריים דשם מ"ה
כנודע שאין בו רק ו' אלפין, ונחזור לבאר ענין ב'
פעמים מ"ה שיש בב' בחי' ז"א כנודע שמ"ה הראשון
מתחלק כך ג' אותיות יה"ו בחב"ד שבו ואות ה' אחרונה
בשליש עליון דז"א עד החזה שעד שם בחי' אור' מבוק'
כנודע, ומהחזה ולמטה שהאורות מגולים הם בחי'
אחרת לכן יש בו מ"ה ב' כסדר הזה יה"ו כנה"י וה'
תתאה בעטרת היסוד דזעיר :

והנה כאשר תחבר ב' פעמים מ"ה אשר בז"א יהיה
בגימטרי' ל' והוא בחי' ל' דללס דז"א המתפשטת
בכללות כל פרזוף זעיר בפנימיותו כמ"ש בע"ה בדרוש
הלל וזוה תבין ענין פסוק שנאמר ביעקב ואנכי איש
חלק ר"ל שחלק לשני חלקים דשם מ"ה אחד עד החזה
ואחד מהחזה ולמטה אשר בהם מאחוריו ב' נוק' לאה
ורחל, גם זהו שאמרו במרע"ה וזאת הברכה אשר בך
משה איש האלהים ואמרו דז"ל מחזיו ולמטה איש מחזיו
ולמעלה אלהים פירוש כי אלהים זה הוא בסוד הבינה
כנודע שגם היא נקראת אלהים והנל"ה הוד שבה נתפשטו
ונתלבשו תוך זעיר, והיסוד שבה נגמר עד החזה כנודע
ולכן מחזיו ולמעלה של ז"א אשר כנגדו יארת לאה
מבחינת אימא נק' זעיר אלהים גם כן ומחזיו ולמטה
שיואלת רחל הנקראת אשה נקרא הוא איש בסוד לזאת
יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת הנדרש ברחל והנה
מרע"ה הוא בחי' ז"א כנודע ושיתוף ב' בחי' נק' איש
האלהים והבן זה :

ובאחרת שקיע רחמי וחסד פי' נעשה הכותל שלו מהחסדו
כותל שלם לעצמו וגם לה כותל שלם לעצמה מהגבורות
שגם חלי כותל שלו של הגבורה נכסרו ונפלו וניתנו ליה
כמ"ש בסוד השופר וכמ"א בסוד ברכת אבות דר"ה ע"ג.
ובזה נבא אל כוונתנו בענין שאר האורות היוצאות
מז"א כנ"ל שהנה להיות שסוד אבא המוֹלֵה ה' יעקב
הוא בריחוק מז"ה ואינם מתדבקים יחד עם היותם פני
ז"א נגד אחוריו יעקב ורחוקים זה מזה ה"כ מוכרח הוא
שבהמלך ב' בהיותו הוֹרֵר וחלל שביניהם יאירו שם הארה
כל שהוא ואח"כ יאירו ביעקב עיקר הארה האמיתית
כי הארה בלאתה מז"ה מוכרח הוא שהכף בלאתה
מאירה שם סמוך לז"ה ממשי והפ' ה' ח"כ תרחק
ותאיר ביעקב לא מפני זה שתבטל הוֹתה הארה ה' ה"כ
מוכרח הוא שיש בחי' הארה ה' מפסקת בין פני ז"א
לאחוריים דיעקב, ובה תבין טעם אחר למש"ל למה
מהארות אימא יולדות ב' נשים לאה ורחל ומאורות אבא
אינו יולד רק פרטוף א' של יעקב לבדו בפנים דז"ה וזהו
טעם אחר והוא אמיתו ועיקרי כי הנה באמת הוא שגם
הארות אבא מוֹלֵהִין לחוץ ב' פרטופים דרך פנים כמו
שאורות אימא הוֹלֵהִין ב' דרך אחוריו ז"ה ואלא שגם
באחור ילאו ה' למעלה עד החזה ואל' למטה מהחזה
אכל כאן ב' ילאו למטה מהחזה והטעם הוא כמס"ל
שאין ראוי שיהיו פני ז"ה מכוסין בלתי מאירין דכתיב
באור פני מלך חיים ע"ג ולכן ילאו ב' למטה מהחזה
וגם לטעם אחר הנ"ל שלהיות אורות אבא מהחזה
ולמעלה סחומים בב' כסויים לא הוֹלֵהִין שם שום בחי'
אורות כלל אלא למטה מהחזה שנפסק יסוד אימא והיו
להם רק מסך א' לבדו שהוא היסוד דאבא עצמו והעפ"י
שעדיין יש כאן מסך ה' עכ"ז יש להם כח להוֹלֵהִין כאן ב'
פרטופים ביחד לפי שגם אורות דאימא המגולים כאן
כלי שום מסך סייעו את אורות אבא ונתנו בהם כח
להוֹלֵהִין ב' פרטופין יחד כאן למטה אכל אורות דאימא
בהיותם למעלה מהחזה שגם הם לא היה להם רק מסך
ה' לבד לא יכלה להוֹלֵהִין ב' פרטופים שם למעלה רק
את לאה לבדה והטעם לפי שאין שם אורות אחרים
מגולים לגמרי שיהיו בהם כמו שיש למטה אורות אימא
המגולים לגמרי המוספים כח באורות דאבא להוֹלֵהִין
ב' פרטופים במקום ה' למטה :

והנה זאת הארה שאמרנו שמפסקת בין פני ז"ה אל
אחוריו יעקב היא בחי' לאה אשת יעקב כי כמו
שיש לאה ה' באחוריו ז"ה כך יש לאה אחרת באחוריו
יעקב ומבחי' לאה זאת ילאו דור המדבר שילאו ממזרים
וכדי שלא נחלף בדברינו בין לאה ללאה נכנה ללאה
זאת הב' שבאחוריו יעקב דור המדבר לסיבה זו וכל
מקום שזכיר כאן דור המדבר הוא ענין לאה זאת
הב'. ואמנם דור המדבר זה אחוריה נגד פני ז"ה ופניה
נגד אחוריו יעקב כי כמס"ל שלא פניה נגד אחוריו ז"ה
כן דור המדבר פניה נגד אחוריו יעקב, ואמנם ענין
יולדת פרטוף דור המדבר כאן מקומו אלא שאנחנו /

באחרונה בענין כוונת תפילין דר"ה והקשר שלהם
דיעקב ותפלה של יד שהוא רחל אשת ישראל והקשר
שלהם ע"ג ששם נכתב באורך הדרוש הזה.
אך הענין בתכלית הקיזור הוא שהנה אחוריו רישא דז"ה
יש חד קולא דשערי ונמשך דרך האחור ומסתיים עד
החזה כנגדו מן האחור כנ"ל ושם הוא מכה בנופה דז"ה
עצמו באחוריו מב' הדדים ונכנסת הארה ההיא בתוכו
בכח ההכאה ובוקעת ויוצאת מנופה דז"ה דרך פנים
שלו ומשם מכה באחוריו רישא דיעקב ונמשכת עד מלכו
ופניו ושם נעשים בחי' תפילין דר"ה דיעקב ומכח
ההכאה גדולה חוזר האור לאחוריו ומוֹלֵהִין קשר תפלה
דר"ה דיעקב הנו' והוא בחי' דור המדבר הנו' שכן לאה
היא בחי' קשר תפלה דר"ה דז"ה ואח"כ עוד חוזר האור
לאחור ונכנס תוך גופה דז"ה ויוֹלֵהִין ממנו דרך האחור
ושם יולד עד מלח הפנים דרחל נוק' דז"ה ונעשה שם
בחי' תפילין דר"ה דרחל הנק' תפלה דיר דז"ה והבין
זה איך בערך רחל נק' ראש ובערך ז"ה נק' יד כי היא
נקשרת בזרועו שמאלי כמס"ל ככוונת תפילין ע"ג.
ונמצא כי דור המדבר הזאת היא לאה אשת יעקב בסוד
ויעקב איש תם שכבר ביארנו כמ"א שלא נק' ת"ס
לפי שהיא בחי' קשר תפלה דר"ה דז"ה ולוקחת ד' לפי'ן
דארבע אה"ה שיש בנה"י דאימא שבהם מלוכשי' מוחי
ז"ה מלך אימא לעשות מוחין שבה והם בני' מד"ת
כנ"ל ע"פ ומדח ימי מה היא וכאשר תסיר הד' לפי'ן
הפשוטות ששורשם בזעיר ישארו בה כמנין ת"ס וכן
הענין כאן ביעקב ולכן נאמר ויעקב איש תם בעלה
דתם כנו' בס"ה פ' שלח לך דקס"ג ובכ"מ ונמצא כי
פרטוף זה הנק' דור המדבר אינה נגמרת תיקונה
עד אחר כמה בחי' הארות הארה ה' היא בתחילה כאשר
ילא יסוד אבא דרך פנים מחוץ לז"ה להוֹלֵהִין את יעקב
ואז קודם שיאיר ליעקב האיר במקום זה הנק' דור
המדבר כנ"ל כי חכך בלאתו מאיר סמוך לז"ה ואח"כ
מתרחק יותר ומאיר ליעקב עצמו ואמנם עיקר הארה
זו היתה ביעקב כי זו היא כוונת האור להוֹלֵהִין ליעקב
לא שדרך העברה בעלמ' האיר במקום דור המדבר כנ"ל
ואח"כ בעת הכאת קולא דשערי באחוריו גופה דז"ה
כנגד החזה באחוריו ז"ה כדי להוֹלֵהִין תפילין של ראש
דיעקב כנ"ל גם הארה זו קודם שתגיע ליעקב פוגעת
במקום הזה הנק' דור המדבר וגם זו הארה בעלמא
דרך העברה כי עיקרה היא ליעקב, וכבר ביארנו
בכוונת תפילין כי כשעוברת הכאת קולא דשערי תוך
גופה דז"ה עצמו הוא שואב ולוקח עמו מן האורות
שבפנימיות ז"ה והם מנה"י דאבא וגם מנה"י דאימא
מפריקין אמצעיים שלהם המלוכשים בחג"ת דז"ה ואז
מוֹלֵהִין הארה ההיא לחוץ ליעקב ונמצא שגם ביעקב יש
קצת אורות מנה"י דאימא וזכור זה היטב, ואמנם
כשאותה הארה של האורות הנו' חוזרים לאחור עד רישא
דרחל כנ"ל אז לוקחת ג"כ הארה מהמוחין דיעקב ומוליד
עמו הארה ממשיית אל דור המדבר באחוריו ואז נגמרת
וגעשיה

ונעשית קשר דתפלין ואז כתיב עליו ויעקב חיש
תם כנוצר בחופן שאין דור המדבר נגמרת עד
החר הבאת קולא דשערי דז"ה כנו'. ואל תתמה
חיד היה קרובה יותר לז"ה ויעקב מרוחק מן ז"ה כי
הנה היו עומדת שם באחוריו יעקב טפלה אליו ולקחת
הארותיה מלד אחוריו יעקב בסוד חור חור ועושה
הותה בסוד קשר דתפלין כנו' ואין זו מעלה לא גורעון:
גם כזה יובן ענין דור המדבר כי הנה הם בני יעקב
ואנו רואים כי הם קרובים לז"ה יותר מיעקב
אביהם אבל הענין הוא כי ודאי הוא שלח היה דור גדול
כדור המדבר אמנם הם טפלים ליו לסיבה כנו' שהם
יושבים באחוריו ויונקים דרך עורפו כנו' ועוד שמלבד
טעם זה הנה יעקב אביהם תחילה ירש מקום שלו
החילון ההוא ואח"כ ע"י מעשיו נתעלה מדרגה אחר
מדרגה עד שנעשה מרכבה לפני לפנים אל ז"ה עצמו
אשר ז"ס לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל והבן זה.
ודע כי כל נשמות דור המדבר כולם היו באים מזה
הנוק' ונקרחת דור המדבר על שמם כנ"ל והיה אשת
יעקב, וביאור ענין זה הוא כי הנה נת"ה בענין בחי'
שם לרחל נוק' דז"ה שהיה רחל אשת ישראל ואמרנו
שאחר שחטא אדה"ר לא חזרו ב' עוד להיותם פכ"פ
עד בנין ב"ה דשלמה ע"ה אבל בזמן דור המדבר היו
אב"ה, והנה ודאי הוא שבחי' זווג עליון לא נתפסק
אפי' בימי דור המדבר כ"ה לגבי (ס"ה אינו) זווג יעקב
ולאח נק' עליון זו"ן. (ס"ה אינו) אמנם הענין הוא
כי ודאי הוא כי זו"ן היו אב"ה בהיותם במדבר ולא
היה בהם זווג כנו' בס"ה פ' תרומה אמנם הזווג שהיה
נעשה אז בזמן דור המדבר היה בחי' יעקב ונוק' הנק'
דור המדבר כנו' וכל הנשמות של דור המדבר היו
נמשכות מזווג זה ולכן נק' על שמם:

ובזה תבין מ"ש בס"ה פ' בהעלותך שהדור ההוא היו
כולם נכללים במשה וכמש"ה שם מאות לא רגלי
העם אשר אנכי בקרבו והטעם הוא שכולם יולאים
מהארת יסוד אבא שבתוך ז"ה אשר הוא נק' בחי' משה
כמ"ה שמשה הוא מיסוד אבא, ולהיות שיעקב ונוק' ב'
נעשו מהארת יסוד אבא לכן הנשמות הבאות מזווג
ההוא כולם נכללים במשה כי ממנו תולדות כולם וז"ס
דז"ל ע"פ כל אשר עשה ה' למשה ולישראל עמו שקול
משה כנגד כל ישראל כי כולם נולדות שלו גם ז"ס שנק'
הדור ההוא בדברי הומים דרדע שפי' דור דעה לפי שילאו
מהדעת הפנימי דז"ה שבתוך יסוד אבא שהוא בחי'
משה ע"ה והוא הנק' דעת עליון. והנה בס"ה אמרו
כי כל אנשי המדבר הם מסטרא דיוכלא והנה יוכלא
היה אימא ולא אבא ואם תדקדק תבין שדברי הזהרה הם
נכוחים למבין שלא אמר מיוכלא אלא מסטרא דיוכלא
ר"ל מלדדי היוכלא שהנה אין הבינה עצמה נק' יוכלא
לא היסוד שבה לבד וזס"פ ועל יוכל ישלח שרשיו שהוא
הנהר העליון יסוד אימא ושמו יוכל והנה יסוד אבא
מלוכש בתוכו ומקיפו מבפנים מכל זדיו הפנימים

וזהו מסטרא דיוכלא שהוא יסוד אבא הנתון בסטרא
דיסוד אימא, גם עניינו הוא כי אחר שנפסק יסוד
אימא בחזה דז"ה שם בקלחו התחתון יולא ומתגלה
יסוד אבא וז"ס מסטרא דיוכלא ר"ל מיסוד אבא היולא
מקלה התחתון דיוכלא שהוא יסוד אימא, עוד ביאור
אחר יש שאעפ"י שאמרנו שהם מיסוד אבא בהכרח הוא
שבעת שיולאין האורות האלו מתוך יסוד אבא מתערכין
הם עם האורות של החסדים דאימא המגולים העומדים
סביבות יסוד אבא כנודע ויולאין אז לחץ מעורבין אלו
באלו וגם הם בכלל דור המדבר אבל אינם מכל בחי'
אימא רק מלד א' בלבד שהוא בחי' הפנים דז"ה שהנה
כשנבקע יסוד אבא להאיר ביעקב הוא יולא דרך הפנים
דז"ה ואז פונע בחסדים דאימא אותם שהם בלד הפנים
בלבד ושם מתערכין קלת נולדות של החסדים ההם עם
האורות היולאין מיסוד אבא ויולאין לחץ ביחד להאיר
ביעקב וז"ס שהם מסטרא דיוכלא כי גם בהם יש לז' א'
וסטרא חדא דיוכלא והוא לז' דפנים כנודע ועיין ענין
זה לקמן, גם ביאור אחר יש והוא שהנה החסדי' המגולי'
דאימא הם סובבים ומקיפים ליסוד אבא מהחזה ולמטה
ולהיות הארתם מגולות גורמים להרכות אורו ואז נבקע
כלי היסוד ויולא האור לחץ וז"ס דנפקו מסטרא דיוכלא
כי מבח היוכלא זה שמאיר בהם לכן הם יולאים לחץ
כנודע, גם לעד"ן ששמעתי פי' אחר ממורי ז"ל והוא
שדור המדבר הזה נקרא לאה אשת יעקב כנ"ל ואעפ"י
שלאה זאת היא מיסוד אבא עכ"ז סתם בחי' לאה היא
מסטרא דיוכלא ולכן אמר בלשון זה, והנה עמ"ס יובן
טעם שנק' שמו יעקב לשון בקיעה שיעקב אותיות יבקע
גם יובן ענין יעקב יעקב דפסיק טעמא כנו' באד"ר
דקל"ח, גם יובן ס"פ ויהי אד יולא יולא יעקב ב' וליאות
והענין הוא כי הנה בחי' יעקב אינה יולאת אלא ע"י
שתי בקיעות א' היא בקיעת יסוד אבא עצמו ואחר כך
האורות בוקעים מסך אחר ב' והוא כלי גוף דז"ה עצמו
ואלו הם ב"פ יעקב וגם ב' וליאות הנז' בפסוק, עוד
יש פי' אחר והוא שהנה בהכרח הוא שכאשר נבקע יסוד
אבא יולאין האורות תוך גוף ז"ה מבפנים חץ ליסוד
אבא ואחר כך כשכוקעין גוף ז"ה עצמו יולא יעקב ב'
מחוץ לז"ה והרי הם ב' וליאות וב' יעקב, והנה כאשר
יעקב אבינו התחתון שבוה העולם התחיל לתקן מעשיו
ועלה מדרגה אחר מדרגה ותחילה השיג להיות מרכבה
לזה יעקב החילון שהוא קדמאם בערך יעקב אבינו כי
היותר תחתון וקרוב אליו ואז לא הוה שלים ואחר כך
עלה ונעשה מרכבה ליעקב הפנימי שבתוך ז"ה שהוא
בתראה בבחי' מלמטה למעלה ואז הוא שלים אבל בערך
היולאות למעלה הפנימי הוא קדמאם והחילון הוא
בתראה וגם כזה נת' סוד כ"פ יעקב וב' וליאות, עוד יש
פי' ב' והוא שגם אחר לאתו מחץ לז"ה האורות שלו
עושין ב' מסעות הא' בסוד דור המדבר כנודע שהוא
קדמאם ליולאת לא שלים ואחר כך נוסע ועושה יעקב
בעלה בתראה האמיתי שהוא שלים וזהו כ"פ יעקב וב'
ליאות

ויארות והבן זה :

פ"ב והנה אחר שנת' ענין דור המדבר נבאר ג"כ ענין ב' הארות אחרות שיואלות מיסוד אבא לחזן לו"ה והם נק' סוד ב' המטות מטה האלהים ומטה משה עצמו כנו' בזוהר שגם אורות אלו נמלאו בזמן דור המדבר גם ענין הערב רב שהיו בזמן דור המדבר מה עניינם ואגב גררר נבאר ענין עשו איך היה אחיו של יעקב ממנו והנה נודע שהיסוד דאבא אשר נגלה עתה מהחזה דו"ה ולמטה הנה ודאי ופשוט הוא שיחיר מכל לדדיו שהנה בשלמה מזד אחר חינו מאיר שם מחזן לו"ה שום הארה כיון ששם עומרת רחל נוק' דו"ה שהיא מבחי' אורות חיומה אבל משאר הדדים שהם ימין ושמאל ופנים ודאי שאורותיו יולאין שם וז"ל לריך לידע מה הם שכלל אורות שיואלות דרך פנים ביארנו לעיל שהם יעקב ודור המדבר אבל אורות הדדיון מי הם . והנה אחר שנבאר ענין ב' מטות וערב רב ועשו נבאר מי הם אלו האורות אשר שם מן הדדיון ושם נאמר שהם בחי' בחר ומן ועניי כבוד חמנס נבאר תחלה ענין הנו' והוא שגם לריך לידע שמלבד האורות שמאיר יסוד אבא לב' הדדיון דו"ה בימין ובשמאל עוד יש הארות אחרות כי מזד פנים דו"ה ממנו יש ב' שורות של הארות א' היא שורה הפנימית הקרובה לו"ה והיא הנק' דור המדבר כנודע , והשורה הב' היותר חיונה היא יעקב בעלה אבל ב' אלו הם כיושר ממנו דרך הפנים דו"ה החמנס גם באלבסון מאיר האור והכל דרך הפנים דו"ה בלבד והוא שהאור יולא נטה באלבסון ועושה הארה א' לימין דור המדבר גם נטה באלבסון לשמאל דור המדבר ועושה שם הארה אחרת ועד"ז הם עושים בימין ושמאל דיעקב העומד בשורה החיונה ב' הארות א' לימיו וז' לשמאלו . באופן שדרך פנים ממנו דו"ה יש ב' שורות וכל שורה נשיבה ג' הארות והארה האמצעית שכלל שורה מהם היא מכוונת ממנו כיושר דרך ז"ה כנגדו ושני ההארות לימין ושמאל נוטים ל' האלבסון חמנס כלם הם דרך פנים דו"ה דיעקב . וכבארם עתה כפרות הנה השורה הפנימית הסמוכה לו"ה מזד פניו יש בה ג' הארות האמצעית היא דור המדבר אשר כבר נת"ל וב' המטות הם בימין ובשמאל והנה בס"ה אמרו כי ב' מטות הם ה' נק' מטה סתם הנקראת מטה ה' והב' נק' מטה האלהים ומטה סתם שהיא כנגד מטה ה' היא בימין דור המדבר ומטה האלהים היא בשמאלם כי שם אלהים הוא דינין כנבירה . וענין קריאתם מטות הוא לב' סיבות ה' להיות הארתם דרך נטיה באלבסון שאינם לא (ס"ה אלה) כנגד לדדיו ז"ה בימיו ובשמאלו ולא כיושר דרך פניו אלה נוטים אל האלבסון בקרן זוית . והב' היה שגודע שהיסוד נק' ו' זעירה כי אורתו כעין ג' ארוכה ואלו האורות ילאו מיסוד אבא והם הארות ארוכות כעין וי"ן ולכן נק' מטות כי המטות הם אורות וי"ן ממנו . והנה להיות כי עיקר הארה שבשורה היא

היולאת כיושר לכן עיקר הארה שבשור' ה' היא האמצעי' הנק' דור המדבר אך ב' המטות העומדים באלבסון טפלים אליה כי הארתם מועטת וכן עד"ז בשורה הב' הארה האמצעית הנק' יעקב היא עיקר הארה וב' הארות העומדות באלבסון טפלים אליו כי הארתם מועטת , והנה מטות אלו ב' נתנו למרע"ה וג"כ נק' על שמו מטה משה והוא לסיבה הנ"ל כי ב' ילאו מיסוד אבא אשר שם היא בחי' מרע"ה בהיותו מתעלם תוך ז"ה כנודע שבו נתון דעת דו"ה דמזד אבא וכמו שכל מה שברזון יסוד אבא לעשות עושה ע"י אלו פעולותיו שהם אלו המטות שבחזן כן מרע"ה היה עושה כל פעולותיו ע"י אלו המטות ופשוט הוא , והרי נת' ב' האלבסונות שבב' לדדיו דור המדבר שבשורה א' הסמוכה לו"ה , ואמנם ב' האלבסונות שבב' לדדיו יעקב עלמו אשר בשורה החיו' הנה הם ערב רב מזד ימין ולפי שנשמתם באים משם שהוא לדדיו ימין לכן נתניירו , וז"ס מ"ש שהעירב רב הם נילו' דמרע"ה בסוד לך דך כי שחת עמך אשר על כן טרח בעבורם כ"כ ומת במדבר בעבורם כי הנה לתקנם כנו' במ"ה . ואמנם הארה שבשמאל יעקב היא בחי' עשו אחיו ולהיותו מהשמאל לא נתנייר וכבר ביארנו שעיקר הארה היא באמצע שהוא יעקב אך בב' לדדיו הארתם מועטת ואמנם הארת השמאל היא יותר מועטת מן הימין כנ"ל שלכן נתניירו הערב רב ועשו לא נתנייר :

גם אותם שבשורה הפנימית הקרובים לו"ה חין החיונים נוגעים ונאחזים בהם כ"כ אבל עשו וערב רב שהם רחוקים מז"ה בשורה החיונה שלטו בהם החיו' ביותר ובשמאל שהוא עשו שלטו יותר מבערב רב להיותו מהשמאל כנו' וזוה תבין ענין ערב רב שכ"כ טרח מרע"ה לגייסם כי היו נילולותיו כנו' וכמס"ה לך דך כי שחת עמך ממנו וכמס"ל שדור המדבר היו מבחי' הדעת דמזד אבא שכו"ה הנק' דעת עליון גם הערב רב נמשכין משם כנודע ולכן גם ערב רב גי' דעת גם בלעם היה מבחי' קליפה האחות בדעת הזה כמ"ס ויודע דעת עליון עליון ממנו ולכן היה מקטרג בדור המדבר לפי כי בו היה דבוק ואח"כ נפרד מהם ולכן היה שונא אותם מחמת קבאלה גם תבין ענין עשו שכ"כ טרח אביו לקרבו תחת כנפי השכינה לברכו כמס"ה ויאבה יאחק את עשו לפי שיוחק הוא מזד שמאל שהוא הגבורה גם עשו הוא מזד שמאל דיעקב והיה נמשך מתוך יסוד עליון דאבא כנו' גם תראה כי עשו נאחו ביסוד דאבא מבחי' אחריות שלו שהם יו"ד יו"ד ה"י וכו' שהם גי' קפ"ד ועם עשרה אותיותיו גימ' לז"ק ורואה להתאחז ביעקב שהארתו מרובה כנו' ורואה להתקרב אליו ואז בהתקרב ובהתאחז לך עס יעקב כי כן גי' ב' שוים ועיין במס"ל על שמו של יעקב שהוא בגי' ב' שמות אלהים עם עשר אותיות שבהם וגם נת' בפסוק כי שרית עם אלהים ועם אנשים ומן ב' שמות אלהים אלו היה רואה להתאחז בהם עשו להיותם בחי' דינים

אוצרות שער הארות ז"ן פרק ב' ג' ח"י

דינים וז"פ ויהי אך יוא יוא יעקב מלת פני יחזק
 אביו ועשו אחיו בא מלידו וכבר נת"ל ענין ב' ויחזק
 אלו שיש ביעקב ועם זה יוכן תשלוס הפ' כי כוונתו
 לספר שאחר שאל יעקב ב' יואות ונעשה יעקב עד
 מחוץ לז"א בשורה החילונה אז שם ועשו אחיו גם כן
 בא ועמד בלידו השמאלי דיעקב כנו' ועי' נעשו שני
 אחים ממש תאומים זה עם זה, והנה קשה לפי' כי
 הנה ביאור זה מדבר בעת לרדת ויחזקם לאור העולם
 וכפי משך פשט הכתובים נראה שמדבר אחר זמן רב
 בעת נטילת הכרכות אמנם ביאור הענין הוא כך
 והוא סוד גדול ונעלם בענין זיווג ז"ן כי יש בו
 תמיהה גדולה כפי הנ"ל שהרי יעקב עומד בפני ז"א
 כנ"ל וא"כ כשהז"ן מזדווגים פכ"פ היכן יש לה מקום
 לרחל נוק' דז"א לעמוד שם. והנה תשובה שאלה זו
 רמוזה בפסוק זה ועשו אחיו בא מלידו והענין כי
 הנה כוונה שיר השירים בענין א"כ דא"ת ב"ש ביאורה
 שם בענין זיווג ז"ן ואין הקל' מתרחקות משם בעת
 ההיא ונמצא שכאשר רחל נוק' דז"א באה להזדווג עם
 ז"א אז עשו שהוא בחי' הקל' אעפ"י שורשו הוא בקדוש'
 הנה הוא יוא והולך אל השדה ההוא של החילונים
 כנודע בסוד כי בשדה מלאה שהוא מדור הקליפו' הנק'
 קטרה דחורבה כנו' בס"ה ולפי ששם נטע אל הקלי'
 לכן הולך אל השדה ההוא לצוד ליד ואז יעקב יורש מקומו
 ולוקח ברכתו שהיא בחי' אותה ההירה שהיה נמשכת
 לו מיסוד אבא בהיותו שם בלידו של יעקב ועתה לוקח
 יעקב כל אותם הכרכות, ואמנם לקחת הכרכות
 במרמה יוכן כמ"ש שם כוונה ש"ה שאין הסט"א הולך
 משם רק על ידי מרמה ותחבולה שעושים לו שמכריזין
 שיבואו כל פמליי של מעלה לראות בכבוד המלך והנה
 הקלי' הנק' מלך זקן וכסיל לה יחפון בתכונה לראות
 בכבודו של מלך וחדרה הולך מדעתו ומתרחק משם
 ובין כך ובין כך מזדווגים המלך והמלכה ויעקב לוקח
 ברכתיו, נמצא שאלמלא ידע שכונתם הוא להזדווג
 לא היה הולך משם כדי לקחת חלקו מן השפע ההוא
 הנשפע אז וזו היא המרמה שמרמין אותו ועי' לוקח
 יעקב העליון ברכתיו של עשו שהנה אז הולך יעקב
 במקום עשו ושם מקבל הארותיו שהם סוד הכרכות ואז
 נשאר מקום יעקב פנוי ושם באה רחל אשר היתה עומדת
 באחור כנודע וחוזרת עם ז"א פכ"פ בהיותה עומדת
 במקום יעקב ואז מזדווגים יחד באופן שאין מקום
 לרחל לעמוד פכ"פ עם ז"א להזדווג עמו עד אשר עשו
 ילך אל השדה לחורבה כנו' ואז יעקב יורש מקומו
 וברכותיו והארותיו ואז רחל עומדת במקום יעקב
 והכן הקדמה זו וזכרה, והמנסה אין ענין זה רק אחר
 שמתו כל דור המדבר שאז נתבטלה הארת דור המדבר
 הנק' ג"כ לאה אשת יעקב כנ"ל וכזה אין הפסק בין רחל
 העומדת במקום יעקב אל הז"א להזדווג עמו כיון
 שאין שם בחי' דור המדבר כמס"ל בע"ה אבל כל זמן
 שהיו דור המדבר קיימים היתה אותה הארה דבחי'

לאה אשת יעקב הנק' דור המדבר שם במקומה ולא
 היה זיווג לרחל עם ז"א הנק' ישראל אבל הזיווג היה
 מיעקב עם בחי' לאה זו הנק' דור המדבר כנ"ל. והנה
 אחר שזדווגה רחל עם ז"א אז עשו בא מן השדה וחזר
 ונכנס במקומו שלא הלך משם אלא ע"י המרמה שרימו
 אותו כנו' כדי שלא יקבל הכרכות הניתנות בעת הזיווג
 וכאשר ראה ומרגיש בדבר שהכל היה במרמה כדי
 שיעקב יקבל הארותיו וברכותיו ויהי אך יוא יוא יעקב
 ועשו אחיו בא מן השדה ויושב בלידו דיעקב כבראשונה
 ששם הוא מקומו ואז מרגיש שיעקב לקח ברכותיו
 במרמה כנו' ואז לועק בקול מר על שרימוכו שהוא לא
 חשב שהיו מזדווגים אז שחילולי כך לא היה הולך:

פ"ג ועתה נבאר ענין המרגלים וענין ג' מתנות טובות
 שנתן הקב"ה לישראל באר ומן וענין כבוד
 ע"י משה אהרן ומרים ואח"כ חזרו ג' ע"י משה וגם בו
 ית' מס"ל בזמן דור המדבר היה הזיווג יעקב עם לאה
 הנק' דור המדבר ואחר שמתו דור המדבר אז נתבטלה
 לאה זו ונכנסה רחל במקומה והיה הזיווג מז"א עם רחל
 הזאת פכ"פ. והענין הוא כי כאשר מתו כל דור המדבר
 ואת בנייהם הקים תחתם אז נתבטלה אותה הארה הנק'
 דור המדבר אשת יעקב כי ע"י החטאים שחטאו דור
 המדבר נתבטלה ונתעלמה ההארה הזאת ונכנסה תוך
 שורשה שהוא היסוד דאבא שבתוך ז"א היה וגם ב'
 המעות שבו' לדריה כנ"ל שהיה כללות כל השורה
 הפנימית הקרובה לזעיר נתבטלה כולה שהרי במטות
 ההם לא נשתמש אח"כ יהושע כ"א נגזזו כמ"ש דז"ל
 שלא נשתמש יהושע רק כבדון כנו' בס' יהושע גבי
 מלחמת העי אך לא במטה של משה לפי שג' הארות אלו
 יואות מיסוד אבא שהוא בחי' משה ולכן במות משה
 נסתלקו ג' הארות אלו וכזה תבין טעם גדול למיתת
 משה וכל דור המדבר ולא נכנסו לארץ כנען ובניהם
 דר' אחרא נכנסו וזה תמיהה גדולה והנה בס"ה פרשת
 בראשית דכ"א ביארו שכניהם היו מסטרה דיהושע דאיהו
 סיהרה שרומז ברחל נוק' דז"א והיא הנק' ארץ ישראל
 ולכן נכנסו שם אבל משה ובני דורו שהיו מבחי' ג'
 הארות אלו הנו שיש להם מעלה יהירה לכן בהסתלקות'
 נסתלקו גם גס כי מששו סרשם כי בעורם קיימים לא
 היה זיווג לז"ן רק אל יעקב ולאה הנק' דור המדבר
 אשר מהם יואו נשמת דור המדבר מן הזיווג הנז'
 וכנסתלקו נסתלקו גם הם, ובניהם שהיו מזווג רחל
 עם ישראל וכו' ליכנס לארץ ישראל כי ארץ היא הנק'
 כנודע וישראל הוא בעלה ז"א והוא ח"י, וז"ס מ"ש
 מרע"ט לאותם שזכו ליכנס לא"י ואתם הדבקים בה'
 אלהיכם חיים כולכם היום פי' כי הנה ה' אלהיכם הוא
 ז"א ורחל והנה דור המדבר לא היתה דבוקה עם ז"א
 כנ"ל אבל רחל היא אב"א בהתדבקות גמור עם ז"א
 עד שצריך נסירה להפריד כנודע ואמר להם והתם
 הדבקים ממש בה' אלהיכם לפי שאתם מבחי' רחל
 הדבוקה עמו. לכן חיים כולכם ליכנס לא"י שהיא כנגד
 רחל

רחל אכל אבותיכם דור המדבר כלם תמו ומתו שאין להם אחר התדבקות ולכן אין נכנסין לארץ ישראל שאינם מבחינתה וז"ש ואחס למעטוי אבותיכם : פ"ד ונבאר ענין המרגלים מה היתה כוונתם ליכנס לארץ אחר שאינם מבחי' זו כנו' וגם מרע"ה מה עלה בדעתו וגם השי"ת למה לא נתנה בשליחות ההוא כמ"ש ה'ל שלח לך לדעתך אבל אני איני מצוה לך . וגם לידע מה היה בחי' המרגלים בעלמם והשליחות והפעולה בעלמה מה עניינה ומי הם והושע וכל שהיו מכלל המרגלים ויולדו מכללם אח"כ . אבל הענין הוא שהנה נת' שמה הוא מבחי' יסוד אבא שבחוק ז"ה מן החזה ולמטה ואעפ"י שהארותיו הם דור המדבר וב' המטות כנו' עכ"ז היתה כוונתו לתקן גם את רחל אף על פי שהיה מהארת חומה הך בזמן שהארת דור המדבר קיימת ויהיו ב' מאירות ותודונו רחל עם ז"ה בסוד ה' בחכמה יסוד הרץ כי אבא הנק' חכמה בטבעו הוא לאהוב את בתו היחידה בין ז' הבנים כנו' בס' הבקור ולסיבת תיקון זה שלח שליחות המרגלים ההם לה"י שהיה רחל כנודע . והנה המרגלים האלו הם נלווים דהארת משה יסוד אבא אשר בהאורם ברחל הנק' ה"י נק' אז מרגלים שהולכים לרגל את הארץ לא להם כי שורשם אינם משם רק מהארת דור המדבר :

והנה בחי' אלו הנילווים הנק' מרגלים המשולחים מיוסוד אבא לרחל ארץ כנען הוא באופן זה שהנה נודע כי יסוד אבא הוא מוקף ומסובב מהארות דאימא המגולות מהחזה ולמטה ונודע שאורות דאבא וילאין דרך פני ז"ה ולחן ואורות אימא וילאין דרך אחריו ז"ה ולחן אל רחל . והנה כמ"ל כי בלאת אורות דאבא דרך פני ז"ה ולחן להאיר ביעקב פוגע באורות אימא עלמה שכנגד פנים וגם מולאיים עמו לחן להאיר ביעקב ודור המדבר באופן שגם ביעקב יש קלח נלוו' דאורות אימא הנה כך בהיות האורות דאימא העומדים בלד פנים דיוסוד אבא רואים לחזור לאחור לגבת להאיר ברחל פוגעין ביסוד אבא ובוקעין אותו ועוברין בתוכו ויולאין לחן להאיר בנוק' רחל ואז בהכרח מתערבין בהם קלח נלווים אורות דיוסוד אבא ויולאין לחן אל הנק' רחל . וזהו ענין הנילווים דאבא הנק' מרגלים ששלח משה לתור את הארץ שהיו מבחי' יסוד אבא כנו' והנה בכח אלו הנילווים וההארות דמשה הנק' מרגלים חשב משה שבכחם וע"י יתקן רחל ותחזור עם ז"ה פכ"פ אפי' בזמן שדור המדבר קיים כי גם הארות אלו משם הם וזכ"פ שלח לך אנשים ר"ל כי אנשים אלו הנילווים שלך הם והנה לא עלה בידו תיקון זה שלא היה אפשר לרחל להתקן אז על ידי אלו המרגלים בלבד בזמן דור המדבר ולכן מתו כולם ולא נכנסו לא"י וילתי והושע וכלפ כמ"ש בע"ה :

פ"ה וקודם שנבאר אותם נבאר תחילה סוד מאמר ה' הובא בס"ה פ' תלוא דף קפ"ד ע"ב וז"ל בתרין נקודין אתפשת מלכו דשמיא סטרא דקדושה .

ואמנם כנגד נקודה תתאה זו שהיא פי היסוד דז"ה אשר גם שם הוא יסוד רחל מכוון כנגדו ממש כנו' הנה כנגדה יש נקודה ג' באחור ז"ה שדרך בו וילאין השמרים אל החיונים ככ"ל . ולעז"ן ששמעתי ממורי זלה"ה כי גם כזה שייך בחי' יסוד כי שם יש יסוד דנוק' דקלי' המכוון ממש כנגד נקודה האחר

זו

זה דקדושה והיא נק' נקודת החורבא במ"ש. ועתה נבא לבאר לשון המאמר אמר בתרין נקודין וכו' הנה נת"א כי בחי' עולם הוא ז"א בסוד אמרתי עולם חסד יבנה שהוא ה"א מו"ק דז"א. ונודע כי ז"א הוא עץ החיים מהלך ת"ק שנה בסוד ה"ח המתפשטות בו כי כל ה' כלול עד מזה הרי ת"ק וכן העולם כולו מהלך ת"ק שנה ונמצא כי כל העולם הוא בחי' ז"א. ואמנם לך פנים שבו הוא קדושה גמורה וכל אחוריים שבו יש שם לך אחיזה אל החיזונים במ"ש. והנה לך הפנים מתחלק לב' בחי' כי מחציתו ולמטה אשר שם החסדים ראימא מגולים שם הוא בחי' הישוב שבו שוכנים אנו בני אדם וכנגד זה המקום עלמנו מהאחור הוא מקום עמידת רחל נוק' דז"א וז"ס שנק' רחל ארץ בסוד ה"י ארץ ז"א הנק' ישראל לפי שזיעורה הוא שיעור הישוב הנק' ארץ ע"ש שהיא מריבה את פירותיה במ"ש דז"ל ואעפ"י שהיא עומדת באחור שהוא מקום החורבא קופה לחזור פכ"פ בעת הזווג ושם לא יש אחיזה אל החיזונים כנודע ולכן נק' רחל ישובה ולא חורבא ת"ו כי חזרת אל פנים בעת הזווג:

ואמנם מחציתו ולמעלה דז"א מלך הפנים שהוא מהחזה ולמעלה אין כנגדו ישוב שהאורות הם סתומים שם ואין שם הארות נמשכות לחוץ כדי ששם ישובו בני אדם ולכן נק' עלמא סתימא ושם מקום לאה כנגד האחור אשר איננה נק' ארץ ואינה בחי' ישוב כי גם היא נק' עלמא סתימא במ"א. אמנם שם מחציתו ולמעלה מלך פנים הוא מדור אל הכשמות הנעלמות הנק' גן עדן הארץ אשר עליה נאמר עין לא ראתה וכו' עלמא סתימא והנה כאשר נעריך אורך כל גופא דז"א יהיה נקודת מחציתו פי הטיבור אשר כנגדו ג"ע הארץ שהיא נקודה עמידה אמלעיתא דכל סטרוין בין בבחי' הישוב בין בבחי' חציו העליון שאינו ישוב כנו' ושם באמצעו יש ההו' עמודא דנעץ באמצעית' כנו' בס"ה ובאשר נחלק הישוב לבדו שהוא מחצית ז"א ולמטה עד סיום הרגלים יהיה נקודה האמצעית פי היסוד דז"א אשר נקודה זו היא ירושלים שהיא באמצע הישוב כנודע והיא נקודה באתגליא:

ואמנם מלך אחור דז"א מחציתו ולמעלה אין בו דבר כלל ומחציתו ולמטה יש בו נקודה הג' באחור אשר משם יוצא הפסולת ושמרי המאכל ומבאץ יוצא הארה אל החיזונים וז"ס שהקלי' והע"ז נק' לואה בלי מקום ובמס"ה לא תאמר לו כי משם הם נזונים ומלך הפנים א"א לחיזונים להתאחז ולכן הוסיף הזו' באחוריים כי שם נאחזים וניזונים כנו' וז"ס הנמרץ שיש ע"ז הנק' פעור אשר עבודתה בכך לפעור עלמנו ולהוציא הזוהמא אליה כי זהו ממנה ממש ואין שפע נמשך לה כי אם ער"ו. והנה היסוד דאבא הוא מהחזה ולמטה והוא ממש מכון מבפנים כנגד נקב וליגור האחור הנק' פעור וז"ס מ"ש דז"ל ע"פ ויקבור הו'ו בוגיא מול בית פעור שכל זמן שפעור עולה ומקטרג

רואה למשה שהוא יסוד דאבא קבור וגטמן ונרמע לאחוריו ואינו מקטרג על ישראל והדבר מבורא ובעגין פרעה מלך מזרים ביארנו ענין זה של פעור איך הוא קשור עם העורף שהוא פרעה ע"ש היטב. והנה נקודה זו נק' נקודה אמלעיתא דחריבו דעלמא שהוא מקום אחיות הקלי' המחריבים העולם ולהיות שהם בחי' החרכין והשממון לכן לא הוסיפה נקודה אחרת ב' בחי' עליון דז"א מלך האחוריים ואינו רומה ללך פנים שם בו ב' נקודות כנו' וטעם הדבר לפי שבאחור הוא מקום סטרא דחורבא כנו' ולכן כנגד חציו התחתון שהוא ישוב העוה"ז התחתון יש כנגדו אחיזה אל החיזונים שהוא נקודת החורבא בחי' נקודת האחור כנו' אבל בחציו העליון שהוא ענין ג"ע הארץ הנק' אימא עילאה סתימא אין שם כנגדו אחיזה אל החיזונים מלך האחור כי אין החיזונים נאחזים באימא כנודע ולכן לא היה באחור רק נקודה א' בלבד בחי' התחתון אבל מלך הפנים היו בו ב' נקודות כנו'. והנה ז"ס המאמר בתרין נקודין אתפרשת מלכו דשמיא סטרא דקדושה פי' ב' נקודין אלו ב' הם בלד הפנים דז"א הקדוש אשר אין שם רק סטרא דקדושה לבד פי' שאין החיזונים נאחזים בהם רק בנקודת האחור לבד וקרא לבחי' לך הפנים סטרא דקדושה לסיבה הנו' וביאר ענינים ואמר כי הנקודה ה' תתאה הלא היא ירושלים היא למטה בארץ השפלה ולכן אינה נק' סתימא כי היא גלויה לעין כל בריה וז"ס מליון מכלל יופי אלהים הופיע יראה כי מליון שהוא יסוד ז"א אשר היסוד הזה נק' מכלל יופי בסוד ויהי יוסף יפה תואר ובסוד הדת פנים זקן כנודע הנה מבחי' ליון הנו' אלהים שהיא מ' הנק' רחל הופיע וקבל הארותיה משם ע"י ליון שהוא היסוד דז"א כמ"א ענין הארה זו והוא ענין הה' גבורות שבו"א שיורדין עד היסוד שבו ומשם נתנין ל' הנוקבא דרך אחור בדעת שלה ולא עוד אלא שאפי' הב' חסידים המגולים הכתנים ג"כ אל רחל אינם נתנים אליה עד שירדו תחלה ביסוד דז"א ואח"כ עולים משם בסוד אור חזר אז כיתנים אל רחל כנודע נמצא כי כל הארת רחל הנק' אלהים היא מליון הנק' מכלל יופי שהוא היסוד דז"א. וכבר נודע שהו"ה אלהים הוא חבור ז"א ונוק' רחל ולכן ירושלים שהיא בחי' רחל היא כנגד פי היסוד דז"א הנק' נקודה תתאה אמנם נקודה העליונה הנה היא נקודה עילאה סתימא והיא נקודת הטיבור שהוא סתום וגם הוא עילאס למעלה ממקום נקודה תתאה שביסוד כנו' שהיא תתאה ופתוחה אבל נקודת הטיבור עליונה וסתומה והיא בחי' ג"ע הארץ בחי' אימא הסתומה מעין כל בריה בסוד עין לא ראתה וגו' וגם היא עילאה בסוד מי יעלה בהר ה'. והנה הנקודה עליונה היא אמלעיתא לכל הג' נקודות באשנו משערים כל אורך העולם ישוב וחורבא שהוא כל בחי' ז"א נמצא שנקודת הטיבור הוא מחצית הגוף כולו ממש כנ"ל אבל נקודה תתאה היא

הוא מחלי' בחי' הישוב שהיה רחל כ"ל והנה כנגד נקוד' זו התחתונה שבד פנים יש מכוונת כנגדה ממש בלד האחר נקודה הג' ונק' נקודה דחורבא כי שם נאחזים הקלי' בנו' , ונחזור לבאר ענין יהושע וכלב כי לו לבדם נמלטו ונתקיימו וכנסו לארץ לפי שאי' מבחי' המרגלי' כנ"ל רק הם בחי' ב' הבעלים ואורות הנו' שהם מפי הטיבור והיסוד ומשם יולאין יהושע וכלב וזוה תבין איך יהושע וכלב הם מכלל דור המדבר ועב"ז נכנסו לא"י , והענין הוא שלהיות האורות האלו מזר פנים דו"א מקום שדור המדבר נעמד שם לכן הם מתעריבין עם דור המדבר וככללן עמהם ועוד טעם אחר והוא כי דור המדבר הם יולאים בחי' התחתון דו"א שהוא מהחזה ולמט' וגם ב' הארות הנו' הם יולאין למטה מהחזה ולכן מתעריבין יחד אבל להיות שהאורות האלו יולאין מגופא דו"א עצמו וסיבת הארות אלו הם מחמת רבוי האורות האומא המתפשטות תוך גופא דו"א לכן הם בוקעים גוף דו"א וכיון שמואלין פתח פתוח שהם פי הטיבור והיסוד דו"א יולאין דרך שם לחוץ וגמלא שהארות אלו עוקרם מאורות אימא ולכן אין להם שייכות עם דור המדבר שהם אורות אבא ולכן נכנסו לא"י שהיה רחל שהיא מזר אורות אימא ובפרט כי אלו הב' הם הארות גדולות מזר כי יהושע וכלב לבדם לוקחים כל הב' הארות אלו ולכן היה בהם כח ליכנס לא"י וזה ויהושע בן נון וכלב בן יפונה חיו מן האנשים פי' שגם הם הלכו בחברת האנשים המרגלים ההם איך שאינם מכללם ולכן נתקיימו וחיו ולא מתו ושכחתי מ"ש ממורי ז"ל בזה איזה מהם יהושע או כלב ואני מסופק אם שמעתי כי כלב גי' ב"ן שהוא הוי"ה דההי"ן היואית מיסוד ז"א לנזק' רחל אבל יהושע הוא יותר עליון והוא מהטיבור אבל יותר נלע"ד להיפך כי יהושע הוא הכל היואית מהיסוד באתגליא הכל רב וגדול וכלב הוא הארת הטיבור שהיא הארה מועטת לפי שפתחו סתום ולכן יהושע היה מלך משא"כ כלב וגם שהרי יהושע מיוסף קחתי ויוסף הוא יסוד א"כ הכל יסוד זה יהיה יהושע וזוה נלע"ד שמואל מ"ש רז"ל שמהם התפלל על יהושע י"ה ושיעך ולא על כלב מפני שמקומו עליון ולא היה מתיירא גם אומרו י"ה ושיעך ר"ל שאורותיו באים מאו"א שהם י"ה שבשם :

פ"ו והנה כאשר מתו דור המדבר ויקומו בניהם תחתיהם אשר נכנסו לא"י אז נתבטלה השורה הא' אשר היתה סמוכה לו"א והם דור המדבר ושני המטות כנ"ל וכנגד ג' אבירות אלו ניתן להם ג' מתנות טובות והם באר ומן וענני כבוד ולכן נק' מתנות כי הם מתנות חדשות ואמנם לא חזרו ג' מתנות אלו במקום ג' הארות אחרות הא' שנתבטלו רק בחי' הבאר לבדה עמדה במקום דור המדבר אבל המן וענני כבוד לא האירו במקום שהיו תחלה ב' המטות הנו"ל כמ"ש עניינם בה , וטעם הדבר לפי שהבאר הוא בחי' הקלע שהיה רחל בוקב' דו"א וכאשר קם הדור הב' שעליהם נאמר בפ'

אוצרות שער הארות ז' פרק ו' ז' חיים

כנודע ושם ניתנים כל אלו האורות בדעת שלה ואז נק' באר . והנה נת' ג' הארות אלו שהם באר ומן וענני כבוד איך הם מתווכים אל דור הב' אשר נכנסו לארץ לפי שהנה הם הארות אימא אשר מהם נעשו ג' בחי' הנו' אלא שהם יוצאין ע"י הארות אבא שגורמין להם ללכת לחוץ כנ"ל . ועתה ז"ל איך תחלה יצאו ע"י משה אהרן ומרים ואח"כ חזרו ג' בזכות משה לבדו כמ"ש חז"ל והענין הוא כי הנה נת' א' איך משה ואהרן ב' הם בחי' יסוד אבא כי משה בנ"י קפ"ד קס"א שהם אחוריים דיקוד אבא ממולאים ביודי'ן ואהי"ה דיודי'ן בחי' פנים דיקוד אימא אבא אהרן הוא גימ' ע"כ קפ"ד שהם אחוריים פשוטים ואחוריים מלאים ביודי'ן בחי' יסוד אבא :

והנה אנו מוצאין קושיא א' ברז"ל כי פעם א' מלאנו בדבריהם שמהם בנלח ואהרן כבוד וכמ"ש בעל ההושענות ביום ה"ר והרי אנו רואים שמהם הוא לוי שהוא בשמאל קו ההוד ואהרן שהוא בהן שהוא בקו ימין נלח אבא ספק זה ית' כנ"ל שהאורות הימנים דיקוד יוצאות ללך שמאל ואורות השמאלים יוצאות ללך ימין ונמצא כי משה כלול בימין ושמאל וכן אהרן כלול בב' וז"ס מ"ש כס"ה פ' ואהר' ע"פ הוא אהרן ומשה הוא משה ואהרן נומר ששקולין הם לאכללה מיא באשא ואשא במיא והבן זה . אמנם אנו מסופק איך שמעתי ממורי ז"ל איזה מב' עיקרו בימין ואיזה בשמאל והכלע"ד ששמעתי הוא כי הנה משה הוא גדול מאהרן ועיקרו בימין היסוד ממש ולכן הוא חתום במדת הנלח העומד בימין היסוד ראב"א שבתוך ז"א ומלך ימין זה נמשך המן שהיה בזכות משה אבא יצא וניהן בשמאל כנודע שהמוזנות מלך שמש כסוד קשים מוונותיו של אדם בקריעת י"ס ושהם מלך הדין והגבורה . והמנס אהרן הוא בשמאל דיקוד אבא לכן חתום במדת ההוד העומד בשמש דיקוד אבא וממנו נמשך ענני כבוד שהיו בזכות אהרן כנודע אבא יצא וניהן כנודע ימין כנודע שז' ענני כבוד הם בחסד כמ"ש כס"ה פ' אמור . ואמנם הבאר הוא ע"י מרים שהיא רחל נוק' ז"א והיא גורמת שכל אותם האורות שהיתה לוקחת מהאחור יחזרו עתה דרך פנים וימשיכו עמהם אורות ב' הדרין וגם אורות הפנים וכולם ביחד יוצאים דרך פנים ונעשים באר כנ"ל כי אורות הבאר הם אורות רחל ממש ובחזרתה פכ"פ עם ז"א גם האורות הנו' חוזרין דרך פנים וז"ס שארז"ל שהבאר היה ע"י מרים . והנה נת' איך ג' מתנות אלו שהם באר ומן וענני כבוד ג' הם הארות אימא אלא שיוצאים ע"י יסוד אבא שהוא משה ועד"ז הם ע"י ג' אחים משה אהרן ומרים כנ"ל אבא אב"ר שהם דור המדבר וב' המטות היו ע"י משה לבדו ואחר שמתו אהרן ומרים חזרו ג' בזכות משה לבדו שהוא יסוד של אבא כנודע :

פ'ז ונבאר ס"פ אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה שהוא מדבר בחי' רחל מתחילת תיקונה עד סיום תיקונה שהוא להביאה פכ"פ עם ז"א הנק'

פוגעין באורות אימא ומתערבין בהם ומוציאין אותם גם כן לחוץ עמהם ונמצא כפי זה כי האורות הימנים ראב"א מוציאין את האורות שמאלים דאימא כנ"ל שמאל דז"א שהוא מחוץ להוד דז"א ואורות שמאלים ראב"א מוציאין את האורות הימניים דאימא כנ"ל ימין דז"א שהוא מחוץ לנלח דזעיר ונמצא כי האורות דאבא מחליפי' מקומם אבא אורות אימא יוצא כל אחד כפי מקומו וכבר ביארנו טעם אל התחלפות אורות אבא בלחם לחוץ ועוד יש טעם אחר והוא כי בהיות אורות אבא מתחלפים והימנים יוצאין דרך שמאל והשמאלים יוצאין דרך ימין נמצא שמתערבין יחד כולם וכללים ימין בשמאל ושמאל בימין וכללות כולם יוצא דרך ימין וכן כללות כולם יוצא דרך שמאל :

והנה אלו הב' הארות היוצאות זו מחוץ לנלח דז"א וזו מחוץ להוד דז"א הם בחי' המן וענני כבוד שניתנו לישראל במדבר ואינם עומדים בבחי' לבסוגות ע"ד מ"ש בב' המטות שיוצאין בב' לדי דור המדבר בבחי' אלכסונות והם בלד הפנים דז"א אבא אלו הב' שהם מן וענני כבוד הם מב' לדי ז"א ימין ושמאל שהוא מחוץ לכ"ה וראיה יש לזה שהרי אף בזמן שהיו קיימים שני המטות היו ג' בחי' המן וענני כבוד שמיצאתם ממרים וכו' להם כנודע וא"א שהיו בלכסון במקום ב' המטות רק בב' לדי ז"א בימין ושמאל ממש ושם נשארו תמיד אף אחר שנתבטלו ב' המטות אמנם הבאר הוא ממש בלד פנים דז"א במקום שהיתה תחילה הארת דור המדבר ממש . והנה נת' כי הבאר הוא בחי' רחל נוק' דז"א שהיתה תחלה עומדת באחור ובחזרתה פכ"פ עמו נעשית בחי' באר אמנם לדיך לידע כי עתה בחזרתה פכ"פ ניתוסף בה הארות אחרות מה שלא היו בה בהיותה באחור והענין כי בהיותה אח"כ היתה לוקחת אורות דיקוד אימא העומדי' מלך אחור דז"א ועתה בחזרתה פכ"פ לוקחת אורות דיקוד אימא העומדים בלד פנים דז"א פי' כי הנה האורות היוצאות מיקוד אבא דרך פנים דז"א פוגעים עם אורות אימא העומדות בלד פנים דז"א ומוציאים אותם לחוץ מו"א וניתנים לרחל ואז נעשית בחי' באר : והנה כאשר גם האורות דאימא שהיו ניתנים לרחל בהיותה באחור חוזרים ומסבכים ללכת עתה דרך פנים הנה הם מסבכים סביבות יסוד אבא עד שגמיעים בלד פנים דז"א ושם מתערבין עם האורות דאימא העומדים בלד פנים וגם בדרך סיבובם מתערבין בכל האורות העומדים בב' לדי ז"א ונמצא כי בעת זאת האורות דרך פנים דז"א הם כלולים ומעורבים מכל ד' בחי' האורות דפנים ודאחור ושכב' לדין ומכל ד' רוחות לו יוצא דרך פנים דז"א ונעשית בחי' באר וכנודע כי האורות האלו הם כתר דז"א מהחזה ולמטה וכאשר מתקבלין יחד מכל ד' רוחותיו הנו' ומתערבין יחד הנה אח"כ הם יורדי' ביקוד דז"א ומשם בוקעים ויוצאים לחוץ וכנסיס בדעת של רחל המכוון ממש כנגד יסוד דז"א

הנק' ישראל ונודע כי כאשר חזרת עמו פכ"פ מתמעט' בסוד נקודה א' קטנה תחת היסוד דז"א ואח"כ נגדלת מעט מעט עד שהיא עולה עמו להיותה פכ"פ עד למעלה וזהו עלי באר ענו לה שעתה בהיותה פכ"פ נק' באר כנ"ל והיא עולה עליה אחר עליה עד שחזרת פכ"פ עוד ו"ל פי' ב' בפסוק זה וית' המשך הפסוקים באר חפרה שרים וכו' ויוכן במה שנודע כי הנה הנק' דז"א הנק' רחל בהיותה חב"א עמו הנה הראש שלה היה מחלי התחבון דת"ת ו"א ונמלא כי סיוס ת"ת דז"א שהוא פי האמה שלו נעשה ממנו פי הנק' אשר הוא בסיוס הראש שלה וכאשר הח"כ חזרה להיותה עמו פכ"פ ועלת' כל שיעור קומת ז"א נמלא כי מה שבהיותה חב"א היה ראשה נתהווה עתה בחי' ת"ת שבה ואותה החבי' שהיה תחלה מקום הפה שלה חזר עתה להיות בחי' פי היסוד והרסם שלה ונמלא יסוד שלה ביסוד שלו מכיון וז"ס היות בחי' התשמיש נק' בלשון אכיל' ודיבור ככ"מ כמ"ס כתובות פ"א ראוה מדברת אמרו לה מה עיבו ואמרו בגמ' מאי מדברת נסתרה וכן שם בפ' אעפ"י ואוכלת עמו מליל שבת מאי אוכלת עמו תשמיש וכן בתורה אכלו רעים שהוא זוג עליון דאז"א כנו' בס"ה פ' ויקרא וכן כתיב דרך אשה מנהפת אכלה ומחתה פיה וכו' ופי' פ' זה יוכן כמס"א על מ"ס באר"ר יתיב על כרסיה דשביבין לאבפייא ע"ס כי הוא סוד מ"ס דז"ל בה נחש על חוה ופי' הענין כי יש בחי' שמות אלהים דקדושה ומשתלשלים למטה נגד הקלי' הנק' אלהים אחרים בסוד מלך אלהים על גוים כנו' כסבא דמשפטים וכאשר העון גורם הקלי' נכללים זה בזה ואלו באלו עד שהותם בחי' דשמות אלהים דקדושה נכנסין כנקודת ליון שבה בסוד הגבורות אשר שם ביסוד שלה . וענין ההתכללות הזה דשמות אלהים הנז' ביחד נק' בחי' ביהא נחש על חוה כי מה שבתחלה בעת הריון היה מזדווג עמה בבחי' היסוד והנתיב העליון הנק' פלה כנודע הנה עתה היא מקבלת מהנתיב האחר החיון של אלהים הנק' ג"כ פל"א הנרמז בר"ת לא 'פעלתי' און כי היא אומרת שלא קבלה שפע מפעולות הפלה החיון ההוא אשר בו נכללו הקלי' הנק' און רק מהנתיב העליון הקדוש כולו הפנימי אכל און הקלי' נכנסים שם ח"ו . והרי נח' איך זוג נק' בלשון דיבור ואכילה והטעם הוא לסיבה הנ"ל שהפה הא' בהיותה חב"א נעשה לה עתה בהיותה פכ"פ פה התחתון בית רחם ממשי . ונודע כי בית רחם שבה הוא עמוק דוגמת הבאר הנעשה ע"י חפירה ואינו כולט ביסוד סובר וענין חפירת באר הזה נרמז בחברתם וילחק שתפרו הבארות ההם ודי בזה . וכמ"ס בס"ה פרשן וילך רפ"ז ע"א וז"ל עלי באר סק לאתריך לאתחברא כבעליך באו חפרה שרים דהולידו לה אר"א לעילא כרוה נדיבי העם אילין אבהן וכו' פי' הענין כי הנה ענין חפירת הבאר הזה הוא להעשות לה בית רחם ונעשה ע"י השרים שהם אר"א בסוד ויכן אלהים את האלע ויביאה

אל האדם דה' אר"א . שגדלוה והעלוה שוב בשוה בכל קומת ו"א פכ"פ אשר עי"כ נעשה הפה הא' שלה בחי' יסוד שלה כנו' וז"ס באר חפרה שרים אילין אר"א והמנ' הם לה עשו רק בחי' חפירת המקום ההוא בלבד ואח"כ כרוה נדיבי העם היא בחי' נתינתם בה המ"ן בתוך הבאר ההוא אשר ענין זה יקרא כרוה והיא בחי' נתיב' מ"ן חלו בה ביסוד שבה ע"י החו"ג דאימא שהם ב' הידים שלה שבהם ה' אלכעות שהם סוד הנז' מנלפ"ך הכפולות אשר אלו יורדו למטה ונעשו בחי' מ"ן ביסוד נוק' דז"א וז"ס והיה כתבואות ונתתם חמישית לפרעה וד' היות וכו' וענין הידו' לו נת"א בש' היסודי' ושם תמלא יסוד ה' שכל אותם השמות נעשו יד' יד' ע"ס גם בדרוש ג' רישון נת' ענין זה ואמנם סוד הענין בקיבור הוא זה כי הנה בחי' ב' זרועות דהריך נעשין בחי' מוחין דאז"א וגם בחי' תריין עטרין גניזין דיהבו לבתר אר"א לז"א בסוד דעת שלו כנודע אבל סוד ה' אלכעות שיש בכל יד מהם און שם מקומם . והנה הב' ידות דאז"א תרדויהו שקולן בחדא ונק' יד א' בלבד ע"ד כל שאר בחינותיו שנאמר עליהם באר"ר לית שמאלא בהאי עתיקה כולא ימינה וע"ד כתיב הנה עין ה' וכו' ולא כתיב עיני לשון רבים ואמנם אר"א לב"ה מהם יש לו ב' ידים ונמלא עתה כי בא"ה ובאר"א יש ה' ידות והנה היד ה' שהיא אותה של אריך הכלולה מב' ידים לא שנק' יד כנו' עליה נאמר ונתתם חמישית לפרעה שהיא אימא הנק' פרעה דתמן אתגליין ואתפרשן כל נקודין כנו' בס"ה והענין הוא כי יד דהריך ירדה למטה ברחם יסוד דאימא והנה הימין כלולה בשמאל ושמאל בימין וכמו שה' אלכעות דיד שמאל דהריך הם בחי' הנז' בן ה' אלכעות דיד ימין הם בחי' הנז' והם סוד ה' אותיות מנלפ"ך שהם כפולות ואלו נתהוו שם ברחם יסוד אימא ומהם נעשה כלי היסוד דאימא לעלות מ"ן שבהם אמנם ד' ידות האחרים של אר"א יהיה לכם וכו' :

והנה ע"ד מ"ס פ' זה למעלה באימא ופורש ג"כ למטה בנקו' דז"א כי הנה ה' ידות הם והם יד ה' דאימא כלולה מב' ידות באחת ונעשה כלי מ"ן דרחל נוק' דז"א ע"ד הנ"ל ועוד יש ד' ידות אחרות שהם ב' ידות דז"א וב' ידות נוק' ועליהם נאמר וד' הידות יהיה לכם . והנה העולה מזה הוא כי אלו הידים כולם הם בחי' הגבורות ובאשר הדין מתגבר און רואה יס' בהם וז"ס ידיוס דמיס מלאו והיותם ב' דמיס הוא כמ"א בפ' שופך דם האדם באדם ונודע כי בז"א יש הוי"ה דאלפי"ן גי' מ"ה ואות א' דמלוי הו"א דהוי"ה הנז' היא בחי' אהי"ה דבינה בריכוז א' א"ה אהי"ה אהי"ה שהוא גי' ד"ס ונמלא כי בהסתלק א' זו דמלוי הו"א ועולה למעלה בבינה און שם מ"ה נשאר ד"ס וא' זו גם היא ד"ס כנו' הרי ב"פ ד"ס ד"ס וז"ס שמרני מירי פח יקשו לי ר"ל כי כב' הידים הנז' יקשו פ"ח לי שהם ב"פ דס הנז' שנעשים בגי' פ"ח . ונחזור לענין א' כי הנה ענין ברית הבאר שהיא רחל הוא בחינת

נקודת ליון בית רחם שבה שם הם הנ' מנלפ"ך שהם סוד הדין הנק' חס"ך הנרמו בר"ת 'באר' 'חפרה' 'שרים' 'כרה' שהוא בחס"ך ואלו נעשים ע"י היריס חו"ג דאימא ועליהם נאמר כרה נדיכו העם חולין אבה' וכו' והנה אחר שנתקן כל זה התיקון ביסוד שבה כנון שהו' ענין החפירה והכירה כנו' ככנסין בה הנ"ר שהם המוחין שלה הנעשים מבחי' נה"י דו"א כנודע ואלו נרמזו באומרו במחוקק דא יסוד במשענות דא נ"ה ואז ראויה היה להזדווג עמו פכ"פ וז"ש עלי באר ענו לה כלומר סק לאתריך לאתחברא בבצליך פי' שהדיבור הזה נאמר אל המ' הנק' רחל הנק' באר ואומרים לה אתה הנק' באר ע"י ר"ל העלי מ"ן למעלה בהזדווג עם בעליך כי כבר נתקן היסוד שכן כמ"ש באר חפרה שרים וא"כ עלי באר ענו לה הואיל והיא באר חפרה שרים והנה בחי' היסוד דאבא עצמו כבר כת' אלילנו בחי' איך הם כנ' גלגולי מש"ה ר"ת 'משה' 'שת' 'הבל' כמ"ש בדרוש תאומה יתירה ע"ש גם בחי' משה ואהרן שהם ביסוד אבה' כבר כתבאר בדרוש משה ואהרן ותטא נדב ואביהו' בליקוטים ע"ש :

פ"ח עוד נבאר בחי' אחרות שיש ביסוד אבה' שבתוך ז"ה והנה הם נקרא' ארון וכתורת וזר זהב שעליו והנה נת"א כי היסוד אבה' המתלבש תוך ז"ה נק' תורה שכתב אשר ז"ס משו"ל נובלות חכמה של מעלה תורה פי' כי אבה' הנק' חכמה מה שנוכל ויורד ממנו למטה הוא תורה שהוא היסוד שלו המתפשט תוך ז"ה וגם יעקב היוצא מהאר' יסוד אבה' הזה כנ"ל גם הוא נק' תורה ואין לנו עתה בביאורו . ונחזור לעניננו כי הנה ביארנו במ"ה כי כאשר החסדים אשר ביסוד אימא יולאין ומתגלגלן מהחזה דו"ה ולמטה אינם יולאים בלי לבוש אמנם לוקחים עמם שורש מיסוד אימא עצמה ומתלבשין בו ואינם יולאין בלתי לבוש . והנה ביאר ענין לקיחה לבוש זה הוא כך כי הנה פי היסוד דאימא אינו פתוח לגמרי ממש כי אם יהיה פתוח לגמרי ילאו החסדים בגילוי גמור למטה ואפשר שיתאחזו בהם החילונים וכן גם החסדים העליונים שלמעלה מן החזה הסתומים גם הם ירדו אחריהם ויפלו וילאו לחין ולכן המאליל העליון המשיך בחי' הארת לבוש יסוד אימא כפי היסוד שלה עצמו ונעשה שם בחי' לבוש ומסך כפי היסוד שהוא אכל אינו סתום גמור רק הארת לבוש יסוד שלה בלבד והטעם הוא להיות שם סיוס ספירה אחרונה דאימא כנו' . ונמלא כי כאשר יולאים החסדים התחתונים משם ולחין לוקחים עמם הארת לבוש הנז' ההוא וכוה אינו יורד עלמותם רק מה שיכול לעבור דרך המסך ההוא בלבד ויורד מלובש עם הארת המסך ההוא ג"כ ויכל מקום שהוא הולך לבושו עמו ועכ"ז נק' חסדים מגולים לפי שאינו רק מסך ולבוש רק מאד . והנה על ידי היותם מתלבשים בלבוש זה אין החילונים שולטים ונאחזים בהם להיותם מלובשים בלבוש אימא כנודע שאין שם אחיזה אל החילונים . וכן על ידי מסך

הנז' אשר ניתן והושם כפי היסוד דאימא אין החסדים העליונים יורדין ויולאין דרך פיו ונשארים במקומם כי מה שיואלין החסדים התחתונים ונגלים אעפ"י שיש שם מסך אינו רק לסיבת היותם למעלה לרים ורחוקים מאד ולכן כוקעים ויולאים דרך המסך אבל אחר שילאו לו התחתונים נשארים העליונים מרווחים ולכן אין צורך להם לבקוע המסך וללאת . והנה ע"ד שנת' בחסדים דאימא עצמה כן יהיה הענין ביסוד דאבא עצמו כי כשיולא מחוץ ליסוד אימא להיותו יותר ארוך והנה הוא מוכרח לבקוע מסך פי היסוד ההוא דאימא ובלאטו גם הוא מתלבש במסך ההוא ויורד ומתפשט ולבושו עמו כי אין אבה' מתגלה לא מתוך התלבשותו באימ' כנודע . ועתה נבאר ארון הלוחות מה עניינו כי הנה בחי' מה שיולא מיסוד אבה' מתוך יסוד אימא ומתפשט חוץ ממנו למטה זהו בחי' ארו"ן כי הוא מתפשט באורך כדמות ארו"ן וכן ארו"ן גי' נו"ר גי' ע"כ קפ"ד שהם אחרונים פשוטים ומלאים דהוי"ה דיודי"ן אשר ביסוד אבה' כנ"ל בענין אהרן ונמלא כי כלי היסוד עצמו דאבא הוא הארון והאורות אשר בתוכו הם לוחות התורה שכתב והלבוש שלוקח מיסוד אימא כנ"ל הוא הכפורת הפרוש על הארון . והנה הכפורת גי' תשי"ה והענין הוא כי גי' הארות דנה"י דאימא המתלבשים במוחין דו"ה גי' מאירים ביסוד דאימא שהוא האמצעי שבהם והנה הנלח הוא שם י"ה במילוי יודי"ן גי' ל"ה ואחר כך תכה אותו יו"ד פי' ה"י הרי כגי' ש' ול"ה הרי של"ה בגלגל ובהוד יש י"ה בהסי"ן גי' ל' ואח"כ תכה יו"ד פי' ה"ה הרי ר' ועם ל' הרי ר"ל בהוד וביסוד יש י"ה דאלפי"ן שהוא גימט' כ"ו ותכה יו"ד פי' ה"ה הרי ק"ך ועם כ"ו הרי קמ"ו ותחבר גי' שלה ר"ל קמ"ו הרי תשי"ה כמנין כפורת והנה זה הלבוש הוא עודף למעלה על הארון לפי שהוא נתון כפי היסוד עצמו והוא גבוה מעט מהארון ובחי' זו היא נקרא' זר זהב שעל הכפורה . ולעד"ן ששמעתי ממורי ז"ל כי ז"ר הוא גי' אל"ף למ"ד דהוי"ה וכבר ידעת כי שם אהי"ה עם י' אותיות מילואו גי' ה"ל והרי איך שם ח"ל יולא אהי"ה וב' הם באימא ולכן במלת זר נרמזו ב' שמות אלו ח"ל במילוי ואהי"ה :

פ"ט ונבאר בחי' אחרת שיש ביסוד ז"ה והיא בחי' אפרים בן יוסף . הנה נודע שהיסוד יש בו ב' עורות זה ע"ג זה ובשמהליון כורתין הערלה והוא העור הא' העליון והחיוני ואז לא יש מחילת עור מפסקת רק עור א' לבד ואז מתגלית עטרת היסוד לבדה . אבל היסוד עצמו האורות שבתוכו עדיין הם סתומים ואין אורם יולא לחוץ כי ב' עורות שעליו הם מונעין ויולאם להאיר אבל בעטרת היסוד שנתגלית כנו' אז יכולין האורות שכתובה לבקוע מחילת העטרה עצמה ולהאיר לחוץ דרך צדדי דופני העטרה לפי שאין שם ב' מחילות כמו שיש ביסוד עצמו . והנה הארה זו אינה הארה היוצאת מפי היסוד לחוץ רק הארה זו היא בחי' אחרת היוצאת דרך צדדי דופני כותלי כלי העטרה עצמה והארה

והארה זו היא בחי' אפרים בן יוסף שיוסף עצמו הוא היסוד דו"א ואפרים בנו הוא הארה היוצאת מדופני לרדי העטרה שבו, ושכתי מה ששמעתי ממורי ז"ל אם הוא מהארה היוצאת מלרדי העטרה דרך פנים או דרך אחר והנה אפרים לירופו אפ"ר מ"י פי' כי הה"ג מנלפ"ך שהם גימ' אפ"ר ע"ה הנה הם בעטרה דיסוד הנק' כ"ל גימ' מ"י וזהו אפ"ר מ"י והענין עם מ"א שביסוד עצמו הנק' כ"ל יש בו כללות ה"ח דמלך אימא כ"א כלול מ"י הרי גימ' מ"י אכל ה"ג דמלך אימא הם בעטרה דיסוד שממם ניתנות ועוברות כדעת רחל אשר כנגדה לפי ששם הם בגילוי לסיבה הנו' ולכן יכולות לבקוע וללאת דרך העטרה להנתן כדעת רחל וזכור טעם זה, והנה ההארה היוצאת מהנ' אלו ולחן הוא בחי' אפרים גם פי' מלת אפרים מורה על פריה ורביה וכמ"ס ואת שם הב' קרא אפרים וכו' ונודע כי הפריה ורביה היא בהכנסת העטרה ודי בזה :

שער האונאה

(בע"ח שער ל"ג)

פ"א ונבאר דין האונאה וכו' יתבאר עניינים רבים שיש בו"א. הנה נודע כי ה"ח שביסוד אימא הם מתפשטים בו"א מחסד עד הוד שבו אכל ה"ג יורדות ביסוד ז"א כנ"ל בענין אפרים בן יוסף כדי לתקן משם כדעת רחל מלך האחרונים המכוון ממש כנגד מקום זה והנה קודם שילכו ה"ג אלו לדעת רחל לריך שיתמתקו תחלה עם החסדים ולא יהיו דינים קשים וחזקים ואמנם מיתוקם הוא ע"י החסדים התחתונים המגולים כי המכוסים הן אורם מאיר אפי' לצורך עצמם וכ"ש לזולתם, ועוד טעם אחר כי הם עומדים למעלה ואינם יכולים לירד למטה כי מחילת בלי יסוד ראוי' הם מעכבו' אותם מלירד עד היסוד אמנ' החסדים המגולים יש להם ב' הכנות הא' כי הם תחתונות ויכולין לירד עד היסוד דו"א עצמו לפי שאין להם מחילות שיעכבם מלירד, והב' הוא כי הם מגולים ויכולים למתק את הגבורות הניתנות ביסוד דו"א, והנה נודע כי גילוי החסדים הוא מהחזק דו"א ולמטה שהם כ"ש החסד שבת"ת דו"א וכ"ח שלימים שבנ"ה דו"א הנק' חסדי דוד הנאמנים ונמלא כי כל הד' חסדים הם שלימים בהשואה א' אכל חסד הנ' הנוגע לחלק ת"ת דו"א אינו שוה בחלקיו כי שלישי העליון הוא סתום ומכוסה ביסוד אימא וכ"ש התחתונים מגולים כנודע כי כל חסד וחסד מאלו הה' מתחלק לג"ס, והנה בזה החסד שבת"ת הנחלק לג"ס הנה כפי הכתוב בתורה יש בה שתות ופחות משתות ויתר על שתות כי לפעמים חלק עליון המכוסה לוקח יותר משתות ונמלא שוה מתאנה וזה מאנה וז"ל דין דו"ל באונאה אמרו שם שאין דין אונאה אלא כשהוא מתאנה כסכום שווי הדמים אם מכיר ביותר או בפחות אמנם אם הוא טעות

חשבון חוזר בכל שהוא וכן כל דבר שבמדה שבמשקל שבמנין חוזר בכל שהוא וביאור הענין הוא כי הנה נודע שכל חסד וחסד מאלו הה"ח היא בחי' הוי"ה א' והוי"ה זו יש בה ב' בחי' או פשוטה או מלכה והנה במילואה אז אין אונאה כלל כי החלקים שוים ונק' מדה משקל ומנין ולכן באלו חוזר בכל שהוא אכל בפשוטה ה"ח לחלקה בחלקים שוים ולכן יש בה דין אונאה שתות או פחות או יותר, ונבאר תחלה ענין ההוי"ה במילואה ואיך הן בה דין אונאה ובכל שהוא חוזר הנה בחסדים האלו יש בהם בעצמם ובמילואותם הרבה בחי', בחי' א' היא משקל והוא היות כל חסד מהם בסוד החסד שהוא בני' ע"ב והוא הוי"ה דמילוי יורדי' העולה ע"ב וכל חסד מהם הוא הוי"ה א' דיורדי' העולה ע"ב ונמלא כי מלך החסד דו"א שהוא גי' ע"ב יהיו כולם בסוד ע"ב דיורדי' ובחי' זו נק' משקל ובמ"ס בס"ה פ' כי תשא ובר"מ אכלה למשקל בה דא' יו"ד הרי כי המשקל הוא סוד יורדי' הנק' אכנים שזקלים בהם ולכן הוי"ה דיורדי' נק' משקל הא' כיורמ' דמשקל הא' ד' יורדי' דע"ב ש"ק דמשקל הא' ד' יורדי' כל א' כלולה מ' וי' מ' הרי ת' כמנין ש"ק ול' דמשקל היא כ"ו דהוי"ה וד' אותיות הפשוטות הרי ל' דמשקל ועוד כי הנה המילוי דהוי"ה דיורדי' אחר שתקיר הפשוט ישאר גי' מ"ו והנה י"פ מ"ו גי' ת"ס ועם העשר כוללים שלהם הם גי' ת"ע כמנין משקל, בחי' הב' נק' מנין והוא כי מלך הגבורה דו"א אשר גם בה מתפשט חסד א' מהה"ח והנה מלך חסד זה המתפשט בגבורה דו"א יהיו כל הה"ח כל א' וא' מהם בחינת גבורה גי' רי"ו והענין הוא כי הנה נת' כי כל חסד מהם הוא הוי"ה דע"ב דיורדי' ונודע איך מיניה תליון ע"ב שמהן כל חד מנ' אתון וכן כולוהו הוי' רי"ו אתון בנו' בתי' ד"ח ע"א ולכן נק' מנין לשון מספר כי מספר ומנין אותיותיהם גבורה גי' רי"ו, גם היותו נק' מנין הוא בבחי' היות החסדים מלוכשים ביסוד אימא כנ"ל בדרוש אפרים בן יוסף והנה היסוד ראוימא הוא אהוי"ה דמילוי ההי"ן כנודע שהוא גי' קנ"א כמספר מנין ע"ה והנה להיות שזהו בבחי' הגבורה בנו' לכן נרמזה בזה הנוק' התחתונה הנק' אדנ"י במ"ס בזהר דנוק' תדיר אתקשרת בשמאלה ולכן בהתחבר ההי"ה דהי"ן עם אדנ"י יהיו ב' גי' רי"ו כמנין גבורה הרי כי מנין הוא בגבורה, בחי' הג' נק' מדה והיא מלך ת"ת דו"א אשר מלידו יהיו כולם בחי' מ"ב לפי שהת"ת כלול מנ' הירות יד הגדולה מימינא יד החזקה משמאל יד הרמה באמצעיתא והיד אמצעית כוללת עמה יד ימין ויד שמאל ומנ"פ יד נעשה מ"ב א' בת"ת עצמו ולכן בחי' מ"ב היא בת"ת וענין מ"ב זה הוא היות כל הוי"ה זו דיורדי' כלולה מהפשוט והמילוי ומילוי המילוי שהם מ"ב אתון כנודע :

והנה היותו נק' מדה הוא כמ"ס בתי' כי מדה הוא שם מ"ב הנחלק לשבעה שמהן ומ"ב עם ז' הרי

הרי מ"ט כמנין מדה והענין הוא כי כמו שה"ח מתפשט כו"ה גס הה"ג מתפשט כו"ק כנודע והנה שם מ"ב הוא גבורה כנודע וכאשר נחלק החסדים כפי סדר הגבורות שהוא שם מ"ב בכל ספירה וספירה נמצא כי גס בת"ת יהיה בו שם מ"ב א' ודע כי בעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל כענין זה עלמו דאונאה באופן אחר כי מדה היא בספי' חסד ששם הוא שם מ"ב אבגית"ץ וכו' כנו' בתי' כי מן החסד מתחיל שם זה של מ"ב וכו' נכללין כל הז' שמות אבל מנין הוא בספי' גבורה כנו"ל ומשקל הוא בת"ח שהוא לשון המשקל האמלעי המכריע בין ב' כפות המאזנים שהם חו"ג ואינו יודע לקשר עם הנזכר למעלה :

ונהור לענין כי הנה בחסדים עלמין יש בהם כמה מיני הארות נחלקות זו מזו והנה ג' בחי' הנז' שהם ע"ב רי"ו מ"ב שהם הנקד' דבר שבמשקל ומדה ומנין כנ"ל יכול להתחלק ההוי"ה של חסד דת"ת לחלקים שוים ולכן בכל שהוא חוזר והוא שאם נשקלנה במשקל שהוא היותה בחי' ע"ב ונחלקנה לג' חלקים יהיו כ"ד בכל שליש מהם ויהיה כ"ד הא' מהם בשליש העליון המכוסה למעלה מהחזה וב"פ כ"ד כ"ד התחתונים יהיו בב"ש המגולים למטה מהחזה . ואם יתחלק במדה שהוא היותה בחי' מ"ב אותיות דפשוט ומילוי ומילוי המילוי גם אז יתחלק לג"ש שוים וי"ד בכל שליש והם ד' אותיות הפשוט וי' דמילוי הם י"ד אותיו' בשליש העליון המכוסה וכ"ח אותיות דמילוי המילוי שהם ב"פ י"ד הם בב"ש תחתונים המגולים . ואם יתחלק כמנין שהוא היותה בבחי' רי"ו אותיות גם אז יתחלק לג"ש ע"ב בכל א' מהם וזה להורות שאעפ"י שהם גבורה בבחי' רי"ו עכ"ז הם חסד גמור שהרי בהתחלקותם נעשים ג"פ ע"ב שכל ע"ב מהם גי' חסד והבן זה , והרי נת' שבג' בחי' אלו שהם משקל מדה מנין שהם בחי' הוי"ת במילואם אין שם בחי' דין אונאה כי יכולי' להתחלק בחלקים שוים ואם לא נתחלקו חוזר בכל שהוא . אבל בבחי' הוי"ה פשוטה בלתי מילוי אז אינה יכולה להתחלק לג"ש שוים כמ"ש ולכן שייך בו דין אונאה כנגלה ובסתום כי לפעמים לוקח יותר משתות כמ"ש בע"ה ולכן נבאר עתה בחי' האונא' שהיא בחסד הכונע אל הת"ת דזעיר בבחי' היותה הוי"ה פשוט' בלתי מילוי כמ"א כמה מיני מדרגו' יש בשמות כנו' בדרוש רפ"ח , ותחילה נבאר מי הוא המוכר ומי הוא הקונה . והנה השליש הא' למעלה מהחזה הוא בחי' המוכר וב"ש התחתונים הם בחי' הלוקח כי התחתון מקבל את החסד ולוקחו מזה העליון כי בן דרך התפשטותו מלמעלה למטה כנודע ולפעמים התחתון לוקח יותר משיעורו ומאנה את העליון ולפעמי' הוא להפך וב' דינס שוה והנה בהיות ההוי"ה פשוטה א"ל להתחלק בשוה ומוכרח הוא שיאנה זה לזה לפי שהנה מספר ההוי"ה כ"ו ואי אפשר לחלקה לחלקים שוים כי אם יתחלקו לט' יחסר א' ואם יתחלקו לשמונה יותירו ב' ובהכרח הוא שיאנה זה לזה כי לפעמים

העליון שהוא בחי' המוכר מאנה לתחתון שלוקח ט' בשליש שלו ונשארים י"ז למטה כב' השלישים ופעמים התחתון מאנה את העליון שלוקח ח"ו למטה בב"ש ונשארים ח' למעלה ואלו הם ב' מיני אונאה המוכר ללוקח או הלוקח למוכר והנה להיות החלקים שוים היה צריך שיהיו ח' אותיות וב"ש אות למעלה וי"ז אותיות ושליש אות למטה ואז היה הכל בשוה אלא שה"ה לחלק האות עלמנה לשלישים וא"כ מוכרח הוא שיהיה אונאה בדבר כנו' אבל עכ"ז צריך לשער שלא יאנו זה לזה אלא האונאה היותר מועטת שאפשר להיות והיא הנק' פחות משתות ואז הוי"ה מחילה כי א"ל לעשות באופן אחר והענין הוא כי ג' מיני חילוקים יש וכולם נקד' פחות משתות הא' שיקח העליון י' חלקים והתחתון י"ו חלקים . ג' שיקח העליון ח' והתחתון ח"ו , וכאשר הבחי' הא' מהם שהוא י' למעלה וי"ו למטה איך הוא פחות משתות והוי"ה מחילה וממנה יובנו ב' בחי' האחרות והוא כי הנה נת"ל שלולא שה"ה שיתחלק האות בעלמנה היינו מחלקים בשוה ח' אותיות וב"ש אות למעלה וי"ז ושליש אות למטה . והנה כאשר נעריך וכאמר שכל אות מאלו כ"ו דהוי"ה הפשוטה יהיה בה ט' נקודות נמצא שכ"ו פעמים ט' גי' רל"ד נקודו' נחלקים לג"ש שוים נמצא שיקח העליון ע"ח נקודות שהם ח' אותיות וב"ש אות והתחתון יקח קכ"ו נקודות שהם י"ז אותיות ושליש ואמנם עתה שאין האות נחלקת כנו' לכן לוקח העליון י' אותיות שהם ל' נקודות נמצא שלוקח י"ב נקודות יותר מחלקו וכמלא שלוקח פחות משתות כי שתות ע"ח נקודות חלקו הוא י"ג והוא אינו לוקח רק י"ב ובבחי' הב' שלוקח העליון ט' והתחתון י"ז אז לוקח פחות משתות כי אפי' בקחתו י' חלקים הוא פחות משתות כנו' , ובבחי' הג' שלוקח העליון ח' והתחתון ח"ו אז התחתון מאנה לעליון וגם הוא פחות משתות לפי ששתות העליון הוא י"ג חלקים ובלוקחו ח' חלקים הם ע"ב נקודות נמצא שלא נתאנה רק ו' נקודות שהוא חצי שתות לפי שכל חלקו הם ע"ח כנו' :

ואמנם אם האונאה תהיה יתר על שתות המוכר ללוקח או הלוקח למוכר אז בטל המקח כי לעולם א"ל להתחלק בן למעלה בת"ת דו"ה בגלוי ובמכוסה שהם התחתון והעליון אבל אם האונאה היא שתות' ממש אז לא נאמר שיתבטל המקח והוא חזרת החסד למקומו למעלה בשורשו בדעת כיון שנחלק בטעות אבל יתקיים המקח שהוא סדר התפשטות החסדים במקומם לפי שיש זמן שבו מתחלק עם היות אונאת שתות גמורה אבל לאחר זמן מחזיר ר"ל שיש פעמים שיש אונאת שתות שוה ויעמוד כך זמן מה ואח"כ יחזור האונאה למקומו אבל ההתפשטות ישאר במקומו שהוא בחי' קיום המקח . והנה זהו ענין גניבת השכטים ליוסף ומכרוהו למצרים ולא מפני כך נתבטלה האחרון שביניהם רק נשאר הדבר כך בעת ההיא ואח"כ החזירו האונאה ההיא

ההיא למקומה וכמש"ה ואח' עצמות יוסף קברו בשכם וכן והעליקם את עצמותי שהזירוהו למקומו וענין גניבת ומכירת יוסף ית' לקמן והנה שות' זה הנו' הוא מלכר ולכן פסקו בש"ס שיהיה מלכר אבל אם הוא מלגאו הויה מחילה והרי נת' ענין פחות משהות ושות' ויתר על שות' :

פ"ב ועתה ז"ל איך הוא הסדר הנכון למעלה ואיך מתחלק החסד שבת"ת הנגלה והסתום . דע שסדר החילוק האמיתי הוא כך כי ב"ח דחו"ג ושלש עליון דחסד דת"ת הם מכוסים וב' ש"ת דת"ת וב"ח דנ"ה הם מגולים ואמנם הנ"ס דחסד שבת"ת כבר ביארנו כי בו לכד הם דיני אונאה פחות משות' ויתר על שות' ושות' . אמנם הסדר הנכון וההוא הוא שהנה הוא הו"ה פשוטה גי' כ"ו ומתחלקת ח' נקודות למעלה במכוסה וח' למטה בגלוי שהיא הבחי' הג' מג' בחי' שיש בחלוקת פחות משות' כנ"ל וטעם הדבר הוא שהתחתונים שהם המרובים ינלחו את העליונים שהם מועטים והם יקחו את העודף שהם הב' נקודות היתרות בהתחלקם לג"ס שהם ח' בשלש ח' וח' באמצעי וח' בתחתון נשארים ב' לתשלוס כ"ו ואלו הב' העודפים יקחום התחתונים שהם הרבים ואמנם יש סיבה א' מונעת ענין חילוק זה והוא שהה"ג שביסוד ז"ה הם בוקעים מלד האחר וניתנים בדעת רחל כנ"ל ומתמתקים הגבורות עם החסדים ונשארו ממותקות ולא יהיו דינים קשים מאד והענין הוא שיוצרים החסדים המתפשטים מדעת ז"א עד היסוד דיליה כנודע ומכים שם בסוד ההכאה בהמשך היורה במרוצה וממתקים לגבורות אשר שם ע"י האירוס אז כוירדתם ודע שאין כח בחסדים להאיר לגבו' ולמתקם אלא בהיותם מגולים כי אז אין להם מחילות רכלי היסוד דאימ' כדי שיתעכבו ולכן יורדים עד היסוד למתק הגבו' אשר שם והנה כולם א"א שיתמתקו לסיבה הנו' לפי שאין כל החסדים מגולים רק ג"ח פחות שלש שהם נ"ה וב"ס חסד דת"ת אבל ב"ח דחו"ג ושלש עליון דחסד דת"ת אינם מתגלים ואין בהם כח למתק הגבו' וכוראי שאינם יכולים למתק יותר משיעורם שהם ג' גבו' פחות שלש והלא מהראוי היה שיתמתקו ג' גבו' שלימותם ולא יהיו חסרות שלש אמנם א"א להיות כן אם לא בהתגלות גם שלש עליון דת"ת ואז יהיו ג"ח שלימים מגולים ויתמתקו ג' גבו' שלימותם בתכלית המיתוק אך להיות הרבר כן א"א שירד כל החסד אשר בת"ת בב' ש"ת שבו כדי שיהיה כולו מגולה לפי שאז יהיה הכלי דת"ת בבחי' שלי' ה' ריק מהאר' החסד והענין זה לא תקרא אונאה יותר משות' רק גניבה ממש אבל כוונתו שיאחר שלש עליון דחסד החסד במקומו למעלה בכלי ת"ת דז"א בשלש עליון אלא שיתגלה שם ויוסר כיסוי כלי היסוד דאימא אשר שם מעליו וישאחר מגולה ושורשו ושאר שם והארתו תרד ותאיר למטה כיסוד בסוד גלוי ואז יומתקו ג' גבורות שלימות ואמנם נמלא כי בהיות הבחי' ה' שהיא ח'

ההיא למקומה וכמש"ה ואח' עצמות יוסף קברו בשכם וכן והעליקם את עצמותי שהזירוהו למקומו וענין גניבת ומכירת יוסף ית' לקמן והנה שות' זה הנו' הוא מלכר ולכן פסקו בש"ס שיהיה מלכר אבל אם הוא מלגאו הויה מחילה והרי נת' ענין פחות משהות ושות' ויתר על שות' :

פ"ב ועתה ז"ל איך הוא הסדר הנכון למעלה ואיך מתחלק החסד שבת"ת הנגלה והסתום . דע שסדר החילוק האמיתי הוא כך כי ב"ח דחו"ג ושלש עליון דחסד דת"ת הם מכוסים וב' ש"ת דת"ת וב"ח דנ"ה הם מגולים ואמנם הנ"ס דחסד שבת"ת כבר ביארנו כי בו לכד הם דיני אונאה פחות משות' ויתר על שות' ושות' . אמנם הסדר הנכון וההוא הוא שהנה הוא הו"ה פשוטה גי' כ"ו ומתחלקת ח' נקודות למעלה במכוסה וח' למטה בגלוי שהיא הבחי' הג' מג' בחי' שיש בחלוקת פחות משות' כנ"ל וטעם הדבר הוא שהתחתונים שהם המרובים ינלחו את העליונים שהם מועטים והם יקחו את העודף שהם הב' נקודות היתרות בהתחלקם לג"ס שהם ח' בשלש ח' וח' באמצעי וח' בתחתון נשארים ב' לתשלוס כ"ו ואלו הב' העודפים יקחום התחתונים שהם הרבים ואמנם יש סיבה א' מונעת ענין חילוק זה והוא שהה"ג שביסוד ז"ה הם בוקעים מלד האחר וניתנים בדעת רחל כנ"ל ומתמתקים הגבורות עם החסדים ונשארו ממותקות ולא יהיו דינים קשים מאד והענין הוא שיוצרים החסדים המתפשטים מדעת ז"א עד היסוד דיליה כנודע ומכים שם בסוד ההכאה בהמשך היורה במרוצה וממתקים לגבורות אשר שם ע"י האירוס אז כוירדתם ודע שאין כח בחסדים להאיר לגבו' ולמתקם אלא בהיותם מגולים כי אז אין להם מחילות רכלי היסוד דאימ' כדי שיתעכבו ולכן יורדים עד היסוד למתק הגבו' אשר שם והנה כולם א"א שיתמתקו לסיבה הנו' לפי שאין כל החסדים מגולים רק ג"ח פחות שלש שהם נ"ה וב"ס חסד דת"ת אבל ב"ח דחו"ג ושלש עליון דחסד דת"ת אינם מתגלים ואין בהם כח למתק הגבו' וכוראי שאינם יכולים למתק יותר משיעורם שהם ג' גבו' פחות שלש והלא מהראוי היה שיתמתקו ג' גבו' שלימותם ולא יהיו חסרות שלש אמנם א"א להיות כן אם לא בהתגלות גם שלש עליון דת"ת ואז יהיו ג"ח שלימים מגולים ויתמתקו ג' גבו' שלימותם בתכלית המיתוק אך להיות הרבר כן א"א שירד כל החסד אשר בת"ת בב' ש"ת שבו כדי שיהיה כולו מגולה לפי שאז יהיה הכלי דת"ת בבחי' שלי' ה' ריק מהאר' החסד והענין זה לא תקרא אונאה יותר משות' רק גניבה ממש אבל כוונתו שיאחר שלש עליון דחסד החסד במקומו למעלה בכלי ת"ת דז"א בשלש עליון אלא שיתגלה שם ויוסר כיסוי כלי היסוד דאימא אשר שם מעליו וישאחר מגולה ושורשו ושאר שם והארתו תרד ותאיר למטה כיסוד בסוד גלוי ואז יומתקו ג' גבורות שלימות ואמנם נמלא כי בהיות הבחי' ה' שהיא ח'

זמן הב' הוא בסוד תוספת שבת כמ"א שם שאז עולים ג' אחרונות נה"י דז"א למעלה ממקומם בחנ"ת דז"א ואז כסיבת ריבוי האורו' אשר שם נבקע כלי היסוד דאימא ואז מתגלים החסדים דחנ"ת דז"א ג"כ . זמן ג' הוא בחי' מלות מילה ופריעה כמ"ס וזהו ענין סוד מלות מילה ופריעה . דע כי במלוא זו יש ב' דברים הא' הוא כריתת הערלה אשר אז יש אונאה פחות משות' כנ"ל ואח"כ ע"י הפריעה יש אונאה יתר על שות' ומתגלה גם שלש העליון דחסד דת"ת וזהו פרט ביאורם הנה נת' בזוהר פ' ויקהל דר"ג ע"כ ענין הקלי' ואיך יש קלי' דקה הנק' קלי' נוגה בסוד כעין החשמל בתוך האש כדון איקרי חשמל וכו' ואעפ"י שאין כאן מקום ביאורו נאמר ענינו בקיטור כי הנה בתחילה טרם שיתפשטו החסדי' בז"א בו"ק שלו כנודע אז הערלה שהיא קלי' נוגה חופפת וכאחות שם כיסוד שלו וזהו נוגה לו סביב ושורשה הוא מהלכו השמאלי שביסוד שהוא משפיע המותרות ושופכן לחוץ להיותם מזון לחיזונים והקליפות כמ"ס בכ"י מורי ז"ל במאמר בני חת ועפרון החתי ע"ס וקלי' נוגה הנשרשת בליוור הנו' נאחזת

נאחות שם וסוככת את היסוד הקדוש ונק' ערלה ובהיות ערלה זו חופפת על היסוד אין החסדים יורדים עד היסוד כדי שלא ינקו הקלי' מהם ולא יתאחזו באורות הגדולים ההם וע"כ לא די שאינם יורדים עד היסוד אלא אפי' בכל מקום המגולה למעלה שהוא בב' ש"ת דת"ת וכו"ה דו"א אשר משם ולמטה הוא מקום מגולה כנזכר ביון שאין שם מחיצות דכלי היסוד דאימא ולכן אינם יורדים ונפלים עד היסוד בודאי ולכן הם נשארים למעלה בשורשם בדעת דו"א ואינם מתפשטים למטה כי נאחות הערלה ביסוד שלו ואח"כ כאשר נימול כורתין הערלה ההיא ומתלקת משם קלי' נונה הנו' ואז יורדים החסדים הנו' ומתפשטים במקומם שהוא בת"ת וכו"ה דו"א ונודע כי כל חסד מהם היא הוי"ה א' כנ"ל והנה הוי"ה א' היא בגי' כ"ו והנה ב' הוי"ת של הב"ח דבנ"ה הם גי' ב"ן וב' ש"ת דחסד דת"ת הרי הם ח"י נקודות כי השמונה עליונות הם מכוסות בשליש העליון כנ"ל א"כ בהלטרף ח"י וב"ן יהיו גי' ע' ונמלאו ע' אורות מגולים שהם גי' מ"ל מן חשמ"ל ואז הוא בחי' אונאה פחות משתות שנתקיים המקח כנ"ל והוא בזמן קיום מלות מילה בכריתת הערלה שאז מתגלים ע' אורות דחסדים מגולים שהם גי' מ"ל דחשמ"ל כנו' בס"ה פ' ויקהל דכר אתעבר קלי' נונה אקרי מ"ל וכאשר הערלה קלי' נונה נאחות שם מחמת העוונות ויונקת מע' אורות אלו המגולים אקרי חשמ"ל שמיירה הקלי' לקבל אור מן מ"ל הנו', ונחזור לענין כי ע"י המילה שהיא כריתת הערלה מדין הע' אורות המגולי' הנו' לא נתפשטו רק בב' ש"ת דת"ת ובנ"ה אכל עדיו לא ירדו ביסוד עצמו דו"א וז"ס ר' אותיות מיל"ה שפי' מ"ל י"ה כי מ"ל הם ע' אורות המגולים וי"ה הם בחי' שליש העליון המכוסה ולקמן בסוד הפריעה נבאר למה נק' י"ה ע"ש וזריך המהל לבוין בזה בעת כריתת הערלה שעל ידי כן יתגלו מ"ל האורות הנו' למעלה במקומם עד הוד כנו' ויכוין באומרו על המילה שהוא מ"ל י"ה כמ"ש ענין י"ה בענן הפריעה שהוא ג"כ פרע י"ה, ועתה נבאר מלות ברכת היין כמ"ש רז"ל שהמילה טעונה כוס ואעפ"י שהיין בא אחר הפריעה עכ"ז נבארהו תחלה כדי שיוכן היטב עם האמור כי הנה אלו הע' אורות שהם כנו' מ"ל אלו מתגלים תחילה ויורדים ביסוד ואחר יירדת מתמתקים הגבו' אשר שם ואח"כ פעם ב' מתגלה שליש עליון דת"ת ויהיו ע"ח אורות וגם השמונה היתרים ההם שהם מבחי' שליש העליון יורדים אח"כ עד היסוד וממתקים חלק הגבו' כמ"ש. והנה אחר שע"י כריתת הערלה נתגלו ע' אורות כמנין מ"ל הנה אח"כ ע"י ברכת היין יורדים הע' אורות לא הנו' שלא נתגלו לא במקומם ועתה ע"י ברכת היין יורדים עד היסוד דו"ה ואז מתקין את הגבו' אשר שם ומאירים בהם ולא ככולם כי אם כנ' גבורות פחות שליש כמספר עצמן ע' לע' והנה היין הם סוד הגבורות שאינם

נמתקים רק במספר ע' אורות לכד והם כמספר יי'ן להורות שהיין הם ע' אורות דגבו' הנמתקות ע"י ע' אורות החסדים היורדים עתה ביסוד. ונמלא שתכיון שהיין גי' ע' אורות דחסדים המגולים שיורדים עתה ביסוד וגם תכיון שהם נמתקים את ע' אורות הגבו' שהם עצמן סוד היין כנודע, וביאור הענין כי הנה כאשר אלו הע' חסדים יורדים ביסוד וממתקים את ע' הגבו' בהכרח הוא שמתערבין יחד ויש בחסדים קלת בחי' מהגבו' המתחברת עמהם ולכן בדתם שם נק' גם הם בחי' יין שהוא גבור' כי אינם נמשכים לא ע"י ברכת היין שהוא גי' ע' ואמנם ע' הגבו' הם בחי' הכוס דיון שבו"ס גי' אלהים שבו ה' אותיות שהם כנגד ה"ג כנודע אבל היין הם הע' חסדים עצמן שנתערבו עם הגבו' והמתקנים כנו' והרי נת' ענין המילה שהיא כריתת הערלה כי אז נתגלו ע' אורות דחסדים במקומם ונת' ענין כוס היין שהוא ירדת ע' החסדים ביסוד וממתקים לע' גבו' ושני בחי' אלו עדיו אינם רק ע' אורות שהם ג"ח פחות שליש ומיתקו ג' גבו' פחות שליש אשר כל זה נק' אונאה פחות משתות כנ"ל, ועתה נבאר מלות הפריעה שהיא אונאה יותר משתות שעתה יתגלה גם שליש העליון המכוסה ויהיו ג"ח נמורים דתנ"ה מגולים ויומתקו ג"כ ג' גבורות גמורות שביסוד והנה פריע"ה ר"ל גילוי כי ע"י הסרת עור הערלה ההוא המכסה וסוכב את האבר הקדוש אז נפרע ונתגלה שליש העליון דת"ת המכוסה ואז נגמרים להתגלות ג"ח שלימים אבל בהיות הערלה סוכבת את היסוד אז אין השליש העליון הנו' רוצה להתגלות כדי שלא יתאחזו הקלי' בהם יותר מדאי כנ"ל, ואמנם בחי' המילה שהיא כריתת הערלה אעפ"י שגם היא גורמת גילוי הע' חסדים כנו' שהם ג' פחות שליש וגם גורמת גילוי היסוד עצמו עכ"ז אינו נק' בשם פריעה לפי שדרך אותם החסדים להיותם תמיד בגילוי כי אין להם מסך יסוד הכינה ואינו נזכר רק בשם מילה שהוא לשון כריתת הערלה לכד אבל שליש העליון שתמיד הוא מכוסה ביסוד הכינה נק' פריעה וגילוי גמור מחדש מה שלא כן בראשונה והנה מלת פריעה ר"ל פרע י"ה כי השליש העליון נק' י"ה לפי שהנה הם ח' נקודות חסדים הסתומים שם ואלו מתגלים ע"י הפריעה ויורדים ג"כ הארתם למטה ביסוד וממתקים ג"כ כשיעורם ח' נקודות אחרות דשליש הגבו' כנ"ל ונשלמו ג' גבו' שלימות והנה ח' חסדים וח' גבורות גי' י"ה ע"ה וזהו פריע"ה פר"ע י"ה כי י"ו אורות נפרעים ונגלים עתה ע"י הפריעה כי הרי נתוספו עתה ב' האורות ביסוד א' היא הארת שליש עליון דחסד ובה' הוא הארת הע' חסדים מגולים שהם ב"ש דת"ת וב"ח דנ"ה הרי ע', וא"ת למה בענין הפריעה נרמזו ח' אורות דחסדים וג"כ ח' אורות דגבו' במלה י"ה כנו' שהוא גי' י"ו ח' חסדים וח' גבורות כנ"ל אבל בענין המילה לא נרמזו רק החסדים שהם ע' חסדים הנרמזו במלת מ"ל ולא נרמזו ג"כ ע' הגבו' כי הע'

י' על ו' וזהו בחי' ו' אורות הנו' והמשכיל יבין בסוד טעם היות המילה לח' ימים שרומז לאזני' מלך הח' הנק' הדר כנו' בכ"י מורי ז"ל ע"ש, גם זס"פ כיום הגמל את יחזק ורז"ל רשו על המילה וחילקוהו לשני תיבות הגמ"ל ה"ג מ"ל שעשה קעורה כיום המילה והענין הוא כי הגמ"ל גימ' ע"ח שהם כל ג"ח שלמים הנגלים וגם השליש המכוסה שבין כולם הם ע"ח אורו' המתגלי' ביסוד ע"י פעולת המילה וכריתת הערלה שהם ג"ח ג' הוי"ת פשוטות כ"ו כ"ו גימ' הגמ"ל ואילו מחגלים ע"י המילה שהם ב' אותיות מ"ל דהגמ"ל וע"י הפריעה נתגלו ע"ח אורות כמנין כל תיבת הגמ"ל כנו' וביאר הכתוב היכן נתגלו ע"ח אורות לו ואמר שנתגלו ביסוד ונתחברו עם הנבו' אשר שם כנ"ל הנקד' יחזק וזהו את יחזק כלו' עם יחזק ונמצא שהחסדים שהם ע"ח כמנין הגמ"ל נתחברו עם יחזק שהם הגבור'. ואם תדקדק היטב תבין איך בתחילה הגבו' לא היו רק כמנין ק"ל שהם ה"ג ה' הוי"ת ועתה אשר ירדו ג' הוי"ת ג"ח ומיתקו את ג' הגבו' נמצאו ח' הוי"ת ג' יחזק שהוא גימ' ד"פ כ"ן בסוד מ"ש בעל ההגדה כנגד ד' בניס דברה תורה והוא חיבור ג"ח עם ג' גבו' הרי הם ג"פ כ"ן ועוד כ"ן ד' שהוא חיבור ב' גבו' שלא נתמתקו. ואמנם לפי שהע' אורות נתגלו תחילה ואח"כ ח' אורות הסתומים בשליש העליון לבן חילקו רז"ל תיבת הגמ"ל לב' מ"ל הם הע' אורות המגוללים וה"ג הם הח' אורות הסתומים ולהיותם עליונים נז' בתחילה הה"ג והע' תחתונים נזכרו באחרונה מ"ל וענין בדרוש אברהם יחזק יעקב יוסף שביארנו זה באופנים אחרים וכולם עפ"י הקדמה זאת הנו' :

פ"ה גם בדרוש זה יובן ענין מכירת יוסף שנכבדו אחיו השבטים ומכרוהו למלכים גם תבין ענין גנב וגזלן מה עניינם הנה יוסף הוא בחי' יסוד דז"א כנודע וסיבת קריאתו כך הוא כמש"ל כי אורת היסוד הוא ו' והעטרה היא ו' והוא לסיבת הארת שם הח' חסדים עליונים שבשליש המכוסה ומיתוקם לח' אורות הגבו' וב' ו' דיוס"ק ושאר אורות התחתונים שהם ע' חסדים וע' גבו' הנמתקות עם החסדים הם ק"מ כמנין ק"ק דיוס"ק שהם כמנין ג"ח וג' גבו' שהם ג"פ כ"ן, והנה כחלקו ו' לברם שהם האורות הבאים ע"י הפריעה ולכן נרמזו בכ' אותיות הא' יחד והס"ק שהם האורות הבאים ע"י המילה הם נרמזו באחרונה בכ' אותיות אחרונות ק"ק ונמצא שיוסף הוא האורות של החו"ג שהם ו' הוי"ת גימט' יוס"ף וכאשר נכבדו אחיו כבר נודע כי יש הפרש בין גנב לגזלן והוא כי גנב כסתר וגזלן בגלוי ואעפ"י שהם נכבדו כולו שהם כל ג"ח וגבו' המכוסה והגלוי יחד עכ"ז לא נכבדו רק השליש כסתר לפי שיעקר אחיות הקל' הוא למעלה בשליש המכוסה שבחסדים התחתונים (ס"א חין) דרכם להתאחז בהם כי שם גזילה כגלוי ולכן (ס"א חין) דרכם להתאחז בהם כמ"א בסוד חטא עץ הדעת טו"ר ויעקר הפנס הנדל

הע' דגבו' הם בסוד היינוהם ב' בחי' מילה ויין כנ"ל, אבל הענין הוא כי בע' חסדיו לריך ב' בחי' א' להוריד חסדיו משורשם מהדעת עד מקומם שהוא כתנ"ה ובחי' זו נעשית ע"י המילה כנ"ל ואח"כ לריך בחי' ב' להורידם משם עד היסוד וזה ע"י היין כנ"ל ואמנם זה השליש המכוסה כבר ירד מהדעת עד המקום שלו ולכן אינו לריך עתה רק להורידו עד היסוד והנה כאשר יורד ביסוד מתחבר תכף עם שליש הנכורה ואין לריך בחי' אחרת אחריה ולכן נכללים יחד בסוד הפריעה אבל בענין החסדים האחרים אינם מתחברים עם הנבו' רק בבחי' הב' לבד ולכן לא נרמזו במילה :

והנה יעברנו לעיל לבאר מלת מילה מה עניינה וזה ביאורה דע כי הנה דוגמת מ"ש במלת פריעה שהוא פרע ו"ה כן ג"כ מילה מ"ל ו"ה כי הע' חסדים הם ג' מ"ל וח' אורות שליש העליון הוא ו"ה דמילה להיותו מחובר עם ח' אורות דגבורה כנו' וב' ג' ו"ה וכזה יובן מ"ש רז"ל מל ולא פרע כאילו לא מל כי ב' אותיות מ"ל דמילה הם ע' אורות התחתונים הנגלים ע"י כריתת הערלה הנק' מילה ואמנם ב' אותיות ו"ה דמילה שהם ח' אורות העליונים הסתומים עדין לא נגלו עד מעשה הפריעה כנו' ונמצא כי כשמל ולא פרע עדין המילה עצמה לא נגמרה כי ב' אותיות ו"ה דמילה לא נגלו עדין עד הפריעה כי הרי כל הב' בחי' נרמזו במיל"ה שהם מ"ל ו"ה וטעם לזה הוא כי אעפ"י שבו אותיות ו"ה אינם נגלים עד פריעה עכ"ז עיקר גלויים הוא מחמת המילה כי אם לא נימול לא היה יורד השליש ההוא במקומו אלא היה נשאר גם הוא למעלה בדעת כנ"ל ונמצא כי מעשה המילה גרם בחי' הא' שהוא ירדת השליש העליון דחסד למטה בשליש עליון דת"ת דז"א אמנם על ידי הפריעה לא נעשית רק הבחי' הב' שהוא ירדת השליש למטה ביסוד וענין בחי' זו טפילה אל הבחינה הא' ולכן במלת מילה נכללו ע' חסדים המגוללים במ"ל דמילה וח' חסדיו העליונים בו"ה דמיל' והרי איך ב' בחי' דמילה ופריעה רמוזות במילה לבדה ואם כן כל זמן שלא פרע לא נגמרה המילה והיו כאילו לא מל :

פ"ד והנה כזה תבין מ"ש באד"ר ע"פ והוא יושב פתח האהל כחוס היום אמרו שם דאתגלייא חסד בפוס אמה פי' כי אברהם ה"ס החסדים כמ"א והנה התינוק כשנולד נולדה ערלתו עמו חופפת על היסוד וכשנימול אתגלייא ו' שהוא ראש פי האמה שלו שהיו"ד חזו היא בחי' חסדים העליונים הנק' אברהם כנודע כי חסד גימ' ע"ב הוי"ה דיו"ן כי כל ו' היא בחסד וז"ש באברהם אחר שנימול וירה לו ה' וכו' כי אברהם שהוא החסדים אורת ו' אתגלייא בפתח האהל שהוא פי האמה שזרתה ו' שהיא עטרה דיסוד והענין הוא כמש"ל כי ע"י הפריעה נתגלו ו' אורות ח' חסדים וח' גבו' וב' גלוייהו ביסוד עצמו כי היסוד עצמו הוא אורת ו' ארוכה והעטרה היא אורת ו' הנגלית ע"י הפריעה ואז נעשה

הגדול הוא באחיזתם בשליש המכוסה אשר זה נק' גניבה בהסתתר ולכן אעפ"י שגנבו ב' הבחי' שהם גניבה וגזילה עכ"ז הכל נק' בשם גניבה כמש"ה כי גנב גנבתי מארץ העברים ב' גניבות לפי שניקר הפגם הוא במכוסה ואחר שגנבו ב' בחי' הנו' מכרוהו למאריס שהם הקלני' ואז חזר האבר הקדוש הנק' יסוד להתלבש בערלה וז"ס

המכירה למאריס שהוא עון פלילי שהיה במכירת יוסף כנו' בס"ה דאעילו ברית קיימא בנו סט"א כי נאחזו הערלה שהם הקלני' ביוסוד העליון ח"ו והכן זה :

ת"ו י"ל ב"ע

ליקוטי הקדמת הקבלה ממהרח"ו ז"ל

הקדמה שקבלתי אני הצעיר חיים ויטאל ממורי ורבי כר ישראל בלינא קדישא הרב האלהי החסיד ועניו כמהר"ר יצחק לוריא אשכנזי ז"ל שלמר עס אליהו ז"ל . וגם יחוברו אליהם קלת כוונות התפילות והמלות וקלת יחודים וכוונות על דרך האמת ליתר המאורות העליונים כאשר יבואו לפניו בע"ה , וקלת ביאור ממאמרי הזוהר וביאור פסוקים ע"ד האמת והפשט ודרושי הנשמות והגלגולים . ובענין ספרי הקבלה הנמצאים , אמר מורי זלה"ה כי שלשלת הקבלה הראב"ד ז"ל ממנו ומבנו ומתלמידו עד הרמב"ן ז"ל תלמיד תלמידיו כולם קבלה אמיתית והיא מפי אליהו ז"ל שנגלה עליהם וביאור הרמב"ן ז"ל שעשה על התורה הוא עמוק מאד ואין מי שיוכל להבינו שדבריו סתומים עד מאד והוא ספר יקר ונחמד מאד למעיניים בון , וביאור ס"י להראב"ד ז"ל אינו להראב"ד זלה"ה בר פלוגתיה דהרמב"ם ז"ל לא לחכם גדול אחר והיה חכם גדול בחכמת הקבלה , וספר ברית מנוחה היא קבלה אמיתית וחברו חכם גדול בחכמת הקבלה וכאמן רוח מכסה דברי החכמה בעומק גדול ונעשה ע"פ נשמת לדיק א' קדמון שנגלה אליו ולמדו ושאר ספרי הקבלה שאחר הרמב"ן ז"ל אל תשלח ירך אליהם כי הם כנויים בשכל האנושי ולא מקובלים לא מפי הראשונים ולא מפי עליונים :

מהקדמת הרב המחבר איפה שלמה

כנו' בס"ה ולריך תמיד לכוין בזה השם שנכתוב ובערש בעת שהאדם עוסק בתורה אל יליו מעיניו שם הזה וגנ"י כן לא ישלטו עליו מלולות ים הנו' ולא יתגרה בו הילה"ר וכו' יעו"ש :

וזה הסדר

להמשיך הארה מע"ב שכוונת חסד שהוא תיקון ח' מי"ג תיקוני דיקנא דא"ל לתיקון חט' שהוא לאלפים להמתיק אותיות ומספר דקנ"א ואותיות ומספר דאלהי"ם ודארנו"ת ע"ה העולים כמספר אלפים ולהמתיק חש"ך ופ"ר דינים דזו"ן שמושרשים בתיקון לאלפים וע"י כן יכוין כל הקטיגוריים מלאכים רעים שנבראו בחטאתיו ועונותיו וישלכו למלולות ים דס"מ ונח"ש

. ע"ב שכוונת חסד להמתיק

יוד הי ויו הי

מספר דקנ"א	אותיות דקנ"א
אלף הה יוד הה	אלף הה יוד הה
מספר	אותיות
אלהים אדני	אלהים אדני
אלף למד הא יוד מס	

ובדי שיוכל להעלות למורו למעלה רוח נוחח לה' קודם כל לימוד ימסור עצמו על קדושת ה' כי זה מועיל מאד כמ"ש בשער הכו' דף כ"ד ע"ב כי עתה בזמנינו בעו"ה אין יכולת לעשות זונג בתיקונו למעלה ולסיבה זו הקץ מתארך וכו' אמנם עכ"ז יש קלת תיקון כמה שנמסור נפשינו על קידוש ה' בכל לב כי ע"י כן אפי' אין בנו שום מעשים טובים והרשענו עד להפליא הנה ע"י מקירת נפשינו להריגה מתכפרים עונותינו כולם ויש בנו יכולת לעלות עד אמת יעלה כמ"ש חז"ל גדולה תשובה שמנעת עד כסף הכבוד שנאמר שובה ישראל עד ה' וכו' עכ"ד :

וזה הסדר

יקבל עליו ארבע מיתות ב"ד מר' אותיות הוי"ה ור' אותיות אדני וליקדם ע"י ר' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב סקילה י א וליקדם ע"י א יוד הי ויו הי שריפה ה ד וליקדם ע"י ה יוד הי ואו הי סרג ו נ וליקדם ע"י י יוד הא ואו הא ומנץ ה י וליקדם ע"י ה יוד הה וו דה עור כהב בשער הכו' דף נ' ע"ב הנה כאשר מתגרה הילה"ר באדם ושולטים עליוסמא"ל ונחש הנקרא מלילית ים כי מלולות חס אותיות כל מות דבורא וטיק'

מהקדמת הרב המחבר איפה שלמה

ורמג"ת עם חז' גי' תוי"ה ואחי"ה ועם לזח רמג"ד
גי' מילוי דע"ב ס"ג

גבורה

[illegible]

קסר

ת"ת

7 7

ה' יאִהוּיָהּ לֵאמֹר

זר' יו' זר' או'

ורנה"י עם המילוי רע"ב ס"ג חנו' גי' מר"ת כמסור
ר' אלעזר רד' אהיה

סוד

יִסְמֵר

כצד

הי הי הי הי הי הה הה הה הה הא הא הא

הי הי הי הי הי הה הה הה הה הא הא

הי הי הי הי הי הה הה הא

וּד' י' יו' וּד' י' א' י'

אֶרֶץ אֶרֶץ אֶרֶץ גִּי' מִדָּת

ואשר הוא משורש קין וכיון גם את זה כמ"ס בש' חכור' שם ע"ג

מ נ צ פ ך פ"ר

דין דין דין דין דין ש"ד

ואגב נכתוב ג"כ טוונת תורה לשמה שכתב חז"ל על בעשר מאמרי רז"ל על מסכת אבות ובשער המלות פ' ופתחין מאר"מ באבות כל חלומי תורה לשמה וזכה לרברים הרכה כמ"ש במשנה (והגם שכתב חרב בב' המקומות הוא תלת ווי"ן נבחרה ר"ר בת"מ מורנו הרש"ש סדר עש"י מ"ט ה' ו"ל בתלת מלות לילי פסח דרוש ר' דף פ"ג ע"ב ובמכו"ס ט"ה ס"ב פ"ו דמ"ט ע"א חנר"מ שליוורן ר"ו בקו שמאל ותלת ווי"ן בקו אמנעוי) :

נוזה הסדר

ויכונן שעי' עסקו כתורה לשם' ה' היא לאה להמשיך לה
מרת' אירית מתורה שהיא יסוד רחבא ולחמתיק ריניס
ויכונן כי החי' רחב' ר' עם ה' השורשית גי' לאה

בינה

57

סכמס

7

527

77

ה' לראה

תפלה קודם הקבלה מרבניו האר"י זיע"א

רבין העולמים עתיקא קדישא ואדוני האדונים א"א אב הרחמים אבא עילאה והסליחות אימא עילאה מוריס אנחנו לך ה' אלהינו מוחין מצו"א ואלהי חב"ד אבותינו חג"ת בקירא ובהשתחויה שקרבתנו לעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו חלק בתורתך הקדושה והטהורה מה אנחנו ומה חיינו אשר עשית עמנו חסד גדול כזה על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך שתמחול ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו ופשעינו ואל יהיו עונותינו מכדילים בינינו לביןך וכן יהרמ"י או"א שהכין לבנו ליראתך ואהבתך ותקשיב הזניך לדברינו ותפתח לבנו בסודות תורתך ויהיה לימודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח הניחות ואחליל עלינו אור מקורות נשמתינו בכל נשמותיהם ובכל בחינותיהם ושיתגוללו ויגלוזות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים במאמר נעים ומירות ישראל גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי אבי"ר :

לשם יחוד קבצו זון יאהדונה בדחילו ורחימו יאהדיהיה ורחימו ודחילו איהדיהיה ליחדא שם י"ה או"א
 בו"ה ו'ן (ע"י שפע הא"ס המשפיע בהם ומיחדם) ביחדא שלים בשם כל ישראל, ולאקמא שכינתא מעפרא
 הריני לומד בספר קבלה פלוני שהוא כנגד ת"ר דז"ה בעולם האלילות שבו שם מ"ה בזה יו"ד ה"א וז"ו ה"א לעשות
 מרכבה ויהרמ"י להיוו וזאי חבותינו שתזכך רוחינו ונפשינו שיהיו ראויים לעורר מנין תתאזן ע"י קריאת ספר הקבלה
 הזאת ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו בילאו"א גלח סלח ועד :

